THE WOLF HOTEL

OWN ME

K.A. TUCKER

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

SAHİPLEN BENİ

KURT OTELİ #5

K.A. TUCKER

İÇİNDEKİLER

Bana Sahip Ol

Bölüm 1 Bölüm
2 Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm
5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm
8 Bölüm 9
Bölüm 10 Bölüm
11 Bölüm 12
Bölüm 13 Bölüm
14 Bölüm 15
Bölüm 16 Bölüm
17 Bölüm 18
Bölüm 19 Bölüm
20 Bölüm 21
Bölüm 22 Bölüm
23 Bölüm 24
Bölüm 25 Bölüm
26 Sonsöz

Sneak Peek: Tatlı Merhamet (Empire Gece Kulübü,
#1) Ayrıca K.A. Tucker
Yazar Hakkında

OWN ME

Kurt Oteli #5

K.A.TUCKER

Telif Hakkı © 2023 Kathleen Tucker tarafından
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel yazılarda yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.
incelemeler ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar. Daha fazla bilgi için www.katuckerbooks.com adresini ziyaret edin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN 978-1-990105-45-6 (ciltsiz)
ISBN 978-1-990105-44-9 (e-kitap)

Editör: Jennifer Sommersby Kapak

tasarımı: Shanoff Designs

K.A. Tucker Books Ltd. tarafından yayımlanmıştır.

BÖLÜM 1

"A*Onlardan* herhangi biri o madende mahsur kaldı mı?" Henry uçağın etrafında adımlarken çenesi gergindir, telefonunu tuttuğu için parmak eklemleri bembeyazdır. "Sana bu cevapta yardımcı olayım Mick. *Hayır*, onlar değildi. Yataklarında yüksek fiyatlı eskortlarıyla birlikte siklerini yalıyorlardı-"

İrkildim. Mick hangi şirket avukatı olursa olsun, bu azarlamadan hoşlanıyor olamaz.

"Şirketimi nasıl yöneteceğim konusunda yönetim *kurulundan* öneri istersem, sorarım!" Görüşmeyi sonlandırır ve telefonu boş bir koltuğa fırlatır.

"Her şey yolunda mı?" Sorma cüretini gösterdim.

"Evet," diye tersliyor, sonra da öfkesini kontrol ediyormuş gibi iç çekiyor. Ellerini gür kestane rengi saçlarının arasından geçirerek maden göçüğünde aldığı küçük sıyrığı ortaya çıkarıyor. Neyse ki tek yarası bu. "Sadece Scott hâlâ mezarından beni becermeye çalışıyor."

Komplocu, katil kardeşinden bahsetmek, onunla son karşılaşmamdan kalan morlukların hâlâ durduğu alnıma uzanmama neden oluyor. Scott, herkesin haberi olmadan şirketin parasını akıttığı o eski maden sayesinde Henry'yi benden almayı neredeyse bir kez başarmıştı. Henry oraya girerek korkunç bir hata yaptı. Orada ölebilirdi.

Scott başka ne yaptı?

Henry tepkimi görüyor ve ondan yayılan öfke anında dağılıyor. Karşımdaki krem rengi deri koltuğa yerleşiyor ve öne doğru eğilerek elimi tutuyor. "Artık ikimize de zarar veremez." Parmak eklemlerimi öpüyor, güzel mavi gözleri bu sabah taktığı nişan yüzüğüne takılıyor. Altın kordonu ince, ortasındaki inci mükemmel bir şekilde yuvarlak ve yanardöner bir parlaklığa sahip, etrafı bir küme minik inciyle çevrili.

Elmaslar. Basit ve Wolf Enterprise'ın sahibinden beklenmeyecek bir şey. Bu onun büyükannesinin yüzüğüydü.

Bir zamanlar gözümü korkutan sert mizaçlı milyarder iş adamının bu kadar duygusal olacağını kim bilebilirdi?

Gülümsüyorum. *Ben anladım*. En azından, ona delicesine aşık olma yolunda bir yerlerde bunu anladım.

Ve şimdi Henry Wolf tamamen benim.

Koltuğuna yaslanıp başını yaslıyor, çıkık adem elmasını ve çenesindeki o nefis yarığı gösteriyor. Onu görmeye alıştığım özel dikim takım elbisesi yok. Bugün koyu mavi bir kot pantolon ve güçlü gövdesini doğru yerlerden saran yumuşak kömür grisi kaşmir bir gömlek tercih etmiş.

Henry'nin hangi versiyonunu daha çok sevdiğime karar veremesem de, bu rahat versiyonu her zaman kanımı kaynatıyor, özellikle de bacakları açıldığında, dikkatimi son aylarda bana çok zevk veren bir kısmına çekiyor.

"Margo'nun Nordstrom'dan arkadaşıyla gelecek hafta yapacağımız görüşmeyi düşünüyordum."

"Öyle mi?" Gözlerim odaklandıkları noktadan sapıyor.

Henry bana sırıtıyor. Eli kalçasının üzerine kayıyor, parmakları ödülün birkaç santim ötesinde geziniyor. "Ne düşünüyorsun, Abbi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Dün gece *doymuş* olmayı mı?"

Ahlaksız gecemizden bahsedince yanaklarım kızardı. Henry'nin beni başka bir adamla paylaşmasını asla beklemezdim, hele Ronan'la. İkisini de hâlâ içimde hissedebiliyorum. "Toplantı ne olacak?" Konuşmayı kimsenin duymasını asla istemeyeceğim bir konudan uzaklaştırarak soruyorum.

Bilmiş bakışları, alaycılığından vazgeçmeden önce birkaç vuruş daha üzerimde kalıyor. Ağzını açıyor ama sonra duruyor. "Bu alıcıyla buluşacağın için gergin misin?"

"Dehşete kapıldım," diye itiraf ediyorum gülerek. "Hadi ama! Ailemin ahırında, bahçelerinden topladığım bitkilerle ev yapımı sabunlar yapıyorum, onları plastiğe sarıyorum ve Noel pazarında ve çiftçi pazarında satıyorum. Bu büyük iş dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kendimi aptal durumuna düşüreceğim. Bir alıcının ne iş yaptığını bile anlamıyorum."

Margo'ya sorduğumda pek yardımcı olmadı. "Mağazada bulunan tüm harika şeyleri o seçiyor!" diye sevinçle haykırdı. Ama ben

Nordstrom alıcısının neyi nasıl ve neden seçtiği sorulduğunda Margo göz kırptı ve "*Sizin* harika şeyinizi seçtiği sürece ne fark eder ki?" dedi. Gittiği her yerde insanların mükemmel, güzel ayaklarına kapanmasını sağlayan esrarengiz süper modelden tahmin edilebilir bir cevap.

"İstersen hazırlanmana yardım edebilirim." Henry'nin dudakları düşünceli bir şekilde bükülür. "Ama bu senin için doğru bir hareket olmayabilir."

"Ne demek istiyorsun? Bu *Nordstrom.*" Nereye varmaya çalışıyor bu?

"Bu senin şirketin Abbi. Senin markan. Başka kimsenin değil. Kararları sen vereceksin. Ama benim fikrimi almak ister misin?"

"Elbette. Her zaman." Henry milyarlarca dolarlık bir imparatorluğu yönetiyor. Küçük sabun işim için bile olsa, kimsenin tavsiyesine daha fazla değer vermiyorum.

"Kimseye teslim etmek için bu kadar acele etmeyin."

Kaşlarımı çattım. "Ama ben bir mağazada dağıtım *yapmanın* son oyun."

"Belki. Ama bugünün perakende dünyasında, belki de değil. Belli ki insanların istediği bir şeyiniz var. Daha yeni başlıyorsunuz ve şimdiden yarattığınız talebe bir bakın."

"Margo'nun ortalığı karıştırdığını mı söylüyorsun?" Henry'nin bile sahip olmadığı güzellik endüstrisi bağlantılarından yararlanıyor.

"Kiminle konuşacağını biliyor, katılıyorum." Henry öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Ama sizi kelepçeleyen sözleşmeler imzalayarak kontrolü çok çabuk kaybetmek istemezsiniz. Ayrıca böyle bir sözleşme, bir üretim tesisi bulmanız gerektiği anlamına gelir ki bu da elle bu kadar çok üretim yapamayacağınız için vasatın altında bir ürün üretme riskiniz olduğu anlamına gelir. Bu, içine atılmak yerine üzerinde çalışmak isteyeceğiniz bir şeydir."

"Yani bunun peşinden gitmemem gerektiğini düşünüyorsun." Tereddüt ediyor. "Bu *senin* şirketin."

Hayal kırıklığıyla inliyorum. "Henry, sen *benim* şirkette çalışıyordum. *Şimdi de bu işin* dışında kalmaya mı karar ver*din*?"

"Peki. Bence anlaşmayı kabul etmemelisin." Sesi o tipik emredici tonuna dönüştü. "Ürününüz bir mağazanın rafına değmeden de son derece başarılı bir iş yapabilirsiniz, en azından şimdilik. Benim tavsiyem yolunuzdan sapmamanız. Önce kendi adınızı oluşturun. Perakende mağaza sözleşmeleri daha sonra çok daha değerli olacaktır."

Henry'nin sözlerini tartıyorum. "Zaheera ne yaptığını biliyor gibi görünüyor." Henry'nin bana yardım etmesi için Nailed It'i tutup parasını

ödemesinden bu yana geçen sürede

Hobimden bir şeyler yaratmak için artık şık bir ambalajım, bir web sitem ve yasal şirketim için basit ama mükemmel yeni bir ismim (Farm Girl Soap) var.

"Yaptıkları işte en iyisi onlar. Bu yüzden onlarla gittik." "*Biz* mi?"

Telefonu aldığım gün bu kararda "biz" diye bir şey yoktu.

Zaheera'dan.

Henry beni görmezden geliyor. "Senin rahat edebileceğin sağlıklı bir hızda büyümesini sağlayacak, böylece bunalmayacaksın. Ayrıca, hâlâ bitirmen gereken bir diploman var, değil mi?"

Hatırlatma karşısında irkildim. "*Çok* geride kaldım." Babamın kazasından sonra, ailemin yardıma ihtiyacı olduğu için son yılımı tam zamanlı bitirmek üzere Chicago'ya dönemeyeceğimi anladığımda, yazışma kurslarına kaydoldum. Bu dönem için verilen ödevlere neredeyse hiç dokunmadım, Henry'yle yaşamaya çok dalmıştım.

"Oraya varacaksın." Elimi avucunun içine alıyor, başparmağı incinin üzerinde kayıyor. "Ve şimdi senin de planlaman gereken bir düğün var."

Yüzüğe tekrar hayranlıkla bakarken içime bir heyecan yayılıyor. Henry ile olan düğünüm. Çünkü Henry yakında *kocam* olacak. Hâlâ gerçekmiş gibi hissetmiyorum ve koridorda yürüyene kadar da hissedeceğimi sanmıyorum. "Eğer onu annemin elinden alabilirsem." Wolf Cove'dan ayrılmadan hemen önce telefonda iyi haberi verdiğimde nefesimi tuttum, Henry ile beni ayırmak için elinden gelen her şeyi yapan, kalp krizi numarası yapmak için kafein hapları yutmak da dahil, bir kadından ne bekleyeceğimden emin değildim.

Ondan kaçan sevinç çığlığı ağzımı açık bıraktı. Ona göre, Henry sonunda onurlu bir şey yapıyordu. Sadece birkaç aydır birlikteyiz.

Henry kıkırdar. "En azından kuklasını yakmak için bir Henry bebeği örmüyor."

"Bernadette Mitchell ile tanıştınız mı? Kara büyü gibi günah bir şey yüzünden Tanrı'nın kendisini yıldırımla vuracağından korkar."

Kahkahası artıyor, gözleri parlıyor. "Sence sessiz kalır mı-"

"İmkânı yok." Greenbank, Pennsylvania'da gün sonuna kadar nişanlandığımı duymayan kimse kalmayacak, bu da medyanın kısa bir süre sonra öğreneceği anlamına geliyor. Bugünlerde Henry'ye olan ilgiden dolayı bu durum büyük bir heyecan yaratacaktır. Manşetler nazik mi yoksa yargılayıcı mı olacak? Endişe mutluluğumu kemiriyor, onu bozmakla tehdit ediyor.

"Peki ona Alaska'da olacağını söylediniz mi?"

"Her seferinde bir engel." Yine de *bunun* aşılması gereken muazzam bir engel olacağından şüpheleniyorum. Annemin gönlünde tüm kilise cemaatini dahil etmek yatıyor ve hepsini oraya uçurmamız beklenemez.

Henry'nin alaycı sırıtışından bunu tahmin ettiği anlaşılıyor. "Wolf Hotels'in büyük etkinlikler için özel bir etkinlik planlayıcısı var. Miles'a önümüzdeki hafta sizi araması için onunla temasa geçmesini söyleyeceğim. Kendisi iyidir. Adı Jill ve istediğiniz her şeyi organize eder."

"İstiyoruz," diye düzeltiyorum. "Bu senin de düğünün."

"Abbi, bana kalsa iner inmez pistten adliyeye doğru yola çıkarız ve ben de akşama kadar karımı beceriyor olurum."

"Ne kadar romantik," diye takılıyorum ama midem sinirden alt üst oluyor. Benimle evlenmek için aniden sabırsızlanmasında bayıltıcı bir şey var.

Kavrayışı sıkılaşırken gözlerinde tehlikeli bir parıltı yanıyor. "Romantizm mi istiyorsun, Abbi?"

"*Seni* istiyorum."

"Bana zaten sahipsin." Beni öne doğru çekip kucağına oturtuyor, bacaklarım onun kalçalarına biniyor. "Her santimime." Güçlü ve becerikli ellerinin sıcaklığı siyah taytımın üzerinden tenimi kavrıyor, kıçımın iki yanını kavrıyor, gövdelerimiz aynı hizaya gelene ve o lezzetli sert çıkıntı kalçalarımın tepesine bastırana kadar beni öne doğru çekiyor.

Kollarımı boynuna doluyorum, bileklerim başının arkasında birbirine dolanıyor. "Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye fısıldıyorum, dolgun dudaklarını yakalamak için eğildiğimde bir coşku kabarcığı kıpırdıyor.

"Aynen," diye mırıldanıyor ağzıma karşı, dillerimiz yavaş, baştan çıkarıcı bir dansla buluşmadan önce, eli saçlarımdan bir tutam yakalıyor, başımı geriye doğru eğiyor, böylece daha da yaklaşabiliyor.

Yardımcı kaptan Jack kokpitten dışarı çıkar. "Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Alçalmaya başlamak üzereyiz ve sizi kısa süre içinde yere indireceğiz. Bu arada ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

Henry sert bir sesle, "Mahremiyet perdesini çek," diyor.

Bunu daha fazla belli edebilir miydi?

Jack'in sinsi gülümsemesini yakaladığımda sıcaklık boynuma tırmanıyor.

"Evet, efendim." Kalın gri perdeyle bizi dışarıya kapatmadan önce yüzük parmağına dokunup "Tebrikler" dedi.

Henry ayağa kalkıp bizi döndürerek beni az önce boşalttığı koltuğa bıraktığında bir çığlık attım. Dizlerinin üzerine çöktü.

"Ne yapıyorsun?"

"Bunu sormana gerek var mı?" Ayakkabılarımı çıkarıp bir kenara fırlatıyor, sonra parmakları taytımın bel bandına dolanıyor, külotumla birlikte onları da ayak bileklerimden sıyırıp beni belden aşağım çıplak bırakıyor.

Kalçalarımı birbirinden ayırıp beni portal pencerelerinden içeri süzülen batmakta olan güneşe maruz bırakırken içimde nem birikiyor. "Dün gece sana çok sert davrandık." İşaret parmağı içeri girmeden önce kıvrımlarım boyunca kayıyor.

Bu davetsiz misafir karşısında irkildim. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin." Kolunu kalçamın altından geçiriyor ve bedenimi kendine doğru çekerek koltuğumdan yarıya kadar kaldırıyor. "Ama olacaksın."

Dilinin ilk darbesinde inlememi güçlükle bastırıyorum ama o hassas etimi yalarken haykırmaktan kendimi alamıyorum. Bu açıdan, yaptığı her şeyi görebiliyorum ve ağzını klitorisimin üzerine kapatmasını dikkatle izliyorum.

İki parmağı içeri dalıyor ve derinlerdeki o noktayı buluyor. Üzerine baskı uyguluyor ve bir sıcaklık selini harekete geçiriyor.

"Benden başka hiç kimse seni bir daha tadamayacak Abbi," diye mırıldanıyor, sesi içimin derinliklerinde titreşiyor.

"Hiç kimse," diye nefes alıyorum, karnımda basınç artarken nefesim kesiliyor. Parmaklarını dışarı kaydırıyor ve elleri kalçalarımın arkasını buluyor,

tenimi kayganlaştırıyor. Onları birbirinden uzaklaştırıyor, gözleri benimkilerle buluşmak için dönerken bedenimi gidebildiği kadar geriyor.

Kapüşonlu bakışlarında gerçeği görüyorum, bunu yapmaktan ne kadar hoşlandığını. Bu dil hayatımızın sonuna kadar *benim.*

Ağzı klitorisimin üzerine kapanıyor, sertçe emiyor.

Orgazmım aniden ve beklenmedik bir şekilde vuruyor. Çığlıklarımı bastırıyorum ve başının arkasını tutuyorum, parmaklarım ipeksi saçlarını kazıyor, ağzına doğru eğilirken, daha yakın olmaya, onu dışarı çekmeye çalışıyorum.

Daha yerleşmemiştim ki Henry kot pantolonunun düğmelerini açıp kalçalarından aşağı indirdi. Sert aletini tek bir hamlede içime sokarken haykırıyorum.

"Bekle!" Nefes nefese kaldım.

Kalçalarını durduruyor. "*O kadar* mı ağrın var?"

"Hayır, ben sadece..." O kadar ağrım var ama Henry'nin içime girmesi için de yanıp tutuşuyorum. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. *Lütfen,*"

diyorum, kalçalarımı yuvarlarken bile

hareket etmeye devam etmesi için onu teşvik ediyordu.

Aletini çıkarıp tekrar sokarken gülümsüyor, bu sefer çok daha yavaş, vücuduma onun yoğun, neredeyse dayanılmaz dolgunluğuna alışması için zaman veriyor. Kalçalarım hevesle onunkini karşılamak için kalkıp daha fazlası için yalvarıncaya kadar Henry tekrar tekrar çekiliyor ve nazik itişlerle geri itiyor.

"Siktir, Abbi," diye homurdanıyor. "Kazağı çıkar, hemen." Çıkarmama yardım ediyor ve bir kenara fırlatıyor. Bir elini sırtımın altından geçirerek, parmaklarının ustaca bir hareketiyle sütyenimi çözdü. Bir saniye içinde o da bir kenara atılıyor ve beni çıplak bırakıyor.

Kazağını sıyırıp çıkarıyor ve bana yontulmuş göğsünün nefis bir görüntüsünü veriyor.

"Lütfen kaza yapmamıza izin verme," diye nefes alıyorum, vücudum bu kadar açıkta olduğu için kızarıyor, özellikle de kokpitte ne yaptığımızı tam olarak bilen iki adam varken.

"Yine de gitmek için ne güzel bir yol." Henry bacaklarımı omuzlarının üzerinden geçiriyor ve daha sert bir şekilde içime dalıyor, kalçaları uyluklarıma çarpıyor. Açısı idealdi, her hamlesinde beni derinden vuruyordu. Çok geçmeden tüm rahatsızlıklar düşüncelerden siliniyor, bedenim onunkini karşılamak için can atıyor. Ellerini göğüslerimle doldururken dokunuşundan zevk alıyorum, başparmaklarının pedleri acımasız vuruşlarla çakıllı meme uçlarımla alay ediyor.

Parmaklarımı aramızda kaydırarak klitorisimin etrafında daireler çiziyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyor, gözleri ham arzuyla dolu. "Yine boşalmak üzeresin, değil mi?" Bu bir soru değil.

"Evet." O tanıdık sıcaklık ortama yayılıyor, omurgam boyunca bir ürperti yayılıyor. Vücudumu çok iyi tanıyor.

Henry dişlerini sıkarak, "Bu sefer seni duymama izin ver," diyor ve hızını artırıyor. Kayganlaşmış bedenim onun sert itişlerini kabul ediyor. Jetin motorları bile birbirimizden zevk alan bedenlerimizin ıslak seslerini bastıramıyor. Henry'yle ilgili her *şey* -ellerinin üzerimdeki hissi, teninin kokusu, sesinin tınısı, çığlıkları- vücudumun şarkı söylemesine neden oluyor ve bu adama duyduğum aşkın sonsuz çukurunun derinliklerine düşüyorum.

"Seni duymak istiyorum, Abbi." Parmakları meme uçlarımın üzerine bastırıyor, sadece acı noktasından utangaç. "*Herkesin* sikimin ne kadar iyi hissettirdiğini, içinde olmasını ne kadar sevdiğini duymasını istiyorum." Sözlerini itişleriyle noktalıyor.

Edepsiz sözleri ve yasadışı dokunuşuyla içime bir kan dalgası hücum ediyor, bacaklarımın arasındaki eti şişiriyor. Bu sefer kendimi

susturmuyorum,

Orgazm içimden geçerken çığlıklarımın yelken açmasına izin veriyorum, kaslarım Henry'nin sert uzunluğunun etrafında kasılıyor. Saniyeler sonra o da beni takip ediyor, ayrılmış dudaklarından çıkan gırtlaktan gelen seslerle yüzü buruşuyor. Geriye sadece düzensiz nefeslerimiz ve bitkin, kaygan bedenlerimiz kalana kadar dalga dalga boşalırken içimde nabzının attığını hissediyorum.

"Öp beni," diyorum usulca.

Eğiliyor, dudakları benimkilere dokunurken yumuşak ve esnek.
Sevecen.

"Bu ses senin için yeterince yüksek
miydi?" Alay ediyorum. Sırıtıyor. "Evet,
çok daha iyi. Teşekkür ederim."

"Görevi anladım Bay Wolf."

Henry kıkırdar ve uzaklaşarak portal penceresinden dışarı bir bakış atar. "İnmek üzereyiz." Serbest kalıyor ve sonra beklenmedik bir şey yaparak bir parmağını bacaklarımın arasına sokup ikimizin karışımıyla kaplıyor. Dudaklarıma doğru tutuyor.

Sırıtarak ağzımı açtım ve sertçe emdim, tuzluluğun tadına baktım.

Henry'nin dudaklarında seksi bir gülümseme belirir. "Benim küçük masum çiftlik kızım ne kadar da ilerlemiş."

BÖLÜM 2

"R "Neden Wolf Cove'da kalmadığımızı söyler misin Victor?" Henry seslenerek beni uykumdan uyandırdı. Hâlâ yerleştiğim yerde göğsüne yaslanmış durumdayım, kolunu omzuma atmış. Dalıp gitmişim,
kalp atışlarını ve derin sesini dinleyerek iş görüşmeleri yapıyordu.

"Bu iyi bir soru efendim," diye yanıtlıyor şoförümüz içtenlikle.

Uykuyu göz kırparak uzaklaştırıyorum ve dışarıda çiseleyen yağmurun bulanıklaştırdığı sayısız sokak lambasına yeniden odaklanıyorum. Her yönden korna sesleri geliyor. "Eve varmak üzere miyiz?"

Henry şakağıma bir öpücük kondurmadan önce alnımdaki saç tellerini fırçalıyor; özellikle de bir saat önce vücuduma yaptığı iğrenç şeylerle kıyaslandığında, alışılmadık derecede tatlı bir jest. "İki blok ötede. On dakika içinde yatağında olacaksın."

"Sen de öyle." Parmak uçlarım karnının çıkıntılarında gezinmeden önce avuç içimi kıvrımlı göğsünün üzerinde gezdiriyorum.

Henry parmaklarını parmaklarımın arasında dolaştırırken memnuniyet dolu bir iç geçiriyor ve arabamızın şehrin tıkanıklığını aşmasını sessizce bekliyoruz. Nihayet Wolf Tower ileride beliriyor, şehrin en yüksek karma konut ve otel binası olan görkemli bir yapı.

Henry'nin vücudu gerilir. "Muhabirler çoktan burada
mı?" "Gittiklerini hiç sanmıyorum," der Victor.

Elbette, girişin yakınında şemsiyelerin altında kameralarla donanmış küçük bir kalabalık bekliyor.

"Wolf ismi onlara böylesine kazançlı manşetler hediye etmeye devam ederken olmaz," diye mırıldanıyor Henry acı acı. William Wolf'un ani ölümü, ardından Scott Wolf'un bu olaya karışması ve daha sonra ölmesi arasında Henry

haftalarca medyanın girdabında kaldı. Madenin çökmesi, krem brüle üzerindeki kırılganlıktı. Ve şimdi de helikopterden indikten sonraki dakikalarda ikimizin öpüşürken çekilmiş, kir ve kanla kaplı, New York'un en gözde bekarının ilişkisi hakkında her türlü yeni soruyu gündeme getirecek fotoğrafları var.

Girdabın içine çekilmek üzere olduğumu hissedebiliyorum.

Henry de bunu hissetmiş olmalı, çünkü kolları beni korumak için sıkıca sarılıyor. "Bizi doğruca yeraltına götür," diyor, sesi sert.

"Elbette efendim. Bunu zaten planlamıştım."

"Lütfen ve teşekkür ederim," diye ekliyorum bir süre sonra.

Victor'un gözleri dikiz aynasında benimkilere takılıyor, gözlerinin kenarları gülümsemeyle kırışıyor.

Henry eğilip kulağıma fısıldıyor, "Terbiyesiz olduğumu ima etmeye cüret edemezsin, değil mi Abigail?"

Eskiden benimle o eşit tonda konuştuğunda titrerdim. Şimdi göğsüne sarılıyorum. "*Asla*." Kullanmayı seçtiğinde olağanüstü bir terbiyeye sahip ama aynı zamanda insanların her komutuna atlamasına da alışkın.

"Ben öyle düşünmüyorum." Çene çizgisindeki hafif kirli sakal tenimi sıyırana kadar daha da eğiliyor. "Ama dudaklarındaki o kelimeler hoşuma gitti. Bence onları daha sonra kullanacaksın."

Sözü zihnimde bir imgeyi ve içimi ateşleyen bir anıyı canlandırıyor.

Vale girişine yanaşıp öndeki arabaların hareket etmesini bekliyoruz. Fotoğrafçılar kameralarını pencerelerimize doğrultmuş, Henry'nin adını sayıklıyorlar. Geçilmez renk tonu sayesinde hepsi anlamsız bir prodüksiyon.

Telefonumu çantamdan çıkarıyorum ve indiğimizden beri ilk kez açıyorum.

Cıvıldamaya başladığı an, keşke yapmasaydım diyorum.

"Peder Enderbey'e bizimle evlenmesini teklif etti!" Annemin mesajlarını tararken kıpkırmızı kesilerek ağlıyorum. Bu sabah Alaska'dan ayrılmadan önce telefonu kapattığımdan beri gönderdiği otuz iki mesajın hepsi.

"Sullivan." Güvenlik görevlisi asansöre binmemize izin vermek için kenara çekilirken Henry başıyla teşekkür etti. Victor arabayı park ettiğinde yan hakem boyundaki dev adam bizi karşılamak için bekliyordu. "Nikâhı kıymak için Alaska'ya uçar mı?"

"Bilmiyorum ama törenimiz için kilisede yer ayırtmış bile." Hızlı hızlı okurken başparmağım ekranı kaydırıyor. "Ve *ahırdaki* resepsiyonumuz için kiralama şirketini aradı! Ve - Aman Tanrım - üç kuzenimden nedimem olmalarını istedi!" Ben aşağı indikçe daha da kötüleşiyor.

Henry'nin kıkırdaması yankılanır. "Bu hiç komik değil!"

"Şaşırdın mı? Benimle evlenmene engel olamayacağını biliyor, bu yüzden kontrolü ele geçirmek için yeni bir yol buldu."

"Her konuda söz sahibi olmak isteyeceğini biliyordum ama uçağımız inmeden önce tüm düğünümüzü planlayacağını düşünmemiştim. Ya bütün bunlar? Bunun Jed'le benim düğünümüz olması gerekiyordu. Sadece damatları değiştirdi." Annemin kısa bir süre öncesine kadar Henry'nin yeryüzünde dolaşan şeytanın ta kendisi olduğuna inandığı düşünülürse bu özellikle şaşırtıcı.

"Ben kesinlikle Fuckface değilim," diye homurdanıyor Henry.

Henry'ye annemin Greenbank'teki yatak odamda asılı duran gelinliğinin fotoğrafını göstermek için telefonumu kaldırıyorum. "Benim için ölçülendirilmeye hazır."

Kaşlarını çatıyor. "Bu bir yay mı?" "Birkaç tanesinden biri."

Başını sallıyor. "Belediye binasını yeniden düşünmeye başladın mı?" İnledim.

Sullivan ıslık çaldıktan sonra dişlerini göstererek sırıtıyor. "Söylemeliyim ki, annemin talepkâr olduğunu sanırdım, ama görünüşe göre işiniz çok zor Bayan Mitchell."

Adımı kullandığında bocaladım. Bu adamla hiç tanışmadım ama Scott'ı çatı katına alan korumaların yerine Henry'nin geçtiğini biliyorum. Ama sonra kendime Wolf Tower'ın güvenlik ekibindeki herkesin kim olduğumu bildiğini hatırlatıyorum. Bunun için para alıyorlar. "Düğünümüzü mahvedecek."

"Hayır, değil." Henry elini enseme doluyor, başparmağı tenimde küçük, sakinleştirici daireler çiziyor. "Bu *senin* düğünün. Ona teşekkür et ama hayır de."

"Keşke o kadar kolay olsaydı."

Asansör lobi katına yaklaşırken Henry'nin göğsü yükseliyor, bu da medyanın ilgisinin onu rahatsız ettiğinin tek işareti. "İçeride muhabir yok, değil mi?"

"Yok, efendim. Ama yeğeniniz saatlerdir sizi bekliyor."

Henry'nin yüzü allak bullak olur. "*Yeğenim*. Yeğenim yok-"

Asansörün kapıları bir ding sesiyle açılıyor ve bir başka devasa güvenlik görevlisi bizi çatı katındaki asansöre götürmek için dışarıda bekliyor.

Sullivan bankta oturan on altı yaşlarında bir kızı işaret ettiğinde Henry'nin yüzünde hâlâ o şaşkınlık ifadesi vardı. "Sizinle akraba olmadığını mı söylüyorsunuz, efendim?"

Henry'nin ağzı açılır ama cevap vermekte tereddüt eder.

Kız başını kaldırıp Henry'yi görür ve oturduğu yerden sıçrayarak elleriyle uzun küllü kahverengi saçlarını düzeltirken etrafına bakınır. Belki de bir kaçış yolu arıyordu? Mavi kot pantolonu, büyük boy gri kapüşonlu tişörtü ve yıpranmış siyah beyaz Chucks ayakkabılarıyla sıradan bir genç kıza benziyor.

"Efendim, eğer sahte bir şekilde yeğeninizi taklit ediyorsa, sizi-"

"Sorun yok." Henry Sullivan'a el salladı, yüzü okunmuyordu. ona yaklaşır. "Merhaba. Siz kimsiniz?"

Onun bakışlarıyla buluşurken derin, titrek bir nefes alıyor.

Onda çok tanıdık bir şeyler var. Ama tam olarak çıkaramıyorum. Onunla daha önce tanışmış mıydım?

"İnsanlara yeğenim olduğunu söylemişsin. Bildiğim kadarıyla sadece bir kardeşim var. Scott Wolf'un baban olduğunu mu söylüyorsun?"

Boğazını temizliyor ama konuşmuyor.

Henry kollarını kavuşturmuş, bir cevap beklemektedir. Kız zaten yeterince gergin değilmiş gibi, adam bunu on kat daha kötü hale getirecektir.

Girişte bir itiş kakış var. Bir fotoğrafçı kapıcıyı atlatmayı başarmış ve güvenlik görevlileri yaklaşırken lobide fotoğraflarımızı çekiyor. Bu dikkat dağınıklığı kıza kaçması için zaman kazandırdı. Saniyeler içinde koşuyor, cesetlerin etrafından dolanıyor ve biz asansöre yönlendirilirken kapıdan çıkıyor.

"Kaç yaşında olmalıydı, on altı mı? En fazla on yedi?"

"Ya da daha genç. Bazen bunu söylemek zor."

Henry gözlerini tavana dikmiş, ipeksi çarşafı beline dolamıştı. "O doğduğunda Scott üniversitenin birinci ya da ikinci sınıfında olmalıydı. Bana bir kızı olduğundan hiç bahsetmedi."

"Öyle mi? Siz yakın değildiniz."

"O zamanlar benden bu kadar nefret etmiyordu." Dudakları bükülür. "Tabii ondan haberi yoksa. Bu, vasiyetinde neden ondan hiç bahsedilmediğini açıklar. Soysuzun tekiydi ama o bile kızı için bir şeyler bırakırdı. Onun hakkında bu kadarına inanmak zorundayım."

Evimize döndüğümüzden beri Henry'nin aklı gizemli kıza takılmış durumda. Neden aylak aylak dolaştığını sorduklarında güvenliğe verdiği isim dışında elimizde hiçbir bilgi yok. Violet olduğunu söyledi ama doğru olup olmadığını kim bilebilir? Henry güvenlik kayıtlarını istedi. Kızın dört saat boyunca lobide oturmasını izledik, ayakları mermer zemine vuruyordu, tırnakları muhtemelen sık sık dişlerinin arasına girdiği için hızlıca ısırılmıştı. Yerinden kalkıp kapıya doğru yönelmeden önce en az bir düzine kez oturduğu yere döndü, sanki buraya gelme kararıyla mücadele ediyor gibiydi.

"Giyiniş tarzı... Evsiz olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Kıkırdıyorum. "Hayır, o sadece bir

ergen." "Korkmuş görünüyordu."

"Çok şey oluyordu. Güvenlik görevlileri, gazeteciler. Ve *seni* görmeye geliyordu."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bunun ne anlama geldiğini *çok* iyi biliyorsun." Sadece içine girerek bir odayı dolduran yılmaz Henry Wolf.

Sırıtıyor çünkü biliyor.

"Belki geri gelir." Dudaklarımı Henry'nin omzuna bastırıyorum.

"Resmini Dyson'a gönderip ne bulabileceğine bakabilirim." Fikrine katılmıyormuş gibi bir ses çıkarıyor. "Muhtemelen bir şey çıkmaz, tabii bir suçlu değilse."

"Eğer Scott'ın kızıysa, bu onun kanında var," diye mırıldanıyorum ama sonra kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Babalar arasında kısa boylu olması onun suçu değil.

Homurdanıyor, ama yakışıklı yüzünü gölgeleyen kaş çatma hali geçmiyor. "Neden buraya gelsin ki?"

BÖLÜM 3

İkomodinin üzerinde titreyen telefonumla uyandım. Aramaya cevap vermekle kapatmak arasında gidip geliyorum.

"Sevgili Abigail! Tebrikler!" Margo'nun baştan çıkarıcı Parisli aksan kulak zarımın etrafında kıvrılıyor.

"Hmm? Ne için?" Çalar saate göz kırpıyorum. Sabah dokuz, yani Paris'te öğleden sonra.

"Henry ile olan nişanınız Altıncı Sayfa'ya çıktı!"

Henry'nin adını söyleme şekli -H sessizliği- beni hep gülümsetir. "Şimdiden mi?"

"Evet. Şimdi size gönderiyorum. Bir dakika."

Yumuşak, uykulu bir iniltiyle sırt üstü dönüp geriniyorum. Yatağın diğer tarafı boştu. Henry'nin çoktan kalkıp gitmiş olmasına şaşırmadım. Bütün gece dönüp durdu. Hiç uyumadığından şüpheliyim. Yine de bu beni hayal kırıklığına uğratıyor. Gerçekliğe yeniden katılmadan önce onunla yeterince yalnız kalamadım.

Telefonum gelen bir mesajla sarsılıyor ve başlığı okuyorum:

Özel: Henry Wolf Alaska'daki Maden Göçüğünden Sağ Çıktı ve Asistanına Evlenme Teklif Etti

"*Eski asistan*!" Birkaç ekran görüntüsü beliriyor ve bunlar ikimizin fotoğraflarıyla dolu - bazıları dün gece Wolf Tower'ın lobi kapılarının camından çekilmiş kadar yakın tarihli - ve diğerleri haftalar önce William Wolf'un cenazesinde çekilmiş. Hatta yaz başında Wolf Cove'un büyük açılışının yapıldığı o korkunç gecede Henry'nin beni aldattığından o kadar emindim ki.

"Nasıl öğrendikleri yazıyor mu?" Elimin etrafına kırmızı bir daire çizmişler ve sol yüzüğümü gösteren bir ok eklemişler

ama yüzüğü görmek imkansız.

"*Her zaman* nasıl öğreniyorlar. "Aileye yakın anonim bir kaynak."

Bu, kiliseye giden bir arkadaştan yem dükkanındaki Lucy'ye kadar herhangi biri olabilir, annemin dudaklarının dün sabahtan beri çırpındığı kesin. "Başka ne yazıyor?"

"Şu ahırında evleneceğini."

Lanet olsun, anne. "Greenbank'te evlenmiyoruz."

"Bunun rahatlatıcı olduğunu söylemeliyim. Şirin bir çiftlikte şirin bir ahır, ama siz ikiniz çok daha büyük bir şey için yaratılmışsınız. Belki benim yerim? Wolf Hotel'in en yeni butik otelinin açılışı olabilir, tabii nişanlınız bana şimdiden söz verirse."

Gülüyorum. Margo, ailesinin eski Fransız şatosunu bir Wolf zincir oteline dönüştürme hayali konusunda hiç de acımasız değil. "Gelecek bahar Alaska'da evleneceğiz, otel sezona açılmadan önce." Henry ve şimdi de benim için dünyadaki en önemli yer.

Bıkkın bir ses çıkarıyor. "Sanırım orası da olur. Eğer baharda evlenecekseniz, bu Emmanuelle Agard'a fazla zaman bırakmaz. Birkaç hafta içinde New York'a geldiğinde onunla buluşacağız."

"Emmanuelle Agard? Kim o?"

Margo'nun kahkahası kulaklarımı dolduruyor. "Oh, benim tatlı Abigail'im. Sen çok değerlisin. O dünyada en çok aranan elbise tasarımcılarından sadece biri. En az üç yıl önceden rezervasyon yaptırması gerekir ve her yıl sadece bir avuç müşteri kabul eder. Senin en yakın arkadaşlarından birinin onun da en yakın arkadaşlarından biri olması iyi bir şey."

"Benim için ipleri çekmene gerek yok."

"Çok geç. Çoktan çekildiler! Size yılın en güzel elbisesini yapmayı kabul etti. *Un pièce de résistance*. Bana sorarsanız ormanda vahşi hayvanlarla evlenmek için fazla güzel ama kimse evlenmiyor."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, Margo." Her zaman usta kuklacı rolünü oynuyor ve bundan kendisi için hiçbir çıkar sağlamıyor.

"Arkadaşlar ne içindir! Şimdi gitmeliyim. Müdürüm beni üç kez arayıp toplantıya çok geç kaldığımı söyledi." Arka planda telaşsız topuk sesleri duyuluyor. "Ah! Unutmadan, Sandra sana ulaştı mı?"

Nordstrom'dan gelen alıcı. Margo'nun bu konuda harcadığı onca çabadan sonra onu hayal kırıklığına uğratma endişesiyle midemde bir düğüm oluşuyor ama Henry'nin sözleriyle uyudum ve o haklı. Kontrolü ele almalıyım. "Sesli mesaj bırakmış." Tereddüt ediyorum ama sonra her şeyi açıklığa kavuşturmanın en iyisi olduğuna karar veriyorum. "Bak, bu işin arkasında benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum Margo, *gerçekten...* ama frene basmam gerekiyor. Sonsuza kadar değil ama şimdilik. Hâlâ okulum var, şimdi de düğün ve her şey çok hızlı ilerliyor. Tatil öncesinde sınırlı sayıda sabunla başlayacağım." Açıklamamı yüzümü buruşturarak bitiriyorum. "Kızgın değilsin, değil mi?"

"Ben mi? Sana kızgın mıyım?" diye sorar. "Abigail, bu konuda endişelenmene hiç gerek yok ve özür dilemene de gerek yok. Bazen aşırı hevesli olabiliyorum ama sadece elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum. Sandra sen hazır olana kadar bekleyebilir, ben de herkesin lansmanından haberdar olmasını sağlayacağım."

Tavana gülümsüyorum. "Sen çok iyi bir arkadaşsın."

"Sahiplenici nişanlın izin verseydi çok daha iyi bir nişanlı olabilirdim." Müzikal kahkahası çınlıyor. "Birkaç hafta sonra görüşürüz."

Mutfakta bir hışırtı duyuyorum ve köşeyi döndüğümde Henry'nin hizmetçisinin yiyecekleri tezgâha boşalttığını görüyorum. "Raj!"

Orta yaşlı adam işinden başını kaldırır ve gülümser. "Bayan Abbi, sizi tekrar görmek çok güzel!" Ben ona sarılırken kıkırdıyor. "Bunu beklemiyordum." Bir süre sonra kollarını bana doluyor.

İri kahverengi gözleriyle buluşmak için zaman ayırıyorum. "Nasılsın?" Adam beni çok az tanıyordu ama yine de beni Scott'tan kurtardı, ama bunu yaparken şimdi bir adamı öldürdüğü bilgisiyle yaşamak zorunda.

Duraksıyor, Scott'ın yere düştüğü ve bir daha kalkmadığı noktayı inceliyor. "Her geçen gün daha iyi, sorduğun için teşekkürler. Ya sen? İyi iyileşiyor gibi görünüyorsun." Bakışları alnıma kayıyor.

"Öyleyim. Dürüst olmak gerekirse, diğer her şeyle birlikte bunu düşünmek için fazla zamanım olmadı."

"Madenle ilgili haberleri gördüm. İkinizi de burada ve iyi gördüğüme çok sevindim. Artık birkaç gün sessiz kalabilirsiniz."

"Birkaç *yıl* umuyordum?"

Profesyonel kişiliğine kısa bir ara vererek homurdanıyor. "Bu güzel olmaz mıydı?" Kendine gelir gibi olmadan önce aramızda bir anlık sessizlik oluyor. "Bir dükkâna gittim ama henüz tercihlerinizi bilmiyorum. İhtiyacınız olan belirli bir şey varsa, sadece sorun, bunun için dışarı çıkmaktan çok mutlu olacağım." Eğildi ve çekmeceden yeni bir dökme demir tava çıkardı. "Bir yedek."

Çekiniyorum. "Daha ağır görünüyor."

"Oh, öyle." Serbest avucunu tabanına vuruyor. "Bay Wolf'un endişelenmemiz gereken başka kardeşleri var mı?"

Hastalıklı ve korkunç bir şaka olmasına rağmen kıkırdıyorum. "Bildiğim kadarıyla yok." Belki bir yeğen, ama onun ikimiz için de bir tehlike olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, dün buradan kaçış şekline bakılırsa, onu bir daha görebileceğimizi de sanmıyorum.

Buzdolabını doldurmaya başlar. "Yemek yedin mi? Sana kahvaltı için bir şeyler hazırlayayım mı? Dur, kahveni hazırlayayım." Ben cevap vermeye fırsat bulamadan düğmeleri çevirmeye başladı.

"Beni beklemene gerek yok," diye sesleniyorum süslü İtalyan espresso makinesinin vızıltısı arasında.

"Bay Wolf, artık burada yaşadığınıza göre ihtiyaçlarınızı karşılamak için her gün gelmemi istedi."

"Bunu yapmasına gerek yoktu."

Raj'ın kaşları çatılır. "Buradaki varlığım sizin için bir sorun teşkil edecek mi? Çünkü Bay Wolf ile konuşabilirim-"

"Hayır, tabii ki değil." Onu gücendirmiş olmaktan korkarak ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Sadece kendi kendime yettiğimi söylüyorum. Bütün *bunlarla* büyümedim -" Etrafıma el sallıyorum. "Seni meşgul etmek için bana güveniyorsan sıkılacaksın."

"İnsan iyi bir arkadaştan asla sıkılmaz." Önüme dolu bir fincan kahve koymadan önce göz kırpıyor, ardından krema ve şeker koyuyor.

"Teşekkür ederim." İçkimi hazırlıyorum, Raj'ın nasıl dikkatle izlediğini fark ediyorum, şüphesiz zihinsel olarak her birinden ne kadar koyduğumu ölçüyor ki bir dahaki sefere benim *için* yapabilsin. Bu yeni hayata alışmam uzun zaman alacak.

Telefonum cızırdıyor ve ismi gördüğümde karnım geriliyor. *Şimdi ne olacak anne?*

Bak Celeste elbise kalıpları arasında ne buldu! Nedimeleriniz için dikecek. Connie ve Stephanie ölçülerini gönderdiler ve ben de mükemmel kumaşı buldum.

Ekteki resme tıklıyorum. Elbette, Celeste Enderbey'in dikeceği bir şeye benziyor - 1985 dolaylarında, iffetli ve pamuklu. "Kesin şunu!" Yeşil-beyaz pötikare kumaş makarasına doğru ilerleyerek feryat ediyorum. Annemin favorisi.

"Bir sorun mu var Bayan Abbi?" Raj sorar.

"Evet, aslında." Bıkkınlıkla inliyorum. "Bana ne konuda yardım edebilirsin biliyor musun Raj? Düğünümün her bir unsurunu ele geçirmeye çalışan bir Momzilla ile nasıl başa çıkacağımı anlat."

Başını eğiyor, parmağımdaki yüzüğü incelemek için elini benimkinden alıyor. "Bay Wolf bu haberden bahsetmeyi ihmal etti."

"Oh." Kızardım. "Daha dün oldu."

Elimi sıkarken yüzünü parlak bir gülümseme dolduruyor. "Tebrikler o zaman."

Onun samimiyeti anneme karşı duyduğum hayal kırıklığını bir süreliğine yatıştırıyor. "Teşekkür ederim. Her şey büyük bir şok oldu."

Elimi bir kez daha sıkıyor ve sonra bırakıyor. "Sana, belki.
Bay Wolf'un size evlenme teklif etmesine hiç şaşırmadım."

"Gerçekten mi? Neden olmasın?"

"Sizinle tanıştığından beri farklı bir
adam oldu." "Nasıl yani?"

"Sadece... farklı. Hem de çok iyi bir şekilde."

Gülümsüyorum. Raj'la konuşmak çok kolay. "Bu yiyecekleri taşımanıza yardım edebilir miyim?"

"Ve beni yapacak hiçbir şeyim olmadan mı bırakacaksın? Hayır, teşekkür ederim." Sırıtıyor.

Kahvemi yudumluyorum ve o işine geri dönüp meyveleri yıkarken ve meyve kasasını doldururken sessizce onu izliyorum.

Telefonum yine cıvıldıyor. Autumn'dan, Margo'nun bana daha önce gönderdiği ekran görüntüsünün aynısını içeren bir mesaj. Gün bitmeden önce çeşitli kaynaklardan birkaç kez daha göreceğimi tahmin ediyorum. "Nişan şimdiden Altıncı Sayfa'nın her yerinde."

"Böylesine güçlü bir adama bağlı olmak olağan bir şey. Korkarım ki bu bir dereceye kadar tahammül etmeniz gereken bir şey. Ve o muhabirlerden bazıları ilginç bir haber için her şeyi yaparlar." Raj yumurta kolisini tutucuya boşaltıyor. "Bir tanesi Scott Wolf'un ölümüyle ilgili ayrıntılar için bana yirmi bin dolar teklif etti. Buraya neden geldiğini öğrenmek istedi."

Bana tecavüz etmek için. Ve daha kötüsü, muhtemelen. "Belli ki ödeme gününü kabul etmemişsin." Bu detaylar henüz kimse tarafından sızdırılmadı.

"Bay Wolf bana sadece hizmetlerim için değil, sağduyum için de iyi para ödüyor. Bu insanlar dolarları sallayıp istediklerini elde edebileceklerini sanıyorlar. Durum böyle değil. En azından benim için. Ve bazı şeylerin manşetlere taşınmasına gerek yok. Olayın bu şekilde bitmiş olması yeterli." Raj tezgâhtaki birkaç kırıntıyı siliyor. "Peki, bana şu Momzilla sorunundan bahset."

Raj'ı indirirken kahvemin tadını çıkarıyorum. Henry'nin hizmetçisinin mükemmel bir dinleyici olduğu ortaya çıktı. Kuru temizleme için Henry'nin kıyafetlerini almaya gittiğinde, annemle başa çıkmak için işe yarayacağını düşündüğüm -umduğum- bir saldırı planı geliştirdik.

Henry'ye mesaj atmak için telefonuma uzanıyordum ki bilinmeyen bir numaradan gelen aramayla çaldı.

"Alo?" Temkinli bir şekilde cevap veriyorum.

"Abbi! Hey! Nişan için tebrikler!"

"Uh... Teşekkürler." Kaşlarımı çatıyorum, adamın sesi tanıdık gelmiyor.

"Kimsiniz?" "Ben Luca, *Tribune'*den."

Bir gazete muhabiri. *Harika*. "Bu numarayı nereden buldunuz?"

"Size birkaç soru sormamın sakıncası var mı?"

Görünüşe göre benimkinden kaçarken. Tedirginliğim artıyor. "Aslında, ihtiyacım var-"

"Henry'nin büyükannesi, büyükbabası, babası ve erkek kardeşi öldüğünden ve annesi de uzun süredir kendisinden uzak olduğundan, tüm Kurt imparatorluğu onun omuzlarında. Bugünlerde kendini özellikle yalnız hissediyor olmalı. Bu aceleci teklifini açıklayabilir mi?"

"Acele etmedim," diye düşünmeden geveledim.

"Gerçi birbirinizi sadece Mayıs ayından beri tanıyorsunuz."

"Yani, evet, hızlıydı. Ama bunu düşündü," diye kekeliyorum.

Aceleci korkunç bir kelime. *Kulağa* aceleye getirilmiş ve iyi düşünülmemiş gibi geliyor.

Kulağa bir hata gibi geliyor.

"Yani pişman olup nişanı bozacağından endişelenmiyor musun?"

"Ben... hayır?" Olmalı mıyım?

"Sen onun asistanısın, değil mi?"

"*Öyleydi*. Aylardır onun için çalışmıyorum." Gazetelerin en azından bu kısmı doğru yazmasını isterdim.

Bir sayfa çevirme sesi duyuyorum. "Kaynaklara göre, romantik ilişkiniz Wolf Alaska'da Henry Wolf'un asistanı olarak çalışırken başlamış, buna karşı katı bir şirket politikasına rağmen. Bu doğru mu?"

Henry ve ben bu sorunun ortaya çıkabileceğini düşündük. Babası öldüğüne ve Henry otelin sahibi olduğuna göre artık bunun bir önemi yok, ama itibarının zedelenmesinin onu rahatsız edeceğini biliyorum.

Bu Luca denen adam kaynakları olduğunu söyledi. "Bunu sana kim söyledi?" Belinda ve Ronan biliyor ama ikisi de beni bir muhabire satacak kadar alçalmaz.

"Kaynaklarım isimlerinin gizli kalmasını istiyor. Bunu doğruluyor musunuz?"

"Hayır!" Jed, Henry'yle ben Alaska'dan dönmeden çok önce başladığımızı biliyor. Sorguda kesinlikle ağzından kaçırır. Bu adama bilgi verirse onu boğacağım.

"Yani, inkar ediyorsun, o zaman."

"Hayır, ben..." Telaşlıyım, olduğum şey bu. Bu adam kim, amacı ne ve *neden* hâlâ onun sorularıyla eğleniyorum? "Gitmem gereken bir yer var-"

"Bana iş arkadaşlarınızdan bahsedin... Connor Brien ve Ronan Lyle."

Konunun aniden değişmesi ve geldiği yer karşısında midem bulanıyor. "Peki ya onlar?"

"Onlarla olan ilişkinizin doğasını nasıl tanımlarsınız?"

Bir alarm zili çalıyor. "Onlar *arkadaş*." Neden soruyor? Ne biliyor ki?

Luca bana inanmıyormuş gibi mırıldanıyor ve kaleminin bir şeyler karaladığını duyabiliyorum. "Kaynaklar Ronan Lyle ile arkadaşlığınızın çok daha samimi olduğunu söylüyor. Henry Wolf diğer partnerlerinizi öğrenirse, bu onunla olan nişanınızı etkiler mi?"

İnan bana, biliyor. Yutkunuyorum. "Ronan ve ben her zaman sadece *arkadaştık.*" Sevişen arkadaşlar, ama bu kimseyi ilgilendirmez.

"Peki ya Michael Stern, Henry'nin özel masaj terapisti? Onunla olan ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?"

Hayatımın en büyük hatası. Sinirlerimi yatıştırmak için elimi karnıma bastırıyorum. Bu boş bir söylenti olamayacak kadar spesifik. Bu Luca denen adamın benimle ilgili kirli çamaşırlar aradığı aşikâr ama ona getirmesi için kim kemik atıyor? Ve neden sanki bir görevdeymiş gibi hissediyorum, bana çelme takmaya çalışmak için soru üstüne soru soruyor?

Alaska kaçamaklarımla ilgili ayrıntılar gazetelerde patlarsa... Ailem ve tüm Greenbank bunu okursa...

En azından Henry'den bir şey saklamadım. Ama Wolf Cove'da kim benim kirli çamaşırlarımı ortaya döküyordu?

İlk sorudan sonra yapmam gereken bir şey olan Çağrıyı Sonlandır düğmesine bastığımda elim titriyor.

Neredeyse anında, parmağım telefon ekranından ayrılmadan önce titriyor. Cevap verirken bir öfke dalgası beni cesaretlendiriyor. "Beni bir daha arama!" "Abbi?"

"Oh, Miles. Hey." Manyak gibi bağırmadan önce numarayı okumalıydım.

Henry'nin asistanı, "Tebrik etmek istedim," diye devam ediyor. "Neler oluyor?"

"Bir muhabir etrafı kurcalıyor."

"Ne hakkında?"

O görmese de başımı sallıyorum. "Yok bir şey. Peki, sende neler oluyor? Orada işler nasıl? Henry seni başsız tavuk gibi koşturuyor mu?" Miles ve ben erken bağ kurduk. Bir patron olarak Henry yanında çalışılması kolay biri değil, bunu ikimiz de deneyimlerimizden biliyoruz. İstemez, talep eder ve mükemmellik bekler. Stresli olduğunda da tahammül edilemez olabiliyor.

"Hayır, aslında. Garip bir durum. Benden *hiçbir şey* istemedi. Peki ya günlük raporu yönetici ekibe göndermeyi unuttuğumda? Normalde yaptığı gibi kafamı kıçımdan çıkarmamı söylemesini beklerdim ama tek kelime etmedi."

"Bu *çok* garip."

"Onun için not aldığım bir yönetici toplantısı dışında sabahın büyük bölümünde ofisindeydi ve dikkati tamamen dağınıktı. Fark ediliyordu. *Herkes fark etti*."

"Son birkaç haftadır çok şey yaşadı."

"Biliyorum. Yani, babası ve sonra kardeşi. Ve sonra neredeyse ölüyordu! Ama yine de onun gibi değil. Bilmem gereken bir şey var mı diye bir bakayım dedim," diye soruyor sanki haddini aşıyormuş gibi çekingen bir tavırla.

Bunun cevabını ben de bilmek isterim. Belki Henry Luca'dan imalarla dolu bir telefon almıştır. Yeni nişanlısının bir yaz fahişesi olarak resmedilmesine nasıl tepki verecek, ki ben Luca'nın ses tonundan ve soru sorma tarzından bunu sezdim. Henry utanacak mı?

Evliliğe devam edemeyecek kadar utanıyor musunuz?

Mutfak adasının etrafında dolanıp yüzüğümü incelerken aklıma daha karanlık bir düşünce geliyor. *Henry aceleyle yaptığı evlenme teklifinden şimdiden pişmanlık mı duyuyor?*

Kahretsin, şu pislik muhabir. Bu fikri kafama soktuğuna göre, bütün gün kafamı kurcalayacak ve beni çıldırtacak. Bu gece Henry'yi gördüğümde, güvensiz bir karmaşa olacağım.

Şimdi Henry ile konuşmalıyım. Daha da iyisi, onu görmem, gözlerini okumam ve endişelenecek bir şeyim olmadığını teyit etmem gerekiyor. Saati kontrol ediyorum. "Öğle yemeği için planladığı bir şey var mı?"

"Hmm... hayır. Henüz bir şey yok."

"Tamam, benim için açık tut, olur mu?"

BÖLÜM 4

"M Arcello's. *Akıllıca.*" Miles'ın yeşil gözleri elimdeki kese kâğıdını görünce sevinçle açıldı. Gelirken Henry'nin en sevdiği sandviç dükkanına uğradım ve tezgahın arkasındaki adam arabaya kadar koştum. Raj'dan daha bilgece bir tavsiye.

Umarım öyledir. Henry'yi daha önce iş yerinde hiç şaşırtmamıştım ve takviminin çalınmasından pek hoşlanmaz. Miles'ı asansöre kadar takip ettim.

Miles anahtar kartını pede doğru sallayıp en üst kattaki düğmeye bastıktan sonra nefes vererek arkasına yaslanır. "Seni gördüğüme *çok* sevindim."

Endişelerime rağmen gülümsüyorum. Henry, ben Outdoor Crew'a transfer olduğumda ve o Wolf Cove'dan ayrıldığında, yaz ortasında ayrılığımızdan sonra sırık gibi erkek asistanını işe aldı. Kadın asistanlarla olan geçmişi düşünüldüğünde akıllıca bir hamleydi. Yalan söyleyemem ama yerime başka birini alsaydı delicesine kıskanmazdım. "Hâlâ garip davranıyor mu?"

Miles bir elini kıvırcık kahverengi saçlarının arasından geçiriyor. "Ofisinde bir klasör dolusu evrakı yere döktüm ve o da tek kelime etmeden hepsini toplamama yardım etti."

Bir kahkaha patlattım. "Yani diyorsun ki, o her zamanki pislik değil."

"Aynen öyle. Ama bunu söylediğimi ona söyleme." Bakışları parmağıma kayıyor. "Uyuyor."

"Öyle." Henry'nin bir gece ben uyurken bana taktığı yüzüğe hayranlıkla bakmak için elimi uzatıyorum. Evlenme teklifinin *aceleye* gelmediğinin bir başka işareti. Ama bekle... "Evlenme teklif edeceğini *biliyor muydun*?"

Sırıtıyor. "Kuyumcu arasındaki tüm telefonlara kim bakıyordu sanıyorsun?"

"Ve sen beni uyarmadın mı?" Onu şakacı bir şekilde itiyorum.

"Eğer ortaya çıkarsa taşaklarımı kestirmekle tehdit etti."

Henry'nin bu tehdidi yerine getirdiğini hayal ediyorum. Kulağa inandırıcı geldiğine eminim. "Sadece şaka yapıyordu. O böyle şeyler yapmaz." Etkili olması için duraklıyorum. "Ancak Dyson..."

Miles hızla göz kırpıyor. Avukat ve genel tamirci göz korkutucu olabilir ama bildiğim kadarıyla kimseyi sakatlamadı.

Asansörün kapıları açılıyor ve Miles beni asistanların masaları ve buzlu camla perdelenmiş özel ofislerle kaplı yönetici katının ana koridoruna götürüyor. Basit, temiz ve sessiz, sadece tuşlara vuruluyor ve tek tük telefon çalıyor.

"Bunu onaylamayın dedim!" diye bağırıyor bir adam kapılardan birinin arkasından. "Bu Sunjit. Her zaman telefonda birilerine bağırır." Miles diyor.

"Eğlenceli." Sunjit'in ofisinin dışında, orta yaşlı esmer asistanı masasında oturmuş, gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. Aslında, *hepsi* izliyor. Birden, her yönden gözlerin üzerimde gezindiğini hissediyorum.

"Herkes biliyor mu?" Fısıldıyorum.

"Büyük patronun bu yaz tanıştığı yirmi bir yaşındaki eski asistanıyla evlendiğini mi? Ne düşünüyorsunuz?"

Yanaklarım kızardı. Muhabirin ima ettiği şeylerin aynısını mı söylüyorlar? Henry'nin ölüme yakın şokunu atlatıp beni terk etmesine ne kadar kaldığını gösteren bir çetele var mı?

Çenemi hafifçe kaldırarak önüme odaklanıyorum. Kimin ne dediği önemli değil. Henry ve ben birbirimizi seviyoruz. Önemli olan tek şey bu. Ayrıca, ben yirmi bir yaşında olabilirim ama o otuz iki yaşına yeni girdi, *elli* değil.

Üzerinde Scott Wolf yazan bir kapının önünden geçiyoruz ve ürpertimi bastırıyorum. Dışarıdaki asistan masası boş duruyor.

"Henry'nin yeni ofisine gittin mi?" Miles soruyor.

"Henüz değil." William Wolf ölene kadar bunu kendine sakladı. "İşte orada." Miles ilerideki ağır camlı kapıları işaret eder.

"Önce kapıyı çalardım. İçeri zorla girilmesinden hoşlanmaz."

"Evet, hatırlıyorum." Otel personelinin Wolf Cove'daki çatı katındaki kulübeye girmesine bile izin verilmiyordu ama o da orada yaşıyordu çünkü. Parmak eklemlerim cama çarptı.

"İçeri gel," derinden gelen bir ses.

Kapıyı yavaşça açıp içeri giriyorum, Henry'yi tekrar göreceğim için heyecandan ve sinirden karnım zangır zangır titriyor. Umarım bu hiç bitmez

Uzakta.

İçerisi zenginlikten başka bir şey değil. Wolf'un arkasındaki adam için büyük bir ofis bekliyordum ama bu çok çirkin. Bir apartman dairesi de olabilir. İki kat yüksekliğe ulaşan tavandan tabana pencereler uzak tarafı kapatarak şehrin siluetini gözler önüne seriyor. Solda, pelüş karamel deri mobilyalar ve lambalarla döşenmiş gömme bir oturma odası alanı var. Arkasında kristal sürahilerle maun ve krom bir bar yer alıyor. Henry'nin lüks viski koleksiyonu.

Oturma alanının karşısında kitap raflarıyla dolu bir duvar ve onun önünde de bir tarafında dört misafiri ağırlayabilecek büyüklükte bir çalışma masası yer alıyor.

Henry'nin sandalyesinde kambur durduğunu, dudaklarının arasına bir kalem sıkıştırdığını ve dikkatinin pencerenin ötesindeki bir şeye kilitlendiğini görünce kalp atışlarım hızlanıyor.

İçeri girmeme izin vermesine rağmen bana aldırış etmedi.

"Henry?" Geçici olarak seslendim.

Şaşkınlığını üzerinden atıp döner sandalyesini bana doğru çeviriyor. "Abbi, burada ne işin var?" Kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

Kahverengi çantayı kaldırıyorum. "Öğle yemeği için en sevdiğinden getirdim."

Gözleri, Henry Wolf'un müstakbel eşinin ofisine yapacağı bir ziyaret için nasıl giyinmesi gerektiğini otuz dakika boyunca sorguladıktan sonra üzerime geçirdiğim sade siyah tunik elbise ve topuklu ayakkabıların üzerinde geziniyor. "Teşekkür ederim," diyor sessizce.

"Bir şey değil." Henry'ye dokunmak, vücudunu bedenimde hissetmek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. İç dünyasında her ne çalkantı yaşıyorsa, bunun geleceğimizle hiçbir ilgisi olmadığını bilmek. Ve eğer son birkaç ay bana Henry hakkında bir şey öğrettiyse, o da sormadan ondan nasıl cevap alabileceğimdir.

"Güzel kazılar." Mesafeyi kapatıyorum, yemek çantasını bir kenara bırakıyorum.

"Bu babamın zevki. Zamanım olduğunda bir ara güncellemem gerekecek."

Masanın etrafında dönüyorum ve onun yanına tünüyorum. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı sandalyesine, yayvan kalçalarının arasına koyuyorum.

"Nişanlımın masamda oturuyor olması haftama pek de profesyonel bir başlangıç sayılmaz."

Etiketi görünce kalbim kabardı. Pişman olsaydı bunu bu kadar rahat kullanmazdı, değil mi? "Ve sen profesyonellikten yanasın."

"Her zaman." Son anda çekiştirdiğim şeffaf siyah külotlu çorabı incelerken işaret parmağıyla alt dudağında geziniyor. "Bir asistanın naylon çoraplardan o kadar nefret ettiğini hatırlıyorum ki, vardiyasının yarısında onları soyup kabinime fırlatmıştı."

"Evet, ama bunlar *çok* daha rahat." Elbisemin eteklerini yukarı kaldırıyorum, dantelli elastik bandın uylukları yukarıda tuttuğunu gösterecek kadar, ama aynı zamanda ona alttan bir bakış verecek kadar, buradaki ziyaretim için külot giymediğim gerçeğini gösterecek kadar.

Keskin nefesi odayı dolduruyor ama bir hareket yapmıyor. "Bu sürpriz her ne kadar hoş olsa da, neden buradasın Abbi?"

Miles haklı. Bugün onda ciddi bir sorun var. "Seni görmem gerekiyordu."

Kendi kendine mırıldanıyor. "Miles seni panik içinde arayıp benim için endişelendiğini mi söyledi?"

"Bunu neden yapsın ki?" Gerçeği saklamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Henry'nin akıl sağlığı hakkında bana rapor verdiği için başının derde girmesini istemiyorum.

Henry sırıtıyor. "Çünkü bugün hiçbir şeye odaklanamıyorum."

Odaklanmak, Henry'nin aşırı stres altında bile çok iyi olduğu bir şeydir. Bir açıklama bulmaya çalışıyorum. "Belki beyin sarsıntısı geçirmişsindir?" Alnındaki sıyrık önemsiz ve Wolf Cove'daki doktor onu temizledi ama bazen bu tür şeylerin kendini göstermesi birkaç gün alır.

"Hayır, öyle değil." Etrafına amaçsızca bakıyor. "Birkaç gün önce neredeyse ölüyordum."

"Evet, hatırlıyorum." Hayatımın en kötü, en uzun yirmi dört saati, arama ekiplerinden bir cevap beklemekle geçti. Rahatlaması için ayağımı kalçasında gezdiriyorum.

"Ve şimdi buraya döndüm, bunlarla uğraşıyorum" -elini bir yığın rapora doğru uzatıyor- "sanki hiç olmamış gibi milyonlarca kararla hokkabazlık yapıyorum."

"Bu kadar erken dönmene gerek yoktu. Patron sensin. İzin alabilirsin."

"Keşke bu doğru olsaydı. Ama her şey kargaşa içinde. Kardeşimin yaptığı bu pisliği düzeltmek bize milyonlara mal oluyor."

Neyle karşı karşıya olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. "Ama her şeyi tek başınıza yapmak zorunda değilsiniz. Bu yüzden işi halletmek için bu yöneticiler katına sahipsiniz. Sunjit'i görevlendirin. Kime istersen ona bağırır."

Henry homurdanır. "Hepsi kendi işleriyle meşgul. Yeni insanlara ihtiyacım var. Scott'ın tüm ekibini kovdum."

"Hepsi mi?"

"Yönetim kademesindeki herkes. Eğer onun ne yaptığını gözden kaçırmışlarsa, onlara güvenemem. Eğer gözden kaçırmadılarsa, onlara güvenemem. İK, terfi ettirebildiklerini terfi ettirmek ve geri kalanları işe almak için çabalıyor, ancak tüm metal işini yürütmek için yetkin birine ihtiyacım var. *Ben* bilmiyorum. Babam biliyordu, Scott biliyordu ama ben hiç çaba göstermedim. Her zaman otellere odaklandım." Burun kemiğini sıkıyor. "Daha önce babam yanımdayken, o ne kadar baş belası olsa da, daha idare edilebilir geliyordu. Şimdi sadece ben varım." Gözleri yine pencereden dışarı bakıyor. "Peki artık buna değer mi? Hayatımın bundan sonraki bilmem kaç yılını böyle mi geçirmek istiyorum?"

Bugün buraya gelmeye karar verdiğimde beklediğim şey bu değildi. "Sanırım varoluşsal kriz dedikleri şey bu."

Acı bir kahkaha atıyor. "Bu ya da eski moda bir orta yaş krizi."

"Daha otuz iki yaşındasın. Hâlâ saçların var." Parmaklarımın arasında gezinmek için can attığı gür, kalın bir yele.

"Evet..." İkna olmuş gibi görünmüyor. "Dün gece ortaya çıkan o kızı düşünüp duruyorum."

"Violet?"

"Ya Scott'ın kızıysa?"

"O zaman bir yeğenin var?" Omuz silkiyorum. "Bu hoş bir şey." Yine de kız ondan korkmuş görünüyordu. Scott'ın ona ne söylediğini kim bilebilir.

"O Kurt kanı taşımıyor."

Çünkü Scott, annesinin William Wolf'un muhasebecisiyle olan ilişkisinin ürünüydü. "Ama hala kan bağı var."

Dudakları bükülüyor ve konuştuğunda sessiz, kederli bir tonda konuşuyor. "Soyumdan geriye kalan tek şey benim, Abbi."

Midemdeki o düğüm alevleniyor. Henry, Luca'nın önerdiği gibi ailesinin yokluğunun ağırlığını hissediyor. Elini dizimin üzerindeki yerinden almak için uzanıyorum ve sıkıyorum. "Şimdilik, evet. Sonsuza kadar değil. İstediğin kadar küçük Kurt yapabiliriz." İkimiz de çocuk sahibi olmak istediğimizi bilecek kadar çocuk sahibi olmaktan bahsetmiştik ama ayrıntılara hiç girmemiştik. Ne zaman başlayacağız? Kaç tane istiyoruz?

Gözlerinde dalgın bir ifade beliriyor ama bir şey söylemiyor. Ağır bir iç çekişle, sanki bu düşünceyi reddetmiş gibi, "Peki, bütün sabah ne yaptın?" diye soruyor.

"Bilirsin işte... Bir muhabirin telefonundan kaçmak, annemin düğünümüzü planlamasına izin vermek."

"Hangi muhabir?" Henry'nin sesi sertleşir.

"*Tribune'*den Luca adında bir adam. Bana Wolf Cove ve ilişkimizin ne zaman başladığı hakkında sorular soruyordu." Bocaladım. "Ronan ve Michael hakkında da sorular sordu."

Çenesi sıkılır. "Eğer o şerefsizler hikaye satıyorsa-"

"Ronan değil." Miles'la konuştuktan hemen sonra ona mesaj attım ve neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Ben ona inanıyorum. "Ve birkaç kişi o gece Michael'la orada olduğumu biliyordu. Onlardan biri olabilir." Ya da onların söylediği biri. Tam olarak belirlemek imkansız. Wolf Cove'daki personel bölümünde dedikodu, tepesine tekme atılmış bir karınca ordusu gibi yayılır.

Henry de bunu en az benim kadar iyi biliyor. "Bilinmeyen numara mı?"

"Evet. Sorularının hiçbirine cevap vermedim ama içimde kötü bir his var." "Her şeyi inkar et. Bu kimseyi ilgilendirmez. Luca ne?" "Sadece Luca."

Henry ismi karalıyor. "Bugün sana yeni bir numara vereceğiz. Yakın ailen ve arkadaşların dışında kimseye verme. Güvenebileceğini bildiğin insanlara."

"Tamam. Teşekkür ederim. Aileden bahsetmişken..." Omuzlarımı çelikleştirdim. "Cumartesi günü akşam yemeği için Greenbank'e gidiyoruz."

Kaşı kalkıyor. "Bana mı *soruyorsun*?"

"Hayır. Yapmayacağım." Henry'nin onayı olmadan onun için plan yapmaya hiç cesaret edememiştim ve ses tonundaki kızgınlığa bakılırsa o da bu konuda pek hevesli değil. "Bu bir çeşit nişan kutlaması."

"Piknik masalarını ben mi kuracağım ve kilisedeki oynak kadınları ben mi savuşturacağım?" Belli ki hâlâ babamın eve dönüş partisine ve etrafına üşüşen tavuklara dair anılara tutunmaya çalışıyor. "Hayır, dürüst olmak gerekirse Davet edildim. O partiyi mahvettin."

Elbisemin eteklerini birkaç santim daha yukarı itiyor. "Hatırladığım kadarıyla, buna değmişti."

Yanaklarım kızardı. O gece Henry beni saman balyasının üstünde sikmişti. Aynı zamanda Jed'in bizi oyunun ortasında yakalayıp anneme kaçtığı gece.

gevezelik. "Biz, May Teyze ve Enderbeyler olacağız tabii ki." Onlarsız cumartesi akşamı yemeği olmaz. Annemi, başka birini davet ederse hemen geri dönüp New York'a gideceğimiz konusunda uyardım.

"Cumartesi gecesi Fuckface ile. Daha da iyi," diye homurdanıyor.

"Jed o kadar da kötü değil." Artık tekrar bir araya gelmemizden vazgeçtiğine göre. "Hayır, haklısın. Düğünümüzde ona teşekkür etmeyi unutmamalıyız.

seni aldattığım için."

En azından Henry'nin sesi o kayıp, kimsesiz adam gibi değil de daha çok kendisi gibi çıkıyordu. "Her neyse. Sorun Jed değil, annem ve onunla başa çıkmanın en iyi yolu yüz yüze, *tanıklarla konuşmak,* böylece sözlerini yüksek sesle söylemeden önce tartmak zorunda kalacak." Annem başkaları etraftayken maskesini takma konusunda her zaman iyi olmuştur.

"Bunu bana gerçekten satıyorsun." Henry sırıtıyor. "Eğlenceli olacak."

"*Acı verici* olacak. Ama bunu şimdi yapmazsam, düğünümüz bir ahırda olacak, ikinci dereceden kuzenlerim nedime olacak, pötikareli elbiseler giyecekler ve ben de gelecek bahar geldiğinde perişan olacağım. *Lütfen* Henry."

"Sakin olun. Elbette gideceğiz. Bu senin ailen ve yapılacak en doğru şey de bu."

"Teşekkür ederim."

Koltuğunda geriye yaslanıp ayağımı toplamadan önce kalçalarımı sıkıyor. "Pötikareli frak nedir?"

Topuklarımda gezinen başparmaklarının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Celeste Enderbey'in babamın mezuniyet balosu için diktiği elbiseyi hatırlıyor musun?"

"*Little House on the Prairie'nin* setinde senden çaldığım mı?"

"Aynen öyle."

"O şeyden nefret ederdim."

"Peki, şimdi bunu bir piknik masası örtüsüyle

yaptığınızı düşünün." Ürküyor.

"Değil mi? Nedimelerimin içinde olmasını

istediğim bir şey yok." "İkinci dereceden

kuzenler bile mi?"

"Onlar benim nedimem *değil*!" Bu konuşmayı yapmak ne kadar garip olsa da, annem onlara çoktan sordu.

Diğer ayağımı yoğurmaya başladı. "Kime soracaksın o zaman?"

Tereddüt ediyorum. "Margo'yu düşünüyordum. Bu çılgınca mı?"

Henry'nin dudaklarına yumuşak bir gülümseme dokunur. "Hayır. Bence bu harika bir fikir."

"Ben de öyle." Henry'nin -ve benim- onunla olan geçmişime rağmen, onu tanıdığım kısa süre içinde eşi benzeri olmayan bir arkadaş oldu. Hayatımın en kötü döneminde beni rahatlatmak için her şeyi bırakıp Alaska'ya uçtu. Eğer bu gerçek dostluğun büyük bir jesti değilse, nedir bilmiyorum.

"Başka kim olacak?"

"Sonbahar." Artık neredeyse her gün mesajlaşıyoruz. "Kapıcı mı?"

"Ve oda arkadaşım." Konuyu açıp açmamakta emin olamadığım için duraksıyorum. "Ve Ronan'ı düşünüyordum?"

Henry bana ters ters bakarken elleri bakım yapmayı bırakıyor. "Bu bir şaka, değil mi?"

"Belki mi?" Alt dudağımı ısırıyorum. "Yine de o kadar kötü olur mu? O benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Ve senin hayatını kurtarmaya yardım etti."

Henry'nin çenesi sanki bunun kendisine hatırlatılmasını istemiyormuş gibi sıkılır. "Ona başka hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum. Sen hariç tabii."

Henry bıkkınlıkla iç geçiriyor, ayağımdaki baskı yenilenmiş bir güçle geri dönüyor. "Sadece piknik masası örtüsü giyerse."

Kıkırdıyorum. "Hadi ama... Ondan yapmasını istediğimiz onca *şey varken,* düğün partimize katılmasını mı sorun ediyorsun?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bunu bir düşüneyim."

"Tamam." Durakladım. "Peki ya sen? Kime soracaksın?" Scott hayatta olsaydı bile, bırakın törende Henry'nin yanında durmaya davet edilmeyi, düğünde hoş karşılanmazdı.

Kaşlarını çattı. "Neden öyle söyledin?"

"Ne gibi?"

"Sanki hiç arkadaşım yokmuş gibi."

"Yani yattığın kadın modellerden başka mı?" Henry'nin iş ortakları var, yatırım fırsatlarını ve devralma stratejilerini tartışırken birlikte golf oynadığı adamlar. Bir arkadaşından bahsettiğini hiç duymadım.

"Benim de erkek arkadaşlarım var, Abbi. Yatılı okuldan beri edindiğim çok iyi birkaç tane."

"*Gerçekten* mi?"

Sırıtıyor. "Belli ki düşündüğün gibi yalnız değilim."

"Senin *yalnız* biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Yakınlık sorunları olan bir işkolik, evet-ow!" Serçe parmağımı çimdiklerken ciyaklıyorum. "Neden *hiçbiriyle* tanışmadım?" Neden birinden bile bahsetmedi?

"Dünyanın her yerinde yaşıyorlar."

"Babanın cenazesine gelmediler mi?" İyi arkadaşlar böyle yapmaz mı?

"Preston oradaydı, kısa bir süreliğine. Londra'dan geldi ve aynı gün ayrıldı. Yine de ikinizi tanıştırmak için doğru zaman değildi. Warner ve Merrick bir keşif gezisi için Avustralya taşrasındaydılar. Zaten zamanında geri dönemeyeceklerdi ama onlara tatillerini kısa kesmemelerini söyledim."

Henry bir kadınla evleniyor ve onu onaylamaları için hiç arkadaşlarıyla tanıştırmadı mı? Bu bir geçiş töreni gibi değil mi? Tüm bunlar müstakbel kocam hakkında hâlâ öğrenmem gereken *çok şey olduğunu* kanıtlıyor. "Bana onlardan bahset."

Henry sandalyesini yaklaştırır. "Ne bilmek istiyorsun?"

Boştaki ayağımı bacaklarının arasındaki yarığa sokarken omuz silkiyorum, taşaklarının ağırlığını ayak parmaklarımda hissediyorum. "Ne istersen."

"*Herhangi bir şey*. Bakalım... Preston bir İngiliz. Londra'da yaşıyor ve iki yüz milyar dolarlık bir hedge fon şirketini yönetiyor-"

"Vay canına," diyorum. Bir hedge fon şirketinin ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama dolar rakamı etkileyici.

"Ona böyle söyleme. Kafası zaten omuzlarına göre çok büyük. Warner İspanya'dan geliyor ama şu anda Dubai'de yaşıyor, gökdelenler inşa ediyor ve evli kadınların peşinden koşuyor."

Çekiniyorum. "Bu... hiç çekici değil."

"Hayır ve eninde sonunda bunun bedelini ödeyecek. Sahip olamayacağı şeyi istiyor. Gerçi adil olmak gerekirse, genellikle sahip olamayacağı şeyleri elde eder. Biraz kazıkçıdır ama benim için her zaman iyi bir dost olmuştur." Baldırımı şakacı bir şekilde sıkıyor. "Merrick... Merrick. Yakınlaşılması kolay biri değildir ama bir kez yakınlaştığınızda kendinizi şanslı sayarsınız. Her zaman arkamı kolladı, hiç soru sormadı."

"Nerede yaşıyor?"

"Kaliforniya, ama bir süredir Vegas'ta, yeni bir otel ve kumarhane açıyor."

"Çok uzakta değil. Ona zaman ayırabilirdin." Merrick de Henry'ye zaman ayırabilirdi. Alaska kuzeye doğru düz bir uçuş.

Henry'nin kaşları çatılır. "Evet, aile meseleleriyle meşguldü."

"Yani, temelde arkadaşların senin gibi." Pis zengin, karmaşık, etrafta yatıp kalkan adamlar.

"Kimse benim gibi değil, bebeğim." Sesinde mizah dans ediyor.

"Doğru." Kıkırdıyorum. "İçlerinde evli olan var mı? Warner dışında tabii ki."

"Eş yok, çocuk yok. İş dışında hiçbir bağlılık yok."

Bu da bir sürü seks arkadaşı demek. Hayal kırıklığıyla mırıldanıyorum. Bağlantı kurabileceğimiz eşlerimiz ya da kız arkadaşlarımız olsa ne güzel olurdu. "Evlenmen hakkında ne düşünüyorlar?"

"Henüz bildiklerinden şüpheliyim. Dedikodu manşetlerini takip edemeyecek kadar meşguller. Ama merak etme, seni sevecekler." Bakışları göğsümün üzerinde geziniyor ama elleri olduğu yerde kalıyor.

Henry'nin yuva kurmasını onaylayacaklar mı? "Mümkünse düğünden önce onlarla tanışmak isterim."

"Evet, öyle. Her zaman birlikte katıldığımız yıllık bir etkinlik için ay sonunda şehirde olacaklar. Sana bundan bahsetmek istiyordum."

Bu ayın sonunda mı? "Cadılar Bayramı için mi?"

"Öyle de denebilir." Henry'nin dudakları düşünceli bir şekilde bükülür. "Yine de onlarla buluşmak için en iyi yer değil. Gürültülü ve kalabalık. Ve bir sürü şey oluyor. Neden herkesi önceden akşam yemeği için bizim eve davet etmiyoruz?"

"Akşam yemeği partisi gibi mi?"

Gülümsüyor. "Elbette, ne istersen onu söyle."

İçimde garip bir heyecan ve sinir karışımı dolaşıyor. Bu adamların hiçbirini tanımıyorum ama Henry gibilerse, sadece pizza sipariş etmezler. "Bu tam olarak neyi içeriyor?"

"Piknik masaları ve tencere yemeği *değil.*"

Gülüyorum. "Hey, iyi bir potlaçta yanlış bir şey yok." Ayak parmağımı kaldırıyorum, tüm vücudu sarsılıyor.

Ayağımı tutup hassas bölgeden uzaklaştırıyor. "Eğer Greenbank'te bir çiftlikte en yakın iki yüz kilise arkadaşınla birlikteysen, elbette. Bu ekiple değil. Birini tut. Raj sana yardım etsin. Eskiden catering işindeydi, doğru insanları tanıyor."

Sırıtışıma engel olamıyorum. Bir çift olarak ilk akşam yemeği partimiz.

"Tamam. Evet.

... bu harika bir fikir."

"Başka ne harika bir fikir biliyor musun?" Kalçalarımı birbirinden ayırırken güçlü elleri bacaklarımın arkasına doğru kayıyor. Çıplak bedenime bakarken gözleri parlıyor. "En sevdiğim yemeği getiriyorsun."

Dilinin ilk darbesiyle başım bir iniltiyle geriye düşüyor.

BÖLÜM 5

Henry geçen yaz bana aldığı gümüş kamyonetin yanına park ediyor. Yeni yıkandığı için pırıl pırıl. Birkaç saat önce tozla kaplı olduğuna şüphe yok ama babama göre Jed
sanki kendisininmiş gibi. Öyle de olabilir. Henry bunu bana çiftlikte yaşarken almıştı, tamponunu koli bandıyla tutturan eski ve harap arabamın yerine.

Cipten inip temiz ve berrak havayı içime çekiyorum. Güneş çoktan batıyor ve büyük büyük büyükbabam tarafından inşa edilmiş, yüz yıldan daha eski olan iki katlı çiftlik evi için pitoresk bir fon oluşturuyor. Tüm hayatım boyunca oraya evim dedim. Jed'le olan sayısız anım da dahil olmak üzere tüm çocukluk anılarımı besleyen yer burası.

Ve Şubat ayından bu yana ilk kez Henry yanımdayken geri dönmek iyi hissettiriyor.

Annem sonbaharda her zaman fazladan çaba sarf eder, çalı sepetlerini canlı sakızlarla doldurur ve verandanın basamaklarını bahçemizdeki balkabaklarıyla kaplar. Ön bahçedeki küçük saman balyaları yığınları daha fazla çiçek ve balkabağı için noktalar oluşturuyor. Bu yıl verandaya birkaç yeni parça ekledi
-Renkli bir paspas ve kasırga fenerlerinin yanı sıra salıncağın üzerinde birinin altına kıvrılması için yalvaran büyük battaniyeler.

Pencereler ışıkla parlıyor ve bir tanesinde May Teyze'nin siluetini seçebiliyorum.

"Bir el atabilir misin?" Henry, Pittsburgh'daki özel havaalanına indiğimizde bizi bekleyen şık siyah Lincoln'ün bagajını karıştırırken seslendi.

Bana turuncu, bordo ve altının zengin tonlarında yıldız çiçekleriyle dolu bir sonbahar çiçek aranjmanı uzatıyor. "Bu nereden geldi?"

"Bir çiçekçi."

Birkaç hediye paketi toplarken ona düz bir bakış attım.

"Miles'a bir liste verdim, o da ayarladı." Kolları dolu olan Henry anahtarlığa vurdu ve bagaj kapandı. "Annen için çiçekler, baban için konyak" -siyah saten kâğıda sarılmış ve sicimle mühürlenmiş silindirik bir kutuyu havaya kaldırdı- "ve herkes için şarap."

Kalbim ısınıyor. Miles'a sormayı düşünmüş olması bile bir şey, özellikle de bir imparatorluğu yönetmeye boğazına kadar batmışken. "Çok naziksin." Ama Henry'nin düşünceli olma yeteneğine sahip olduğunu zaten biliyordum. Keşke onu uyarmak zorunda kalmasaydım diye hayıflandım. "Onlar içki içmez."

Sırıtıyor. "İçimden bir ses bu gece olacaklarını söylüyor."

"Hayatım *boyunca* yemek masamızda bir şişe şarap görmedim." "Güzel. O zaman bizim için biraz daha." Beni ön verandaya doğru takip ederken, cilalı ayakkabıları gevşek taşları etrafa saçıyor. meraklı bir bakışla baktı.

"Sorun nedir?" Küçük taşra kulübemizin onun alışık olduğu gibi olmadığını biliyorum. Taşralılarla evlenerek buraya nasıl geldiğini merak ediyor mu? "Bir şey yok. "Yok bir şey. hatırlatıyor Ben . YEMEKLER at benim Büyükanne ve büyükbabalar. Büyükannem evlerini böyle dekore ederdi. Tabii o zamanlar buna hiç dikkat etmemiştim. Aptal bir çocuktum. Ama şimdi ne kadar güzel olduğunu fark ettim. öyleydi." Yüzünde hüzünlü bir ifade beliriyor. "Onu ne kadar özlüyorum."

Rahatlamış bir şekilde gülümsedim. "Bunu her yıl bu zamanlarda görmeyi dört gözle bekleyebilirsin çünkü sonbahar annemin en sevdiği mevsim." Daha sessiz bir şekilde ekliyorum, "Umalım da ona düğünümüzden çekilmesini söyledikten sonra bu sevgisi ruh haline yardımcı olsun."

Gözleri, May Teyze'nin hâlâ bizi gözetlediği pencereye kayıyor. "Sanırım bunu yapmanın zamanı geldi." Titrek bir nefes veriyor.

Bekle bir dakika. Aklım başıma geldi. "Gergin misin?" İnanılmazlık sesimi dolduruyor.

"Ben gergin değilim." Ama çenesi gerildi.

"Öylesin!" Ellerim dolu olmasaydı, avuç içim ağzıma kapanacaktı. "Buna inanamıyorum. Sarsılmaz Henry Wolf'a vuruldu!" Yine de ailem tarafından.

"Sana kanat çırpmayı göstereceğim." Bir elini elbisemin altına sokmak için serbest bırakacak kadar uzun süre kollarındaki çantaları ayarlıyor. Neyi hedeflediğini biliyorum.

"Kes şunu!" Bir kahkaha çığlığıyla onun dokunuşundan kaçıyorum.

Gizemli bir gülümsemeyle çenesini eve doğru uzatıyor, sessizce gitmemi işaret ediyor ve sonra arkamdan geliyor.

Verandanın ikinci basamağı her zaman olduğu gibi ağırlığımın altında gürültüyle gıcırdıyor ve bir nostalji dalgası bana çarpıyor. Artık burada yaşamıyor olabilirim ama burası her zaman evim olarak kalacak.

Kekik ve közlenmiş domates kokusu ön kapıdan içeri girdiğimiz anda burnuma çarpıyor. Derin derin içime çekiyorum. "Lazanya mı?" Teyzemin meşhur yemeğini uzun zamandır yememiştim.

May Teyze bir önlük giyerek köşeyi dönüyor. "Sen ve o burnun! Seni asla şaşırtamam. Gel buraya!"

Çiçek aranjmanını tam zamanında ön masaya bıraktım ve beni kendine doğru çekip sıkıca sarılırken onu yakaladım. "Tebrikler, tatlım. Senin adına çok mutluyum!"

İnce ama kıvrımlı vücuduna gömülüyorum ve bininci kez annemin küçük kız kardeşine daha çok benzemesini diliyorum. "Teşekkür ederim."

Henry'ye döner. "Ve *sana*. Yeğenimi sevdiğini biliyorum, ama sen Bu aileye katılmak istediğinden *emin* misin?" "Onu korkutmayın," diye alay ediyorum.

"Eğer henüz gelmediyse, bence güvendesiniz," diye alaycı bir fısıltıyla karşılık veriyor.

Henry karşılığında sevimli bir gülümseme sunar. "Seni tekrar görmek güzel, May."

"Dur, sana biraz yardım edeyim." Büyük hediye çantasını Henry'nin kollarından çekip alıyor, gözleri Henry'nin seçmeme izin verdiği kıyafetinin üzerinde geziniyor - rahat ama lezzetli bir samur kazak ve özel dikim kot pantolon - bana göz kırpmadan önce çok hızlı bir şekilde. Bu bana May Teyze'nin Henry'den sadece dört yaş büyük olduğunu ve onun görünüşüne karşı herkesten daha bağışık olmadığını hatırlatıyor.

Ayrıca konu annem olduğunda bu evde sahip olduğum tek gerçek müttefikim. "Dinle, oraya gitmeden önce seninle konuşmam gereken bir konu var-"

"İşte orada, benim küçük kızım!" Annesi beliriyor, elleri bir çay havlusunu ovuşturuyor. "Çok uzun zaman oldu."

"En azından birkaç hafta." Uzattığı kollarına atılıyorum ve beni sıcak, sıkı bir şekilde kucaklıyor. Büyürken en çok hatırladığım şey onun kucaklamalarıdır. Kimse onun sarılmayı sevmediğini söyleyemez. "Bu yeni bir elbise mi?" Sormadan öyle olduğunu biliyorum. Yıllardır aynı kıyafetleri giyer.

"Dün aldım." Kumaşı kalçalarının üzerinde düzeltiyor. "Artık üzerime hiçbir şey olmuyor."

Henry ile beni ayırmak için kafein hapları ile yaptığı numaradan sonra, annem ve babam onun sağlığı hakkında uzun ve ciddi bir konuşma yaptılar - her gün içtiği sayısız fincan kahveden, kötü beslenmesine ve hareketsiz alışkanlıklarına, annesinin genç yaşta kalp krizinden öldüğü gerçeğine kadar. Ona başka ne söyledi bilmiyorum ama o zamandan beri kafeini keserek, günlük yürüyüşler yaparak ve daha sağlıklı yemekler pişirerek gerçek bir çaba gösterdi. "İyi görünüyorsun."

"Kendimi iyi *hissediyorum.* Enderbeylerin evine kadar mola vermeden yürüyebilirim." Dikkatini Henry'ye çevirir.

Nefesimi tutuyorum.

"En sevdiğim müstakbel damadım nasıl?" Kollarını ona dolamak için öne atılıyor.

Henry ona sarılmak için eğilirken kaşları seğiriyor, bu da onun hoş karşılamasına şaşırdığının tek işareti. "Merhaba Bernadette."

"İstersen bana anne de. Şuna bakar mısın?" Küçük oğlunun yarasıyla ilgilenen bir anne gibi alnındaki kabuğa kaşlarını çatarak bakıyor.

"Önemli bir şey değil. Sadece bir çizik." Bakışları bana

kayıyor. Ağzım açık kaldı. Kim bu kadın?

"Tanrı'ya şükürler olsun ki oradan sadece bununla çıkabildin. Anlaşıldı! Geldiler!" Annem bağırıyor.

"Bunun farkındayım." Babamı mutfaktan topallayarak çıkarken görmeden bir an önce duyuyorum, bacağı hâlâ alçıda. "Unuttuysan diye söylüyorum, ben herkesten biraz daha yavaşım." Gözleri bana takılıyor ve yüzü Jed'in ısrarla sadece kızına özgü olduğunu söylediği bir gülümsemeye dönüşüyor.

Göğsüne dalıyorum, onu sıkıca kavrıyorum, tanıdık kokusunu içime çekiyorum: saman ve Old Spice karışımı, ara sıra purodan gelen bir miktar tütün.

"Nedir bu?" Annem bakır vazosunu incelemek için çiçek aranjmanını kaldırıyor.

"Henry bunları senin için seçti." Miles'ı bu konuşmaya dahil etmeye gerek yok. Önemli olan düşünce.

Şöyle diyor. "Müstakbel eşini seçerken kusursuz bir zevke sahip olduğunu zaten biliyorduk. Bu, kutlama yemeğimiz için güzel bir merkez olacak. Teşekkür ederim, Henry." Çiçekleri fısıldayarak uzaklaştırır.

Babama fısıldamadan önce Henry'ye şaşkın bir bakış attım, "Anneme ne yaptın?"

Babam kıs kıs güler. "Sanırım bunun kazanamayacağı bir savaş olduğunu anladı ve elinden gelenin en iyisini yapmaya karar verdi. Bütün hafta boyunca böyleydi. Neden böyle? Diğer versiyonu mu tercih ederdin?"

"*Hayır*." Vurgulayarak başımı sallıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Henry'yle arasındaki mesafeyi kapatmak için birkaç adım topalladı ve elini uzattı. "Seni tekrar görmek güzel."

"Aynı şekilde." Henry jesti kabul eder.

Babam bir dev değil ama hiç de küçük sayılmaz; doğma büyüme çiftçi, birkaç kuşaktır çiftçilik yapıyor, güçlü kuvvetli, kare çeneli ve geniş omuzlu. Ama traktör kazası fiziğine zarar vermiş, kaslarını yumuşatmış ve omuzlarını kamburlaştırmış. Henry onu sadece tekerlekli sandalyedeyken görmüştü. Şimdi iki adam yüz yüze duruyor, sanki birbirlerini daha eşit şartlarda ölçüyormuş gibi birkaç vuruş uzunluğunda el sıkışıyorlar.

Bu Henry için garip olmalı. Müstakbel kayınpederinden sadece dokuz yaş küçük, o da annemle evlenmeden ve beni doğurmadan önce liseyi yeni bitirmişti.

Ama sanırım aynı sebepten dolayı babam için de aynı derecede garip olabilir.

Yine de önemsemeleri gereken tek şey Henry'nin beni delicesine mutlu ettiği.

Garip bir duraksamadan sonra, serbest kalırlar.

"Senin için bir hediye." Henry şık bir şekilde paketlenmiş kutuyu kaldırdı. "Yemek sonrası için küçük bir şey. Benim favorim."

"Çok naziksiniz. Bunu yapmanıza gerek yoktu ama dört gözle bekliyorum. Teşekkür ederim." Daha çok kendi kendine başını sallıyor. "Şimdi yerleşelim ve Enderbey'lere merhaba diyelim. Onlar da sizi görecekleri için heyecanlılar."

"Tamam, ama bunu yapmadan önce ..." Henry söz konusu olduğunda May Teyze benim müttefikim oldu ama babam son zamanlarda herkesten çok anneme ulaşmaya çalışıyor. Sesimi fısıltıya düşürüyorum. "Annemin bizim için planlamakla meşgul olduğu şu düğün var ya? İstediğimiz bu değil ve buna bir son vermeli."

Dudakları büzüldü. "Kendini aştığı konusunda onu uyardım ama beni dinlemedi."

"Wolf Cove'da evleniyoruz baba. Bu yaz çalıştığım yerde."

"Bu... Pennsylvania değil."

"Biliyorum ama bunun için yanımda olmana ihtiyacım var."

Boğuk bir ses çıkarıyor. "En azından ona haberi vermek için güzel bir yemek yiyene kadar bekleyebilir misin?"

"Deneyeceğim," diye söz veriyorum. "Yine de nasıl olabileceğini biliyorsun."

Henry'nin ona verdiği siyah kutuyu kaldırdı. "Görünüşe göre buna er ya da geç ihtiyacım olacak."

JED ETIKETE BAKIYOR. "SANG-EE-O-VEES?"

"*Sangiovese*." Üzüm adı Henry'nin dilinden dökülüyor ve daha önce hiç duymamış olsam da doğru telaffuz ettiğinden yüzde yüz eminim. "Toskana'da bir ortaçağ kasabası olan Montepulciano'dan."

"Walmart'tan alabilir misin?"

Henry cevap verirken bocalıyor, muhtemelen vermek *istediği* cevabı ısırarak geri alıyor. Bu gece eski nişanlıma karşı bile çok iyi davranıyor. Yine de zoraki bir sabırla, "Hayır, İtalya'daki favori şarap imalathanelerimden birinin rezerv şarabı. Pittsburgh Wolf lokasyonumuzdaki şarap garsonum benim için ithal ediyor." Ses tonundaki "Seni aptal" ifadesini duyabiliyorum.

"Amerika'da bol miktarda varken yabancı kırmızı şarap için çok fazla çaba sarf etmek gerekiyor gibi görünüyor." Jed homurdanıyor.

"Ama yine de bundan zevk alıyorsun," diye karşılık veriyor Henry.

Jed kesinlikle öyle. Tanrıya şükür Henry birkaç şişe getirmiş.

Jed küçük bir homurdanmayla, şişeyi yere bırakmadan önce bardağını ikinci kez neredeyse ağzına kadar doldurur.

Henry en yumuşak iç çekişini yapıyor -benden başka kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak- ve sonra şişeyi kaldırıyor. "Biraz daha şarap ister misin, Laura?"

Jed'in sarışın güzel kız arkadaşının yanakları öfkeyle kızarıyor. Oturduğumuzdan beri onu en az bir düzine kez utanmadan Henry'ye bakarken yakaladım ve onu izlediğimi her fark ettiğinde başını eğip Jed'in eline uzandı. "Evet, lütfen. Teşekkür ederim."

Henry onun bardağını dolduruyor, sonra da sormadan benimkini dolduruyor. "Celeste?" "Teşekkür ederim, ama ben almayayım," diye usulca reddediyor Celeste. Bir kadeh içkiyi kabul etti.

Kadeh kaldırmak için "sıçrama". Onu hiç bu kadar içerken görmemiştim.

Henry masanın etrafında dolaşıyor. "Bernadette?"

"Oh, belki birazcık." Annem bardağını kaldırıyor, yanakları pembeleşmiş. "Beni çok acımasızca yargılamayın, Peder. Ne de olsa bu özel bir durum."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara, öyle değil mi?" Peder Enderbey şarabından bir yudum alır.

Uzaylılar yakın zamanda Greenbank, Pennsylvania'ya inmiş ve bedenleri ele geçirmiş *olmalı* çünkü Henry haklıydı - *herkes* akşam yemeğinde şarap kabul ediyordu.

Henry annesinin bardağını tazelemek için ayağa kalkar ve şişeyi bırakıp yerine oturur.

Jed, Henry'nin ona verdiği centilmenlik dersini tek kelime etmeden işleyerek yüzünü buruşturur.

Masanın altında bir elimi erkeğimin kaslı kalçasının üzerinde gezdiriyorum. "Bu arada, eğer bir muhabir beni, düğünü ya da Henry'yi ararsa, lütfen onlara 'Yorum yok' deyin." Jed'e uyarıcı bir bakış attım. Zaten hiçbir şey söylemeyeceğine dair söz vermişti ve söylemeyecekti.

"Seni rahatsız ediyorlar mı?" Babam soruyor.

"Birazcık. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Gülümsemeye zorladım. Henry adamlarını kontrol etti ve Luca adında hiç kimse *Tribune'*de muhabir olarak çalışmıyor, bu hem iyi hem de kötü bir şey. Kendini yanlış tanıttıysa saygın bir haber kaynağında çalışıyor olamaz.

Autumn telefonuna Henry ile ilgili herhangi bir şey için uyarılar koydu - ki bu hem sevimli hem de ürpertici - ve henüz internette hiçbir şey görünmedi.

"Unutmadan, Abigail!" Annem kendine bir yığın Sezar salatası daha alıyor. "Chester Fry'ı arabasını bize ödünç vermesi için ikna ettim."

"Etrafta dolaşmak için kullandığı o harap *arabayı mı* kastediyorsun?" Chester Fry bir Amish. Bu onun tek ulaşım aracı. Annemin Chester Fry'ın arabasına ne ihtiyacı var?

"Harap değil. Dışarı çıktığında herkesin dikkatini çekiyor."

"Çünkü tekerleklerin düşmesinden korkuyorlar." "Bu

her an olabilir," diye katılıyor Jed.

Annem kıkırdar. "Sadece kulağa öyle geliyor, ama iyi ve sağlam, söz veriyorum. Seni ve kızları içine sığdıracak kadar büyük."

Ben ve kızlar. Kafama dank etti. Düğün için demek istiyor. Bunun ne hakkında olduğunu bilmeliydim.

"Angela'yı da ara ki senin için ne planlamaya başlayabileceğini bilsin. Baş nedimen olmasını isteyeceğin kişi o. Omuzlarında iyi bir kafa var. Joy ve Diana tatlı ve güzeller ama adım adım talimatlar verilse bir limonata standını bile organize edemezler."

Yumruğum çatalımın etrafında sıkıştı. Şimdi de baş nedimemin kim olacağını mı söylüyor?

"May, lazanyanın içinde ne tür peynir var?" Henry ön kolumu ovuşturarak soruyor.

"Oh, beğendin mi? Ricotta'yı kendim yapıyorum. Bir tedarikçiden bulabileceğim her şeyden çok daha kremalı olduğunu düşünüyorum. Bu yemeği restoranda her servis ettiğimde yok satıyor, demek ki bir şeyler bulmuş olmalıyım." Sırıtıyor. "Bunun Michelin yıldızlı şeflerinizin yaptığı yemeklerle aynı kalitede olmadığını biliyorum ama buradaki insanlar bunu seviyor gibi görünüyor."

"Hayır, haklısın, değil." Henry göz kırpıyor. "Bu daha iyi."

May Teyze'nin kalbinin anahtarı yemeklerine iltifat etmektir ve Henry bunu anlamış gibi görünüyor. Işıldıyor. "O zaman peynirli kekimi denemek için Pearl'e gelmelisin. Aynı ricotta'yı kullanıyorum."

"Kolumu bükmene gerek yok. Bu benim favorimdir."

"Öyle mi?" Birlikte yediğimiz yemekleri düşünerek beynimi zorluyorum. Henry hiç tatlı sipariş etti mi? "Bunu nasıl bilemedim?" Doğruyu mu söylüyor yoksa May'i kazanmak için oynadığı bir oyunun parçası mı?

"Çünkü sadece iki dakikadır birliktesiniz," diye mırıldanıyor Jed nefesinin altında.

Kaşlarımı çatıyorum. Jed ve ben son birkaç aydır çok daha iyi ilişkiler içindeydik. Onu arkadaşım olarak görmeye bile başlamıştım. Ama bu gece kasvetli görünüyor. Daha iyi bilmesem, nişanlandığım haberinin onun için yutulamayacak kadar büyük bir hap olabileceğini söylerdim.

Surat asmasını görmezden gelip Henry'ye odaklanıyorum. "Yani düğün pastamız peynirden yapılmışsa, onu yiyecek misin?"

"Kesinlikle yiyeceğim," diye dalga geçiyor, gözlerindeki hınzır parıltıdan düğün pastasından bahsetmediğini anlıyorum.

Yüzüm kızarırken bileğine şakacı bir tekme atıyorum. "Güzel, Jill'e söylerim." Dün Wolf Hotel'in etkinlik planlayıcısıyla telefonda iki saat geçirdim. En hafif tabiriyle bunaltıcıydı ve sanırım bunu hissetti çünkü bana kolay ve eğlenceli bir ev ödevi verdi - düğün fikirlerinden oluşan bir Pinterest panosu hazırlamak.

"Jill kim?" Annem soruyor.

İşte başlıyoruz. "Düğün planlayıcımız."

"O gösterişli, telaşlı vücutlardan birine ihtiyacın yok," diye alay ederek beni başından savdı. "Bir servete mal olurlar ve tek yapacağı düğününüzü ele geçirmek olur."

"Düşünebiliyor musunuz?" diye sıkılmış dişlerimin arasından zorla söylüyorum.

Baba boğazını temizler ve Henry gülümsemesini bastırmak için dudaklarını birbirine bastırır.

"Gerek yok zaten. Peggy Sue'nun yeğenini pasta yapması için ayarladım bile-"

"Bu düğün işini yemekten *sonraya* bırakalım," diye araya giriyor babam, ben sessizce öfkelenirken tedirgin bakışları üzerimde.

Ama her zamanki gibi annem kendinden başka kimseyi dinlemiyor. "Sana meyveli kek yapıyor. İyi, *geleneksel* bir seçim."

"Meyveli kekten *nefret ediyorum*!" Çatalımı yere fırlatıyorum. Bir takırtıyla yere düştü. "Peggy Sue'nun yeğeni düğün pastamızı yapmayacak." Buna bir dakika daha katlanamam. Artık bitmeli. "Angela, Joy ve Diana benim nedimelerim *değil*. Ve düğünüme yolun aşağısında yaşayan Amiş adamın sürdüğü bir arabayla gitmeyeceğim!" Her şeyi masaya yatırabilirim. "Greenbank'te evlenmiyoruz anne."

Sessizlik yemek masasının etrafında ağır bir perde gibi asılı dururken, endişeli bakışlar Bernadette'e doğru kayıyor ve onun tepkisini bekliyor.

Yüzünde bir şok maskesi var, sanki sözlerim onu uyarmadan yanağına bir tokat atmış gibi. Sanki bunu öngörememiş gibi. "Greenbank'te evlenmeyeceğim de ne demek? Tabii ki evleneceksin. Sen bir Mitchell'sin. Burası senin evin. Ailen burada, cemaatin burada!"

Onun cemaatine doğduğumdan beri aşılandım, kendi seçimimle değil. Greenbank'ten ayrıldığımdan beri bir kez bile kiliseye gitmedim. "Alaska'da evleniyoruz," diyorum sakince. Bir kilisede mi, bir resepsiyon salonunda mı yoksa lanet bir tarlada mı evleneceğimiz umurumda değil ama şimdilik bu kısmı atlıyorum.

"Olamaz," diye ağzından kaçırıyor Jed, yüz ifadesi heyecanla doluyor. "Davetliyiz, değil mi?"

Henry bir ağız dolusu şarabı yutmadan önce, "Ne yazık ki," dedi.

"Anlaşıldı!" Annem babama ters ters bakıyor. "Kızın aklını başına getir!"

Babam teslimiyetle iç çeker ve kendine biraz daha şarap koyar. "Abbi'nin çok aklı var."

Gözleri masanın etrafında gezinirken, müttefik ararken ve hiç müttefiki olmadığını fark ederken gözlerinde bir vahşet titreşiyor. En azından, kendilerini bu kadar açık bir şekilde dahil etmek için adım atacak olanlar değil.

"Ben cezveyi hazırlayayım." Celeste boş tabakları toplamak için hızla ayağa kalktı.

"Ben yardım ederim." Laura arkasından koşturuyor.

Kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alıyorum. Bu gecenin bir başka büyük patlamaya dönüşmesi isteyeceğim son şeydi. Bu yaz zaten böyle bir şey yaşamıştık ve zar zor atlatmıştık. "Anne, Henry'yi müstakbel kocam olarak kabul ettiğin için çok heyecanlıyım." "*Görünüşe bakılırsa*. "Gerçekten öyleyim. Ama bu benim düğünüm. *Bizim düğünümüz.*" Henry'nin elini kendi elime aldım. "Ve istediğimiz gibi olacak."

"Ne *istiyorsun*? Yoksa *onun* istediğini mi?" Geçmişten gelen o tanıdık zehirle tükürdü. Bu yüz ifadesinin altında hâlâ acısının yattığını biliyordum. Buharlaşıp gitmesine imkân yoktu. Tekrar "o adam" konumuna düşmesi ne kadar sürer?

Henry'ye bakmaya cesaret edebiliyorum.

İfadesi huzurlu ve telaşsız. "Bana kalsa, Abbi'yle New York'a döndüğümüz gün belediye binasında evlenirdik."

Annemin nefesi kesiliyor, korku dolu gözleri sanki böyle bir fikri ortaya atmak bile ailemize cehennemin kızgın çukurlarına tek gidişlik bir bilet kazandıracakmış gibi Rahip Enderbey'e kayıyor. "Buna cüret edemezsin."

"Oh, inan bana, *yapardım*." Henry'nin yüzünde bir sırıtma belirir. Piç kurusu bunu eğlenceli buluyor. Annemin maskaralıklarından en ufak bir rahatsızlık duymuyordu. "Ama Abbi'nin istediği bu değil ve sonunda benim karım olduğu sürece ona ne isterse vereceğim."

Annem alt dudağını endişelendiriyor. Bunu kazanamayacağını anlamaya başlıyor. "Peki." Elindeki peçeteyi masaya fırlatıyor ve sağlam vücudunu sandalyesinden dışarı çıkarıyor. "Ailenizin düğün gününüzün bir parçası olmasını umursamadığınıza göre-"

"Ben öyle bir şey demedim," diye ağlıyorum.

"-o zaman baban ve ben olmadan evlenmekten mutlu olacaksın, Abigail."

Onların yokluğunu düşününce çaresizlik içinde midem bulanıyor. "Anne ..."

Ama o çoktan yemek odasından hışımla çıktı. Birkaç dakika sonra Mutfak kapısı açılır ve takırdayarak kapanır.

Öfke ve hüsran gözyaşları gözlerimi yakarken omuzlarım düşüyor. Henry ensemi okşuyor ama sessiz kalıyor.

"Ona zaman ver." Babam lazanyasından bir parça daha kesiyor.

"Bunun bir fark yaratacağını mı düşünüyorsun?" Rahip Enderbey'e olan öfkesini gizlemeye bile çalışmadı, bu da demek oluyor ki dinleyicilere karşı en iyi şekilde davranması gerektiğini yanlış hesaplamışım. Belli ki onu hazırlıksız yakalamışım. Yine de bu tehdidi yerine getirecek kadar inatçı mı?

"Evet," diye araya giriyor May Hala. "Bern'in büyük bir kalbi var ama aynı zamanda istediğini elde etmeye de alışkın. Daha iyi öğrenene kadar bana da bu tür şeyler yapardı. Bence bu onun için iyi bir şey, seni büyümüş ve kendi kararlarını verirken görmek, her ne kadar onaylamasa da. İleride senin için işleri kolaylaştıracaktır."

"Bernadette biraz sabit fikirli olabiliyor." Peder Enderbey kaşlarını çatıyor. "Bazen kendini yeni fikirlere alıştırması gerekiyor ve son zamanlarda hayatında pek çok *yeni fikir var."* Henry'ye bakarak ne demek istediğini açıkça ifade ediyor. "Roger'ın dediği gibi, sindirmesi için ona zaman verin."

Ve pederin, ölmeye kararlı göründüğü bu tepeden inmesi için onu ikna etmesine zaman tanıyın, demiyor.

Sandalyeme çöktüm, kederliydim. "Gelmeyeceğinizi hiç düşünmemiştim."

"Ne olursa olsun orada olacağım, sen hiç merak etme," diye söz veriyor babam.

May Teyze uzanıp kolumu okşuyor. "Ben de öyle."

En azından bu beni biraz rahatlattı.

"Peder, Bernadette'in sizden nikâhı kıymanızı istediğini biliyorum." Henry nazik adama gülümsüyor. "Alaska'da bunu yapmaya hâlâ istekli misiniz?"

Peder Enderbey ağzını açıyor ama duraksıyor, bakışları önce bana, sonra oğluna kayıyor. Jed ve benim kaderimizde birlikte bir yaşam olduğu varsayıldıktan sonra Henry ve benimle evlenmesi garip mi? Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu biraz boktan bir durum olabilir.

"Eminim Bernadette bu konudaki rolünüzü takdir edecektir," diye ekliyor Henry. "*Herkesin* ilerlemesine yardımcı olmak için uzun bir yol kat edecektir." Bu son kısım Jed'e yönelik olmalı.

Çok iyi, Henry. Rahibin orada olması annem için bir zeytin dalı, istediği bir şeyi elde etmenin bir yolu. Belki bu onu etkilemeye yardımcı olur.

"Celeste ve ben her zaman ülkenin o bölgesini görmek istemiştik," diye itiraf ediyor Rahip Enderbey.

"O zaman işte size fırsat. Elbette ulaşımınız ve konaklamanız karşılanacak."

"Buna nasıl hayır dersin James?" diye mırıldanıyor babam. Birinin Rahip Enderbey'in ilk adını kullandığını çok nadir duyuyorum. Bu, kilisenin ve Jed ile olan ilişkimin ötesinde, ailelerimizin onlarca yıldır iyi arkadaş ve komşu olduğunu hatırlatıyor.

"Yapabileceğini sanmıyorum, o yüzden sorun çözüldü. Nikâhı sizin kıymanızdan memnuniyet duyarız." Henry elime uzanıp onu sıktı.

Peder başını sallıyor, daha çok kendi kendine. "Gününüzün bir parçası olmaktan onur duyarım, bu yüzden teşekkür ederim."

"O uçağa ben de binebilir miyim?" Bunca zamandır alışılmadık derecede sessiz olan Jed, bir ağız dolusu lazanya yerken soruyor.

BÖLÜM 6

Wolf Tower'ın ön kapısından içeri girdiğimizde gece yarısı olmuştu. Paparazzi sürüsü taciz edecek başka birini bulmuş, bu da binaya sessiz bir giriş yapmamızı sağlıyor. Yine de lobideki oturma alanını tarıyorum. otel müşterilerine hizmet veriyor, bana doğrultulmuş uzun bir lens bulma ihtimaline karşı kendimi hazırlıyorum.

"İyi akşamlar." Sullivan özel asansörümüzün anahtar kartını okutuyor.

"Hayır, berbattı," diye yakınıyorum.

Dev güvenlik görevlisi irkildi. "Oh.

Aslında sormuyordunuz."

Henry bir elini sırtıma koyup beni açık asansöre yönlendiriyor. "İyi geceler, Sullivan."

"İyi geceler, efendim. İyi geceler, Bayan Mitchell." Gardiyanın sempatik gülümsemesi kepenkli kapıların ardında kaybolur.

Duvara yaslanıyorum. Yatağa girmek için sabırsızlanıyorum. "Ya gelmezse ne yapacağım?" Enderbeyler ve Laura'nın eve dönmesi, Henry ve babamın ellerinde konyaklarla oturma odasına geçmesi ve benim de May Teyze'nin mutfağı temizlemesine yardım etmemle küçük akşam yemeği kutlamamız çabucak sona erdi.

Biz işimizi bitirirken annem kapıdan içeri girdi ve sessiz, yıpranmış bir sesle ihanete uğradığını, kalbinin kırıldığını ve yatmaya gideceğini söyledi. Beni kabul etmedi bile.

"Kurbanı canlandırdığı için Akademi Ödülü kazanabilir," diye fısıldadı May Teyze o zaman, gözlerini devirip kolumu okşayarak teselli etti. "Boş ver onu."

Ama annemin maskaralıklarını görmezden gelmek, söylemekten daha kolay.

Asansörümüz binanın en üst katına çıkarken Henry, "Kendine gelecektir," diye söz veriyor. İstesek de diğer katların hiçbirinde duramayız. Bu bizim özel asansörümüz.

"Annemi tanımıyorsun. "Cehennemde Bernadette'in hor görülmesi gibi öfke yoktur." "Görünüşe önem verdiğini biliyorum. Nasıl görünecek Peder ve Jed de dahil olmak üzere herkes bu evliliği kabul etmişken o reddediyorsa cemaati ne yapsın? Etrafta koşuşturup her şeyi senin için planladıktan sonra mı?"

"Küçük görünecek," diye katılıyorum. Tüm kilise dedikodularının hedefi olacak. Annemin istediğini elde etmeye çalıştığını görecekler. İnsanlar onun gerçekte nasıl biri olduğunu biliyor, bunu gülümsemesinin ve tatlı sözlerinin ardına saklasa bile. "Alaska'ya gelmesini istemen çok akıllıcaydı."

"Geçmişte kendi payıma düşen zor insanlarla başa çıktım. Kendi yolumu nasıl bulacağımı biliyorum."

Bundan bir saniye bile şüphe etmiyorum. Henry bana hiç düşünmediğim şeyleri kabul ettirdi. "Biliyorsun, eğer gelirse Wolf Cove'da geçireceği süre boyunca başımıza bela olacak."

"Sorun değil. Belinda'nın onunla ilgilenmesini sağlayacağım."

Wolf Cove'un eski menajerini dar, göğüs dekolteli elbisesiyle, Belinda'yı ilk bakışta fahişe olarak nitelendireceğine şüphe olmayan Mama'yla karşı karşıya hayal etmek beni kıkırdatmaya yetiyor.

"Bu daha iyi."

Asansörün kapıları açıldı. Ben parmağımdaki inci ve pırlanta yüzüğe hayranlıkla bakarken Henry beni dışarı çıkarıyor ve en azından yüzüncü kez bu nişanın uyanmak üzere olduğum bir rüya olup olmadığını merak ediyorum.

Taze boya kokusu burun deliklerimi gıdıklıyor. Henry'nin daha fazla güvenlik için duvar ördürmesinden haftalar sonra bile bu koku hâlâ burnumda. İşçiler geldiğinde, bir daha kimse bizi Scott'ın yaptığı gibi şaşırtamayacak, diye ısrar etti.

Biz çatı katına çıkarken lobideki güvenlik telefonu çalıyor. "Evet?" Henry selamlıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "*Yine* mi? Saat kaçta? değil mi?" Bunu sorarken saatini kontrol eder. "Hayır... hayır... onu yukarı gönder. Lütfen... Sorun değil." Ahizeyi tabana bırakır.

"*Kimi* yukarı göndereyim?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"*Yeğenim* beni bir kez daha ziyaret ediyor." Bana bilmiş bir bakış attı.

"Violet?"

"Ya da gerçek adı her neyse."

"*Şimdi* mi? Eve geldiğimizi nereden bildi ki?" Onu lobide otururken görmedim. Onu hatırlardım.

Kaşları daha da çatıldı. "Dışarıdan binayı izliyor ve benim eve dönmemi bekliyor olmalı. Kim bilir ne kadar zamandır orada oturuyor."

Belki saatler. Peki ya otoparktan girseydik?
Tüm çabaları boşa gidecekti.

"Bu iyi bir fikir mi?" Genç kız bir tehdit gibi görünmese de, görünüş aldatıcı olabilir ve tüm bu durum çaresizlik kokuyor.

"Muhtemelen hayır, ama güvenliğe muhabirlerin dönmesini dışarıda bekleyeceğini ve beni görmesine izin vermezlerse büyük bir olay çıkaracağını söyledi."

İnledim. "İhtiyacımız olan tek şey bu."

"Aynen benim düşüncelerim." Henry ceketini çıkarıp kancaya taktı. "Her şey yoluna girecek. Sullivan ona eşlik ediyor. O buradayken ne kadar sorun çıkarabilir ki?"

Bir an sonra asansörün sesi duyuldu. Violet'in dışarı çıkışını izlerken nefesimi tutuyorum, siyah kapüşonunun içinde omuzları kamburlaşmış, mavi kotunun paçası traverten mermer zeminde sürükleniyor. At kuyruğu ona daha genç bir görünüm veriyor.

Geniş mavi gözleri büyük çatı katının fuayesinde şimşek hızıyla gezinirken Henry ve bana takıldı.

Çok tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum.

"Tekrar merhaba. Violet, değil mi?" Henry içtenlikle sorar.

Cesaretini toplar gibi çenesini kaldırıyor ve Sullivan'a dik dik bakıyor. "Bu Neandertaller buraya alınmadan önce *herkesi* arıyor mu, yoksa sadece masum kızlardan mı korkuyorsun?"

En azından bu sefer ondan korkmuş gibi görünmüyor. Henry'nin delici bakışları onu yakalıyor.

Onu tanımadan önce bu ilgi karşısında küçülürdüm. Şu anda aklını okumak için neler vermezdim.

"Sullivan, hepsi bu kadar," diyor yumuşak bir sesle, Violet'i gözünün önünden ayırmadan.

Güvenlik görevlisi asansörde kaybolur.

Henry kollarını göğsünde kavuşturur ve duvara yaslanarak rahat bir duruş sergiler. "Benim evimin önünde dolaşan *masum* kızları mı kastediyorsun?

ve olay çıkarmakla tehdit eden kızlar mı? Yoksa kim oldukları hakkında yalan söyleyen *masum* kızlar mı?"

Violet'in yüzünde bir endişe ifadesi beliriyor. "Yani benim kim olduğumu biliyorsun?"

Henry cevabını düşünmek istercesine duraklar. "Scott'ın kızı olduğunu sanmıyorum."

"Haklısın, değilim." Tereddüt ediyor. "Ben seninim."

Henry birkaç kez göz kırpıyor, bu onu hazırlıksız yakaladığının tek işareti. "Şimdi de bu oyunu oynuyoruz, öyle mi?" dedi, sesi soğuk bir sakinlikle kesilmişti.

"Bu bir oyun değil. Sen benim babamsın."

"Oysa daha birkaç dakika önce senin
amcanım." Onu daha yakından inceliyorum.

Mavi gözleri... Çene
çizgisi...

Burnunun şekli...

Kafamın içindeki bir ses gördüğüm ama göremediğim şeyi doğrularken midemde hastalıklı bir his dönüyor. *Ona benziyor*.

"Evet, ben... daha önce yalan söyledim," diye kekeliyor, sert tavrındaki ilk kırılma. "Sorun ne, yeğenim olmanın sana bir şey
kazandırmayacağını mı anladın?
maaş günü?"

İrkildi. "Senin aptal paranı istemiyorum."

"Hayır mı? Bu bir ilk olurdu. Söylesene, kaç yaşındasın Violet?" "On beş."

"On beş," diye tekrarlıyor, ağzının kenarı seğiriyor.

Violet omuzlarını geri çekiyor. Kendine güvenmek için çabalıyor gibi görünüyor. "Evet. Ocak'ta on altı olacak."

Henry kahkahalarla havlıyor, ama bu içi boş bir ses. "Bu da demek oluyor *ki* doğduğunda kaç yaşındaydın, on altı mı?"

"Öyle mi? Ne demek istiyorsun?" Ona ters ters bakıyor. "Bebeklerin nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ağzını açtı ama durakladı. Söyleyeceği şey muhtemelen on beş yaşındaki bir çocuğun kulakları için uygun değildi. "O dönemde sahip olduğum kız arkadaşlarımdan hiçbirinin bebeği olmadı."

"Belli ki onlardan biri yapmış çünkü burada duruyorum," diye karşı çıkıyor. "Peki annenin adı ne?" Adam onu kışkırtıyor.

Violet alt dudağını ısırır. Ya bir cevabı yoktur ya da bir cevap vermek istememektedir.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Henry'nin ruh hali kararıyor, kendini yukarı çekerken rahat duruşu kayboluyor. "Bu kadar saçmalık yeter. Crystal sana ne kadar ödüyor?"

Violet'in gözlerinde kafa karışıklığı beliriyor. "Crystal kim?"

"Sana göre sevgili *büyükannen.*" Başlık diline acı geliyor. "Dur tahmin edeyim, Scott'ın mirasından bir kuruş bile almasının yıllar alacağını anladı, tabii alırsa, o yüzden benden para koparmak için her yolu denemeye başladı."

Henry'nin annesinin bu işe karışmış olabileceğini düşünmemiştim. Yine de bu seviyeye iner miydi? William Wolf'un cenazesinde Scott'la aralarında geçen ve Henry'yi enayi yerine koyacak olası bir talih kuşu hakkındaki konuşmaya kulak misafiri olduğumu hatırlıyorum.

Evet, yapardı.

Ama bu ikisi arasındaki benzerliği açıklamıyor. "Peki, planı

ne Violet?" Henry soruyor.

Violet başını sallar.

"Onunla ilgili *her zaman* bir plan vardır." Bir adım öne çıkıyor. "O ve Scott madenle ilgili komplo kurarken, beni neredeyse *öldürürken de* bir plan vardı."

Violet yutkunur. "Ben... Neden bahsettiğinizi bilmiyorum-"

"Kendi iyiliğin için, umarım yapmazsın." Öfkesi fuayede yankılanıyor, o kadar ani ki irkiliyorum.

"Henry," diye uyarıyorum. Bu kızın oynadığı oyun ne olursa olsun, o hala sadece *bir kız ve* annesine olan öfkesi onu daha iyi bir hale getiriyor.

"Bilmiyorum Crystal." Violet gözyaşlarının oluşturduğu kuyuya karşı öfkeyle göz kırpıyor. "Sadece bir kez olsun pislik babamla tanışmak istedim, hepsi bu." Sesi duygusallıktan çatlıyor.

Henry'nin omuzları çöküyor, öfkesi buharlaşıyor gibi görünüyor. "Üzgünüm Violet, ama yanlış adamı yakaladın."

"Sen Henry Wolf musun?"

"Evet, ama ben senin baban *değilim.*"

"Ah, öyle mi?" Sırt çantasını karıştırıp bir zarf çıkarıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "*Bu* öyle olduğunu söylüyor!" Zarfı Henry'nin ayaklarının dibine fırlattıktan sonra topuklarının üzerinde dönerek asansöre doğru yürüdü ve düğmeye bastı. Sullivan arabayı bizim katta beklemesi için geri göndermiş olmalı çünkü asansör anında açıldı ve o gitti.

Henry ve ben birbirimize şöyle bir bakıyoruz, sonra o eğilip zarfı alıyor ve içinden bir yığın evrak çıkarıyor. Yasal boyutta, alt kısmı

bölüm garip bir kıvrımla büküldü.

"Ne yazıyor?" diye sordum.

Henry ilk sayfayı hızlıca okurken dalgınca başını sallar. Ve sonra yüzü beyazlaşır.

Aman Tanrım. "Bu doğru mu?" Çenem midemle birlikte düşüyor.

Bana kelimelerle cevap vermesine gerek yok. Yüz ifadesi her şeyi anlatıyor.

BÖLÜM 7

Henry ön kapıdan telefona doğru koşuyor ve güvenliğe ulaşmak için tuşa basıyor. "Asansörden inen kız," diye bağırıyor ahizeye, "orada mı?" Dikkatle dinliyor, sonra küfürler. "Yapabiliyorsan durdur onu. *Lütfen.*"

İlk defa, hızlı asansörümüz bir işe yaramadı. Binayı çoktan terk etmiş olmalı.

Henry cevap beklerken ben daha da yaklaşıyorum, nabzım kulaklarımda atıyor. "Yani bu doğru mu? Violet senin kızın mı?"

Henry'nin gözleri bana kayıyor, daha önce hiç görmediğim bir bakış; şok, şaşkınlık ve muhtemelen incinmişlik karışımı. "Bilmiyorum."

Ama *ben* biliyorum. Violet'in narin yüz hatlarında gördüm.

Benzerlik. Henry'nin bir çocuğu var.

Onun haberi yok ama dışarıdaki bir kadın çocuğunun annesi.

Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum ve eminim bu onun hissettikleriyle kıyaslanamaz bile.

"Evet," diye aceleyle cevap veriyor ve sonra omuzları çöküyor. "Denediğiniz için teşekkürler. Eğer herhangi bir zamanda geri dönerse, onu orada tut ve hemen beni ara." Ahizeyi bırakıp duvara yaslanıyor, tavanı incelerken başının arkası güm güm atıyor.

Kaçmak için yanıp tutuşan soruya karşı dilimi ısırıyorum. Hayatımın aşkı, çocuklarımın müstakbel babası, şimdiden kiminle bir çocuk paylaşıyor?

Orada kaldığını hissediyor olmalı. "Annesinin adı Audrey," diye fısıldıyor, o kadar yumuşak ki neredeyse kaçırıyorum.

"Kız arkadaşın mıydı?"

"Ben ona öyle demezdim." Henry elindeki evrakları yan masaya atar ve oturma odasındaki bar arabasına gidip kendine bir viski doldurur.

Peşinden gidiyorum, onu rahat bırakmak istiyorum ama daha fazla ayrıntı için de yanıp tutuşuyorum.

Ağız dolusu kehribar rengi sıvıyı geri emiyor. "*Bayan* Audrey Campbell," diyor pencerelerden Manhattan'ın panoramik manzarasına bakarak. "Hartley'deki ikinci sınıf İngilizce öğretmenim."

"*Öğretmeniniz* mi? *Henry*!" Nefesim kesildi, bunu anlamaya çalışıyordum. "Kaç yaşındaydı?"

"Yirmi dokuz."

Hesap yaparken ağzım açık kaldı. "Senden on dört yaş büyüktü."

"Ne olmuş yani? Ben senden on bir yaş büyüğüm."

"Bu aynı şey değil. O şey... yasadışı!" Henry patavatsızlıklardan çekinecek bir tip değil, ama onun daha iyi bilmesi gerekirdi. "Bu arada aramızda sadece on buçuk yıl var," diye mırıldanarak ekliyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor, yüzümdeki dehşet ifadesini görüyor ve kıkırdıyor. "Aynı şey olmadığını biliyorum." İkinci bir bardak dolduruyor ve bana uzatıyor.

Sözsüzce kabul ediyorum, beni yakan ve öksürten bir yudumda içiyorum. Daha önce viskiyi sadece Henry'nin dilinde tatmıştım ama bu geceki haber bombası bunu gerektiriyor.

"Çok ateşliydi. Seksi ve kendinden emin."

"Ve bu her şeyi yoluna mı koyuyor?"

İç çekiyor. "Hayır."

"Yirmi dokuz yaşında, ateşli, seksi, kendine güvenen bir *kadın* on beş yaşında bir *çocukla* ne yapmak ister ki? O yaşta *böyle* görünmene imkân yok" -elimi onun yontulmuş vücuduna doğru sallıyorum- "o yaşta."

"Çok daha cimriydim," diye itiraf ediyor. "Ama cazibem vardı. O da iyi bir öğretmendi." Sanki anılarını anlatıyormuş gibi dudaklarına gizemli bir gülümseme yerleşiyor.

"O *hasta*." Medya bunu ele geçirene kadar bekleyin. Henry'nin yırtıcıdan çok av olduğu bir skandal daha. Onlar için fark etmeyecek. Wolf ailesiyle ilgili ilginç bir hikaye, yine de ilginç bir hikayedir.

Bir yığın yasal belgeyi tekrar toplamak için yanına gittiğinde eğlencesi azalıyor. "Yatılı sınıfımdaki her erkek ona karşı büyük bir ereksiyon yaşıyordu. *Hepimiz* utanmadan flört ederdik. Kiminle flört edeceğine dair iddiaya girerdik. Ama o bize hep gülüp geçerdi."

"Görünüşe göre *her zaman* değil."

Bardağındaki sıvıyı inceliyor. "Bir okul kayak gezisindeydik. Koridorları gözetliyordu ve beni okuldan gizlice içeri girmeye çalışırken yakaladı.

Bir yerlerde. İçki içiyordu. O gece hayır demedi."

Öfkem alevleniyor. Henry'yi olduğu kişiden başka bir şey olarak hayal etmem imkânsız olsa da -ki bu hiç de masum değil- bir zamanlar öyleydi. "Peki ya sonra?"

"Birkaç kez seviştik. Bir keresinde, bana verdiği bir ceza sırasında masasının üzerinde" -hatırladıkça bir kez daha sırıtıyor ve ben sessizce sızlanıyorum- "sonra yaz için ayrıldım ve geri döndüğümde o gitmişti. Artık kadroda değildi." Omuz silkiyor. "Hiçbir şey düşünmedim ama bilmem gerekirdi."

"On beş yaşındaki öğrencisinden hamile olduğunu bilmen gerekirdi." Bunu yüksek sesle söylemek bile yüzümü tiksintiyle buruşturuyor.

"Hayır, babamın onun gidişinde bir şekilde parmağı olduğunu." Kağıt yığınını bana uzatırken yüzü ekşidi.

En tepedeki tanıdık ismi hemen görüyorum. "Biliyordu."

"Bizi takip etmeyi, hayatımızı mahvetmediğimizden emin olmayı severdi."

"İyi bir nedeni varmış gibi görünüyor," diye mırıldandım.

"Audrey'i nasıl öğrendi bilmiyorum ama öğrendi ve bir daha ona yaklaşırsam beni mirastan mahrum etmekle tehdit etti. William Wolf'un en sevdiği eğlence, sevdiklerini kontrol etmek için onlara para saçmak." Henry bir yudum daha viski içti.

"Yapar mıydı?" Henry'yle tanıştığımdan beri duyduğum tek şey buydu: William'ın, Henry başka bir uygunsuz ilişkiye girerse Wolf Hotels'i Scott'a vermekle tehdit etmesi; Henry'nin annesini, hayatlarını terk etmezse bir çocuk hayır kurumunun yalancı, hilekâr bir hırsızı olarak ortaya çıkarmakla tehdit etmesi.

"Artık bilmiyorum. Ama Scott'ı dışarıda bırakma tehdidini yerine getirdi."

Yasal jargonu tarıyorum ama çabucak bunalıyorum. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

"Audrey benimle temas kurmadığı ve ben bu çocuğun varlığından asla haberdar olmadığım sürece finansal destek için bir anlaşma. *Asla*."

"Yani bunca yıldır dede olduğunu biliyordu. *Senin* baba olduğunu biliyordu ama sana hiç söylemedi." William Wolf oğlunun gözlerinin içine baktı ve ihmal ederek yalan söyledi.

"Eminim beni koruduğunu düşünüyordu."

Aklıma karanlık bir düşünce geldi. Henry'nin babası kanserdi ve sadece birkaç yıl ömrü kalmıştı. Scott ve suç ortağı tarafından bu süre daha da kısaltıldı,

Ama öyle olmasaydı, William ölüm döşeğindeyken bu insanı Henry'den sakladığını itiraf eder miydi, yoksa bu sırrı mezara mı götürürdü? Vasiyetinde Scott'ın gerçek ailesiyle ilgili ayrıntılı bir mektubun yer alması ve kendisine bir şey olması ihtimaline karşı elmas arayışı için şirketten para aktarması ama Violet'ten hiç bahsetmemesi bana ikincisini düşündürüyor.

Henry'nin ailesindeki ihanetin derinliği dipsiz görünüyor. "Ve Audrey bunu kabul etti." Belli ki kabul etmiş. İmzası bu sayfalarda bir yerde.

"Babam ona başka bir seçenek sunmazdı," diyor Henry, birden kasvetli bir sesle. "Ya bu olacaktı ya da bildiği şekliyle hayatının sonu."

Çünkü Audrey on beş yaşındaki öğrencisiyle yatmıştı ve William Wolf onun bir hapishane hücresine düşmesini sağlayacaktı. Bebeklerin oraya girmesi yasak. Çocuğunu kaybederdi.

Ben olsaydım, ben de anlaşmayı kabul ederdim. "Belki de sana iyilik yaptığını düşünmüştür."

"Belki de öyleydi." Henry yüzünü buruşturur, sanki sözlerinin kulağa ne kadar sert geldiğini fark etmiştir.

"Neden şimdi sana geldim ki?" Soruyu bir an sonra kendim yanıtlıyorum. "Çünkü baban öldü." Tüm haberlerde vardı.

"Onu tanıdığım kadarıyla, ölümü halinde burada hala hükümler olduğuna eminim, ancak bu, birinin onları harekete geçirmesi anlamına gelecektir. Bunu kim yapacak?" Henry sözleşmeyi tekrar eline aldı ve sayfaları çevirdi. Çok fazla kontrat vardı.

"Sence Audrey daha fazla paranın peşinde mi?" Onun sessizliği Wolf ailesine ne kadara mal oldu?

"On sekiz yıl boyunca yatılı okul maaşını karşıladı. Anlaşmaya varılan ödeme planı burada."

"Hapishanede kazanacağı paradan çok daha iyi ama senin değerinle kıyaslanamaz bile." Henry'nin değerinin ne kadar olduğunu bile bilmiyorum. Hiç sormadım ve açıkçası umurumda da değil. Tüm bunlardan vazgeçip çiftlikte babamın yanında çalışırsa onu seveceğimi söylediğimde ciddiydim.

"Yazılı olan bu." Dudakları düşüncelere dalmış. "Babamın onlara iyi bakmadığını düşünemiyorum. Violet bir Kurt."

"Yani ona daha fazla ödemiş olabilir mi? Ya da öyle yapmak istedi ama sonra öldü."

"Vasiyetinde ikisi hakkında da hiçbir şey yok. Hiçbir yerde belge izi yok."

Çünkü Henry'nin Violet'le tanışmaya hiç niyeti yoktu.

Çatı katında ürkütücü bir sessizlik hakim. Ben de annemin talepleri doğrultusunda bir düğün planlamanın önümüzdeki aylarda karşılaşacağım en büyük zorluk olacağını düşünüyordum. Şimdi üvey anne olmak üzereyim gibi görünüyor, hem de benden sadece altı yaş küçük bir kıza. "Ne yapacaksın?"

"Ne yapmam gerekiyor? Bir kızım olamaz."

Ama yine de yapıyorsun.

Henry bana bakıyor ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez, karşılaştığı tüm sınavlar boyunca - Scott'ın Wolf Otelleri'ni devralmasını eski asistanının sahte tecavüz suçlaması tehdidiyle sabote etmeye çalışması, Scott'ın Henry ve beni yok etmek için hafta sonu açılışında güvensizliklerimi manipüle etmesi, Henry'nin babasının cinayet olduğu ortaya çıkan ölümü, madendeki ölümle burun buruna deneyimi

-Gerçekten kaybolmuş görünüyor.

Henry gece gökyüzüne bakmak için pencereye doğru ilerliyor, sırtı bana dönük, sözleşme parmaklarının ucunda sallanıyor.

Bu sarsıcı bir durum; her zaman bir planı olan, son sürat ilerleyen, hedefine ulaşmak için sorunların üstesinden gelen yenilmez Henry Wolf, nasıl üstesinden geleceğini bilmediği bir şeyle karşı karşıya.

On beş yaşında bir kız.

"Audrey neden Violet'in böyle habersizce buraya gelmesine izin verdi? Hem de gecenin bir yarısı?" diye soruyor ama bir cevap aradığından emin değilim.

"Belki de Violet'in geldiğini bilmiyordur."

"Bu da Audrey'nin babamla anlaşmayı bozmak gibi bir planı olmadığı anlamına geliyor. Belki de beni Violet'in hayatında istemiyordur."

"Ne istiyorsun?" Eminim genç Henry, patavatsızlıklarını daha sonra başka bir insan şeklinde tekrar yaşayacağını hiç düşünmemiştir. Şimdi bundan bir çıkış yolu mu arıyor?

Çenesi geriliyor ama soruya cevap vermiyor. "Burada bir Philly adresi var."

"Tek başına seyahat etmesi için uzun bir yol."

"Bu sözleşme on altı yıl önce imzalandı. Hâlâ orada yaşadıklarından şüpheliyim."

"Eğer istediğiniz buysa, Dyson onları bulmanıza yardımcı olabilir."

"Bu benim ne istediğimle ilgili değil, değil mi? Neyin doğru olduğuyla ilgili." Omuzları sanki ağırlaşmış gibi çöktü. "Bir ya da iki hafta boyunca hayatımı değiştirecek bir şok yaşamasam da olur. Bunu istemek çok mu fazla?"

Aradaki mesafeyi kapatıyorum ve kollarımı beline doluyorum. Nefis sedir ve baharat kokuyor. "Bir yolunu buluruz."

Henry çenesini başımın üstüne yaslıyor ve düşünceleri derinlere gömülürken onu sessizce tutmama izin veriyor.

Sonunda iç çekerek büyüyü bozdu. "Bunu ayrıntılı olarak incelemem, babamın avukatlarının onu nasıl bağladığını görmem gerekiyor ki neyle uğraştığımı bileyim. Yatakta görüşürüz."

Bir kovulma. Özümsemek ve düşünmek için yalnız kalmak istiyor. "Çok geç kalma," diye onu uyarıyorum ama nafile. Henry'yi biraz olsun tanıyorsam, aradığı her yanıtı bulana kadar yatağa gelmez.

"DYSON ONLARI BULDU."

Perdelerdeki aralıktan süzülen gün ışığına karşı gözlerimi kırpıştırıyorum, kendimi toparlamak için bir an bekliyorum. Henry banyonun kapısında duruyor, beline beyaz bir havlu sarmış, saçları nemli. Yatağa gittiğinden bile emin değilim.

Dün geceki uykum huzursuzdu; zihnim, bilincim gidip geldikçe, güvensizliklerim temelsiz endişelerle beslendikçe ve rüyalarım korkunç sahneler çizdikçe - Henry'nin *ateşli öğretmeni ve* çocuğunun annesi hayatlarımızı istila ediyordu.

Henry'nin benimle olan geleceğini yeniden düşünmesi.

"Hâlâ Philadelphia'dalar." Dolabın içinde kayboluyor ve havlunun yere düştüğünü duyuyorum. Henry'nin mükemmel çıplak halinin zihnimde canlanan görüntüsü kanımı kaynatıyor.

Şimdi bu düşüncelerin zamanı değil. Kendimi oturur pozisyona çekiyorum, yataktan kalkmak için irade arıyorum. "Violet Philadelphia'dan buraya nasıl geldi?"

"Tren, sanırım. Tabii araba çalmadıysa. O çocuğun tavrına bakılırsa, hiç şaşırmazdım." Bir süre sonra Henry pantolonunu giymiş olarak ortaya çıkar.

Başına siyah bir kazak geçirirken gövdesine hayranlıkla bakıyorum. "Ne yapacaksın?"

"Yapılacak tek bir şey var. Audrey ile konuşmak."

Henry'nin iyi tanıdığım versiyonu geri çekilmiş, sakin, kontrolü ele almış, sinirlenmemişti. "Violet'in senin olduğundan emin misin?" diye sordum, ama bunun cevabını zaten biliyordum. Bunu onun yüzünde gördüm.

"Evet, o benim. Babam sözleşmenin bir parçası olarak babalık testi yapılması konusunda ısrar etti. Muhtemelen onlara örnek olarak diş fırçamı vermiştir."

"Tabii ki yaptı." Eğer William testi istiyor ve Henry'nin bilmesini istemiyorsa, o zaman test yapılır ve Henry'nin bundan haberi olmazdı.

"Babamın geçmişte ne yaptığı ya da yapmadığı önemli değil. O gitti ve ben buradayım ve artık bildiğim bir çocuğum var. İstesem bile bunu görmezden gelemem." Henry şifonyerden cüzdanını ve saatini aldı. "Sonra tekrar geleceğim."

"Bekle, *şimdi mi* gidiyorsun?" Yatağımın başucundaki saate bakıyorum. Pazar sabahı saat 10'a çeyrek var.

"Ben oraya vardığımda öğlen olmuş olacak."

"Doğru." Tabii ki zaman kaybetmeyecekti. Ne de olsa Henry bu. Ama içimi bir endişe kaplıyor. Henry çocuğunun annesiyle, azgın genç fetihiyle buluşmak için kapıdan dışarı koşuyor.

Ve bunu bensiz yapıyor. Hayır,

yapmıyor.

"Hazırlanmam için bana on beş dakika

ver." Çenesi gerilir. "Sanırım en iyisi-"

"Seninle geliyorum, Henry. Sakın bana aksini söylemeye kalkma." Sesimde toplayabildiğim kadar güvenle yataktan kayıyorum.

Yanından geçip dolaba doğru yürürken, atlet ve külot giymiş bedenimi izliyor.

Ama tartışmıyor.

Aslında, göz ucuyla bir gülümseme yakaladığımı düşünüyorum.

E-postayı okurken yüzüm kızarıyor. "Zaheera, Kasım ortası için *beş bin* sabunluk bir ilk parti çalışması öneriyor."

"Bu küçük bir başlangıç," diyor Henry, gazetenin iş dünyası bölümüne odaklanarak.

"*Küçük* bir başlangıç mı?" Ona bakakaldım. "Sabun yaptığım onca yılın toplamında o kadar kalıp satmadım."

"Eminim bir gün içinde tüm biletleriniz tükenecektir. Rakamları hesaplamışlardır. Ne yaptıklarını biliyorlar. Onlara güvenin."

"Seviyorum. Tabii ki istiyorum. Bu pazarlama kampanyası çılgınca." Margo ve sosyete arkadaşlarından topladıkları sloganlar, grafikler ve Farm Girl Soap ürün incelemelerinin yanı sıra hedefledikleri influencer'ların listesiyle dolu sunum destesine göz gezdiriyorum.

"O zaman sorun ne?"

"Yok bir şey. Gerginim." Ya herkes yanılıyorsa? Ya ürünüm hakkında çok fazla şey düşünüyorlarsa? Ya benim hakkımda?

Victor, her iki yanında şirin evlerin sıralandığı, çimenlerine dökülmüş yaprakların ve tek tük bisikletlerin serpiştirildiği sakin bir sokağa sapıyor. Sürünerek ilerlerken altı basketbol potası ve iki hokey filesi sayıyorum. Gergin olmaktan bahsetmişken... "Bayan Robinson saklanmak için küçük şirin bir mahalle bulmuş."

Henry'nin kaşları kalkıyor ama bakışlarında hiç eğlence yok. "Ona saldırabilesin diye gelmeni kabul etmedim. Eğer medeni olamayacaksan-"

"En iyi şekilde davranacağım." Parmağımı göğsümün üzerinde çaprazlayarak ilgisini seçtiğim gelincik kırmızısı V yaka kazağıma çekiyorum. En sevdiklerinden biri. Genç sevgilisinin yanında özellikle iyi görünmek istediğim için seçmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Gözleri oraya yerleşiyor ve aklından geçen ahlaksız düşünceleri neredeyse bir saniyede okuyabiliyorum. Bir noktada, bu gerginlik Henry'yi daha iyi hale getirecek ve stres seviyelerini nasıl yönetmeyi sevdiğini biliyorum: beni bir duvara sıkıştırarak veya bir masanın üzerine eğilerek.

Sabırsızlanıyorum.

"Dyson evli olup olmadığını söyledi mi?" Audrey şimdi kırk altı yaşında olmalı. Henry'nin standartlarına göre hâlâ *seksi mi?*

Gazeteyi katlıyor ve yanındaki koltuğa koyuyor. "Hayır, görebildiği kadarıyla hiç evlenmemiş."

"Çünkü erkek arkadaşlarının hâlâ sokağa

çıkma yasağı var." "Abbi..."

"En iyi davranış! Yemin ederim." Teslim olmak için ellerimi kaldırdım.

"Evet, babamın cenazesinde Kiera'ya karşı en iyi davranışını hatırlıyorum. Sanırım onun elini ezmeye çalışmıştın."

"Sana yaşattıklarından sonra bunu hak etti."

"Ne olursa olsun, bu öyle bir şey değil."

Hayır, çok daha kötüsü. Kiera, Henry ile bir hayat umuduyla kocasını aldatan, aşık bir asistandı. Hayatımızdan sonsuza dek çıktı. Audrey ise çok kötü bir şey yapan bir lise öğretmeniydi ve artık Henry'ye -ve varsayılan olarak bana- sonsuza dek bağlı.

Bu ayıltıcı bir düşünce.

Victor, Acorn Yolu'ndan sağa dönüyor. Altı sevimli evin sıralandığı bir çıkmaz sokak. Üstü kapalı verandası ve kırmızı kapısı olan bir buçuk katlı evin önünde yavaşlıyor. Ön bahçeyi bir meşe ağacı dolduruyor, dökülen yaprakları yığınlar halinde toplanmış ama toplanmamış. Yan taraftaki birkaç çalı sağlıklı bir şekilde budanabilir, ancak bunun dışında ev sevimli ve bakımlı. "İşte bu, Bay Wolf," diye ilan ediyor.

Büyük beyaz bir minibüs garaj yoluna park edilmiş, arka kapıları açık. Yan tarafındaki logo bir tıbbi ekipman şirketinin adını taşıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Ben soruyorum.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Henry dışarı tırmanıyor, takip etmem için kapıyı açık tutuyor. Taş patikanın dibinde durdu.

"İyi misin?" Yumuşakça sordum.

"Bu iş bittiğinde olacağım. Onu bir daha görmeyi hiç beklemiyordum." Elini benimkinin içine sokuyor ve tenindeki nemli hissi fark ediyorum.

İki adam bir hastane yatağını dışarı taşırken ön verandanın basamaklarına doğru taş patikadan ilerliyoruz.

"Affedersiniz, yardımcı olabilir miyim?" Adaçayı yeşili kadife eşofman giymiş orta yaşlı bir kadın açık kapı aralığında duruyor, ince telli kahverengi saçları şakaklarındaki griyi belirginleştiren bir topuzla geriye toplanmış.

Bu o mu?

"Audrey Campbell'ı arıyoruz," diyor Henry, dile getirmediğim soruma cevap vererek. "Bana burada yaşadığı söylendi?"

"Oh." Kadının yüzü düşer. "Evet, ama Audrey'nin vefat ettiğini size bildiren kişi olduğum için üzgünüm."

BÖLÜM 8

Henry'nin vücudu yanımda kaskatı kesildi. "Ne zaman?"

"Dünden önceki gün. En azından huzur içinde gitti."

Yatağı taşıyan iki adam merdivenleri tırıs tırıs çıktı, "Affedersiniz." diye mırıldandı.

"Şurada, köşedeki son parça," diyor kadın, dikkatini bize vermeden önce görünmeyen bir yeri işaret ederek. "Ben Rhonda. Audrey'nin bakımevindeki bakıcısıydım."

Henry sanki biri ona tokat atmış gibi görünüyor.

Ben giriyorum. "Merhaba, ben Abbi ve bu da Henry. Sormamın sakıncası yoksa, Audrey neden vefat etti?" Darülaceze sadece tek bir anlama gelir.

"Sanırım ölüm ilanına bakılırsa bu bir sır değil," diyor Rhonda, daha çok kendi kendine. "Audrey ALS hastasıydı."

"Aman Tanrım." Gözlerim Henry'ye kayıyor ve taş gibi bir ifadeyle karşılaşıyorum.

"Bu hastalıktan ölen en genç hastalarımdan biri." Rhonda'nın yüzü gerildi. "Audrey'i nereden tanıyorsun?"

"Benim bir tanıdığımdı," dedi Henry sesini bularak. "Onu çok uzun zamandır görmedim."

"Oh." Rhonda başını sallar. "Ona sadece birkaç yıl önce teşhis kondu. Çok hızlı ilerledi. Onunla yeniden tanışma fırsatı bulamadığınız için üzgünüm."

Henry'nin gözleri onun yanından geçip evin içine dalıyor. "Violet nerede?"

"Büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte. Son eşyalarını da dün sabah taşıdılar."

"Peki orası neresi?"

Rhonda tereddüt eder. "Elimde adres yok."

Henry kollarını kavuşturur. "Sende değil mi, yoksa bana vermek istemiyor musun?"

Rhonda boğazını temizliyor. "Hastalarımın kişisel bilgilerini paylaşma iznim yok."

"Audrey artık sizin hastanız değil," diyor sakince.

"*Ya da* ailelerinin bilgileri," diye ekliyor Rhonda, ona tiksinti dolu bir bakış fırlatarak.

Henry'nin çenesi sıkıştı. "Büyükannesi ve büyükbabası geceleri Manhattan'a tek başına gitmesine izin veriyor mu?"

"Tanrım, hayır, buna izin vermezler. O daha on beş yaşında!"

"Ama yine de oldu," diye tersliyor, sabrı tükeniyor. İnsanların atlamalarını istediğinde ne kadar yükseğe çıktıklarını sormalarına o kadar alışkın ki. "Violet'in bakımı konusunda endişelerim var ve onu bulmam gerekiyor. *Hemen*."

"Ben sadece-"

Henry patlamadan önce araya girdim. "Büyükanne ve büyükbabasına ulaşmanın ve adreslerini iletmek için izin istemenin bir yolu varsa, bu sorun olmaz, değil mi?"

"Sanırım," diye gönülsüzce itiraf ediyor ama yardım etmeye pek hevesli görünmüyor.

"Violet dün gece Manhattan'daki evimize geldi ve sonra çekip gitti. Üzgündü," diye açıklıyorum. "Büyükannesi ve büyükbabasıyla tanışmak ve Violet'in iyi olduğundan emin olmak istiyoruz."

"Bana bir saat içinde adresi verebilecek adamlarım var, ama Violet tehlikedeyse ve onu bulmak için zaman harcadıysak..." Henry söylenmemiş tehdidin havada asılı kalmasına izin verir, dişleri hayal kırıklığıyla sıkılmıştır.

Pazularını uyarıcı bir şekilde sıkıyorum. Genelde bundan daha yumuşaktır.

Rhonda'nın temkinli bakışları ikimizin arasında gidip geliyor, sonra da kaldırımın kenarına park etmiş, Victor'un sürücü koltuğunda oturduğu parlak siyah cipe yöneliyor.

Direncinin kaybolduğu anı görüyorum. "Bana bir dakika verin."

AUDREY'İN ANNE BABASI üç blok ötede oturmaktadır, sokakları da aynı derecede sessiz ve şirin.

Henry verandaya yaklaşırken, "Elimde adres yok, kıçımın kenarı," diye homurdandı. "Dyson'ı bir telefonla arayarak bu adresi alabilirdim."

"O sadece işini yapıyordu."

"Kızın güvenliğini riske atarak mı?" Henry sarsılmış durumda - Audrey'nin ölümünden, Violet'in varlığından, tüm bunlardan, kim bilir - ama kesinlikle kendinde değil. "Ama onu bize verdi ve şimdi buradayız."

Elini tutuyorum. "Bunlar İnsanlar kızlarını yeni kaybettiler ve Violet'in dün gece nerede olduğuna dair onlara ne hikaye anlattığını bilmiyorsunuz, bu yüzden nazik *olun.*"

"Ben her zaman iyiyimdir." Parmak eklemlerini kapıya vurmadan önce bana bıkkınlık dolu bir bakış fırlatıyor.

Ön penceredeki panjurlar hareket eder ve bir an sonra kapı gıcırtıyla açılır. Bembeyaz saçlı, büzüşmüş bir kadın bastonunu tutarak cam kapının arkasına saklanıyor. "Rhonda bize geleceğinizi söyledi," diyor selamlayarak. "Audrey'nin eski arkadaşları mıydınız?"

Henry'nin sert yüzünü telafi etmek için elimden geldiğince geniş bir gülümseme takınıyorum. "Ben Abbi. Bu da Henry."

"Merhaba, ben Gayle." Kadının yaşlı gözleri bir an bizi süzer gibi ikimizin üzerinde geziniyor. "Lütfen içeri gelin. Dışarısı çok soğuk." Topallayarak yoldan çekildi.

Henry ve ben sıkışık fuayeye adım atıyoruz. Yaşlı bir çiftin evinden beklenebilecek türden - rahat ve yaşanmış, onlarca yıllık mobilyalar, oturma odasının köşesinde küçük bir televizyon, duvarlar adaçayı renginin popüler olduğu dönemde boyanmış ve o zamandan beri boyanmamış. Bol miktarda harcanabilir gelirleri olduğunu ya da en son dekorasyon çılgınlığını önemsediklerini gösteren hiçbir şey yok.

Yakın zamanda birinin öldüğüne şüphe yok. Mis kokulu beyaz zambaklar ve çeşitli büyüklüklerde kırmızı güllerden oluşan aranjmanlar masanın yüzeyini kaplıyor; her bir buketin üzerinde taziye dileklerini ifade eden küçük bir kart var.

"Kaybınız için çok üzgünüz." Acorn Way'e damarlarımda kaynayan bir öfkeyle gelmiş olabilirim ama bu öfke çabucak söndü ve yerini annesini kaybeden bir kız için, çocuklarını gömmek zorunda kalan yaşlı bir çift için bir hüzne bıraktı. Çok yanlış bir şey yapmış olsa da bu yüzden zalim bir ölümü hak etmeyen Audrey için bile.

Gayle'in buruşuk yüzünde hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Audrey'nin ölümüne hazırlanmak için neredeyse üç yılımız vardı ama bu yeterli bir zaman değildi."

"Hayal bile edemiyorum." Duvarlarda iki kızın çerçeveli fotoğrafları sıralanıyor: Birini Violet olarak tanıyorum, jimnastikten baleye farklı yaşlarda ve aşamalarda ve kostüm giymiş. Diğer kız farklı bir dönemden, kabarık kaküllerden kıvrılmış saçlara, pullu figürlere kadar her şeye sahip-

bir piyanonun önünde oturmadığı zamanlarda elektrik mavisi göz farı ile yarışan paten kostümleri. Bu Audrey olmalı.

"Howard?" Gayle sesleniyor.

"Mutfakta, bir tencereyi tamir ediyorum," diyor pasaklı bir ses.

"Kahve içmiyoruz ama bir fincan çay ister misiniz?" Gayle sorar.

"Çok isteriz," diye cevap veriyorum, bir elimi Henry'nin koluna dolayarak hafifçe sıkıyorum. Ailesinin kızlarının geçmişi ya da Henry hakkında ne bildiği hakkında hiçbir fikrimiz yok ama ne olursa olsun bunun zor bir konuşma olacağını tahmin ediyorum.

Boğazını temizliyor. "Teşekkür ederim."

Mutfak da evin geri kalanı gibi eski ama büyüleyici, altın meşe dolapları ve altı kişilik bir masası var. Gayle'in yakındaki bir tezgâha taşıdığı bir sepet çiçek masayı süslüyor.

Kır saçlı, yaşlı bir adam porselen bir tencerenin yanında duruyor. Karısıyla aynı boyda.

Gayle, "Howard, bunlar Henry ve Abbi," diye tanıtıyor.

Dönüp gözlüklerinin üzerinden bizi inceliyor - önce beni, sonra Henry'yi, orada bir an fazla oyalanıyor. Henry'nin yüzünü haberlerden tanıdı mı? Tanrı biliyor ya, Henry son zamanlarda yeterince gündemde. Yoksa Violet'i ilk gördüğümde benim gördüğümü mü görüyor? Aşinalığı mı? "Çayını nasıl alırsın?" diye soruyor.

"Fark etmez. Siyah," diyor Henry umursamaz bir tavırla. Onu daha önce hiç çay içerken görmemiştim.

Gülümsüyorum. "Benim için şeker, lütfen."

"Rahatınıza bakın." Gayle masaya doğru işaret ediyor.

Howard çay fincanlarımızı getiriyor, masaya koyarken yıpranmış elleri titriyor. "Rhonda, Violet hakkında endişeleriniz olduğundan bahsetti?"

Henry ağzını açtı ama sonra duraksadı. "Torununuz dün gece nerede olacağını söylemişti?"

"Arkadaşı Alison'da yatıya kaldı." Gayle ve Howard ihtiyatlı bakışlar atıyor. "Neden?"

"Sana söylemiştim" diye homurdanma isteğimi bastırıyorum.

"*Alison'ın evinde* değildi," diyor Henry. "En azından tüm gece boyunca. Gece yarısı Manhattan'daki evimize geldi-"

"Manhattan!" Gayle haykırıyor, yüz ifadesi gerçek bir panikle dolu. "Oraya nasıl gitti?"

"Benim tahminim tren olurdu." Henry'nin eli çay fincanının etrafında kıvrılıyor ama içmek için bir hareket yapmıyor.

"O kız şehri her zaman sevmiştir. Audrey onu yılda bir ya da iki kez götürürdü. Trenlerin nasıl çalıştığını biliyor ama bunu kendi başına yapmak?" Howard boş bir sandalyeye yerleşirken başını sallıyor. "Yine de çok şaşırmamalıyız. Violet her zaman dik başlı olmuştur. Tıpkı annesi gibi."

Ve babası. Bunu yüksek sesle söyleme dürtüsüne karşı dudaklarımı büzüyorum.

"Violet neden size gelsin ki? Torunumuz sizi nereden tanıyor?" Gayle soruyor.

"Beni tanımıyor."

Gayle kaşlarını çatıyor. "O zaman neden seni görmek için Manhattan'a gitsin ki?"

Howard çay fincanına şeker atıyor, gümüş porselenin üzerinde şıngırdıyor. "Bence bu çok açık. O Violet'in babası. Değil mi, Henry?"

Sanırım bu az önceki bakışları açıklıyor. Howard hemen gördü.

Gayle'in gözleri şokla açılır.

Henry arkasına yaslanırken ahşap mutfak sandalyesi gıcırdıyor. "Evet, görünüşe göre öyleyim. On iki saat önce öğrendiğim bir şey."

Birkaç uzun an boyunca mutfaktaki tek ses yavaşça damlayan ...mutfak musluğunun damlaması... damlaması.

Gayle, Henry'nin yüzünü inceler. "Sormamın sakıncası yoksa Henry, kaç yaşındasın?"

"Otuz iki."

"Otuz iki. Ama bu..." Gayle kesinlikle kafasında hesap yapıyor. "Bu mümkün değil. Violet on beş yaşında. Bu da demek oluyor ki..." Sesi soluklaşıyor, kelimeleri söyleyemiyor. "Bu mümkün değil, değil mi?" Korkularını açıklayacak bir cevap için tekrar kocasına bakar.

Howard uzanıp karısının elini okşar. Yine de ifadesinde öfke yok. Kesinlikle herhangi bir şüphe de görünmüyor. Sanki utanç verici gerçeği çoktan kabullenmiş gibidir. "Audrey bize Violet'in babasının kim olduğunu hiç söylemedi ve söylemeyeceğini de söyledi çünkü bunun bir önemi yoktu, Violet'in hayatında asla olmayacaktı. İlk başta, yatılı okulda birlikte çalıştığı evli bir personel olduğunu düşündük, ama sonra Acorn Way'deki evi nakit parayla satın aldı, ki bu parayı öğretmenlik işinden kazanamayacağını biliyorduk." Omuz silkiyor. "Bir öğrencinin babasıyla ilişkisi olduğunu düşündüm. O okulda çok fazla servet var."

"Onun öğrencisiydim," diye itiraf ediyor Henry ve dün geceki sözlerini süsleyen kabadayılıktan -sıcak öğretmenini tavlayan çocuk- bugün eser yok.

Gayle boğuk bir ses çıkarır, sonra eliyle ağzını kapatır. "Aman Tanrım, Audrey. Ne yaptın sen?"

Bu yaşlı çift, ölen kızlarının dolabından fırlayan dev iskeletle yüzleşirken musluktan damla... damla... damla akıyor.

Henry'den bu olaydaki rolü için nefret edecekler mi?

"Violet seni nasıl buldu?" Gayle soruyor, sesi gergin. "Audrey ona senden bahsetti mi?"

"Bilmiyorum. Hartley'de öğrenci olduğumdan beri Audrey'i ne gördüm ne de onunla konuştum. Violet geçen hafta yeğenimmiş gibi davranarak binama geldi. Ben onu sorgulayamadan hemen kaçtı. Sanırım suyu test ediyordu, ya da belki de emin değildi? Sonra dün gece geri geldi, kendini kızım ilan etti ve bana bunu doğrulayan yasal bir belge bıraktı."

Gayle düşünceli bir şekilde çenesini kaşıyor. "Birkaç hafta önce Audrey'nin bazı kutularını taşıyorduk. Audrey öldükten sonra saklamamızı söylediği evraklar ve benzeri şeyler. Geleceğini bildiğimiz şeye hazırlanıyorduk, anlıyor musun? Hepsini saklamak için bodruma koyduk. Violet bunu orada bulmuş olmalı."

"Fark etmez. Nerede bulduysa bulmuştur. Artık babasının kim olduğunu biliyor ve *ben de artık* bir çocuğum olduğunu biliyorum." Yüzündeki ifade bundan memnun olduğunu göstermiyor ama Henry'yi anlamak hiçbir zaman kolay olmadı.

"Violet'in bizden ayrıldıktan sonra sağ salim geri döndüğünden emin olmak için buraya geldik," diyorum.

"Gittiğini bile bilmiyorduk. Audrey vefat ettiğinde, arkadaşının evinde kalıp kalamayacağını sorduğunda evet demek için iki kez düşünmedik ve şimdi bunu mu öğreniyoruz? Kim bilir nerede olabilir!" "Ona mesaj göndermenin bir yolu var mı?" Nazikçe soruyorum. "Cep telefonu gibi. telefon?" Ev telefonunun bej renkli ahizesi yakınlardaki duvarda asılı.

Gayle'nin yüzü sanki bu seçeneği unutmuş gibi aydınlanır. "Ona mesaj atabilirim. Howard, o şey nerede?"

"Sanırım tost makinesinin yanında gördüm. Bana bir saniye ver." Sandalyesinden kalktı ve mutfak tezgâhına doğru yavaşça ilerledi.

"Audrey bunu bize iki Noel önce aldı. Neredeyse hiç kullanmıyoruz ama son zamanlarda, özellikle de tüm bu olup bitenlerden sonra açık tutuyoruz."

Howard geri dönüyor. "Bakalım... nasıl yapacağım... Violet bana bunu nasıl yapacağımı öğretti ama..."

Henry elini uzatıyor. "Ona mesaj atabilirim-"

"Neden yapmayayım?" Henry durumu kavramadan önce hızlı hareket ediyorum. Geçmişte onun mesajlarına maruz kalmıştım ve duygusal bir dönemeçte olan bir genç kızın bu mesajlarla başa çıkmak için benden daha donanımlı olacağından şüpheliyim.

Gayle ile birlikte Violet'e ne zaman evde olacağını soran basit ve zararsız bir mesaj hazırladık.

"İşte, gördün mü? Zaten yanıt veriyor." Gayle'nin yararlanması için zıplayan üç noktayı gösteriyorum. Kendi adıma rahat bir nefes alıyorum.

Violet: *Şimdi eve yürüyeceğim. On beş dakika mı?*

"Yola çıktı. On beş dakika sonra," diye açıkladı Gayle.

Henry'nin omuzları çöküyor ve dudaklarından yumuşak bir

"iyi" sözcüğü dökülüyor.

Howard çayından bir yudum alırken, "Eve döndüğünde senin burada olmanı nasıl karşılayacağından emin değilim," diyor. "Gerçi sanırım seninle tanışmak istedi, o da var."

Henry'nin dudakları büzülür. "Korkarım dün gece yanlış bir başlangıç yapmış olabiliriz."

Howard mırıldanıyor. "O iyi bir çocuk. Audrey onu yetiştirirken iyi bir iş çıkardı, en azından yetiştirebildiği sürece. Ama Violet son birkaç yıldır çok şey yaşadı. Sevdiğin birinin ölümünü izlemek bunu yapar. Ve şimdi de *bu* haber. Eğer kafasında bir hesap yaptıysa ve bunun ne anlama geldiğini anladıysa-"

"Öyle," diye onaylıyor Henry.

"Evet." Howard yanağını kaşır. "O halde kafası karışık ve kızgın olmalı."

"Yasal bir belge olduğunu mu söylemiştiniz?" Gayle soruyor.

"Evet, Audrey ve babam arasında. Violet'i bir şekilde öğrendi ve ..." Henry, William Wolf'un birçok ihanetinden birini nasıl tarif edeceğini seçerken sesi titriyor. "Sanırım olaya karışan *herkesi* korumak istedi."

Ve sanırım kendi çarpık yöntemiyle bunu başardı. Audrey hapse girmekten ve alay edilmekten kurtuldu ve çocuğunu doğurdu, Henry ise genç babalığın yükünden kurtuldu.

ve hiçbir yükümlülüğü olmadan gelecekteki imparatorluğuna odaklanmıştı ve Büyükbaba Wolf'un banka hesabıyla Violet muhtemelen hiçbir zaman fazla bir şey istemedi.

Belki bir baba hariç.

Howard, "Yaklaşık bir yıl önce Audrey'nin hastalığının onu umduğumuzdan daha erken alacağı belli olduğunda, Audrey bize Violet'in adına, yirmi beş yaşına geldiğinde alması için bir emanet olduğunu söyledi" diyor.

"Ne kadara?" Henry sorar.

"Söylemedi. Tek söylediği Violet'e iyi bakılacağı ve Audrey'nin kızının bu konuda hiçbir şey bilmesini istemediğiydi. Hartley'de öğretmenlik yaptığı çocuklar gibi şımarık bir çocuğa dönüşmesinden korkuyordu." Gayle, Henry'ye özür dileyen bir gülümseme sunar.

Sırıtıyor. "Audrey açısından akıllıca. Violet'in de öyle olmasını istemiyorum, özellikle de artık benim kim olduğumu bildiğine göre."

Gayle başını eğiyor. "Peki sen kimsin, canım?" Tatlı ve yaşlı bir kadın tarafından sorulan çok masum ve dürüst bir soru. "Aktör müsünüz?"

Henry kıkırdar.

"İŞTE ORADA," diye fısıldıyor Gayle, eve yaklaştığımızda yaptığı gibi panjurların arasından bakarak.

Omzunun üzerinden bir bakış atıyorum ve Violet'in dün geceki gibi siyah kapüşonlu tişörtü ve kot pantolonuyla, caddeye park etmiş SUV'den habersiz patikada ilerlediğini görüyorum. İki elinde kağıt bir kahve fincanı tutuyor ve omuzlarına asılı sırt çantası sanki yüz kilo ağırlığındaymış gibi kambur duruyor.

Kalbim kız için çarpıyor.

Kapı gıcırdayarak açıldı. "Büyükanne! Büyükbaba! Ben geldim-" Violet antrede donakalır, Henry'nin üç kişilik kanepede Howard'ın yanında oturduğunu görünce yüzü solgunlaşır.

Dün gece uyudu mu? Gözlerini kaplayan koyu renkli torbalar uyumadığını gösteriyor. Alison denen kızın evine gitti mi? Bundan şüpheliyim, ama o zaman bütün gece nerede kaldı?

Henry sakin bir sesle, "Merhaba Violet," der ve ayağa kalkar. Violet bir adım geriye sendeliyor. "Burada ne işin var?" "Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Sırt çantasını silkeliyor ve bir gümbürtüyle yere düşmesine izin veriyor. "Beni nasıl buldun? Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok sanıyordum."

"Bilmiyordum. Ama öğrenemeyeceğim *hiçbir şey* yok, Violet. Bunu unutma." İçimden inledim. Bu bir tehdit gibi geldi.

"Görünüşe göre bir kızınız olması dışında." Ses tonunda hiç acımasızlık yok.

"Bakmam gerektiğini bilmiyordum." Violet'in çenesi kalktı. "Yani şimdi bana inanıyor musun?"

"O sözleşmeyi okudum ve evet, görünüşe göre doğruyu söylüyormuşsunuz."

"Gerçekten mi? Bunun tüm değerli paranızı çalmak için yapılan uğursuz bir planın parçası olmadığına emin misiniz?"

"Son zamanlarda hayatımda olup bitenler hakkında en ufak bir fikriniz olsaydı, neden böyle bir sonuca vardığımı anlayabilirdiniz."

"Violet, neden gelip oturmuyorsun?" Gayle boş berjer koltuğu işaret ediyor.

Ama Violet olduğu yerde kalıyor, gözleri doluyor. "Siz ikiniz biliyor muydunuz?" En azından büyükanne ve büyükbabasına karşı tonu daha az düşmanca. "Annemin ne yaptığını biliyor muydunuz? Hartley'e gitti." Elini Henry'ye doğru uzattı. "Onun öğrencisiydi!"

Gayle irkilir. "Bilmiyorduk. Bize söylemedi."

"Ama onu bulmaya gitmeden önce bunu yapmalıydın," diye nazikçe azarlıyor Howard.

"Burada olmamın sebeplerinden biri de bu. Bu büyüklükteki bir şehirde yalnız seyahat eden genç kızların başına ne tür şeyler geldiği hakkında bir fikriniz var mı? Senin gibi görünen kızların?" Henry bir adım öne çıkıyor, sesi sitem dolu.

"Ben aptal değilim!" diye bağırıyor.

"Bunun aptal olmakla hiçbir ilgisi yok. Gerçi ben buna aptallık demezdim. *akıllıca bir* karar."

"Bütün gece nerede kaldın Violet?" Gayle soruyor.

Violet ağzını açıyor ve duraklıyor, gözleri elindeki kahve fincanına kayıyor. "Tren istasyonunun yakınında yirmi dört saat açık bir lokanta. Ben iyiydim. Güvenliydi. Annem ve ben oraya giderdik."

Başımı eğip bardağı okumaya çalışıyorum. Daha önce hiç görmediğim sevimli bir kırmızı ve mavi canavar logosu var, ama bardağın dikişinde New York City adresi yazıyor.

"Büyükannene ve büyükbabana nerede olduğun konusunda yalan söyleyemezsin ve canın istediğinde Manhattan'a giden trenlere binemezsin," diyor Henry, sesi keskin.

"Umrundaymış gibi davranma!" diye bağırıyor, gözyaşları serbestçe akıyor. "Sadece var olduğumu bilmeni istedim. Artık gidebilirsin. Seni burada istemiyoruz." Öfkeli bir el hareketiyle yanaklarını fırçalıyor. "Ve hayatında neler olup bittiğini biliyorum. *Her şeyi* okudum. Psikopat ağabeyin, baban yirmili yaşlardaki nişanlısıyla yattığı için babanı mı *öldürdü?* Sanki ben o ailenin bir parçası olmak istiyorum da."

Henry'nin dişleri gıcırdıyor. "Medyada okuduklarınıza güvenemezsiniz."

"Gerçekten mi? Yani *yirmi bir yaşındaki* asistanınızla birkaç ay önce tanıştıktan sonra evlenmiyor musunuz?"

"*Eski asistan,*" diye mırıldanıyorum, yanaklarım kızarıyor. Sanki bir önemi varmış gibi.

"Nişanlınız kızınızdan sadece altı yaş büyük. Bunun hesabını yaptın mı, ha? Gazeteciler buna *bayılacak.*"

Henry'nin burun delikleri alevlenir. "Benden kimseye bahsettin mi? Arkadaşlarına, öğretmenlerine, *herhangi birine?*" diye zorlar, ses tonu acelecidir.

"Küçük kirli sırrın hakkında mı?" Yüzü öfkeyle çimdikleniyor. "Bu yüzden buradasın, değil mi? Tek önemsediğin bu. İtibarın."

Henry'nin göğsü derin bir nefesle yükselir. "Bundan zarar görecek olan *benim* itibarım olmayacak, Violet. Bu hikâye ortaya çıkarsa medyanın annen hakkında ne diyeceğini düşünüyorsun?"

Violet'in gözlerinde korku kıvılcımları çakıyor. Babasının kim olduğunu bulmaya o kadar odaklanmıştı ki, muhtemelen şimdiye kadar bu soruyu pek düşünmemişti. "O öldü, yani artık bir önemi yok."

"Hayatım boyunca halkın gözü önünde yaşadım ve inanın bana, onun hakkında söyleyecekleri şeyler sizin ve büyükanne ve büyükbabanız için önemli *olacak*. Annenle ilgili her anıyı alt üst edecekler, daha fazla pislik bulmak için mahremiyetine girecekler. Güvenebileceğini düşündüğün insanlar onun ve senin hakkında yalanlar söyleyecek. Öğrendikten birkaç saat sonra o çıkmaz sokak minibüsler ve kameralarla dolacak." Elini cumbalı pencereye ve onun ötesindeki sokağa doğru uzatıyor. "Kameralar yüzüne çarpmadan buradan ayrılamayacaksın. Sen ve büyükannen ve büyükbaban için bir kabus olacak. Ya komşularının ve arkadaşlarının Audrey hakkında söyleyecekleri?" Henry'nin kaşları uyarı için alnının yarısına kadar kalktı.

Eğer onu korkutmaya çalışıyorsa, bence başardı. *Ben* bile nefesimi tutuyorum.

Violet'in boğazı sert bir yutkunmayla düğümleniyor. "Kimseye söylemedim-" "Güzel. Yapma."

"Yapmayacağım!" Taze gözyaşları dökülür. "Sen sadece sperm donörüsün. Seni hayatımda istemiyorum. Senden nefret ediyorum!" Son sözleri bir çığlık halinde koridorda fırtınalar koparak söyler. Bir an sonra, bir kapı çarpıyor.

Henry başını sallar.

"İyi gitti." Howard gözlerini ovuşturmak için gözlüğünü kaldırır.

Gayle torununun gittiği yöne doğru bir adım atıyor, sonra sanki yeniden düşünüyormuş gibi duruyor. "Audrey de kendini saatlerce odasına kilitlerdi." "Ona biraz zaman ver," diyorum nazikçe. Birine nasıl ebeveynlik yapılacağı konusunda hiçbir fikrim yok, Ama kendimi on beş yaşındaki birinin yerine koymak çok da zor değil. Kısa bir süre önce ben de o yaşlardaydım. "Bununla başa çıkmak çok zor. Çok yoruldu. Bizi burada görmeyi beklemiyordu. Bırakın duş alsın, uyusun ve bu süreci atlatsın."

"Cenaze yarın. Cesur bir yüz ifadesi takınmak zorunda kalmaktan korkuyor ama toplum içinde ağlamaktan nefret ediyor." Gayle gözlerini kırpıştırarak tehditkâr gözyaşlarını geri çekiyor, bu da bana o günden korkan tek kişinin Violet olmadığını düşündürüyor.

"Buraya hayatınızı altüst etmeye gelmedik, özellikle de yas tutarken." Henry eliyle beni kapıya doğru işaret etti.

Howard kendini koltuğundan kaldırır. "Buraya kadar gelip Violet'i kontrol ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Gayle, "Evet, ona karşı daha dikkatli olmamız gerekecek," diyor. "Tüm bunlar çok ağır geliyor. Biz çok daha gençtik ve en son bir ergene ebeveynlik yaptığımızda dünya çok farklıydı. Şimdi nasıl bir belaya bulaşabileceğini hayal bile edemiyorum."

Henry arka cebinden cüzdanını çıkardı ve bir kartvizit çıkardı. "Bana herhangi bir şey için ihtiyacınız olursa, lütfen aramaktan çekinmeyin." Kartı konsol masasının üzerine bırakıp kapıya yönelir ama duraksar. "Onu korkutmaya çalışmıyordum ama bu aramızda kalmalı. Eğer medya bu hikayeyi öğrenirse, bunu yayacak ve Audrey'nin anısına karşı nazik olmayacaklardır. Bu sadece Violet'i daha fazla incitir."

Howard alt dudağını çiğner ve başını sallar. "Onunla konuşacağız. Anladığından emin olalım."

Audrey'nin ailesini kederleriyle baş başa bırakırken kapı arkamızdan gıcırdıyor.

BÖLÜM 9

Ekip banyoyu buğulandırıyor ama duş başlığının altında durup sıcak suyun üzerine dökülmesine izin veren Henry'nin çıplak hali camdan net bir şekilde görülebiliyor.

Lavaboya yaslanıyorum ve bir süre manzarayı seyrediyorum. Yıllar geçse de, yaş kasları eritip deriyi sarkıtsa da, hayat bizi yıpratsada, bu adama baktığımda karnımın alt kısmında hep bu kıpırtıyı hissedecek miyim? Evet, eminim hissedeceğim. Tek yapmam gereken gözlerimi kapatıp dokunuşundaki elektriği, üzerimdeki ağırlığını, teninin kokusunu hayal etmek ve nabzım hızlanmaya başlıyor.

Yine de şimdi onu dün gördüğümden farklı görüyorum. Daha kötü değil. Aksine, daha insani, daha hata yapabilecek biri olarak görüyorum.

Daha savunmasız.

Henry bir baba.

Philadelphia'dan eve dönerken sessizdi ve buraya vardığımızda doğruca evdeki spor salonuna gitti ve sanki hayatı için koşuyormuş gibi bir saat boyunca koşu bandında koştu. Belki de ondan *kaçıyordu.* Bu haberden ne anladığını hâlâ bilmiyorum.

Sonra döndü, orada durduğumu fark etti. "Buraya gel, Abbi," diye buyurdu. Ses tonu sert ve açık. O böyle bir ruh halindeyken, her zaman acı çekerim ve son derece tatmin olurum.

Bornozumu omuzlarımdan sıyırıp karo zeminde birikmesine izin veriyorum. Arkasından duş kabinine giriyorum.

"Gazetede ölüm ilanını buldum ve çiçek gönderdim," diyorum, göğsündeki sabunu durularken sert kıçına ve sırtındaki kas ağına bakıyorum. "Bu gece cenaze evine teslim edilecekler.

Yarın tören var." Son faturayı gördüğümde beni boğan muazzam bir düzenleme. "Üzerine isimlerimizi yazdım."

"Miles'tan onları göndermesini isteyecektim. Ama teşekkür ederim." Bana profilini göstermek için başını çevirdi. "Cenazeye gitmeli miyim? Yapılacak en uygun şey bu mu? Sen ne düşünüyorsun, Abbi?"

Uygun kelimesi on altı buçuk yıl önce konuşmayı terk etti, ama bunu kendime saklıyorum çünkü bu karmaşık karmaşanın üstesinden gelmek için benden yardım istiyor. Bunu yapması çok nadir görülen bir şey. "Bence Violet'i rahat bırakman en iyisi. Annesi daha yeni öldü. Onu henüz gömemediler. Büyükannesi ve büyükbabası var. Onları tanıyor. Seni hiç tanımıyor."

Homurdanıyor. "Öyle olduğunu *sanıyor*."

Kollarımı beline dolamak için hareket ediyorum, gözlerimi sıcak su püskürmesine karşı kapatıyorum ve dudaklarımı omurgasına bastırıyorum. "Zamana ihtiyacı var, Henry. O zaman hayatında olduğun için ne kadar şanslı olduğunu anlayacak." Henry'nin istediği de bu mu? Bu kızın hayatında olmak mı? Aklının nerede olduğuna dair bir ipucu vermedi. "Bugün seninle gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

"İzin mi?" Sonunda sesinde bir gülümseme duyuyorum. "Beni şaşırttın. Genelde bu kadar zorlayıcı olmazsın."

"Ve sen genelde bu kadar kolay pes etmezsin. Neden pes ettin?"

Cevabını verirken duraksıyor. "Çünkü geçmişimdeki kadınlar hakkında güvensiz olma eğilimindesin ve sana burada oturup kafanda var olmayan bir şey yaratman için zaman vermek istemedim."

"Dün gece zar zor uyudum," diye itiraf ediyorum utanarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Seni *tanıyorum,* Abbi." Sol elimi dudaklarına götürüp çıplak parmak eklemlerimi öpüyor. "Yüzüğün nerede? Benimle evlendiğin için şimdiden pişmanlık mı duyuyorsun?" diyor hafifçe, ama sesindeki gerginliği kaçırmıyorum.

"Yatağın başucunda." Tenine bir öpücük daha konduruyorum. "Ve aptal olma."

Kollarımda dönüyor, böylece birbirimize bakıyoruz, çıplak, kaygan göğüslerimiz birbirine bastırılmış. "Emin misin?"

Parlak mavi gözlerinde endişe görüyorum. Daha geçen hafta Henry'nin pişmanlıklarından endişe eden ben olduğum için bu neredeyse gülünç. Dudaklarımı onunkilere değdirene kadar parmak uçlarıma uzanıyorum. "Evet, eminim."

Yüzüme yapışan nemli saçlarımı süpürüyor ve eğilip alnımdan öpüyor. "Herkesi unutalım ve yarın evlenelim."

Avuçlarımı pazularının üzerinde aşağı yukarı kaydırarak boyutlarını ve şekillerini ezberliyorum. "Bu çok daha kolay olurdu." Violet'in hayatımıza bu şekilde girmesiyle, dün gece Greenbank'te yediğimiz felaket yemeği düşünecek zamanım olmadı. Annem o zamandan beri aramadı ya da mesaj atmadı ve onu tanıdığım için ilk hamleyi benim yapmamı bekleyecek. "Ama umutsuzca aşık olduğum adamla evlendiğimde değer verdiğim herkesin yanımda olmasını istiyorum." Gözlerimi ona diktim. Tanrım, o gerçekten de hayatımda gördüğüm en güzel adam.

Çenesi geriliyor. "Ve köşede bekleyen bir sonraki şeyden korkmuyor musun?"

"Sıradaki şey ne?"

"Bilmiyorum ama bir tane olmalı. Tanıştığımızdan beri felaket üstüne felaket yaşıyoruz."

Bu konuda yanılmıyor. İri yarı bir oduncunun beni Wolf Cove rıhtımından aldığı geceden beri hayatım alt üst oldu.

Çenesindeki kaslar kıpırdıyor. "Benimle işinin bitmesini istediğin için seni suçlayamam."

Henry'nin güvensiz biri olmasına alışkın değilim. Bundan nefret ediyorum. Elimden geldiğince kendime güveniyorum çünkü şu anda benden istediği şey bu. "Şimdi ne öğreneceğim? Gizli ayak fetişini mi?"

Bir gülümseme beliriyor. "Komik."

"Utanmana gerek yok." "Hayal

kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Peki, tamam." En azından mizah onun ruh hali üzerinde işe yarıyor gibi görünüyor. "Eğer o değilse, başka ne olabilir ki..." Sahte bir düşünceyle çeneme vuruyorum. "Bekle, biliyorum. Tabii ki, çok açık." Etki için duraklıyorum. "Porno."

Henry'nin gözleri parlıyor. "Pornoya girdiğimi düşünüyorsun."

"Dürüstçe mi? *O kadar da* şaşırmazdım." Henry önceki kaçamakları hakkında sadece ipucu verdi ama en azından bir kez denemediği pek bir şey yok gibi göründüğünden, bu çok da şok edici bir keşif olmazdı. "Adı ne olabilir? Dur tahmin edeyim... *Porno Sokağının Kurdu mu*?"

Derin kıkırdaması duş kabininde yankılanıyor.

"Çok açık, değil mi? "*Büyük Kötü Kurt, Kırmızı Başlıklı Kız'ın Peşine Düştü "ye* ne dersiniz? Hayır, o çok uzun. *Küçük Kırmızı Başlıklı Kız'a ne dersin-ah*!" Beni kendi etrafımda döndürürken ciyaklıyorum, ayağı benimkinin arasından kayarak duruşumu genişletiyor.

"Söyle bana, çivilemeyi nereden öğrendin?" diye mırıldanıyor, vücudumu ileri doğru iterken sert uzunluğunu kıçımın yarığına bastırıyor.

su akışının.

"Hatırlayamıyorum." Göğsüne yaslanıyorum. Connor ve Ronan'ın sarhoş bir gecede yüzümü kızartmaya çalışarak beni aydınlattıklarını ona söylemeye cesaret edemiyorum. İşe yaradı.

Dişlerini kulak mememe sürtmek için başını eğiyor "Neden sana inanmıyorum?"

"Çünkü..." Henry elini bacaklarımın arasına kaydırınca zekice cevabım bir solukta kayboluyor. Ona daha iyi erişim sağlamak için yer değiştiriyorum, o da bunu hevesle yapıyor, başparmağı klitorisime doğru çalışırken iki parmağını içime sokuyor. Diğer elini göğsümle dolduruyor, başparmağının yumuşak pediyle çakıllı meme ucumu okşuyor.

Gözlerimi kapatıp onun tüm dikkatini üzerime çekiyorum ama beni bırakması uzun sürmüyor, kürek kemiklerime bastırdığı eliyle bedenimi öne doğru çekerek avuçlarımı önümdeki fayans duvara dayamaya zorluyor.

Omzumun üzerinden bir bakış atıp Henry'nin sertleşmiş sikini birkaç kez okşamasını izliyorum. "Bunu yapmaya devam et."

"Hayır." Gözlerimiz buluşuyor ve onun alev alev yanışını gördüğümde içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Bu nazik olmayacak ve sorun değil. Olmasını istemiyorum.

Sırtımı kamburlaştırıp onunla alay ediyorum.

Bir lanetle, şişmiş sikinin başını hizalıyor ve kalçalarımı kavrıyor, parmak uçları neredeyse acı verecek kadar etime batıyor.

İçime doğru iterken haykırıyorum.

"Raj gelecek hafta sonu için her şeyi hazırlamana yardım etti mi?" Henry'nin çakıllı sesi dikkatimi dağıtıyor.

Kitabımı komodinin üzerine koyuyorum ve onu en-suite banyomuzdan yatağın kendi tarafına doğru izliyorum, boxer külotunun pamuğu vücudunu sarıyor. Fiziksel olarak daha hoş bir adam muhtemelen var olamaz. "Evet. Çok yardımcı oldu."

Henry'nin arkadaşlarını burada ağırlamaktan bahsettiğim anda Raj'ın gözleri parladı. "*Nihayet*! Kuru temizleme ve market alışverişinden daha ilginç bir şey," dedi ve telefonunu getirdi. Bir saat içinde Sasha, kalın çerçeveli siyah gözlükleri ve çıtçıtlı topuklu ayakkabılarıyla

Gotik temalı mükemmel bir parti için elinde ne olduğunu ölçmek için bir pano. Şu ana kadar planlamaya yaptığım tek katkı.

"Öyle olacağını biliyordum." Yatak Henry'nin ağırlığı altında çöküyor. "Onlara her şeyin gece yarısından önce tamamlanması gerektiğini söylediğinden emin ol."

"Peki gece yarısı nereye gidiyoruz?" Henry çocukların her yıl bu etkinlik için uçakla geldiklerini söyledi ama başka bir şey söylemedi.

"Bilet sahiplerine mesaj atılmadan yaklaşık bir saat öncesine kadar bilemeyeceğiz. Yer her yıl değişiyor."

"Neden bu kadar gizlisiniz?"

"Çünkü bu gizli bir parti. Herkes kostümüyle birlikte bir maske takıyor ve kimse kimin katıldığını bilmiyor."

Çenem açık kaldı. "*Henry Wolf* Cadılar Bayramı kostümü mü giyiyor?"

"Cadılar Bayramı'na da denk gelen bu parti için, evet." Dudaklarında çapkın bir gülümseme kıvrılıyor.

"Ne olarak gitmeliyiz? Bekle! Ben biliyorum! Ben Kırmızı Başlıklı Kız olacağım, sen de-"

"Hayır." Sırt üstü yatıyor. "Merrick bizim için kostümlerle ilgileniyor."

"*Ne*? Neden?"

"Çünkü bu temalı bir etkinlik ve organizatörler insanların kostümlerinin kalitesi konusunda titiz davranıyor. Ucuz ya da yarım yamalak bir şey ertesi yıl davet edilmemenize neden olur. Bu yüzden Merrick bunları düzenliyor. Her zaman başarılı olur."

"Ama o benim bedenimi bilmiyor." Ya da beni, bu
konuda. "Ona bilmesi gereken her şeyi söyledim."

Kafamın içinde bir alarm zili çalıyor. "*Tam olarak* neyi bilmesi gerekiyordu?"

Henry'nin gülümsemesi daha da
genişliyor. "*Henry*," diye
hayıflanıyorum.
Gözleri üzerime dikildi. "Bana güveniyor
musun?" "*Evet,* ama-"
"Senden hiç hoşlanmadığın bir şey yapmanı istedim mi?"
"Sanırım istemedim."
Boğazını temizliyor.
"Hayır," diye kabul ediyorum, Henry'nin benden yapmamı istediği daha müstehcen şeyler aklıma geldikçe yanaklarım kızarıyor.

"Tamam o zaman. Güven bana. Giyinmiş olacaksın. İyi görüneceksin. Cumartesi gecesine kadar bilmen gereken *tek şey* bu."

Midemde gergin bir kıpırdanma oluyor. *Ama Henry ile birlikteyim*, kendime hatırlatıyorum. O bana *her zaman* iyi bakar. "Tema nedir?"

"Cumartesi günü öğreneceksin."

"Ugh! Bu sırrı sevmiyorum."

"Anlayabiliyorum." Beni karanlıkta tutmaktan hoşlanıyor.

Bu ses tonunu kullanırken ondan daha fazla bilgi almamam gerektiğini biliyorum. Hata yapıp yapmayacağını görmek için hafta boyunca üzerinde çalışmam gerekecek. "Yine de seninle yemek şirketinin teklifi hakkında konuşmak istiyorum. Bu çılgınlık."

"Sorun yok." Henry sanki uyumaya hazırmış gibi gözlerini kapattı. "Ama ne kadar olduğunu bile bilmiyorsun."

"Beş haneden fazla mı?" "Hayır, ama-"

"O zaman sorun yok."

Boğuk bir ses çıkardım. "İnsanlar *dokuz kişilik* bu akşam yemeğinin maliyetine *koca bir* düğün resepsiyonu düzenlediler." Warner ve Preston randevularıyla geliyorlar ve görünüşe göre Margo da bu yıllık etkinliğe her zaman geliyor, bu yüzden önceden bizim evimizde akşam yemeğinin haberini alınca kendini ve Joel'i davet etti.

"Düğün resepsiyonumuzun ne kadara mal olacağını bir düşün. Hâlâ okuyor musun?" Henry'nin ışığı kapatmamı istemesi.

"Aşırı görünüyor." Düğmeyi çevirip odayı karanlığa gömüyorum. Sorun değil, zaten o buradayken yatakta asla kitap okuyamam. Ondan başka *hiçbir şeye* odaklanamıyorum.

"Sizi Greenbank'ten helikopterle almak da öyle, ama o zaman şikayet etmediniz."

Bir karşılık arıyorum ama uygun bir karşılık bulamıyorum. Ayrıca, Jed'in yüzündeki yenilgi ifadesini gördüğümde bu gösteriye değmişti.

Henry iç çeker. "Benimle evleniyorsun, Abigail. Belli bir yaşam tarzına alışman gerek." Artık sadece bana ders verirken tam adımı kullanıyor. Bir süre daha konuştuktan sonra, "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, Cumartesi günü ne kadar harcarsak, neden iki katını istediğin bir hayır kurumuna bağışlamıyorsun?" diye ekliyor.

Hızlı hesap yapıyorum. Bu vicdanıma yardımcı *oluyor*. "*Herhangi bir hayır işi*?" "Kalbinin istediği her türlü hayırseverlik."

Ona yaklaşıyorum ve dudaklarımı çıplak omzuna bastırıyorum. "ALS için bir şeylere ne dersin?"

Derin bir nefesle göğsü yükseliyor. Öğleden sonra ve akşamın büyük bölümünde işine saklanıyordu ama düşüncelerinde daha da derinlere saklandığını hissediyorum. Daha geçen hafta hayatını gözden geçiriyor, geriye kalan tek Kurt olmanın baskısını hissediyordu. Ve son yirmi dört saat içinde bunun doğru olmadığını keşfetti.

"Hiç bu hastalığa sahip birini tanıdın mı?" diye soruyor sessizce. "Hayır. Kişisel olarak değil," diye itiraf ediyorum. "Sen mi? Şimdiye kadar yani."

"Babamın en iyi arkadaşlarından biriydi. Vücudu pes etmeden önce neredeyse on yıl boyunca bununla yaşadı. Beş yıl önce öldü."

"Onu iyi tanır mıydınız?" Yumuşakça sordum.

"Evet, sanırım öyle diyebilirsiniz. Yıllarca birlikte golf oynadık. İri bir adamdı ve gürültülüydü. Derin, gür bir kahkaha. Vücudunun çalışmayı bırakmasını izlemek zordu. Sürekli o kahkahayı duymayı beklerdim." Henry duraklar. "Audrey'nin Violet'le daha fazla zaman geçirememiş olması haksızlık. En azından onun büyüdüğünü göremedi."

"Bu adil değil," diye katılıyorum. "Ama hastalıklar neyin adil olduğunu umursamıyor. İyi bir insan olup olmadığınızı, hangi tanrıya dua ettiğinizi ya da inanıp inanmadığınızı umursamazlar. Arkanda kimi bıraktığın umurlarında değil."

Henry kolunu kaldırıp beni sarıyor ve vücudum onunkine sarılana kadar beni yukarı çekiyor.

Hâlâ sıcak teninde kalan nefis sabun kokusunu içime çekiyorum. "Audrey'nin ailesi için çok üzüldüm. Çocuklarını gömmek ve onların yaşında bir genci yetiştirmek zorunda kalmak? Yani, yetmişlerinin sonlarında olmalılar ya da-"

"Seksen dört. Her ikisi de. Audrey'i daha sonra doğurdular."

"Sen nasıl..." Kafamdaki soru işaretleri kayboluyor. "Dyson'a onları inceletmişsin."

"Tabii ki yaptım," diyor soğukkanlılıkla. "Onlar çocuğumun yasal vasileri. Herhangi bir sürpriz olmayacağından emin olmam gerekiyordu."

Bu kelimeler -*çocuğum*- midemde tam olarak çözemediğim garip bir duygu uyandırıyor. "Seksen dört yaşındaki bir çiftten mi? Ne gibi?" Kızgınlığımı gizlemeye çalışıyorum. Bazen Henry çok fazla.

"Borçlar, sabıka kayıtları, içki ya da taciz geçmişi. Violet'i olumsuz etkileyebilecek her şey."

Annesinin suçlarından daha mı kötü? Ölünün arkasından konuşmanın faydası yok. "Peki ne öğrendin?"

"Howard elektrikçi olarak çalışıyordu, Gayle ise öğretmendi. Evlerinin borcunu yirmi yıl önce ödemişler ve başka hiçbir borçları yok. Howard hayatında bir kez hız cezası almış, ikisi de içki içmiyor ve Audrey'nin evinde ona yardım etmek için çok zaman harcıyorlar."

Dyson özel hayatın gizliliğini ihlal etmek ve bilgi toplamakla meşgul. Yaptığı şeylerin yarısını nasıl bulduğunu bilmiyorum ve bulmamam en iyisi. "Yani onların iyi insanlar olduğunu söylüyorsun."

"Evet. Onlar iyi insanlar," diye itiraf ediyor. "Yalan söyleyen ve Manhattan'a trenle giden bir gençle kim mücadele edecek. Gayle beş yıl önce kalçasını kırdı, bu yüzden şimdi bastonla yürüyor. Bir destekli yaşam merkezine taşınmak için bekleme listesindeydiler ama bir yıl önce isimlerini geri çektiler. Sanırım bunun nedeni Audrey'nin durumunun hızla kötüleşmesi ve Violet'e bakmak zorunda kalacaklarını bilmeleriydi."

İnsanların bu yerlerden birine taşınmak istemelerinin aklıma gelen tek bir nedeni var, o da günlük yaşamın kendi başlarına idare edilemeyecek kadar zorlaşması. Ancak bu, benim aklımı kurcalayan ve eminim onun da aklını kurcalayan soruyu akla getiriyor. "Ona daha ne kadar bakabilecekler?"

"Violet Ocak ayında on altı yaşına giriyor, bu yüzden iki yıldan biraz daha fazla dayanmaları gerekiyor, o bir yetişkin olana ve yasal sorumlulukları sona erene kadar."

"Onu on sekizinci yaş gününde kapı dışarı edecek değiller. Seksenli yaşlarınızdayken iki yıl içinde çok şey değişebilir."

"Bunun farkındayım Abbi, ama ne yapmam gerekiyor?" Vücudu altımda gerginlikle sertleşiyor. Eminim bu sorunun cevabını düşünüp duruyordu. "Lütfen söyle bana, benim buradaki rolüm ne? Çünkü bütün gün kendime bunu sordum ve cevabını bulamadım. Ebeveyn olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Kimse işe başlarken bunu yapmaz-"

"Bu başlangıç değil. Bu, genç bir kızın kapıma bırakılması. İstediğin bu mu? On beş yaşında bir yabancının aniden bizimle yaşamasını mı?"

Hayır. Ağzımı açıyorum ama gerçek olsa bile acımasız cevabı söyleyemiyorum. Birlikte hayatımıza daha yeni başladık. Buna Violet'i eklemek *her şeyi* değiştirir. "Bu benim ne istediğimle ilgili değil." Henry'nin beni kızıyla arasına giren biri olarak görmesini *asla* istemem.

"Violet açıkça bunu istemiyor. Sen de oradaydın, onu duydun."

"Her şeyi kabullenmek için zamana ihtiyacı var." Ne kadar zaman, sadece tahmin edebilirim.

"Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum. Bakın, ikiniz de işliyorsunuz. Kimse ilk günden bununla nasıl başa çıkacağınızı bilmenizi beklemiyor. Şimdilik Violet'in büyükanne ve büyükbabasıyla sevgi dolu bir evi var. Ona iyi bakılacak ve onlara yardım edebilir. Belki ilk şoku atlattıktan sonra sizi de yanına almak isteyecektir."

Derin bir nefesle göğsü kabarıyor. "Çocuklar beni korkutuyor." Bunu bir itiraf gibi yumuşakça söylüyor.

"Hangi çocuklar?"

"*Hepsi*."

Midem sıkışıyor. Bana fikrini değiştirdiğini, artık onları istemediğini söyleyeceği yer burası mı? *Hayır*. Kendimi bu yola girmekten alıkoyuyorum ve bunun yerine "Onları bu kadar korkutan ne?" diye soruyorum.

Duraklıyor. "Hayatınızı bir kalp atışında değiştirebilmeleri. Bir an yoklar, sonra varlar ve her şey birdenbire farklı hissettiriyor."

"Farklı ama kötü değil, değil mi?" Nefesimi tutuyorum. "Hayır, kötü değil," diye itiraf ediyor bir süre sonra.

En yumuşak rahatlama iç çekişini serbest bırakıyorum. "Bu fikre alışmak için zamanın olmadı. Dokuz aylık bir geri sayım ya da küçük, sevimli, çaresiz bir kundak yoktu." Henry, çamurlu Chucks ayakkabılarıyla öfkeli bir genç kıza dönüştü, hışımla gitmeden önce ayaklarının dibine bir sözleşme fırlattı.

"Neredeyse on altı *yıldır* hayattaymış ve benim hiçbir fikrim yokmuş. *On altı yıl.*" Sesi boğuklaşıyor. "O çocuk kaç kere babasını sordu? Neden umursamadığımı kaç kez merak etti?"

Vicdanıyla mücadele ederken kalbim onun için acıyor. "Bu senin hatan değildi."

"Öyle olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"Hayır. O kızgın. Muhtemelen annesine senden daha fazla kızgın ama sen buradasın ve Audrey yok, bu yüzden bunun yükünü sen çekeceksin."

Bunu düşünüyor gibi görünüyor, göğsü yavaş, sabit nefeslerle inip kalkıyor, kalbi kulağıma doğru sertçe çarpıyor.

"Bu senin hatan değildi." Her kelimeyi yavaşça söylüyorum ki o da duysun, içine işlesin. "O evi ve büyükannesiyle büyükbabasını gördün. Terk edilmedi, iyi bir hayatı oldu." Audrey başka ne ile suçlanabilirse suçlansın, kötü bir anne gibi görünmüyor.

Birkaç dakika sessiz kalır. "O benim için bir yabancı ama yine de benim. O benden geldi."

"Sonsuza kadar yabancı kalmayacak." Avucumu çıplak teninde gezdiriyorum. "Onu tanımak için çaba sarf edersen öyle olmaz."

Cevap vermek için ağzını açtığını hissediyorum, ama söyleyeceği şeyi geri çekiyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor.

BÖLÜM 10

"Bunun çok fazla olmadığına emin misin?"

Raj yanımda duruyor, elleri kalçalarında. "Cadılar Bayramı için Gotik temalı bir akşam yemeği partisi istediğini söylemiştin."

"Ben yaptım."

"*Bu* Gotik temalı bir akşam yemeği partisi.*"*

"*Öyle*. Yüzde yüz." Yemek şirketi sabah sekizde gelip hazırlıklara başladı. Saatler sonra yemek alanı, ipek masa örtüleri ve metal şamdanlardan mat çatal bıçak takımı ve taş kaplara kadar siyahla kaplanmış lüks bir mağaraya dönüştü. Şarap kadehleri bile abanoz renginde. Tek renk ipucu, bronz renkli minik balkabaklarından ve yeşil yosunlarla dolu orta süslemelerden geliyor. Çatı katının başka yerlerinde mumlar şamdanlarının üzerinde yanmayı bekliyor ve egzotik çiçek aranjmanları sehpaları süslüyor. Sasha siyah orkideler, laleler ve kalla zambaklarından oluşan karışık çiçekleri tarif ettiğinde ne beklemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama ona güvenmekte haklıydım.

Bu her şeyi, her adımı sorgulamadığım anlamına gelmiyor. "Özür dilerim Raj." Bana karşı sabrı artık azalıyor *olmalı.*

"Bay Wolf'un arkadaşları üzerinde iyi bir ilk izlenim bırakma konusunda gerginsiniz."

"Hayır, iyi bir ilk izlenim bırakma konusunda gerçekten çok ama çok gerginim. Fark etmediysen söyleyeyim, onun çevresinde dolaşmıyorum." Şehirde zengin bir ailenin yanında büyümedim, özel okula gitmedim. Onlarla hiçbir ortak yanım yok. Ya benden nefret ederlerse? Ya Henry'ye benimle evlenerek aklını kaçırdığını, eş seçimini onaylamadıklarını söylerlerse?

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Ama her halükarda, Sasha'nın şirketi şehirdeki en seçkin partilere ev sahipliği yapıyor. Biliyorlar ki

Müşterileri var ve ne yaptıklarını biliyorlar."

Bu partinin fiyat etiketi göz önüne alındığında, öyle olmasını ummalıyım. "Peki ya yemek?" Yedi çeşitten oluşan özenli menü parşömene basılmış ve her konuğun koltuğuna yerleştirilmiş. Şef ve ekibi bütün öğleden sonra küçük yemek mutfağında çalışmışlar, orada olduklarına dair tek ipucu kızarmış et kokusu ve garip takırtılar.

"Ordövrler hazır, bonfile de fırında. Dergilere layık bir gece olacak," diye garanti veriyor Raj. "Her şey halledildi ve konuklarınız bir saatten kısa bir süre içinde gelmeye başlayacak."

"Ne?" Duvardaki saate bakıyorum, zaman gözümden kaçıyor. Ama o haklıydı. "Henry nerede?"

"Ben olsam *onun* için endişelenmezdim." Raj dikkatle eşofmanlarıma bakıyor. "Doğru. Bu konuda bir şeyler yapmalıyım."

"*Gerçekten* yapmalısın."

Sırıtıyorum. "Çılgınca davrandığım için özür dilerim. Bu adamlarla ilk kez tanışıyorum ve bu gecenin güzel geçmesini istiyorum-"

"Mükemmel, biliyorum." Sabırla gülümsüyor. "Ve sen bunu yapmaya başlamadığın sürece de öyle olacak." Elimi şakacı bir şekilde yeni manikürlenmiş tırnaklarımdan uzaklaştırıyor.

"Teşekkür ederim!" Koşarak merdivenleri çıktım ve kıyafetlerimi çıkardım. Ne giyeceğimi bilmediğimden yakındığımda Margo'nun New York'lu bir tasarımcıdan getirttiği siyah elbise ve stilettolar bir giysi torbasının içinde beni bekliyordu. Ayakkabılar da dahil olmak üzere tüm kıyafeti giyiyorum -bu geceden önce alışmak için acınası bir çaba- ve memnun bir şekilde boy aynasında kendimi inceliyorum. Her zamanki gibi, bana neyin yakışacağını biliyordu. Birinin bilmesine sevindim.

Neyse ki bu sabah fön çektirmek için yeterince uzun bir süre kaçtım, bu yüzden saçlarım şık ve pürüzsüz. Keşke makyajımı yapması için birini tutmuş olsaydım. Annem ve Jed'in emriyle bir ömür boyu "sağlıklı bir görünüm" benimsedikten sonra hala öğrenme aşamasındayım.

Annemin boyunduruğu altında kaldığım onca yol için hâlâ başımı sallıyorum. May Teyze haklı; hayatımı nasıl yaşayacağım konusunda söz sahibi olduğu günlerin geride kaldığını ne kadar çabuk öğrenirse herkes için o kadar iyi olur.

Göz farıyla uğraşmak üzereyken telefonum gelen bir mesajla cıvıldıyor.

Ronan: *Bir gazeteci etrafı kokluyor. Sen ve kurt hakkında bir hikaye arıyor.*

Küfür ediyorum.

Abbi: *Luca mıydı?*

O adam aradıktan sonra Ronan'a mesaj attım.

Hayır. Frank. Ya da Hank. Hatırlayamıyorum.

*Tribune'*de Luca olmadığına göre, belki de sahte isimler veriyordur.

Abbi: *Aynı adam olabilir. Ona ne söyledin?*

Telefonum çaldı ve ekranda Ronan'ın adı belirdi.

"Ona sikimi yalamasını söyledim," Ronan'ın çakıllı sesi ben daha merhaba diyemeden kulağıma doluyor.

Telefonu hoparlöre verirken gülümsüyorum. Ronan kimseden korkmuyor, hayatını cehenneme çevirebilecek Henry'den bile. "Selam."

"Hey, sen." Sesi hemen yumuşuyor. "Sesini uzun zamandır duymamıştım."

"Sadece birkaç hafta oldu." Ronan, Henry ve beni Penthouse Cabin One'ın yatak odasında yalnız bırakmadan hemen önce birbirimizi en son gördüğümüz anı hatırlayınca yanaklarım kızardı. O geceyi asla unutmayacağını söylemişti.

Gerçek şu ki, ben de yapmayacağım.

Ronan'ı asla Henry'ye tercih etmem. *Asla*. Bana binlerce kez sorsanız da tek bir cevabım olur: Tek istediğim Henry. Yine de Ronan yazın en karanlık aylarında, kalbim paramparça olduğunda, Jed kalbimi kırdıktan sonra hissettiğim acının yüz katını hissettiğimde bana can simidi oldu. Arkadaşlığımız alışılmadık olabilir ama bizim. Onu hayatımda tutmak benim için önemli.

"Miami nasıl?" Alaska'daki mekânın sezon için kapatılmasıyla birlikte, personel eski yaşamlarına geri döndü. Ronan'ın durumunda, Connor'la bir apartman dairesini paylaştığı Florida'ya geri döndü.

"Sıkıcı ama ılık."

"Beladan uzak duruyor musun?"

"Sorunu tanımla." Sesinde alaycı bir ton var.

"Yapamam. Hayal gücüm o kadar da kirli değil." Henry, Ronan ve Connor'a sapık deyip duruyor. Ben ayrıldıktan sonra Wolf Cove'da yaptıkları şeylere bakılırsa -yani küçük seks kulübü deneylerine- bu lakap çok da uzak olmayabilir.

"Bence hayal gücün gayet iyi, Red."

Göz kapaklarımın köşelerine dumanlı bir gölge karıştırırken gülümsüyorum. Bana Red diyen tek kişi o ve ben de bundan hoşlanıyorum. "Bu muhabir sana bir numara bıraktı mı?"

"Hayır. Bilinmeyen bir arayan. Ben cevap verene kadar aramaya devam etti." Ronan homurdanıyor. "Ne kadar da taşaklı. Bu pislik benim numaramı nereden bulmuş?"

"Muhtemelen ona tüm bu bilgileri kim veriyorsa ondan."

"Ben paramı Tillie'ye yatırıyorum."

"Evet, ben de aynısını düşünüyorum." Bu o *olmalı*. Ona hiçbir şey yapmamış olmama rağmen benim tarafımdan reddedildiğini düşünen dedikoducu bir vampir. Evet, Connor onlar takılırken benimle flört etti ama Connor *herkesle flört eder*. Ama bence bunların hepsi kıskançlıktan kaynaklanıyor çünkü ben Henry ile birlikteyim ve onun bundan haberi yok. Tillie'nin itiraf etmekten hiç çekinmediği bir şey varsa o da büyük kötü kurdun yatağına girmekten ne kadar mutlu olacağıdır. "Yine de hiçbir şey bilmiyor." Kesin bir şey yok. "Her şeyi inkar et. Biz sadece arkadaşız."

"Biz sadece arkadaşız, değil mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Henry olmasaydı, daha fazla olabilirdik. "Seneye Wolf Cove'a geri dönecek misin?"

"Henüz karar vermedim. Kendimi adamadan önce biraz zamanım var." "Ama düğün için geleceksin, değil mi?"

"Davetli miyim?" Sesindeki şaşkınlığı fark etmedim.

"Saçmalama. Elbette davetlisin." İkinci sorumda duraksadım. Henry ve ben nedime konusunu henüz karara bağlamadık.

"Ve siz bunu nerede yapıyorsunuz? Alaska'da mı?"

"Evet. İkimiz de orayı seviyoruz."

Uzun bir duraklama olur.

"Ronan? Hala-"

"Evet, orada olacağım. Senin için. Pislik nişanlın için değil. O seni hak etmiyor."

O haftalarda çektiğim sessiz ıstırabı bilen tek kişi Ronan'dı, başka hiç kimse Henry'yle olan gizli ilişkimden haberdar değildi. "Ben mutluyum."

"Öyle olduğunu biliyorum ve senin adına mutluyum." Ağır ağır iç geçiriyor. "Bu gece ne yapıyorsun?"

"Seninle bir şey yok," diye araya derin bir ses giriyor.

Ani kesintiyle sıçrıyorum ve Henry'nin kapıda durduğunu görmek için arkamı dönüyorum. Yüzünde kızgın bir ifade olsa da kalbim

onu görünce yarışır.

Hoparlörden yüksek sesli, sinirli bir inilti yükseliyor. "Sanırım bu konuşma sona erdi."

Henry hiç vakit kaybetmeden, "Başlamamalıydı," diye karşılık veriyor. Ona ters ters bakıyorum ama tek kazandığım onun kendini beğenmiş sırıtışı oluyor.

"Hâlâ benim için çalışıyorsun, Ronan." Henry bana yaklaşıyor, elleri kravatını gevşetiyor. "Yani seni istediğim zaman kovabilirim."

"Ama o zaman müstakbel karına hesap vermek zorunda kalırsın ve zengin, kıskanç kıçını onun için kurtardığımı görünce etkileneceğinden şüpheliyim," diye karşılık verir Ronan. "Sonra konuşuruz Red." Telefonu kapatır.

"Pislik olmak zorunda mısın?"

"Evet." Henry boynumu öpmek için eğildi. "Ne istiyormuş?"

Kolonyasının nefis kokusunu içime çekiyorum. "Bir muhabir onu arıyor, pislik arıyor."

Henry küfür ediyor. "Aynısı mı?"

"Bilmiyorum ama konuşan kişinin Tillie olabileceğini düşünüyoruz." "Hangisiydi o?"

"Benim kamaramdaki diğer kızıl saçlı. Kat hizmetlerinde çalışıyordu." "Güneyli aksanı."

"Evet." Eskiden onun bir arkadaş olduğunu düşünürdüm. Başlarda çok misafirperverdi ama sanırım o zamanlar beni rakip olarak görmüyordu. "Autumn'a soracağım bakalım ne bulabilecek. Hâlâ bazen mesajlaşıyorlar." Autumn herkesle arkadaş canlısı ama Tillie'nin yazdan beri onunla ne kadar yakınlaştığımızdan haberi yok.

Henry kravatını sepete doğru fırlatır. "Ne b u l d u ğ u n u bana bildir ki ben de halledebileyim."

"'Halletmek' tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bu, basına benim hakkımda hikâyeler satan çalışanlar tutmadığım anlamına geliyor." Eli belime dolanıp karnımda geziniyor, bakışları aynadaki yansımanın üzerinde aşağıya doğru sürükleniyor. "Bu elbise sana çok yakışmış."

"Teşekkür ederim. Partide giyerim diye düşünüyordum-"

"Kostümün Merrick'te." Geri adım attı. "Yeni ayakkabılar mı?"

"Evet." Sinirden dişlerimi sıkıyorum. Bütün hafta boyunca Henry'nin ağzından laf almaya ve bana bir ipucu vermeye çalıştım -bu partinin teması, karakterim ya da *herhangi bir şey* hakkında- *ama* dudakları Federal Rezerv kasası kadar sıkı.

Alçak sesle bir onaylama homurtusu çıkarır.

"Bu gece onları giymeme izin verilecek mi yoksa *Merrick* ayakkabılarımı da seçecek mi?" Ses tonumdaki kızgınlığa engel olamıyorum.

"Sanırım bunlar sende kalacak." Duraksıyor. "Annenden haber var mı?"

"Hayır." Ondan bahsetmek ruh halimi bozuyor. Hava durumuyla ilgili zararsız bir mesaj dışında hiçbir mesajıma yanıt vermedi. "Babam onun kendine gelmeye başladığını düşündüğünü söyledi. Geçen gün onu Alaska uçuşlarına bakarken yakalamış."

"Yapacak. Bu gece başka bir şey düşünme." Henry beni kendine doğru çekerek sırtıma sertçe vurduğunu hissetmemi sağladı.

"İnsanlar bir saatten az bir süre içinde burada olacak," diye uyarıyorum onu, kanım kaynarken bile.

"Ne zamandan beri başkalarının programlarını önemsiyorum?"

Onu bütün hafta neredeyse hiç görmedim. Tipik Henry tarzı, Violet'i öğrenmenin şokunu atlatmak için kendini işe verdi, Dallas'a iki günlük ani bir seyahat yaptı ve geri kalan zamanını ofiste geçirdi, eve geç geldi ve erken ayrıldı. Onu çok özlemiş olsam da, iki yazışma kursuma yetişmek ve sabun serimin lansmanı için tüm hazırlıklar arasında, kendimi meşgul edecek fazlasıyla şeyim vardı.

Ama şimdi sadece fiziksel olsa bile onunla yeniden bir yakınlık hissetmeye ihtiyacım var. Aramızdaki şeyin gerçek ve derin olduğunu ve önümüze çıkan her şeyin üstesinden gelebileceğimizi bilmeye ihtiyacım var.

Bu yüzden elbisemi belime kadar çekip külotumu fayans zemine düşene kadar çekiştirdiğinde itiraz etmiyorum. Külotumu çıkarmamı istemesini beklemeden, nazikçe külotumdan çıkıyorum.

"Eğil," diye ikna ediyor, eli sırtıma bastırıyor. "Dirseklerini tezgâha koy."

Talimatlarını uygularken karnımın alt kısmında sıcaklık patlıyor. Henry birkaç adım geri çekilip duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak bu müstehcen görüntüyü hayranlıkla izlerken makyaj aynası iğrenç sahneyi yansıtıyor.

Pantolonunun fermuarını açmasını beklerken serin hava çıplak tenimi okşuyor, ama beklentiyle bana işkence ediyor.

Bu oyunda iki kişi oynayabilir.

"Siz ne istediğinize karar verirken..." Duruşumu ayarlayıp sırtımı kamburlaştırıyorum ve sonra rimel çubuğumu elime alıyorum.

Henry, nabzım damarlarımda hızla atmıyormuş gibi yaparak kirpiklerimi uzun, durgun vuruşlarla boyamamı izliyor, sonra bakışları daha aşağıdaki manzaraya kayıyor.

Onu kızdırmak için bacaklarımı ayırdım.

"Siktir, Abbi." Fermuarının açılma sesi odayı dolduruyor.

Seksim beklentiyle sıkılaşsa bile gülümsememi bastırıyorum ve o çoraplarına kadar kıyafetlerini çıkarırken dikkatimi görevime veriyorum.

Birdenbire arkamda durdu, sert boyu elindeydi. "Beni nasıl kızdıracağını biliyorsun."

Bacaklarımın arasında ısı birikiyor. "En iyisinden öğrendim." Sikinin pürüzsüz, yuvarlak başını yarığıma bir, iki kez sürttüğünde nefes nefese kalıyorum... nazik bir müdahaleyle girişime bastırıyor.

Rimelimi kapatıp yere bırakıyorum, içime doğru gelecek olan sert darbeye hazırlanıyorum. Bunun için can atıyorum.

Karanlık, alev alev yanan gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor. "Haklısın, öyle."

Avucuyla çıplak yanağıma bir tokat atınca irkildim. "Birazdan burada olurlar. Acele et." Geri çekiliyor ve duşa girip suyu açıyor.

Yanaklarım hayal kırıklığıyla kızarmış bir halde arkasından bakakalıyorum. "Bu kadar mı?" Beni *böyle* bırakıp gidecek mi?

Omzunun üzerinden bakıp hınzırca sırıttığında sıcak suyun akıntısının altındadır.

"SENI EVCIL OROSPU ÇOCUĞU!"

Açık tenli ve gür siyah saçları olan bir adam Henry'yi kucağına alırken mutfağın köşesinden onu izliyorum. İngiliz aksanına bakılırsa, bu Preston *olmalı.*

Henry de kollarını arkadaşına dolayarak jeste karşılık verir.

Demek iki milyar dolarlık hedge fon şirketini yöneten şişmiş egolu adam bu. Şaşılacak bir şey yok... Sadece zengin ve başarılı değil, aynı zamanda *güzel de.* Uzun boylu, fit ve şık, erkeksi yüz hatları ve düz, beyaz dişlerini gösteren geniş, sınır tanımayan bir gülümsemesi var. Bu adam girdiği her odada kesinlikle baş döndürüyor.

Cenazede Preston'ı görmeyi nasıl kaçırdım bilemiyorum ama sanırım bu, orada ne kadar çok insan olduğunu ve benim sadece Henry'ye odaklandığımı doğruluyor.

İki adam birbirinden ayrıldığında Preston inanamayarak başını sallıyordu. "Henry Wolf'un evleneceği ve akşam yemeklerine ev sahipliği yapacağı günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi." Sonunda benim kenarda durduğumu fark etti. Sıcak ela gözleri vücudumun üzerinden ayakkabılarıma kadar süzüldükten sonra tekrar ayağa kalkıyor. "Ve şimdi anlıyorum."

Alaycı bir bakış değildi ama yine de yüzümde bir sıcaklık patlaması oldu. "Preston, bu Abbi," diye tanıtıyor Henry.

Preston aceleyle ileri atılıp elini uzattı. "Wolf'un soğuk, kara kalbini eriten kadınla tanışmak bir zevk." Büyük eli benimkini sardı.

"Aynı." Bu hiç mantıklı gelmedi. Boğazımı temizledim. "Yani, bu gece gelebildiğine sevindim."

"Bu hafta sonunu hiç kaçırmam." Gülümsemesi yaramazca. "Ve eminim Wolf sana benim hakkımda bilmen gereken *her şeyi* anlatmıştır?"

"Uh..." Henry'ye sorgulayıcı bir bakış atmaya cüret ettim.

Preston kahkahalarla havlıyor. "Sana kesinlikle hiçbir şey söylemedi, değil mi?" "Bu doğru değil. Ona senin kibirli bir p i s l i k olduğunu söyledim," diye karşılık verir Henry.

sorunsuz.

"Merak etme." Preston Henry'nin omzunu sıkmak için elimi bırakıyor. "Pislik gibi davranabilir ama bizi sevdiğini biliyoruz."

Henry gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. "Pekala, bu kadar saçmalık yeter. Uçuşunuz nasıl geçti?"

"Kısacası. Kendimi meşgul tuttum." Göz kırpıyor ve sonra bir kolunu az önce tuvaletten çıkan uzun bacaklı sarışına doğru uzatıyor. "Kendra demişken, bu benim sevgili arkadaşım Henry Wolf ve nişanlısı Abbi."

Kendra bize doğru yürüyor, kıçına kadar uzanan siyah elbisesinin eteklerini gizlice çekiştiriyor.

"Kendra benim şirketimde muhasebede çalışıyor."

"Birlikte *çalışıyorsunuz.*" Henry'nin ses tonunda ufak bir tonlama var ama anlıyorum.

Preston da öyle olmalı çünkü onun onaylamamasından etkilenmemiş gibi görünerek sırıtıyor. "Doğrudan değil."

Henry'nin kaşı seğiriyor, ama başka bir şey söylemiyor. Gıcır gıcır siyah bir düğme ve siyah bir elbise pantolonu giymiş bir garson bir şeyler getirmek için içeri dalıyor.

Böğürtlenlerle süslenmiş kokteyl tepsisi.

Dürüst olmak gerekirse, Henry kendi patavatsızlıklarını düşününce ne diyebilirdi ki?

Preston kendisi için bir bardak almadan önce sevgilisine bir bardak uzatıyor. "Bu Kendra'nın New York'a ilk seyahati."

"Çok heyecanlıyım." Kadehini kaldırarak bileğinin iç kısmındaki iç içe geçmiş üç kalpten oluşan zarif dövmeyi gösteriyor.

"Peki ya seni koydukları süit?" Henry sorar. "Miles'tan uygun bir şey ayarlamasını istedim. Umarım sizi memnun eder."

"Evet, çok güzel, değil mi Preston?" Parmağını adamın pazuları boyunca gezdiriyor, adamın tepki vermediği ince bir şefkat işareti.

"İşe yarar." Preston karışımın tadına bakar, duraklar ve sonra bir tane daha alır.

Yudumla.

İçimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Bir gün belki de kendimi

Bu yaşam tarzını, yemekli bir partiye binlerce dolar harcamayı kabul edebilirim. Ya da belki onay aramak umurumda olmaz. Bugün o gün değil.

Alkolün yıpranmış sinirlerimi yatıştıracağını umarak içkimden büyük bir yudum alıyorum.

"İki kat aşağıda, Merrick ve Warner'ın odaları arasındayız. Çoktan giriş yaptılar." Preston omzunun üzerinden bakıyor. "Her an burada olabilirler."

"Preston bu otelin sahibi olduğunuzu söyledi?" Kendra'nın parlak peygamber çiçeği mavisi gözleri Henry'ye ilgiyle parlıyor. Çok güzel bir kız. Finans patronunun ilgisini neden çektiğini anlayabiliyorum.

"Şimdi mi?" Henry arkadaşına sırıttı. "Benim adıma mütevazı davranıyor. *Bütün* Kurt otelleri benim."

Preston gürleyen kahkahasıyla başını geriye atıyor. "Şimdi kimmiş kibirli hıyar?"

"Hâlâ sen. Her zaman sen." Henry, Preston'ın sırtını tokatlar.

Bu eğlenceli alışverişi izlerken kalbim kabarıyor. Henry'nin her zaman takındığı o gerginlik kaybolmuş, yerini daha önce görmediğim rahat bir doğaya bırakmıştı. Henry'nin asistanlığını yaptığım ve o yöneticileri büyülerken notlar aldığım ilk günlerde bile onu hiç tanımıyordum ama bir performans havası seziyordum.

Belki de Henry'nin ihtiyacı olan tek şey çocukluk arkadaşlarıyla geçireceği bir gecedir. Kapıda bir kargaşa oluyor ve iki adam daha içeri giriyor. "Yüce Tanrım," diye mırıldandım nefesimin altında.

Görünüşe göre yeterince sessiz değil, çünkü Henry bıkkın bir bakışla beni mızraklıyor.

Ne? Yanaklarım kızarırken bile ağzımı açıp omuz silkiyorum. Cidden, ne tür bir yatılı okul *böyle* görünen bir grup erkek üretti?

Çatı katında bir merhaba, alay ve kahkaha dalgası patlar.

Soldaki uzun boylu adam -kısa sakallı ve gür kahverengi saçları gevşek bukleler halinde omuzlarına dökülen adam- önce Henry'ye ulaşıyor ve Preston'ın yaptığı gibi onu kucaklıyor. Henry'nin kulağının dibinde yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ama yüz ifadesi asık.

Tahmin etmem gerekirse, Henry'nin son zamanlarda yaşadıkları için başsağlığı diliyor. Henry uzaklaşırken onun omzunu sıvazladı. "Warner, Abigail. Abigail,
Bu Warner."

Adama elimi uzatırken, bronzlaşmış, zeytin rengi tenine ve koyu kahverengi gözlerine hayranlıkla bakarken, tam adımı kullanmasını düzeltme zahmetine girmiyorum.

Warner parmaklarımı toplayarak ve parmak eklemlerimi öpmek için elimi dudaklarına götürerek cevap veriyor.

"Henüz bir eş bile değil ve Latin aşık şimdiden harekete geçti." Preston başını sallar. "Peki nerede... Tatiana, değil mi?"

Warner arkadaşının sorusunu "Hazır olduğunda burada olacak" diyerek geçiştiriyor. Sanki randevusunun gelip gelmeyeceği umurunda değilmiş gibi.

Warner'ın arkasında keskin çeneli ve kırpılmış koyu kül sarısı saçlı bir adam var. Siyahlara bürünmüş zayıf, kaslı vücudu zarifçe bize doğru ilerliyor. Bu belli ki Merrick.

"Avustralya Taşrası nasıldı?" Henry onunla el ele tutuşarak soruyor.

"Kayboldum ve neredeyse ölüyordum. Bunun dışında harika." Merrick'in sesi derin, tonu soğuk. Bana bakarken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Demek o kişi sensin." Bu bir soru değil.

Kristal mavisi gözlerinde tuhaf bir şey var. Bu bakışı açıklayamam ama buna sıcak ya da dostça diyemem. Henry'nin Merrick'i okumanın zor olduğunu söylerken ne demek istediğini anlayabiliyorum.

"Bu doğru. Wolf'un sikiyle oynama umutlarınız resmen sona eriyor," diye ilan ediyor Preston.

Warner, "*Yine* onunla oynamayı mı kastediyorsun?" diye cıvıldıyor.

Çenem düştü. *Bir dakika?* Diyorlar ki... Henry'ye hiç bir erkekle birlikte olup olmadığını sordum ve o da bana hayır dedi. Yalan mı söyledi, yoksa bunlar sadece

Tipik aptal erkek şakalarıyla arkadaşlarına eziyet eden iki kişi mi?

"Bunun için teşekkürler. Kendinize engel olamadınız." Henry homurdanıyor, "Aptallar."

Daha sonra cevaplamam gereken soruları bana veren aptallar. Yalan söylememiş olsa iyi olur. Şimdiye kadar bir erkekle deney yapsa bile umursamayacağımı bilmesi gerekirdi.

Merrick onları görmezden gelerek koluna doladığı iki giysi torbasını havaya kaldırıyor. "Bunlar ikiniz için." Sesi sıkılmış gibi geliyor.

Kostümlerimiz. *Sonunda*. Onlara uzanıyorum-

Parmaklarım kumaşı sıyırırken Henry hızla çantaları kapıyor. "Herkes rahatına baksın lütfen. Manzaranın tadını çıkarın."

Merdivenleri tırmanışını izliyorum, muhtemelen kostümleri ulaşamayacağım bir yere saklıyor. "Lanet olsun." Çok yaklaşmıştım.

"Sana ne olarak gideceğini söylemeyecek, değil mi?" Merrick, diğerlerinin gittiği oturma odasına doğru ilerlemeden önce garsondan bir içki alıyor.

"Hayır, ya da gideceğimiz şu gizli partiyle ilgili bir şey. Bütün hafta beni endişelendirdi," diye itiraf ediyorum utanarak. Bunu düşündükçe daha da gerginleşiyorum. Eğer bu adamlar her yıl bu parti için geliyorlarsa, içimden bir ses bunun daha önce katıldığım hiçbir partiye benzemeyeceğini söylüyor.

Bu Merrick'in gülümsemesini kazandırıyor ve bu çarpıcı bir gülümseme, ilk gerginliğini yumuşatan derin, çocuksu gamzeleri gösteriyor. "Güzel bir zaman. Her yıl farklı bir tema ve kostümler için belirli şartlar var. Çok özel, sadece davetlilerin katıldığı ve çok fazla güvenliğin olduğu bir etkinlik. Etkinlik başlamadan bir saat öncesine kadar yeri bile açıklamıyorlar."

"Evet, bana hepsini anlattı." Merrick en azından konuşkan ve o soğuk, sıkılmış ses tonu buharlaşıyor. "Peki bu yılın teması...?"

"Henry'ye sor," diye cevap veriyor hiç vakit kaybetmeden. Gözlerimi deviriyorum ve onun gülüşünü kazanıyorum.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, çocuklar da kim olarak gideceklerini bilmiyorlar."

"Bunu *kim* nasıl kabul edebilir?"

"Bu da eğlencenin bir parçası." Temalı kokteylden bir yudum alıyor, dolgun dudakları bardağın üzerinde kalıyor.

Çok güzel bir ağzı var. Henry'nin herhangi bir yerinde oldu mu?

Başımı sallıyorum. *Odaklan, Abbi*. "Ama ne olarak gittiklerini biliyorsun."

"Tüm kostümleri ben ayarladım, yani evet, biliyorum," diyor, kalın sesinde biraz alaycı bir tonla. "Ama bunu benden öğrenmeye çalışma zahmetine girme."

"En azından bunun garip bir çift olayı olup olmadığını söyleyebilir misin?" Ben soruyorum. "Tuhaf çift olayı mı?"

"Bilirsiniz... Bonnie ve Clyde, Gomez ve Morticia. Mickey ve Mallory?"

Merrick başını sallıyor.

"Kırmızı Başlıklı Kız ve Büyük Kötü Kurt?"

"Onlar bir çift miydi?" Kaşlarını çatıyor. "Annemin bana anlattığı tekerleme bu değildi. Bak, keşke sana yardım edebilseydim, ama yapamam. Kurt beni öldürür."

"En azından bana bir ipucu ver?" Yakışıklı yüzüne bakıyorum. "Sadece küçük bir ipucu mu?"

Yüz hatlarımı dikkatle inceliyor. "Kırmızı ve altın rengi."

"Kırmızı ve altın?" Hangi karakterler kırmızı ve altındır? Bir şey bulamadım. "Başka bir ipucu alabilir miyim?"

Taş kesilmiş yüzü bir başka parlak gülümsemeyle kırılıyor. "Açgözlü bir şeysin, değil mi?"

"Hayır, ben paranoyağım." Henry giyineceğime söz vermişti ama onun bunun ne anlama geldiği konusundaki fikri benimkinden farklıydı.

"Evet, kiminle evlendiğini düşünürsek ben de öyle olurdum." "Aman Tanrım." Ona bununla ne demek istediğini sormak istiyorum.

Merrick etrafımıza bakarken boğazı düğümleniyor. "Tamam, iyi ama bu son ipucu ve sana söylediğimi *kimseye söyleyemezsin.* Özellikle de Wolf'a. Söz mü?"

Heyecanım artıyor. "Evet."

"Sırrımız, tamam mı?"

"Yemin ederim."

Yüzü kulağıma birkaç santim kalana kadar eğiliyor ve "Sirk" diye fısıldıyor.

Nefesi tenimi öperken ve kolonyası burnumu okşarken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ama ipucuna odaklanmak için bu tepkiyi bir kenara bırakıyorum. *Sirk.* Tamam, bu üzerinde çalışabileceğim bir şey. "Akrobat mı?"

Başını sertçe sallar. "Sana söyledim, daha fazla ipucu yok." "Aslan terbiyecisi mi?"

"Kahretsin, çok ısrarcısın. Sana söylemeyeceğim!"

"Palyaço mu?"

"Burada işimiz bitti."

Ama ben değilim. *The Greatest Showman'*deki karakterlere göz gezdiriyorum. "Sakallı kadın mı?"

Merrick'in ağzının kenarları seğiriyor.

"Aman Tanrım. Haksız mıyım?"

"Bunu nasıl tahmin edebilirsin?"

Nefes nefese kaldım. "Haklı mıyım?"

"Siktir." Dişlerini gıcırdatıyor. "Sana söylediğimi ona söyleyemezsin."

"Biliyorum, ama... benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Feryat ediyorum. "Henry iyi görüneceğimi söylemişti!"

"Hey, kim demiş sakallı bir kadın güzel görünemez diye? Bu doğal bir şey." "Ağda yaptırmak da öyle. Daha *seksi bir* şey seçemez miydin? Bu mu?"

Omuz silkiyor. "Wolf mütevazı bir kostüm istediğini söyledi ve bulabildiğim en mütevazı kostüm buydu."

"Çünkü yüzüm saçla kaplanacak!"

Dudaklarını büzüyor. "Söz veriyorum, o kadar da kötü değil."

Güzel siyah elbiseme dehşet içinde bakıyorum. "Diğer kadınlar ne giyiyor?"

"Akrobatlar. Seksi kostümler de."

"*Ciddi* misin?" Merrick'i her geçen saniye daha az sevmeye başlıyorum. Bir omuz silkme daha. "Sadece Wolf'un kurallarına uyuyordum."

Henry merdivenlerin dibinde yeniden ortaya çıkar.

"Unutma, *söz vermiştin.*" Merrick'in gözlerindeki ve sesindeki o sertlik geri gelmiş, sanki bir tehdit saklıyormuş gibi bana dik dik bakıyor. Sıcak ve soğuk arasında nasıl bu kadar çabuk değişebiliyor?

"Burada neler oluyor?" Henry'nin bakışları aramızda gidip geliyor, sonra "Ne yaptın lan sen?" bakışıyla arkadaşına yöneliyor.

"Merhaba, sevgili dostlarım!" O sırada Margo içeri giriyor, kısa siyah dantel elbisesi hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmıyor. Joel onun birkaç adım gerisinden geliyor, trençkotu koluna dolanmış. "Şimdi parti başlayabilir!"

KENDRA, **aramızda** oturan Joel'in diğer tarafındaki yer sofrasına doğru eğiliyor. "Duyduklarım doğru mu? Henry bir madende mahsur kalmış.

Son zamanlarda?"

"Evet. Birkaç hafta önce."

Elini göğüs dekoltesine bastırıyor. "Bu *çok* zor olmalı korkutucu."

"Korkutucuydu," diye itiraf ediyorum, Henry'nin oturduğu yere bakarak. Dikkatini vermiyor, tek yalnız konuk olarak masanın başında oturan Merrick'le derin bir sohbete dalmış durumda. Eminim son çilesiyle ilgili bir sohbeti es geçmeyi tercih ederdi.

"Evet, ama bizim Abigail güçlüydü." Margo, Henry'nin yanındaki yerinden bana bakıyor.

"O eve gelene kadar ne yemek yedim ne de uyudum. Berbat bir haldeydim ve bunu biliyorsun çünkü her şeyi bırakıp yanımda oldun. Çünkü sen harika bir arkadaşsın." Bu gece gelmekte ısrar ettiği için *çok* mutlu olduğum kişi. Gerçek bir gariplik olduğundan değil. Sanki Henry ve çocukluk arkadaşları birbirlerini son gördüklerinden bu yana hiç zaman geçmemiş gibi, ki sanırım bu kadar yakın bir grup için bu normal.

Margo ve Joel, yabancı olsunlar ya da olmasınlar, bu kümeye tam olarak uyuyorlar - gerçi Margo tüm erkeklerle daha önce tanışmış gibi görünüyor. Kendra arkadaş canlısı ve konuşkan ve bütün akşam bana sorular sorup durdu. Tatiana bu gece konuşmadığım tek kişi. Warner'ın randevusu yemekten on dakika önce içeri girdi, ince burnu havadaydı, kobalt elbisesinin açık çapraz önü göğüslerinin sadece yarısını örtüyordu. Kıpkırmızı rujunu düzeltmek ve selfie çekmek için terasa çıkmadan önce zayıf selamlar verdi. Akşam yemeğiyle ilgilenmiyor gibi görünüyor, her yemekten bir ısırıktan fazlasını almıyor. Kıyafetinin ne kadar dar olduğu göz önüne alındığında, oraya yemek sığdıramayabilir. Yine de votka, serbestçe akıyor ...

Warner gibi dışa dönük bir adamın böyle biriyle bir akşam geçirmeyi seçmesi garip görünüyor, ama neyse ki onun kayıtsız tavrı, sonbahar hasadı temalı nefis yemekler geldikçe ve kahkahalar patladıkça yemek masasının etrafında vızıldayan çoklu konuşmaları azaltmadı.

"Henry ile nasıl tanıştınız?" Kendra soruyor.

Sanırım bizim hakkımızdaki *tüm* ev ödevlerini yapmamış. Yapmış olsaydı, cevabı bilirdi. Ya da magazin dergilerinden topladığından daha fazla bilgi edinmek istiyor. "Yaz boyunca Alaska'daki yeni Wolf Otel'de çalıştım."

"Geçtiğimiz yaz mı? Yani siz ikiniz *yeni* tanıştınız." Sesindeki tonlamayı, söylemediği kelimeleri kaçırmıyorum.

Henry'ye daha dikkatli bakıyor gibi.

"Sanırım bildiğin zaman, bilirsin." Parmağımı yüzüğümdeki incinin üzerinde gezdiriyorum, yükselmekle tehdit eden en derin korkularımı gömmek için elimden geleni yapıyorum.

Fikrini değiştirecektir. Bunu yapmayacaktır.

"Henry ne istediğini bilen ve bunun peşinden gitmek için zaman kaybetmeyen bir adam." Margo şarabını yudumlamadan önce bana göz kırpıyor. Bunu Kendra'nın iyiliği için mi yoksa benim için mi söylüyor? Belki ikisi için de. Her iki durumda da onu öpebilirim. "Henüz bir fotoğrafçı tutmadın mı?" Joel konuyu değiştirerek Masanın üzerine çıplak bir şekilde serilmeyi umursamıyorum.

"Henüz değil. Birlikte çalıştığım düğün organizatörü bana seçeneklerin bir listesini gönderiyor."

"Mais non! Listeden birini işe alamazsınız." Kolumu kavradı, dokunuşu sıcaktı. "Düğününü fotoğraflamaktan onur duyarım, Abbi."

"Um..." Yanaklarım kızardı. Joel, orgazm sırasında kadın vücudunun yakın çekim fotoğraflarıyla ünlüdür. Bir sanat galerisinde asılı koca bir koleksiyonu var. Onu bir keresinde Margo'nun Fransız şatosunda tesadüfen iş başında görmüştüm ve çalışmalarından örnekler görmüştüm. Bu öneriyi kibarca nasıl reddedebilirim? "Sanırım daha geleneksel bir şey arıyoruz?"

Kahkahalarla havlıyor. "*O* tür fotoğraflar değil." Cebinden telefonunu çıkarıyor ve bir albüm açıyor. "Portföyümde bunlar da var."

Şık elbiseler içindeki kadınların ve takım elbiseli erkeklerin çarpıcı kareleri arasında gezinmesini hayranlıkla izliyorum. "Bunları sevgili arkadaşım Enrique'nin düğününde çektim. Gelini görüyor musun?"

"*Vay canına*." Samimiler ve göz alıcı, eski dünya hissi veriyorlar. "Bunlar dergi çekimlerine benziyor."

"Sonunda onları popüler bir Fransız gelinlik yayınına sattılar, yani sanırım öyleler?" Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Joel dünyanın en büyük markaları için en ünlü modelleri fotoğrafladı," diye söze giriyor Margo, gülümseyerek. "O mükemmel bir yetenek. Bu özel gününüzü onun çekmesini isterseniz çok şanslı olursunuz. Eğer bir gün evlenmeye karar verirsem onu işe alacağım."

"Gördün mü? Senin düşündüğünden daha fazlasını görebiliyorum." Joel muzipçe gülümsüyor. "Gerçi bu konuda da mükemmel bir gözüm var." Joel'i rahatsız ederse

Şu anki kız arkadaşı onsuz bir gelecekten bahsediyor ama belli etmiyor. Ama ben bu ikisinin birbirlerine bağlı olmadıklarını zaten biliyordum. Tek eşlilik Margo'nun sözlüğünde yok.

Alt dudağımı ısırdım. "Sana bir cevap vermeden önce Henry ile konuşmama izin ver." Ama bu resimlere bakınca, kabul etmesi için ona yalvaracağımı şimdiden biliyorum.

"Elbette. Ama tekrar söylüyorum, lütfen bilin ki gününüzün bir parçası olmak benim için mutlak bir onur olacaktır." Elimi tutuyor ve bu iddiasını vurgulamak istercesine arkasından öpüyor.

"Ben biraz sanat uzmanıyımdır. Portfolyonu görmeyi *çok* isterim Joel," diyor Kendra, yanakları şaraptan kızarmış bir halde.

"Öyle mi?" Yakışıklı yüzünde şeytani bir sırıtma beliriyor. "Size en çok neyle ünlü olduğumu göstereyim..."

Yemek masasında kadınların büyütülmüş klitorislerini görmeden önce dikkatimi Henry'ye veriyorum.

"... neden *onlarla* iş yapıyorsun ki?" Henry kısık bir sesle Merrick'i azarlıyor, başlarını özel bir konuşma için çevirmişler. "Easton ismi zehirli."

"Phoenix'te oldukça iyi idare ettiler."

"Orası bir gece kulübü, Vegas'taki lanet bir otel ve kumarhane değil. Federallerin kıçında olmasından hoşlanıyor musun? Çünkü öngörülebilir gelecekte orada yaşayacaklar."

"Orada istedikleri kadar sürünebilirler. Aradıkları şeyi bulamayacaklar. Bunun için size söz verebilirim. Biz yüzde yüz yasalız. Peki bunu başka kiminle finanse edeceğiz? Sizinle mi?" Merrick karşı çıkıyor.

"Yapabilseydim yapardım, biliyorsun."

"Biliyorum ve senden bunu asla istemezdim." Merrick omuz silkiyor. "Yıllardır bunu yapmak istiyorduk ama kendi başımıza girmek çok riskli ve Easton'ları unutup ismimize bakabilecek insanlar bulmakta zorlanıyoruz. Ve o kadar da kötü değiller." Son sözlerini düşünecekmiş gibi duraklıyor, sonra kendini düzeltiyor. "*Gabriel o kadar da* kötü değil."

"Ama Gabriel Phoenix'te, kulübünü işletiyor. Sen de onun deli kardeşine sahipsin."

"Evet. Caleb biraz serseri mayın gibi," diye itiraf ediyor Merrick, gerginliğini gidermek istercesine bir elini ensesinde gezdiriyor. "Onunla nasıl başa çıkacağımı öğreniyorum."

Henry'nin kaşları soru sorarcasına kalkıyor ve Merrick'in kaşlarını çatmasına neden oluyor. "*Öyle* değil."

Henry bonfilesini oyuyor. "Sadece diyorum ki, böyle adamlar sana her zaman sorun çıkarır ve sen bunlardan üç ömür yetecek kadar yaşadın."

"Evet, belki. Ama artık çok geç."

İki adam da onları dinlediğimi fark etti ve ikisi de koltuklarına yerleşti.

"Şefe şahsen teşekkür etmemiz gerekecek. Bu yemek harika," diyor Henry, sanki sadece deli kardeşlerden ve Merrick'in kıçındaki FBI'dan bahsetmiyorlarmış gibi.

"Raj onların en iyisi olduğunu söyledi."

Birkaç garip vuruş geçti. Belli ki kulak misafiri olmamam gerekiyordu.

"Ee, Abbi... bu akşamki parti için sabırsızlanıyor musun?" Merrick kızarmış bir havucu ağzına atıyor.

Gülümsemeye zorladım. "Eminim harika olacak."

"Olacak," diye abartılı bir baş sallamayla onaylıyor, ama o mavi gözlerde mizah dans ediyor. "Özellikle de senin kostümünle."

Dişlerimi sıkıyorum. Özel, elit bir kostüm partisi ve bahse girerim oradaki her kadın seksi bir şeyler giyiyor olacak. Bu arada ben de içki almak için ağzımdaki saçları topluyor olacağım. Bunu düşündükçe daha da sinirleniyorum. Merrick benim için *berbat bir* kostüm seçmiş. O da bunu biliyor ve pislik herif kına yakıyor.

Henry rol yaptığımı anladı. "Neler oluyor, Abbi?" Merrick uyarırcasına baktı.

"Hiçbir şey."

"Abigail." İşte bu ses tonu.

Artık içimde tutamıyorum. Ayrıca, Merrick'e karşı hiçbir sadakatim yok ve o bana ne yapabilir ki? "Bana bu gece iyi görüneceğimi söylemiştin."

"Evet." Henry kaşlarını çattı. "*Ve*?"

"Ve Merrick bana bunun bir sirk teması olduğunu söyledi." "Şimdi mi söyledi?"

Henry Merrick'e ters ters bakar.

Merrick dehşet içinde başını bana doğru sallıyor. "Üzgünüm dostum. O büyük, güzel gözleriyle bana baktı ve ona yalan söyleyemedim."

"Beni sakallı kadın rolüne soktu!" Sesimde utandığım bir sızlanma var.

"Dürüst olmak gerekirse, o kısmı tahmin etti." Merrick şarabından bir yudum alır.

Henry bir... iki... üç saniye boyunca dudaklarını büzdü, sonra başı geriye düştü ve gürültülü bir kahkaha attı.

"Sen odadan çıkar çıkmaz üzerime atladı. Tıpkı senin söylediğin gibi oldu, dostum." Merrick bardağını kaldırdı.

Henry kadeh kaldırırken elindekini ona vurur. "Siktir, seni özledim Mer."

Dur bir dakika. Merrick'e bakakaldım. "Bana yalan mı söylüyordun? Sakallı kadın olarak gitmiyor muyum?"

Göz kırpıyor. "Sana denemeye zahmet etme demiştim."

"DEAN WARRICK'in Preston'ı kızının odasında yakaladığı zaman mı?"

Warner, Henry ve Merrick kahkahalara boğulurken Preston inler ve yüzünü kapatır.

Merrick nefes nefese, "Penceremden dışarı baktığımı ve diz boyu karda koşmaya çalışan çıplak, beyaz bir kız gördüğümü hatırlıyorum," diye anlatıyor.

Henry, "Sonra dengesini kaybetti ve yüzüstü avlandı," diye ekliyor.

"Dinleyin, göt herifler! O gece aletim dondu!" Preston öfkeyle bağırıyor.

"Bir dahaki sefere kışın ortasında pencereden atlamadan önce kıyafetlerini al," diye karşılık veriyor Warner, köşedeki kuyruklu bebek piyanosundan neşeli bir melodi çalıyor. "*Ya da* dekanın kızını becerirken yakalanma."

Yemek bitti ve barmenin bize içki ısmarladığı ve çocukların utanç verici yatılı okul hikayeleriyle bizi eğlendirdiği oturma odasına geçtik. Gülmeyen tek kişi Tatiana, kanepeye park etmiş, telefonunda kendi fotoğraflarını düzenleyerek tüketiyor.

"Hadi ama, dekanın kızını becermiş olabilirim ama tacı Wolf alır." Preston parmağını Henry'ye doğru uzattı. "İngilizce öğretmenimizle kaç kez?"

Adamlar gürültüyle patlarken Henry eliyle ağzını kapatır.

"Bir keresinde gözaltındaydın, değil mi?" Warner soruyor. "Ayrıca bir gece kütüphane kapandıktan sonra."

"Henry!" Margo haykırır. "Kaç yaşındaydın?"

"İkinci sınıfta," diye cevaplıyor Preston onun yerine.

Çekiniyor ama gülümsüyor. Bu kadını şok etmek imkansız.

"Ama bir dakika. Bu kötü bir şey değil mi?" Kendra kıkırdıyor, onaylamadığını gizlemeye çalışırken burnunu kıvırıyor.

"Evet ama Wolf masum değildi. Onu çok kıskanıyordum." Merrick başını sallıyor. "Her zaman giydiği topuklu ayakkabıları hatırlıyor musun?"

Warner inliyor. "Tanrım, evet. Sence hâlâ bunlarla mı ders veriyor?"

Henry'nin gözleri benimkilere kayıyor ve onlarda da benim içimde dolaşan aynı tedirginliği görüyorum. Çam ağacından bir kutunun içinde yeni doğmuş bir kadın için ağızlarından köpükler saçmalarını dinlemek bana yanlış geliyor.

Henry'nin çocuğunun annesi.

Ama bunların hiçbirini bilmiyorlar çünkü Henry onlara söylemedi ve şimdi bunun zamanı değil.

"Çocuklar, yeter." Onlara uyarıcı bir bakış atıyor ama hepsi daha çok gülüyor. Başka kimse vücudunun nasıl sertleştiğini fark etmemiş gibi görünüyor.

"Hadi ama, bu çok uzun zaman önceydi. Sanki şimdi kimsenin umurunda olacakmış gibi." Preston kıkırdıyor ama sonra nefesi kesiliyor ve beni işaret ediyor. "Bir dakika, bilmiyor muydu?" Sanki tüm bu konuşmayı dinlemiyormuşum gibi.

Henry'nin çenesi gerilir. "Abbi biliyor."

Hem de hiç. Ve pek çok insan hala umursayacaktır. Bunlardan biri de annesinin hatırasıyla mücadele eden bir kız. Bu hafta Violet'i beklediğimden daha fazla düşündüm - nasıl hissettiği, nasıl başa çıktığı hakkında. Neredeyse Henry'den Gayle ve Howard'ın numarasını isteyecektim, böylece onu arayıp kontrol edebilirdim ama vazgeçtim. Daha fazla zamana ihtiyacı var.

Gelen mesajlarla birlikte bir cıvıltı korosu duyulur. Dört adam ve Margo telefonlarını ararlar.

"Yeri tespit ettik!" Mesajı ilk okuyan Merrick duyurdu.

Henry'nin omuzları çöktü, eminim konunun değişmesinden dolayı rahatlamıştı. "Buradan arabayla bir saat uzaklıkta, o yüzden yola çıksak iyi olur. Hepinizle orada görüşürüz."

"Sanırım bizi kovuyor." Preston içkisini yudumlar.

"Bizi kesinlikle kovuyor." Warner bir eliyle Henry'nin omzunu sıvazlıyor. "Yakında görüşürüz, dostum." Elimi almak için yaklaşıp parmak eklemlerimi öpüyor. "Bu soysuzun yemekle bir ilgisi olmadığını biliyorum, bu yüzden gecenin ilk bölümünü mükemmelleştirdiğin için teşekkür ederim Abbi." Göz kırpıyor. "Sonra görüşürüz." Diğer herkese el sallıyor.

Tatiana ayağa kalkar ve tek kelime etmeden onu takip eder.

"Pek de çekici biri değil, değil mi?" diye mırıldanıyor Joel, yüzü tiksintiyle buruşmuş bir halde.

"Ne demek istiyorsun? O çok hoş biri," diye fısıldıyor Preston -çok yüksek sesle- ve sonra yanağımdan öpüyor, kolunu Kendra'nın omuzlarına doluyor ve gidiyorlar.

Margo bana kendine özgü iki yanaklı öpücüğünü sunuyor. "Seni arayacağız," diye fısıldıyor ve sonra Henry'nin yanağını öpmek için geri çekiliyor. "Bir dakika benimle yürü."

Henry mecbur kalır ve Joel onları takip eder.

En son Merrick gitti. Üzerimde yükseliyor. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Henüz karar vermedim." Ama gülümsememi saklamakta zorlanıyorum. Bu iyi bir şeydi.

şaka yapıyorlar.

"Bunu bana Henry yaptırdı."

"Peki sen her zaman Henry'nin dediklerini yapar mısın?"

Omuz silkiyor. "Eminim senin de öğrendiğin gibi, ona hayır demek zor olabiliyor." Gözlerimi kısıyorum, sözlerinde gizli bir anlam arıyorum.

Bana gülüyor ve sonra pazularımı şefkatle sıkarak, "Sanırım senin için seçtiğim şeyi görünce beni affedeceksin" diyor.

Fuayeye doğru ilerlerken arkasından bakıyorum, yolda geri dönen Henry'yi yumrukluyor.

"Tamam, Raj yemek şirketini dışarı çıkaracak ve Victor on beş dakika içinde bizi götürmek için aşağıda olacak. Hadi yukarı çıkalım ve-"

"Sen ve Merrick hiç takıldınız mı?" Sözünü kestim.

Beni merdivenlere doğru götürürken barmene bir selam veriyor.

"Hayır." "Henry ..."

"Neden yalan söyleyeyim ki? Yaptığım hiçbir şeyden utanmadığımı biliyorsun." Dudakları bükülür. "Ama bir hikâye *var."*

Biliyordum. "Ne oldu-"

"Şimdi olmaz, Abbi. G i t m e m i z gereken yılın etkinliği var." Ses tonu tartışma yaratmıyordu.

BÖLÜM 11

Tüksek kaliteli SUV ve otomobillerden oluşan uzun bir sıra ilerliyor, her biri kaldırımda sırasını alıyor ve hızla uzaklaşmadan önce müşterilerini bırakıyor. Pelerinli figürler gölgeleri yararak gözden kayboluyor.

Bir sirk çadırının tipik kırmızı ve altın rengi kumaşıyla örtülü uzun, dar bir yoldan geçerek.

Bu sıradan deponun süper elit, sadece davetlilerin katılabildiği bir partiye ev sahipliği yapacağından asla şüphelenmezdim ama sanırım gizli operasyonun amacı da bu. "Bu etkinliklerden birine kaç kişi gelir?"

Henry koltuğunda arkasına yaslanmış, rahatlamış, kalçalarını açmış, sanki bunu daha önce sayısız kez yapmış gibi. "Hiçbir fikrim yok. Plana bakarak bir şey söylemek zor. Yüzlerce olduğu kesin."

"Ve *hepsi* kostüm mü giymiş?"

"Aksi takdirde içeri girmelerine izin verilmeyecek." Ceketinin yeterince sert olmadığından endişe ettiği altın bir düğmeye kaşlarını çatıyor.

"Sorun değil."

"Sarkık."

"*Harika* görünüyorsun." Henry altın rengi ve kırmızı ceketi giyerek dışarı çıktığında çenem düştü. Vücuduna özel dikilmiş ve yüksek kaliteli kumaşlarla dikilmiş gibi görünüyordu.

"Öyle mi?" Sırıtıyor. "Yüzük ustalarına karşı bir ilgin mi var?"

Victor beni duymasın diye eğilip kulağına fısıldıyorum, "Yemekten önceki şaka için bana hâlâ borçlusun."

"Gece daha çok genç. Ne dilediğine dikkat et." Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor, bakışları kostümümde geziniyor. "Sakallı bir kadın değilsin ama bu iş görür."

Kıkırdıyorum ve bir elimi kalçamın yarısına kadar uzanan ve jartiyer kemerine tutturulmuş siyah-beyaz kareli çorapların üzerinde gezdiriyorum. Merrick'in benim için yaptığı seçim beni rahatlattı. O haklıydı. Giysi çantasının fermuarını açıp içindeki seksi pandomim kostümünü ortaya çıkardığım anda tüm küskünlükler uçup gitti.

"Saygın bir şekilde giyineceğine söz vermiştim, değil mi?"

"Kime sorduğuna bağlı, sanırım." Annem kesinlikle onaylamazdı. Fırfırlı küçük elbise müstehcen bir şekilde kısa ve göğüslerimin tulumun likralı malzemesinin arkasına saklanacak hiçbir yeri yok ama en azından siyah bir mayo altıyla birlikte geliyor, böylece eğildiğimde iç çamaşırımı göstermiyorum. Siyah stilettolarımla birlikte iyi göründüğümü *biliyorum.*

"Sadece birkaç araba daha, efendim," diye sesleniyor Victor.

"Tamam, gösteri zamanı. Bileğini ver." Henry bileğine ince bir bilezik takıyor. "İçeri böyle gireceksin ve içkileri böyle ödeyeceksin. Cüzdanını burada bırak. Merak etme, Victor ilgilenecek."

"*Ne*? Ama ben-"

"Telefon yok, nakit yok, cüzdan yok. İçeride kimseyi kaydedecek ya da tanımlayacak bir şey yok. Kurallar böyle."

Küçük siyah çantamı bir kenara bırakırken kaşlarımı çatıyorum. Ne tür bir parti bu? "Ve bunlar belirlenmiş bir alanda olmadığınız sürece her zaman açık kalacaktır."

yüzünü ağzının hemen üstüne kadar kapatan beyaz bir maske takarak devam eder.

Ben de benzer bir maske takıyorum ama benimkinde pandomimcilerin geleneksel siyah işaretleri var.

Arabamız sarsıcı bir şekilde durdu ve bir güvenlik görevlisi kapımızı açmak için içeri girdi.

"Hazır mısın?" Henry dışarı kayarken içinde bir adrenalin patlaması hissediyorum. Midemde gergin bir çarpıntıyla elini kabul ediyorum. Hazır mıyım?

"TAMAM, BU *ÇILGINLIK.*" Deponun derinliklerine doğru ilerlerken müzik çalıyor, dikkatimi nereye vereceğimi bilemiyorum. Alan lüks bir karnavala dönüştürülmüş, üstü büyük bir çadırla örtülmüş ve baktığım her yerde görülecek abartılı bir şey var. Bir çift akrobat üstümüzde salınıyor. İleride, müstehcen kırmızı elbiseli bir kadın kürsüde duruyor,

alevli meşalelerle hokkabazlık yapıyor. Sağımızda, bir kadın pandomimci iç çamaşırlarıyla bir taburede otururken, dramatik, burma bıyıklı, yarı giyinik bir adam hemen arkasındaki bir hedefe bıçak fırlatıyor.

Baştan sona, dar siyah etekli ve göğüs uçlarını örtmek için püskülden başka bir şey takmayan puro kızları, ellerinde içki tepsileriyle dolaşıyor.

"Sanırım bu geceyi neden bu kadar çok sevdiğinizi biliyorum." Henry'ye maskemin arkasından muhtemelen deşifre edemeyeceği bir bakış atıyorum.

Yakışıklı yüzünde görebildiğim tek şey ağzı olabilir, ama gülümsediğinde bu gülümseme muziplikle süsleniyor. Kulak mememi dudaklarıyla sıyırmak için eğiliyor. "Ve sen de öyle *olacaksın.*"

Omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor. Bu hem bir tehdit hem de bir söz gibi geldi.

Elimi tutarak beni içeri götürüyor ve bir kızı durdurarak ikimize de meyan kökü gibi tadı olan siyah bir şeyden birer shot getiriyor.

Bu partiyi kim organize ettiyse hiçbir masraftan kaçınmamış. Sirk arabalarına benzeyen sahneler devasa odanın dış duvarını kaplıyor. Bazıları yaklaşan gösterinin beklentisiyle loş bir şekilde aydınlatılmışken, diğerlerinde açık saçık kıyafetler giymiş karnaval karakterleri sergileniyor. İleride küçük kalabalıkların ve bolca tezahüratın olduğu bir karnaval oyunları sokağı beklemektedir. Ötede, yanan bir Eğlence Evi tabelası çağırıyor.

"Çocuklar nerede?"

"Buralarda bir yerde." Henry beni daha derine götürürken pek endişeli görünmüyor.

"Onları nasıl bulacaksın?" Konukların hepsi pandomimcilerden akrobatlara ve aslan terbiyecilerine kadar özenle hazırlanmış kostümler giyiyor. Palyaçolar tipik kırmızı burunlu, sarkık ayakkabılı serseri versiyonlarına benzemiyor. Bu adamlar fit ve jartiyerleri dışında gömleksizdir. Çoğu maske benimki gibi beyaza boyanmış ve abartılı suratlar. Birini diğerinden ayırmak imkansız.

"Her zaman birbirimizi buluyor gibiyiz." Dudakları bükülür. "Ve Margo ile, güven bana, onu gördüğünde anlayacaksın."

Neden şaşırmadım? "Tema değişiyor mu demiştin?" "Evet.

Geçen yıl Noel Baba'nın Köyü'ydü."

Sırıtıyorum. "Sen kimdin?"

"Sence kim? Doğal olarak Bay Claus."

"Elbette." Sirk müdürü sirki yönetir; Bay Claus Kuzey Kutbu'nun patronudur. Henry her zaman yetkili olmak zorundadır.

"Sonra gizemli cinayet yılı vardı. Dedektif bendim. Şimdiye kadar en sevdiğim yıl Roma İmparatorluğu oldu. Küçük bir kolezyumları, bir hamamları, bir pazarları vardı... Çılgıncaydı."

"Peki sen hangi Sezar'dın?"

"Ben Spartacus'tüm."

"Bir gladyatör mü?" Henry'yi bir peştamalın içinde hayal etmeye çalışıyorum. "Fotoğrafları var mı?"

"Kesinlikle hayır."

İleride bir atlıkarınca dönüyor, büyük boy atlar yanardöner renklerle boyanmış ve süslü koltuklarla eyerlenmiş. Birkaç kişi biniyor, bazıları tek tek, bazıları da çift olarak. "Uzun *zamandır* bunlardan birine binmemiştim."

"İstersen daha sonra deneyebiliriz. Bütün gece vaktimiz var."

Bize en yakın olan çifti izliyorum - aptal şapkası takmış bir çift soytarı. Erkek koltuğunda arkasına yaslanırken, kadın da onun üzerinde duruyor. Kalçalarının eğilme şekli... "Onlar-"

"Sikişmek mi? Evet."

Ağzım açık kaldı. "Burada buna izin var mı?" "Burada izin *verilmeyen* pek bir şey yok."

Maskenin altından burnumun kırıştığını hissediyorum. "Atları temizlemek için mendilleri var mı?"

Henry gülüyor. "Hadi gel." Kolunu sırtıma dolayarak oyunlar sokağına doğru ilerliyoruz.

Bu bölüm bana Greenbank'in yaz festivalini hatırlatıyor, enerjik sesler skorları yayınlıyor ve kazananları duyurmak için çanlar çalıyor. İstasyonların etrafında küçük kalabalıklar oluşuyor ve insanları alkışlıyorlar.

Tanıdık birini gördüğümde yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Kova topu!" "Kaç yıldır oynamadığımı bile bilmiyorum. On beş, belki?" Henry mırıldanıyor. "Benim için geçen yaz."

Siyah-beyaz çizgili bir ceket, fırfırlı bir etek ve stratejik olarak yerleştirilmiş jartiyerler giyen bir kadın pandomimci, standını izlerken bizi fark ediyor ve ellerini çılgınca sallayarak bizi yanına çağırıyor.

"Yapabilir miyiz? Lütfen?" Yalvarırken bedenimi Henry'nin koluna bastırıyorum.

Mavi gözleri maskesinin arkasından bana bakıyor. "Sadece bunu ilginç hale getirmeyi kabul edersen."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"En yüksek puan kazanır. En iyi basket için üç puan."

"Tamam. Ama uyarayım, ben bir profesyonelim. Jed'i *her zaman* yenerim." Kız arkadaşının ondan daha iyi nişan alması, her çocuğun bir şekilde top oynadığı küçük bir çiftlik kasabasında, gençlik yıllarımızda hassas bir nokta haline geldi. Ben de diğer çocukların çoğundan daha iyi nişan alırdım.

"Fuckface'in dahil olduğu her şey düşük bir çıta oluşturur, ama ben varım."

"Seni uyarmadığımı söyleme," diyorum şarkılı bir sesle. "Hâlâ on dört yaşımdan kalma dev bir köpeğim var. İki ayak..." Kabine yaklaştıkça sesim uzaklaşıyor ve yukarıdaki kancalarda asılı pelüş hayvanların olmadığını fark ediyorum. Onların yerinde bir dizi dildo, vibratör, tıkaç ve tanımlayamadığım şeyler sallanıyor.

Maskemin ardında gözlerim kocaman.

"İki ayaklı bir köpek hakkında ne diyordun?" Henry, vitrin rafında duran müstehcen uzunluktaki bir dildoyu işaret ederek mırıldanıyor.

"Bunu kim nereye koyabilir ki?" Oyun sunucusunun sessiz kahkahasını kazanarak haykırıyorum.

Teatral bir şekilde eğiliyor ve ardından toplamda altı adet olan hasır sepet üçgenini işaret ederek bir dizi jestle temel süreci açıklıyor.

"Bahse giriyoruz. Üst sepet üç puan, ikinci sıra iki puan, alt sıra bir puan." Henry bileziğini bir makineye vuruyor. "Üç topu da batırmak sana ne kazandırır?"

Pandomimci özenle hazırlanmış oyuncakların en üst sırasını işaret eder.

"Mükemmel. Bunu *gerçekten* ilginç hale getirelim. Kazanan kaybeden için bir ödül seçecek ve kaybeden bu ödülü bu gece burada kullanmak zorunda kalacak. Kulağa adil geliyor mu?"

"Tabii ki! Yukarıda üzerinde adın yazan bir fiş görüyorum" diye takılıyorum. Bu shot, gecenin erken saatlerindeki içkilerle birleşince bana biraz sıvı cesareti verdi.

"Hangisi?" diye soruyor rahat bir şekilde.

"Gümüş uçlu küçük olan. Bence sana çok yakışacak." Henry hiç oyuncakları kendi üzerinde denedi mi? Bunu bilmem gerekirdi.

Pandomimci tezgahın üzerine altı top koyarken yüzünde şok olmuş bir "*Oh" ifadesi belirir.*

Henry sırıtıyor ama cevap vermiyor. "Dönüşümlü

atışlar mı?" "Neden olmasın."

Eğilip elini sallıyor ve ring şefi kostümüyle bu daha da dramatik bir hal alıyor. "Önce bayanlar."

Topu alıp tepeye nişan alıyorum, birden keşke deneme atışı isteseydim diyorum. En son oynadığımdan beri bir yıl geçti. Ama on beş yıldır

Henry.

Top ikinci sıra, sağ sepete düşer ve yerleşmeden önce bir kez daire çizer.

"Bana iki puan," diye ilan ediyorum.

Pandomimci zilini iki kez çalarak aşağı yukarı zıplar.

Henry topunu alır ve zarif bir atışla üst sepete bırakır. Oyun sunucumuz abartılı bir neşeyle zili üç kez çalıyor.

"Sanırım senin iki puanına karşılık üç puan, değil mi?" Dedi.

"Yeni başlayanların şansı."

Sırıtıyor. "Senin sıran."

Artık üst potayı hedeflemekten başka seçeneğim yok. Topumu topluyorum, nişan alıyorum ve nazik bir elle bırakıyorum. İçine yerleşmeden önce birkaç kez dönüyor. "Toplam beş puan," diye sesleniyorum zil çalarken. "En üstteki basketi atmada tekrar iyi şanslar."

"Lise basketbol takımımın iki yıl üst üste eyalet şampiyonu olduğundan bahsetmiş miydim?" Henry topu fırlatıyor ve top ilk top gibi hafifçe yere düşüyor. "Ve ben en skorer oyuncuydum?"

Nefesim kesildi. "Beni kandırdın!"

"Hayır, bir karnaval oyununda berbat olacağımı varsaydınız ve ben de sizi düzeltmedim. Affedersiniz, elinizdeki en büyüğü bu mu?" diye soruyor pandomimci, bana tek boynuzlu at boynuzunu anımsatan gökkuşağı renginde tuhaf bir oyuncağı işaret ederek.

Birden gerildim. Henry'ye karşı kaybedebilirim. Bana bu oyuncaklardan hangisini kullandıracak? Hoşuma gitmeyecek bir şey olmayacağına eminim ama bunu burada dikkat çekmeden nasıl kullanabileceğimizi anlamıyorum.

Üçüncü topumu aldım. "Basketbol oynadığını nasıl bilemedim?"

"Aynı şekilde kova topunu olimpik bir spor haline getirdiğinden de haberim yoktu" diye karşı çıkıyor. "Cidden, hep böyle rekabetçi miydin?"

Konsantre olurken dişlerimi sıkarak tekrar en üstteki sepete nişan alıyorum. Yuvarlanıp ilk sıradaki kovaya düşmeden önce bir kez içeride dönüyor. Zil bir kez çalıyor.

"Pardon, şimdi skor ne? Kaybettim," diye alay eder

Henry. Pandomimci altı ve altı işareti yapar.

"Doğru... Berabere kalırsanız tüm atışlarınızı kullanmış olursunuz. Yani, bu sepetlerden *herhangi birine* koyabilir ve kazanabilirim. En düşüğüne bile." Hiç çaba harcamadan atarken ağzı kaşlarını çatıyor. "Ya da bunlardan bir tane daha alabilirim."

Üçüncü kez, top tepeye düşer.

"*Her şeyde* nasıl da iyisin!" Pandomimci zıplayıp zilini çalarak kazananı ilan ederken ciyaklıyorum.

Dramatik bir selamla en üst sırayı işaret ediyor. "Öneriniz nedir?" diye sorar.

"Bir dakika" der gibi parmağını kaldırıyor ve tezgâhın altına uzanarak iki gümüş klips çıkarıyor.

"Bunlar ne?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Pandomimci hiç tereddüt etmeden ya da utanmadan jartiyerini çıkarır ve klipsleri göğüs uçlarına takar.

İrkildim. O yaramaz bir pandomimci.

Henry, "Acının ona göre olduğunu sanmıyorum," diyor.

Pandomimci bir parmağını daha havaya kaldırıyor - bununla çok eğleniyor. Tekrar tezgahın altına uzanarak yumruk şeklinde dev bir dildo çıkarır.

Nefesim kesildi. "Sakın buna cüret etme!"

Teslim olmak için ellerini kaldırıyor. "Tamam, tamam. Madem bununla bu kadar ilgilendiniz, onu alalım." Gümüş fişi işaret ediyor.

Midem sinirden kıpır kıpır oluyor. "Evet. *Senin* için, benim için değil." "Sanırım *sen* kazanmalıydın o zaman."

Hâlâ kelepçeleri takan pandomimci, ucunda kanca olan uzun bir metal çubuk kullanarak hâlâ kutusunda duran yeni bir kelepçe alır. Onu ve küçük bir kayganlaştırıcı şişesini bir selamla teslim eder, Henry ile kendisi arasında bir parmak sallar ve ardından Eğlence Evi'ne giden tabelayı işaret eder.

"Sadece oyun, teşekkürler. Ama belki orada görüşürüz," diyor Henry hoş bir şekilde ve beni uzaklaştırıyor.

"Bu da neydi şimdi?" Ben sordum.

"Sanırım beni Eğlence Evi'nde sikip sikemeyeceğini soruyordu."

Çenem düştü. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" Geri dönüp kafasına bir top fırlatmaya hazırım. Ya da kenetlenmiş meme uçlarına.

Henry kolunu göğsüme dolayarak beni kementledi. "Sakin ol, şaka yapıyorum. Sayılır." Küçük paketi havaya kaldırdı. "Bu sana çok yakışacak. -"

Beni kendine çekmeden önce kaburgalarına dirsek atarak gülmesini sağlıyorum. Yolumuza devam ederken ona yaslanıyorum. "Bu gece farklı görünüyorsun."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum. Eğlenceli. Rahat."

"Çok sık anonim olamıyorum. Bu güzel bir değişiklik. Burada istediğimi yapabiliyorum ve gazeteciler ya da fotoğraflar hakkında endişelenmeme gerek yok. Kimse benim olduğumu bilmiyor. Kimsenin umurunda değil."

"Sanırım bu herkes için geçerli."

"Aynen öyle. Bu da geceyi ilginç kılıyor."

Akla gelebilecek her türlü sirk karakteri etrafımızı sarmış durumda - büyücüler, vantriloklar, eğitimli hayvanlar gibi giyinmiş insanlar- ve görünen o ki kimse sofistike kostümleri için hiçbir masraftan kaçınmamış.

"Burada ünlü insanlar var mı? Aktörler ya da şarkıcılar gibi?"

"Eminim vardır, ama bize yüzlerini göstermedikleri sürece asla bilemeyiz. Kuralların güzelliği de burada."

Ünlü insanlardan bahsetmişken... İleride, şık bir kadın kalabalığın arasında ilerliyor, vücudunu saran şeffaf siyah kumaşın altından kıvrımları görünüyor. Her açıdan dikkat çekiyor.

"Haklıymışsın." Margo'yu açık saçık falcı kostümünün içinde, altın maskesiyle bile yanıltmak mümkün değil. Onu, dolgun göğüslerini ve uzun, ince gövdesini tanıyacak kadar çok kez çıplak gördüm. Giydiği siyah tanga çok az şey gizliyor. Meme uçlarındaki püsküller daha da azını.

Joel -sanırım- onun arkasında yürüyor, güçlü bir adam gibi giyinmiş, koyu kırmızı tek parça bir tulum giymiş, kolsuz üst kısmının yarısı ustaca yırtılmış ve kaslı gövdesini göstermek için açılmış. Şortu dar, koşucunun kalçalarını ve başka herhangi bir kostüm partisinde müstehcen kabul edilecek belirgin bir çıkıntıyı ortaya çıkarıyor. Pandomim maskesine boyalı bir bıyık dokunuşu eklenmiştir.

Aksanıyla, "Siz ikiniz muhteşem görünüyorsunuz," diye mırıldanıyor ve sanki Henry'yi görmemiş gibi parmak uçlarına uzanarak onu çift yanağından öpüyor.

"Biz olduğumuzu nereden anladın?" diye sordum.

"Seni seçmek zor değil." Kırmızı örgümü parmaklarının arasında döndürüyor. "Diğerlerini bulabildin mi?"

"Hayır, ama daha yeni geldik."

"Mükemmel zamanlama. Bir gösteri başlamak üzere." Bizi takip etmeye çağırıyor.

"İNANILMAZLAR." İki akrobat grubunun boğucu bir müzik eşliğinde hava halkaları üzerinde dönmelerini izlerken Henry'nin göğsüne yaslanıyorum, kıyafetlerinde hiçbir şey yok

stratejik olarak sarılmış kalın bir likra kurdeleden daha fazlası. Sahne, bana dev bir kuş kafesini anımsatan bir yapıda, sanatçıları giderek büyüyen seyirci grubundan ayırıyor.

"Soldakilerin performansını daha önce görmüştüm," diye fısıldıyor Margo, kadın ve erkek çifte bakarak. "Enfesler."

"Aynı insanlar olduklarını nereden biliyorsun?" Yüzleri özenle boyanmış.

Çekingen bir gülümseme dudaklarına değiyor. "Yapabilirim işte."

Sanatçılar döndükçe ve kumaş şeritleri çözülüp aşağıdaki minderde biriktikçe nefes sesleri yükseliyor. Bu noktadan sonra performanslarının sanatsallığı büyük ölçüde değişiyor, çıplak bedenler kalabalığı kızdıran çıplak açıları ortaya çıkarmak için bükülüyor ve geriliyor.

"Birkaç akrobasi dersi almıştım," diye düşünüyor Margo, gözde çifti kendilerini bilinçli bir şekilde konumlandırırken -erkek ringin dibinde otururken, kadın kalçalarının tepesi erkeğin ağzıyla aynı hizaya gelene kadar vücudunu kıvırıyor. Adam yüzünü kadına gömüyor ve aleti herkesin görebileceği şekilde dışarı çıkana kadar şişiyor.

Boğazından aşağıya, dibine kadar kaydırıyor.

Bu şimdiye kadar yapılmış en tehlikeli altmış dokuz *olmalı.*

Etrafımızdaki kalabalığa bir göz atıyorum, yüzleri göremesem de, ayrılmış dudaklar ve küçük gülümsemeler, insanların seks yapmasını izlemekten çekinmeyen bir seyirci kitlesini ortaya çıkarıyor. Bazıları işi bir adım öteye götürüyor, elleri partnerlerinin pantolonlarında ve eteklerinde geziniyor.

Henry kulağıma fısıldayarak, "Biraz dokunmak iyidir, ama devam etmek istiyorlarsa, bunun için yerleri var," diye odaklandığımı fark etti. "Yerin ortasında sevişen insanlar istemiyorlar."

Henry'nin bu kelimeyi söyleyiş şekli, çakıl taşı gibi sesi bile kanımı kaynatıyor. Kadın çift hâlâ yüzüklerinin üzerinde dönüyor, ama vücutları şimdi yüzüğün ortasına dizilmiş, bacakları gerilmiş ve ayak parmakları üstten sarkarken her iki yana desteklenmiş durumda. Alt kısımları birbirine değerken şehvetli bir öpücükle buluşuyorlar.

vücutlar birbirine sürtünüyor.

Omzumun üzerinden Henry'ye bakıyorum ve onun dikkatini yukarıdaki insanlara verdiğini görüyorum.

İnsanları seks yaparken izlemekten hoşlandığını keşfettiğim geceyi hatırlıyorum. Margo ve Joel ile kulüpteydik ve özel odada sevişmeye başladılar. O zamanlar Henry'ye çok kızgındım, uzun zaman önce yaşadıkları kısa kaçamaktan sonra hala Margo'ya karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyordum.

O zamandan bu yana çok yol kat ettik.

Bana bakmak için dikkatini kesiyor ve sonra bir kolunu belime doluyor ve beni vücuduna çekiyor, sert uzunluğunu sırtımda hissetmeme izin veriyor. "Bana bakıyorsun," diye fısıldıyor, eli eteğimin altına, küçük siyah altlığın elastik bandının altına kayarken.

Geriliyorum - eteğim gizlese bile izleyen herkes ne yaptığını anlayacaktır - ama sonra Margo ve Joel dışında kimsenin kim olduğumuzu bilmediğini hatırlıyorum. Ve ayrıca, *kimsenin umurunda değil*. Tam şu anda tepemizde canlı bir ikili seks gösterisi varken neden bizi izlesinler ki?

Henry'nin iki parmağı yarığımdan geçip kaygan girişime girerken kendimi rahatlamaya zorluyorum.

Eğilip kulağıma fısıldıyor, "Onları izlemek seni ıslatıyor."

Onaylayarak mırıldanıyorum, ona daha iyi erişim sağlamak için duruşumu ayırıyorum. Ama parmaklarını dışarı kaydırıyor ve benim hayal kırıklığı homurdanmamı kazanıyor.

"Güzel. Bu işi kolaylaştıracak." Eli tekrar altıma giriyor. Bu kez serin ve sert bir şey etimi sıyırıyor ve bunun onun kova topu ödülü olduğunu hemen anlıyorum. Ucu yavaşça seksime doğru iterken nabzım bir çentik atıyor. En azından o noktayı seçmişti.

"Bunu ambalajından ne zaman çıkardınız?"

"Sen Margo'ya bakarken. Sana bu gece kullanacağımızı söylemiştim." Evet, ama bu kadar çabuk beklemiyordum. "Ne zamana kadar?"

"*Ben* onu çıkarmaya karar verene kadar." Dişleri kulak mememi sıyırıyor ve omurgamdan aşağı bir titreme gönderiyor.

Dönüp dudaklarını dudaklarımla yakalamaya çalışıyorum ama ben yapamadan uzaklaşıyor. Daha önce fark etmediğim aslan terbiyecisi kostümlü bir adam yanımıza geldi, kırmızı ceketi altındaki pürüzsüz, kaslı göğsünü gösterecek şekilde ayrılmıştı. Siyah-beyaz çizgili bir pantolon giyiyor ve sarmal siyah bir kırbaç kalçasında duruyor. Pandomimciyi andıran maskesinin üzerinde pençe izleri vardı. Kan damlacıklarıyla dolu bir yanak.

Eğiliyor. "Şimdiye kadar iki tane *çok seksi* sakallı kadın gördüm."

Ağzım açık kaldı. Ama tabii ki Merrick'ten saklanmanın da bir yolu yok. Kostümlerimizi o seçti. "Bu daha çok benim tarzım."

Maskesinin ardındaki mavi gözleri göğüs dekolteme düşüyor. "Sevdiğine sevindim o."

Çiftler pozisyonlarını ve cinsel eylemlerini değiştirdiler.

"Sıkıldım." Merrick dirseğiyle Henry'yi dürttü. "Eğlence Evi'nde görüşürüz çocuklar." Bununla birlikte, yürüyüp gider.

"Eğlence Evi'nde ne var?" Ve daha da önemlisi, Merrick'i bundan daha çok ne ilgilendirir?

Henry gülümsüyor. "Bir sürü

eğlenceli şey." "Ne gibi?"

"Oraya gittiğinizde göreceksiniz."

Sıkıntıyla ayağımı yere vuruyorum, bakışlarım Merrick'in az önce ayrıldığı yöne doğru kayıyor. "Onun hikayesi ne?"

"Hikaye yok."

"Daha önce bir hikaye olduğunu söylemiştiniz."

"Gerçekten mi? *Bu* oluyor" - çenesini, ağızları diğerinin bacakları arasında sabitlenmiş, imkansız açılarla bükülmüş iki kadına doğru uzatıyor -"Merrick ve benim hakkımda konuşmayı mı tercih ediyorsun?"

"Evet." Göğsümü onun göğsüne bastırmak için dönüyorum, kollarım onun etrafında sıkılaşıyor. İçime soktuğu pürüzsüz gümüş oyuncak hareketle birlikte kayıyor. Biraz garip hissettiriyor ama oraya gitmesi amaçlanmamıştı. "Çünkü *sana* tamamen takıntılıyım, bunu zaten bilmiyor muydun?"

Beni kalabalıktan uzaklaştırıyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

"İkinizin takılmadığını söylemiştiniz ama..." Sorunun aklımda kalmasına izin verdim.

Hava.

"Bir keresinde işler biraz kontrolden çıktı," diye itiraf ediyor.

Biliyordum. "Peki senin için 'kontrolden çıkmış' olan tam olarak nedir?"

Çünkü Henry'nin

cinsel eylemler için eşik, Rahip Enderbey'in kürsüsünü ateşe verecektir. "Birlikte bir kadını becerdik."

"Bunu daha önce de yapmıştın." Görünüşe göre birkaç kez, beni çok üzdü.

"Öyle değil. *Çok* dar oldu diyelim."

Bu senaryoyu hayal ederken ağzım bir *Oh* şekli alıyor. "Yani, ikiniz, yani... *birlikte*." İşaret ve orta parmağımı birbirine bastırarak havada tutuyorum. "Sen, ben ve Ronan gibi *değil*."

"O geceki gibi değil, hayır." Beni dikkatle izleyen Henry'nin gözlerinde okunamayan bir şey titreşiyor. "Ben penis arzulamıyorum. Merrick bazen istiyor. Bunu biliyordum ama yine de zorladım."

"Hayır demenin zor olduğunu söyledi."

Bu bir kıkırdamayı hak ediyor. "Sanırım merak ettim ve rahat olduğumdan daha ileri gitmemesi için ona güvendim."

Henry ve Merrick'in bu kadar yakın bir şekilde birbirlerine dokunduklarını düşününce karnımın alt kısmına bir sıcaklık doluyor, ama bu sıcaklık Henry'nin başka bir kadınla birlikte olduğu başka bir görüntü tarafından hemen söndürülüyor. "Sonrası ikiniz için de tuhaf mıydı?"

"Ne? Hayır. Ben Mer." Merakla kaşlarını çatıyor. "Ve sik arzulamıyor olabilirim ama bu yaptığımız şeyden zevk almadığım anlamına gelmez."

"Yani... O biseksüel."

"Etiketlere ilgi duymuyor ama evet, öyle de denebilir. Onu çoğunlukla kadınlarla gördüm ama birkaç erkekle de takıldı. Kısa bir süre önce biriyle ilişkisi vardı. Bana söylediğine göre ciddi bir ilişkiymiş."

"Ne oldu?"

"İşler yolunda gitmedi." Henry duraksıyor, bana ne kadarını anlatacağına karar verirken çenesi geriliyor. "Merrick benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Ona tamamen güveniyorum. Ama o benimkinden çok farklı bir ailede büyüdü."

Henry'nin bana anlattıklarına bakılırsa, William Wolf'un evindeki hayatın pek de sıcak ve samimi olmadığı düşünülürse, Merrick için pek bir şey söylenemez. Bunun yemek masasında kulak misafiri olduğum konuşmayla bir ilgisi olmalı. İsmiyle ilgili bir şey. "Ne demek istiyorsun-"

"Bilmene ya da endişelenmene *hiç* gerek olmayan şeyler," diye sözümü kesti Henry. "Ama merak ediyorsan diye söylüyorum... *hayır.*"

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Hayır, ne?"

İşaret parmağı dudağımın üzerinde geziniyor. "Eğer benimle, seninle ve Merrick'le ilgili küçük fanteziler kuruyorsan, bu düşünceleri o küçük güzel kafandan hemen çıkar. Ciddiyim, Abbi."

Ağzım açık kaldı. "Yapmadım! Ben yapmadım!"

Bana inanmıyormuş gibi mırıldanıyor. "Sanırım bir canavar yarattım."

"İşte b u r a d a s ı n ı z . " Margo ve Joel içeri süzülür. "Yeterince gördük. Devam etmeye hazır mısın?"

"Yolu göster." Henry kolunu bana doladı. Joel'e sırıtıyor. "Görünüşe göre zaten öylesin. Bu kostüm çok fazla gizliliğe izin vermiyor, değil mi?"

Joel'in alt yarısındaki çadıra bakınca ağzım açık kalıyor.

Margo'nun müzikal kahkahası havada çınlıyor. "Ne zaman ağzı sıkı oldu ki?"

BÖLÜM 12

Greenbank'teki Eğlence Evi kontrplak, kumaş ve boyadan yapılmış basit bir yapıydı ve çatırdayan bir hoparlörden sonsuz bir uğursuz kahkaha döngüsü çalıyordu. Kostüm giymiş insanlar arkadan atlayıp Sizi korkutmak için siyah perdeler ve sonra diğer tarafta yüzeye çıkana kadar lekeli parmak izleriyle kaplı bir ayna labirentinde tökezlediniz. Birkaç dakikalık bir heyecandı ve sonra bitti.

Uğursuz palyaço ağzı girişinden geçip siyah ışıkla aydınlatılmış uzun bir perde koridoruna adım attığımız anda, bu Eğlence Evi'nin daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyeceğinden şüpheleniyorum.

"Burada kaybolmak çok kolay. Bana yakın dur," diye uyarıyor Henry, içeride derinlere doğru ilerlerken, sanki elini sıkıca tutmuyormuşum gibi. Çok sayıda insan var, ama küçük kalabalıkların oluştuğu birkaç alan dışında sıkışık hissettirmiyor. Biz yaklaşırken bir perde açılıyor ve pleksiglas bir pencerenin ardındaki küçük bir odayı aydınlatıyor. Çıplak sarışın bir kadın sallanan bir düzeneğe bağlanmış, izleyicilere karşı çıplak, maskesinin göz deliklerinin üzerine siyah bir kurdele bağlanmış. O bizi göremiyor ama biz kesinlikle onun her *şeyini* görebiliyoruz.

Kovalı top oyunundaki jartiyerli pandomimci, siyah bir kırbacın sapıyla kalçasına vurarak adım atıyor, boyalı yüzü bu kadına ne yapacağını düşünüyormuş gibi çarpık.

"*Nedir* bu?" Fısıldıyorum, eşit derecede büyülenmiş ve garip hissediyorum.

"Konuklar bu küçük vitrinlerde yer almak için para ödüyor," diye fısıldıyor Henry. "Bazıları diğerlerinden daha uysal."

Henry'ye kuşkuyla bakıyorum. "Bunun için para mı *ödedi*?" Soyulup asılmak için mi?

Henry omuz silkiyor. "Herkesin kendine göre bir şeyi var ve kimse onun kim olduğunu bilmiyor, ne fark eder ki?"

Sanırım, ama... "Ona ne yapacak?" "Ne
isterse."

Pandomimci sorumuza cevap verircesine, "Biliyorum!" diyor ve ardından kırbaçla kadının tümseğine vuruyor.

Kadının vücudu darbeyle sarsılıyor ve çığlığı camdan dışarı taşıyor.

Pandomimci, deneğinin etrafında volta atmaya devam ederken sırıtıyor ve deri yapraklarla kadının vücudunun kıvrımlarını izliyor. Her adımı bir balerininki gibi.

"Yani seni Eğlence Evi'nde becermeyi önerdiğinde umduğu şey bu muydu?"

"Ya da aynı derecede ahlaksızca bir şey."

Pandomimci kadının kalçalarının arasına bir kez daha vuruyor ve bu kez kadının feryadı kısa bir süre sonra inlemeye dönüşüyor. Ve etrafımızdaki insanlar hayranlıkla izliyor.

Ancak bu uzun koridorda oluşan tek kalabalık bu değil. "Bu partiye kim bayılırdı biliyor musun?" Fısıldıyorum.

"Sakın söyleme-"

"Connor ve Ronan." Böyle bir yer için akıllarını kaybederlerdi.

"Burada gördükleriniz hakkında onlara hiçbir şey söyleyememeniz çok kötü. *Asla*." Sesindeki keskin uyarıyı duyuyorum. "Hadi, bakalım başka ne varmış."

Görülecek çok şey var ve bazı sahneler ne kadar ahlaksız ve grafik olsa da, kendimi başka tarafa bakamazken buluyorum. İnsanlar yılda bir kez bu partiye katılabilmek için mi geliyor? Müstehcen zenginler için bir tür yeraltı seks evi gibi.

Birinde, bir kadın sandalyeye bağlanmış, bacakları iki yana açılmış, bir pandomimci onu vibratörle orgazmın eşiğine getirdikten sonra tekrar tekrar çekiyor. Bir diğerinde, bir adam bir platform üzerinde alçakça dönen bir boyunduruğa hapsediliyor ve bir pandomimci onu kırbaçlayıp kürek çekerken bize üç yüz altmış derecelik bir görüş açısı sağlıyor.

Yine de tüm gösteriler, eğlenceli kostümler içindeki pandomimciler tarafından cinsel işkenceye maruz bırakılan insanlarla ilgili değil. Yatakta, sandalyede, cam kenarında ayakta, çeşitli pozisyonlarda seks yapan çiftlerin olduğu arka arkaya üç gösteriye geliyoruz. İzleyicilere hiç aldırış etmiyorlar gibi görünüyor.

Bunu yapacak cesaretim olduğunu sanmıyorum, böyle bir dürtü de hissetmiyorum. Yine de bu çekici bedenlerin sarsılmasını izlemenin ve onların coşku çığlıklarını dinlemenin içimde bir şeyleri harekete geçirdiğini inkar edemem, özellikle de bu maskenin anonimliği ardında.

"Bu kabinlerden kaç tane var?" Perdesi çekilmiş bir pencerenin önünden geçerken soruyorum. Bir sonraki katılımcı için hazırlanıyorlar.

"Çok fazla." İleride tünelin başka yönlere açıldığı yeri işaret ediyor. "Ve *bütün* gece boyunca meşgul olacaklar."

Tam oraya ulaştığımızda bir perde açılıyor ve dizlerinin üzerine çökmüş, iplerle bağlanmış, elleri arkadan bağlı, meme uçlarına kelepçe takılmış çıplak bir kadın ortaya çıkıyor. Parlak kırmızıya boyanmış dudakları dışında yüzünü bir maske örtüyor.

Zinde, çıplak, maskeli bir adam ona doğru yürüyor ve yaklaşırken olağanüstü uzunluğunu okşuyor. "Aç," diye emrettiğini duyuyorum ve kadın da açıyor.

Sarışın başının arkasını yumruklayarak, sikini ağzına sokuyor ve onu tamamen üzerine bastırıyor. Ancak kız tıkandığında rahatlıyor ve saçlarını sıkıca kavrayışını serbest bırakıyor. Geri çekilmek için geri çekilirken damarlı etinde kırmızı bir ruj halkası bırakır. Bu sadece birkaç saniye sürüyor ve adam onu tekrar bütün olarak yutmasını sağlıyor.

"Onu boğacak," diye mırıldandım.

"Duyduğuma göre, bu onun olayı."

Duyduklarından mı? Ama bu Henry'nin onu tanıdığı anlamına gelir. Adamın ağzını, küçük bir at kuyruğuyla arkadan bağladığı zengin kahverengi saçlarını inceliyorum. Ve nefesim kesildi. "Bu-"

Henry, "Burada isim yok," diye azarlıyor. "Ama evet."

Yani Warner'ın siki boğazında olan kadın Tatiana.

Ruj kesinlikle uyuyor.

"Belki de *bu* yüzden bu gece hiçbir şey yemedi." Yedi çeşit yemekten kusmak istemiyordu.

Henry homurdanıyor.

Warner eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor, eli bacaklarının arasından kayarak klitorisini okşuyor. Kız basit bir "evet" ile cevap veriyor ve bu da onun hınzır gülümsemesini kazanıyor.

Tatiana'nın yüzü kıpkırmızı olana ve ağzından tükürükler akana kadar Warner'ın onun bekleyen ağzına sokulduğu, sadece boğuk bir ses çıkardığında kısa süreliğine geri çekildiği acımasız, ahlaksız bir düzene giriyorlar. Eminim bütün gece uğraştığı tertemiz makyajı şimdi maskenin altına bulaşmıştır.

Tatiana'nın bundan nasıl zevk alabildiğini anlamıyorum ama ben kimim ki yargılayayım. Henry sanki aklımı okuyormuş gibi, "Bu *bizim* tarzımız değil," diye fısıldıyor.

Şakağımı öpüyor ve beni uzaklaştırıyor.

Nereye baksam insanlar seks yapıyor ya da seks izliyor. Bu etkinlik seksle dolu. Gelecekteki kocamın kim olduğunu biliyorum. Hiç kaçırmamasına şaşmamalı. Ama sorulara yol açıyor. "Hiç o odalardan birine girdin mi?"

"Evet."

"Kaç kez?"

"Her zaman." Cevap vermekte tereddüt etmedi.

Bunu hayal etmeye çalışırken midem bulanıyor. Henry'nin izlemekten hoşlandığını biliyordum. Sahneye çıkmaya bu kadar hevesli olacağını düşünmemiştim. Belki de sızdırılmayı bekleyen bir video *vardır*. "Peki ne oldu?"

Bana bakıyor ve kaşlarının "Sence ne oldu Abigail?" der gibi kalkık olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yok.

"Böyle bir şey miydi?" Pencerede, bir pandomimci tarafından yere yatırılmış bir adamı gösteriyorum.

Henry kahkahasını bastırır. "*Böyle* bir şeyle ilgileneceğime dair nasıl bir izlenim bıraktım ki?" Beni elimden tutup çekti. "Kontrolü bırakmaktan hoşlanmıyorum."

"Sen söyleme." Henry Wolf kontrollüdür. Bu bir slogan olabilir.

Kıçıma şakacı bir şaplak ve yumuşak bir "velet" cevabı aldım.

"Peki, sonra ne olacak?"

"Size göstereyim." Kalabalık bol olsa da bu koridor daha sessiz görünüyor. Çoğu seks yapan çiftleri, bazıları sandalyede oturmuş, seyirci önünde mastürbasyon yapan kadınları gösteren yarım düzine vitrinin önünden geçiyoruz. "Çoğunlukla bu." Henry üçlü grupların olduğu bir kümenin yanından geçerken dikkat çekiyor. Devasa bir yatakta iki erkek ve üç kadın olmak üzere beş kişinin bulunduğu bir vitrinde duruyor. "Bir keresinde, bunun gibi."

İki kadının sırayla bir adama sakso çekmesini izlerken çenem kilitleniyor, üçüncüsü ise elleri ve dizleri üzerinde, yumruğu sarışın at kuyruğunu kavrayan diğer adamın arkadan içine girmesine izin veriyor.

Kollarını destek için ayarlıyor ve bileğinin iç kısmında iç içe geçmiş üç kalpten oluşan bir dövme ortaya çıkıyor.

Çenem düştü. Bu Kendra. Ama onunla seks yapan adam Preston değil. Diğer adama odaklanıyorum, uzun gövdesi belirgin ama ince bir tarafı var. İki kadının da başını tutuyor ve sikine yaklaştırıyor.

Başını arkaya eğip yüksek sesle, gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. İçinden fışkıran döller kadınların dudaklarına çarparak maskelerinin üzerine sıçrıyor.

Bu Preston.

Kendra, onu New York'a getirdiğinde neye imza attığını biliyor muydu? Yani, maskeli bir yabancıyla seks yapmaktan zevk alıyor gibi görünüyor. Ama bu yüzden mi akşam yemeğinde Henry'ye bu kadar şiddetle bakıyordu? Onun da bu gösterilerden birinde onlara katılmasını mı bekliyordu?

Henry'nin Preston'ın bu partiye bir iş arkadaşını davet etmesini onaylamamasına şaşmamalı. Ama kendini ifşa etmeden büyük patron hakkında ne söyleyebilirdi ki? Seks partileri ve alemler tipik bir su soğutucusu sohbeti değildir.

Henry'nin karanlık kıkırdaması kulağımda kıvrılıyor. "Bu bir sürpriz olmamalı." "Sürpriz değil. Ben sadece..." Henry bana her konuda ayrıntılı bilgi vermedi.

ama onun zevklerinin riskli olduğunu biliyorum. Daha önce birkaç kez birden fazla kadınla birlikte oldu.

Ama şimdi bunu izlerken ve Henry'yi bu adamlardan biri olarak hayal ederken, asla kaçırmadığı, istediği her *şeyi*, istediği kişiyle yapabildiği bu tatsız yıllık etkinlikte ...

Buraya her geldiğinde bu odaları kullanıyor. Bunu itiraf etti.

Peki bu gece için ne anlama geliyor?

Başka bir kadının ellerini -ve diğer uzuvlarını- onun üzerinde *bu şekilde* tuttuğunu düşünmek bile yumruklarımı sıkmama ve gözlerimin öfkeden bulanıklaşmasına neden oluyor. Özellikle de *bana* kimsenin dokunmayacağını ilan etmişken.

"Seni rahatsız eden ne?" Aniden sordu. Duygularımı ondan saklamakta hiçbir zaman iyi olmadım.

Etrafımda bu gösteriyi izleyen yabancı kalabalığa bakıyorum. "Bu gece bana bunu yaptırmayacaksın, değil mi?" Fısıldıyorum. Ya da hiç, bu konuda.

Çenesindeki kaslar kıpırdıyor. Elimi tutarak beni hızlı adımlarla koridorun sonuna ve bir köşeye götürüyor, bu yabancı nesne her aceleci adımda içimle alay ediyor.

Burası farklı - hâlâ karanlık ve perdelerle örtülü, ama kapalı kapılar var ve görüş pencereleri yok. Fransız hizmetçi kıyafeti giymiş bir pandomimci, eldivenli ellerinde bir sprey şişesiyle yol boyunca sekerek ilerliyor. Bizi gördüğünde bir öpücük konduruyor. Temizlik personeli bile karaktere bürünmüş ve *hepsi de* yaramaz.

Henry üzerinde parlayan bir ışık olan ilk kapıda durdu, bileziğini tarayıcıdan geçirdi ve beni içeri çekerek kapıyı arkamdan kapattı.

Biz.

"Nedir bu?" Beşe beşten fazla olmayan küçük bir tezgah. Bana hatırlatıyor Herhangi bir kanca ya da sandalye olmaması dışında, çöpler için duvara monte edilmiş küçük bir hazne dışında hiçbir şey yok.

"Maskeni çıkar," diye seslenerek maskesini çıkarıyor. Dışarıdan gelen müziğin sabit nabzı boğuklaşıyor ve rahatça konuşulabiliyor.

Emirlerine uyuyorum. Her ne kadar anonimliği takdir etsem de, tenimdeki hava iyi hissettiriyor.

Ağır ağır iç geçiriyor.

Neden azarlanacakmışım gibi hissediyorum?

"Öncelikle, sana hiçbir şey yaptırmadım, değil mi? Asla *zorlamadım.* Sen?"

"Hayır, ama-"

"Ve zevk alacağını bildiğim her şeyden zevk aldın, değil mi?" "Evet.

Ama ben-"

"Tamam, güzel. Bunu aradan çıkardığımıza sevindim. Beni çok dikkatli dinle, Abigail." Henry'nin sesi soğukkanlı ve sakindi. "O gece Ronan'la yaptığım gibi seni kimseyle paylaşmayacağımı söylediğimde, bir *daha kimsenin sana el sürmeyeceğini* kastetmiştim. Anlaşıldı mı?"

Yutkunuyorum. "Evet."

"Yani oradaki gösteri? İçinde başka birinin sikinin olması? Senden bunu istemem konusunda endişelenmene gerek yok çünkü böyle bir şey olmayacak. *Asla*."

Tereddüt ediyorum. "Peki ya sen?"

"*Ben* mi? Senin içinde aşırı miktarda zaman geçirmeyi planlıyorum. Hayatımın geri kalanında her gün, eğer bana bağlıysa-"

"Hayır, demek istediğim bu değil." Sözleri vücudumun alt yarısında bir ısı dalgası yaratırken bile kıkırdıyorum. "Buraya geldiğin her yıl o odalara giriyorsun. Kendin söyledin."

"İki yılda *bir,* evet. O zamanlar hayatımda değildin."

Bocalıyorum. Tamam, bu bir beyan sayılır ama yine de endişelerimi gidermiyor. "Peki ya gelecek yıl ya da ondan sonraki yıl? Ya bunun tekrar yapmak *istediğin bir* şey olduğuna karar verirsen?" Ya Merrick'in daha önce açıkça belirttiği gibi sıkıldıysa? Üç kadınla birlikte olmak varken neden bir kadınla birlikte olsun ki? "Seni hiç bu kadar sersem görmemiştim. Bütün gece şekerci dükkânındaki bir çocuk gibiydin. Bana bu yaşam tarzından vazgeçeceğini ve pişmanlık duymayacağını mı söylüyorsun?"

Dudaklarını büzüyor, aklından neler geçiyor bilmiyorum ama hem duymaya korkuyorum hem de öğrenmek için can atıyorum. Sonunda bakışlarımla buluştuğunda, mavi gözleri delici. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" Yüzünü tuhaf bir ifade kaplıyor. "O röportaj videosundan beri hiç durmadan dikkatimi çekiyorsun. Seni Alaska'ya asistanım olarak getirebilmek için yalan söyledim, manipülasyon yaptım, senden uzak kalamadığım için tüm geleceğimi riske attım, kalbimi paramparça ettikten sonra bile geri döndüm."

Henry geçen yaz yaptığım hatanın onu ne kadar incittiği konusunda hiç bu kadar açık olmamıştı.

"Lanet bir tasmayla bağlıymışım gibi hissediyorum ve umurumda bile değil. Dışarıda beni bu şekilde bağlayan başka bir kadın yok." Sesi hırçınlaşıyor. "Bana sahipsin, Abbi. Sahip olduğum ve olduğum her şey *senin ve* bu asla değişmeyecek. Bunun için sana söz verebilirim."

Vücuduna sokuluyorum, yanağımı göğsüne bastırarak kalp atışlarının sabit vuruşunu hissediyorum. "Seni çok seviyorum. Sana her zaman yetemeyeceğim için çok korkuyorum." Kelimeleri yüksek sesle itiraf ettiğim anda, parmağımdaki yüzüğe ve geçmişte bu konuda yaptığımız konuşmalara rağmen korkumun hala ne kadar güçlü olduğunu kabul ediyorum.

"Bu mümkün değil."

"Nereden

biliyorsun?"

Beni kollarıyla sarıyor. "Çünkü zaten başka her şeye sahiptim ve hiçbiri senin kadar iyi hissettirmiyor."

Onun sıcaklığına gömülüyorum, bundan zevk alıyorum. Ne demek istediğini biliyorum, en azından ikinci kısmı. Ama hiç onun için yeterli olduğumu hissedecek miyim?

"Gitmek istiyor musun?"

"Hayır. Eğleniyorum."

"Güzel. Çünkü en sevdiğim kısım ileride." Maskesini aşağı kaydırıyor.

"Hangi bölümmüş o?" Bu küçük kabinde kalmayı tercih ederdim.

Çenemi baş ve işaret parmakları arasında kavrıyor ve dudaklarımı dudaklarının arasına almak için eğiliyor. Benden bir inilti kaçıyor ve öpücüğü derinleştiriyor, diline yer açmak için ağzımı sonuna kadar açmaya zorluyor.

Avuçlarımı aşağı doğru kaydırıp kemer tokasını hedeflerken ellerim sert göğsünün üzerinde geziniyor, kıvrımlarının tadını çıkarıyor.

Aynı hızla geri çekiliyor ve parmaklarımı hedeflerinden alıkoyuyor. "Seninle asla sıkılmayacağımı kanıtladığım bölüm."

Maskemi takıyorum ve nabzım hızla atarken onu takip ediyorum.

"Dokuz yaşındayken bir Aynalar Evi'nde KAYBOLMUŞTUM," diye itiraf ediyorum yansımalar koridorunda ilerlerken. Labirent tüllerle örtülü ve kırmızı ışıklarla aydınlatılmış ve ben şimdiden hangi yöne gideceğimi şaşırmış durumdayım. "Orada öleceğime ikna olmuştum." Jed de yardım etmedi, Gravitron'a binmek için kaçtı.

"Belli ki çıkış yolunu bulmuşsun." Henry bir eliyle benimkini kavrayarak yol gösteriyor.

"Babam geldi ve beni aldı. Yerde oturmuş hüngür hüngür ağlıyordum. Sonra beni dışarıdaki binanın etrafında gezdirdi ve ne kadar küçük olduğunu, beni orada asla kaybetmeyeceklerini gösterdi."

"Burası büyük ve çok fazla çıkmaz sokak var, bu yüzden yakın dursan iyi olur." Elimi sıktı.

"Ben de artık dokuz yaşında değilim."

"Hayır, kesinlikle değilsin." Yansımamıza bakmak için bir an duraklar -Yüz kişiden biri.

"Birlikte iyi görünüyoruz." İtiraf edeyim, Cadılar Bayramı için giyinirken hiç bu kadar eğlenmemiştim.

"Var." Dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurmak için öne doğru eğiliyor.

Parmaklarının altımdaki oyuncağın metal tabanını dürttüğünü hissettiğimde sıçrıyorum. Bacaklarımın arasındaki donuk, muhtaç zonklamayı görmezden gelmek giderek zorlaşıyor.

"Peki bu nasıl bir his?"

"Zar zor fark ediyorum."

Yalan söylüyorum.

"Gerçekten mi?" İşaret parmağını dikişin altından geçirirken ağzı benimkinden birkaç santim uzakta.

Kalçalarımı onun eline doğru yuvarlıyorum.

Bilmiş bir sırıtışla parmaklarını çeker ve devam eder.

Bir köşeyi dönüyoruz ve kendimizi Margo, Joel ve Merrick'le karşı karşıya buluyoruz. Merrick geldikleri yolu işaret ederek, "Çıkmaz sokak," diyor.

Henry arkamızı göstererek, "Biz oradan geldik," diyor.

"O zaman bu taraftan gitmeliyiz." Joel başka bir yönü işaret eder.

Ve bir aynaya çarpar.

"Tamam, *bu* taraftan," diye düzeltiyor, temkinli bir şekilde ilerliyor.

Bir düzine yanlış dönüşten sonra hayal kırıklığı giderek artıyor.

"Bu labirentin ne kadar büyük olduğunu söylemiştin?" Bu topuklar yüzünden ayaklarım ağrıyor.

"*Bu kadar* büyük değil," diye mırıldandı Henry. "*Bu kadar büyük* olduğunu hatırlamıyorum.

karmaşık da değil."

"Tanrı aşkına." Merrick bizi başka bir çıkmaz sokağa götürürken gülüyor. "Ama bakın, bu sefer bize bir sandalye bırakmışlar." Elbette, parlak siyah cilayla boyanmış basit bir ahşap sandalye bir köşede oturuyor.

"Oh, Tanrı'ya şükür." Kendimi üzerine park ettim. "Beş dakikanızı alabilir miyim? Bu ayakkabılar şimdiye kadarki en kötü karardı."

"Evet, ama sadece paylaşırsan." Henry ben daha ne olduğunu anlamadan beni koltuktan kaldırıp kucağına oturtuyor ve beni geriye, göğsüne doğru çekiyor. Bu hareket gümüş oyuncağı hatırlatıyor. "Çıkar şunları."

"Mutlulukla." Ayakkabılarımı tekmeleyip siyah zemine düşmelerine izin veriyorum.

Çoraplı ayaklarımdan birini kaldırıyor ve başparmağıyla ortasını ovarak daireler çiziyor.

Rahatlamış bir şekilde sızlanıyorum. Eğer Aynalar Evi Henry'nin en sevdiği bölümse, onu gördüğümüzü ve artık eve gitmeye hazır olduğumu söylemekten mutluluk duyuyorum.

Merrick aynalı duvarlardan birine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bizi izliyor. "Geçen yıl burada yarım saat boyunca kaybolmamış mıydık?"

"Evet, labirentle işinin bittiğine yemin etmiştin, peki neden yine buradasın?" Henry sırıtıyor.

"Çünkü *ben* istedim," diye mırıldanıyor Margo, işaret parmağını çıplak göğsünün ortasından geçirerek, birinin meme ucunun üzerine yerleştirdiği kırmızı öpücük izini atlıyor.

Merrick bu gece teşhir kutularından birinde miydi?

Margo'ya gülümsüyor ve ben o maskenin ardında saklanan gamzeleri hayal edebiliyorum. "O zaman bu senin hatan."

"Hepsi benim hatam. Bırak Abbi zavallı ayaklarını dinlendirsin, ben de sana kendimi affettireyim." Dudaklarını Abbi'nin dudaklarına bastırırken, eli ikisinin arasına yerleşiyor ve erkek arkadaşı sadece iki adım ötede dururken utanmadan onu avuçluyor. Transparan siyah elbisesi ve tangasıyla çıplak da kalabilirdi.

Yanaklarımın kızardığını hissederek bakışlarımı kaçırıyorum ama Aynalar Evi'ndeyiz ve dillerinin dansını ve Margo'nun avucunun Merrick'in ereksiyonuna sürtünmesini izlemeden bakabileceğim hiçbir yer yok.

Altımda Henry'nin aleti sertleşiyor. "Onları izle," diye fısıldıyor, kulak mememi dişleriyle yakalamak için eğiliyor. "İstediğini biliyorum."

Margo, Merrick'in çizgili pantolonunun kemerini kurcalıyor, çözüyor ve kalçalarından aşağı itiyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve hepimize onun oyulmuş vücuduna ve çok etkileyici, sert uzunluğuna iyi bir bakış sağlıyor.

Dilini kökten uca onun üzerinde gezdirirken dudaklarım keskin bir nefesle aralanıyor ve bunu bir şekilde içimde hissediyorum.

Merrick'in başı geriye düşüyor, parmakları onun parlak siyah saçlarını yakalıyor. Onu yutana kadar ileri doğru yönlendiriyor. Warner'ın Tatiana'yı maruz bıraktığı cezalandırıcı ritme hiç benzemeyen bir ritme giriyorlar ve onlardan çıkan yumuşak mırıltılar ve emme sesleri kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Joel'in kız arkadaşının başka bir erkeğe oral seks yapmasını izlemekten rahatsız olup olmadığını merak etmeye gerek yok; kostümü sayesinde, manzaradan ne kadar keyif aldığını görebiliyoruz.

"Ya buraya biri gelirse?" Fısıldıyorum.

"Ya yaparlarsa?" Henry beni onlara bakacak şekilde yeniden konumlandırıyor, sırtım göğsüne yaslanıyor, bacaklarım dizlerinin üzerinden sarkıyor, yere değmiyor. Aleti yuvarlak metal tabana bastırıyor, basınç rahatsız edici ve erotik olanın tuhaf bir karışımı.

Margo Fransızca bir emir vermek için yeterince uzun duraklar.

Joel kostümünü kalçalarından aşağı doğru çeker ve yaklaşır. Margo uzanıp Joel'in şişmiş boyunu okşuyor, ağzı Merrick'ten hiç ayrılmıyor.

Henry'nin kalçalarımdaki tutuşu sıkılaşıyor, Margo'nun diğer iki adamı tatmin edişini izlerken kulağıma sığ nefesler veriyor.

Benim için olduğu kadar onun için de kucağına sürtünüyorum. Bir iniltiyle parmakları etime saplanıyor.

Kalçalarımı tekrar döndürüyorum ve gümüş tıkaç içimde keyifli bir şekilde yuvarlanıyor.

"Onun ağzını sikmesini izlemek hoşuna gidiyor," diye mırıldanıyor kulağıma. Bu bir soru değil ama yine de başımı sallıyorum.

"Ne kadar?" Elini küçük eteğimin altından geçirip bacaklarımın arasına sokuyor ve parmaklarını iç çamaşırımın elastik bandının altından geçiriyor. Parmaklarını giriş yerimde gezdirirken başparmağı klitorisimin etrafında dolaşıyor ve tıkacın yanına kayıyor. Ne bulacağını biliyorum - vücudum sırılsıklam.

Ona daha iyi erişim sağlamak için bacaklarımı bir dokunuşla ayırıyorum. Keskin bir nefes alıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kırmızı ışığın altı karanlık ve Merrick'in maskesi her şeyi gizliyor ama yine de gözlerinin üzerimizde olduğunu hissediyorum, eteğimin Henry'nin

yasadışı dokunuşunu gizlediği yerde. Bu

Yine de izliyor olması beni rahatsız etmiyor. Hatta onun gibi bir adamın Henry ile beni birlikte izleyebileceği, bundan zevk alabileceği düşüncesi kalbimin daha çok çarpmasına neden oluyor.

Heyecandan titrerken bile kalçalarımı daha fazla açıyorum.

Henry'nin elleri hareket ediyor, iç çamaşırımın elastik bel bandını kavrıyor. Onları çekiştirerek çıkarıyor ve dizlerimin üzerinden geçiriyor. Yere düşüyorlar ve kalçalarımı kucağının her iki yanına sarkacak şekilde yönlendirerek beni genişçe açıyor. Küçük eteğim hala beni örtüyor ama zar zor, jartiyer klipslerini ortaya çıkaracak kadar yüksekte. Eli saniyeler içinde tekrar eteğimin altına giriyor ve tıkacın yuvarlak sapını yakalıyor. Yavaşça çekip çıkarıyor ve yarığımın içinden geçiriyor. Tekrar içimde kaybolmadan önce sayısız aynada bir gümüş parıltısı yakalanıyor.

Henry tekrar tekrar oyuncakla benimle alay ediyor ve Margo'nun Merrick'i derin boğazlamasını ve Joel'i okşamasını izliyoruz. Burada herkesin birbirinin ne yaptığını izleyemeyeceği bir açı yok.

Bu gösteriden zevk aldığımı inkar edemem. Tıkaç artık kaygan etimin üzerinde kolayca kayıyor, hiç çaba harcamadan girip çıkıyor.

Aklımdan bir endişe geçiyor -yabancılar köşeyi dönüp bu ahlaksızlığı keşfedecekler- ama kısa sürüyor. Beni tanıyabilecek tek insanlar tam karşımda ve hiçbiri Henry'yle yaptığımız herhangi bir şeyden etkilenmeyecektir. Bunu aklımda tutarak vücudumun ona karşı gevşemesine izin veriyorum.

Eteğim artık hiçbir şeyi gizlemeyecek kadar yukarı kalkıyor.

Merrick küfrediyor ve bu tepki omuriliğimin tabanında bir karıncalanmaya neden oluyor. Margo Joel'i tutmayı bırakıyor ve Fransızca bir şeyler talep ediyor.

Joel, Merrick'e bakarak onun yanında dizlerinin üzerine çöker.

İkisi de eğilip öpüşürken dilleri Merrick'in ucuna dolanıyor ve paylaştıkları vuruşlar arasında onu yalayıp yutarken benden yumuşak bir nefes kaçıyor.

"Siktir." Merrick'in başı geriye düşüyor, adem elması lezzetli kalın boynu boyunca keskin bir çıkıntı oluşturuyor.

Alay on saniye daha sürer ve sonra Joel ağzını aşağı kaydırarak Merrick'i içine alır.

"Aman Tanrım," diye tıslıyorum, performans karşısında büyülenmiş bir halde.

Merrick, Joel'in başının arkasını kavrıyor ve onu saçından bir yumrukla çekip sessizce Margo'ya devralmasını emretmeden önce birkaç kez yukarı ve aşağı yönlendiriyor. Henry bu oyuncakla benimle acımasızca dalga geçerken ikisi de sırayla Merrick'i tatmin ediyor.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Belki Joel ve Merrick kendi başlarına çekici oldukları ya da cinsel takıntıları yokmuş gibi göründüğü için, belki de hepimiz maskeler taktığımız ve aynalarla çevrili kırmızı ışıklar altında olduğumuz için, ama garip bir elektrik içimdeki her duyguyu ateşliyor. Patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. Tüm mantıklı düşünceler yok oluyor.

Çekingenliğimi kaybettiğim o yere doğru sürüklenirken kalçalarımı Henry'nin eline doğru yuvarlıyorum, eteğim belimde toplanana kadar yükseliyor. Birden Henry'nin içimde olması için duyduğum acı çok fazla geliyor. Kıçımı onun kucağına sürtüyorum.

"Siktir, Abbi," diye homurdanıyor.

"İsim yok, unuttun mu?" Yumuşakça azarladım.

Serbest eli likralı üstümden aşağıya, sütyenimin altından göğsüme doğru kayıyor ve çakıllı meme ucumu parmak uçlarının arasına alıyor.

Bu duruma nasıl geldiğimizi bilmiyorum ama şimdi buradayız ve bitmesini istediğim tek bir yol var. Kemerini ve fermuarını karıştırmak için aramıza uzanıyorum, külotunun içinden sikini yumruklayana kadar onları körü körüne açıyorum.

Henry pantolonunu kalçalarından aşağı indirip bedenimi geriye doğru çekerken metal tıpa yere çarpıp bir kenara fırlıyor. Tek bir hamleyle içime girdiğinde haykırıyorum ve sonra avuçlarımı dizlerine dayayarak ona biniyorum, beni tekrar tekrar doldurup içimdeki o noktaya vurdukça karnımda ağırlığın arttığını hissediyorum.

Kostümümün üst kısmını aşağı sıyırıyor ve sütyenimi çözüyor. Etrafımızdaki sayısız yansıma için sergilenirken serin hava göğüslerimi okşuyor. Merrick, Joel'in ağzına boşalırken bir çığlıkla başını geriye atıyor. Joel'i aletinden itmeden önce o an çok uzun sürmüyor. "Bitir işini," diye emrediyor. Joel hiç vakit kaybetmeden ayağa kalkar ve Margo onu ağzına alır. Bu arada Merrick'in dikkati Henry ve benim üzerimdeydi. yarı sert uzunlukta asılı.

"Gözlerinin üzerinde olması hoşuna gidiyor mu?" Henry kulağıma hırlıyor. Tereddüt ediyorum.

"Bana yalan söyleme." Dişleri tenime sürtünüyor. "Ve buna cevap v e r m e d e n önce, bunun beni rahatsız etmediğini bil. Ben de onun gözlerinin üzerimizde olmasını seviyorum."

"Evet," diye itiraf ediyorum bir süre sonra nefes nefese.

Boynumun arkasını öpüyor ve dudaklarını vücudumun her sinirinde hissediyorum. "Neyi seveceğini bildiğime güveniyor musun?"

"Her zaman. İstediğimi biliyorsun."

"Güzel." Kollarını kalçalarımın arkasına dolayarak bacaklarımı geriye çekiyor ve beni içinden çıkamayacağım bir pozisyona kilitleyerek tamamen savunmasız hale getiriyor. Henry kalçalarına açı verirken sayısız aynadaki müstehcen yansıma içimi ısıtıyor. Sert boyu seksime girip çıkıyor ve izlemekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Merrick sandalyemizin önünde dizlerinin üzerine çöküyor ve eteğimi çekmek için uzanıyor.

Henry hırlayarak, "Ona dokunma," diye uyarır.

"Yapmayacağım," diye söz veriyor Merrick. "Siktir, ama istiyorum. O memeler muhteşem."

Merrick'in bana dokunmasına gerek yok. Henry ve benim birleştiğimiz yere yerleşen o yoğun bakışın hissi bile maskemin altında yanaklarımın yanmasına ve vücudumun tepki vermesine neden oluyor. Hangimizle daha çok ilgilendiğini bilmiyorum ve orada diz çöküp izledikçe bu sorunun önemi azalıyor.

"O mükemmel," diye fısıldıyor pantolonunun arasından, dile getirilmemiş sorumu yanıtlıyor ve artan bir uyarılma dalgasını harekete geçiriyor.

Herkesin girebileceği yarı halka açık bir yerde yarı çıplak olmam, Henry'nin beni üç kişinin önünde becermesi artık umurumda değil. *Arkadaşlar,* insanlar değil.

Merrick'in bir eliyle durgun bir şekilde kendini okşadığını, diğer elinin ise Henry'nin çıplak kalçasına yerleştiğini ve pantolonunun aşağıya doğru itildiği yerin hemen üzerindeki kasını kavradığını görmek için aşağıya bakıyorum. Nefes alış verişi ağırlaşmıştı.

Henry'nin daha önce benim için çizdiği zihinsel imge -bir kadını *birlikte* tatmin eden bu iki güzel adam- zihnime bir çığ gibi *düşüyor ve* diğer tüm düşünceleri tüketiyor. Henry onun çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi sik arzulamıyor olabilir, ama Merrick'in arzuladığını biliyor ve çekinmiyor, ellerini çekmesi için ona hırlamıyor. Henry kendi sınırlarını test etmeyi seviyor.

O da benimkini test etmeyi seviyor.

Onunkini hiç test etmedim.

"Sana dokunabilir mi?" Fısıltıyla sorduğumu duyuyorum ve yemin ederim, o aslan terbiyecisi maskesinin ardında Merrick'in mavi gözlerinde bir parıltı görüyorum -şok ya da heyecan, bilemiyorum.

Henry'nin kalçaları yavaşlıyor, ritmini kaybediyor. "Görmek istediğin bu mu?" diye soruyor hırıltılı nefeslerle. Boşalmak üzeredir.

Tereddüt ediyorum. "Sadece bir kez." Tıpkı kadınları arzulamasam da Margo'yla mağarada geçirdiğim o zamanı kabul ettiğim gibi.

Henry'nin de benim onun için eğildiğim kadar kolaylıkla benim için eğileceğini bilmek istiyorum. "Siktir," diye küfrediyor, sonra sertçe yutkunuyor. "Sadece bu seferlik. Ve sadece
çünkü bu o."

Zafer gülümsememi geri alıyorum. Henry daha önce hiç yapmadığı bir şeyi deniyor -cinsel deneyimleri göz önüne alındığında imkansız gibi görünen bir başarı- ve bunu kendisi için yapmıyor, ben istediğim için yapıyor.

"Emin misin?" Merrick eli hâlâ Henry'nin kalçasındayken
sorar. "Buna değsin," diye homurdanıyor Henry.

Aslan terbiyecisinin dudaklarında seksi bir gülümseme beliriyor. "Yapacağımı biliyorsun." Merrick sarkan pantolonunun cebinden bir şey çıkarır ve plastik mührü dişleriyle ustaca bir ısırıkta koparır. Yaramaz pandomimcinin Henry'ye verdiğine benzer bir kayganlaştırıcı şişesi.

Parmaklarını berrak sıvıyla kaplamasını, boş kabı fırlatmasını ve sonra Henry'nin taşaklarının arkasındaki noktayı ovmak için öne uzanmasını sayısız yansımanın içinde izliyorum.

Henry'nin nefesi kesiliyor ve nasıl tepki vereceğini merak ederek nefesimi tutuyorum. Kalçaları yeniden ritim kazanıyor ve içime girip çıkıyor.

Merrick'in çarpık sırıtışı sarhoş ediciydi, öne doğru ilerlerken kalçası Henry'nin ayrılmış dizlerinin arasına girdi. "Bir dakika dur," diyor, bal gibi derin sesiyle.

Henry buna uyar ve Merrick'in kaslı kolu esneyerek Henry'nin bacaklarından birine dolanır ve kalkar. Kaygan parmaklarını daha da geriye kaydırıyor. "En iyi açı değil ama işe yaramasını sağlayabilirim," diye mırıldanıyor Merrick.

Henry homurdanıyor ve Merrick'in amacını anlıyorum - ki bunu istediğimde anlamalıydım. Tenim tüm vücudumu tutuşturuyor ve zorlukla nefes alabiliyorum. Henry hiç böyle bir şeye izin verdi mi?

"Benim için rahatla," diye ikna ediyor Merrick, sesi çakıllı, ve ben çılgınca bana açık sahneyi gösteren yansımaları arıyorum. Ne yazık ki, Merrick'in çıplak kıçı tarafından engelleniyor, bu yüzden öne doğru eğilip bu ödül açısından görmek için zorlanıyorum.

"İşte benim kızım." Henry kıkırdıyor. "Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum."

Arkamızdaki çifti zar zor fark ediyorum -Margo'nun ıslak ağzı Joel'i tatmin ederken müstehcen sesler çıkarıyor- Merrick benim emrimle bir

parmağını yavaşça dar halkadan geçirip arkadaşının içine sokuyor.

Merrick ikinci bir parmak eklerken Henry inliyor, Henry'nin vücudu onu kabul edene kadar aynı özenli yavaş süreci takip ediyor.

"İyi misin?" Merrick sorar, gözleri Henry'ye kilitlenmiştir.

Henry keskin bir nefes alır ve sonra sert bir şekilde "Evet, hazırım" diye cevap verir. Merrick, Henry'nin kalçasını yere indirdi.

Henry'nin kalçaları tekrar sallanmaya başlar, ilk başta temkinli bir şekilde, izinsiz girişe alışmaya çalışır. Ama çok geçmeden, yumuşak bir inilti ve bir lanetle, sonunda tempoyu artırır.

Merrick'in kaslı vücudu Henry'nin kalçalarının arasında, birleştiğimiz yere çok yakın, serbest eli Henry'nin kalçasının üzerinde duruyor. Pozisyonunu korurken dudaklarını ayırıyor, Henry arkadaşının elinin üzerine inerken onun her hamlesini kendi hamlesiyle karşılıyor. Çok geçmeden Henry'nin yumuşak inlemeleri de buna eşlik eder.

"Bundan zevk alıyor, söz veriyorum," diye fısıldıyor Merrick, kamburuna yerleşip izlerken nefesi sığlaşıyor. "Ve sen de öyle. Kahretsin, *çok* ıslaksın." Alt dudağını yalıyor, ağzıyla katılmak için eğilmesine saniyeler kalmış gibi görünüyor.

Hedefi ben olmasam bile, bu hararetli anda bunu umursamazdım. Sadece dilini ikimizin üzerinde hayal ediyorum.

Henry hızlanıyor ve ben kontrolümü kaybediyorum. Tiz bir çığlıkla sırtımı eğiyorum ve doruk noktamın beni ele geçirmesine izin veriyorum, seksim sonsuzluk gibi hissettiren, ezici bir his için Henry'nin uzunluğu etrafında spazm yaparken vücudum titriyor.

Henry daha önce ondan duyduğumu hiç hatırlamadığım çaresiz bir sesle onu takip ediyor, içimde zonklayıp titrerken kalçaları düzensiz bir şekilde sarsılıyor. Beni o kadar sıkı tutuyor ki vücudundaki her kas daralıyor gibi görünüyor. Yarın tenimin morluklarla kaplanacağından eminim.

Merrick'in gırtlaktan gelen iniltileri bizimkileri takip ediyor ve ben kendime geldiğimde o öne doğru eğilmiş, bir orgazm daha yaşarken omuzları kabarıyor.

"Lanet olsun." Henry bacaklarımı serbest bırakıyor ve eteğimi aşağı çekerek beni gözlerden saklıyor. "Bir canavar yarattım," diye fısıldıyor kulağıma.

Dudaklarını dudaklarımla buluşturmak için kucağında dönüyorum. "İyi misin? Bana kızgın değil misin?" O aptal maskenin arkasından hiçbir şey okuyamıyorum.

Kesik kesik nefesler alarak kıkırdıyor. "Ben iyiyim." Tereddüt ediyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Yapmamayı zorlaştırdın."

Kaşlarımı çatıyorum, bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Sormak için ağzımı açtığımda beni bir öpücükle daha kesiyor. "Ama bir daha benden *bunu* istersen, hemen ardından Margo'nun dilini amında bekle çünkü bu gerçekten hoşuma giden bir şey."

"Bir ve bitti. Anladım." Sanırım bu adil.

Merrick parmaklarını çoktan Henry'nin içinden çıkardı. Yerden siyah külotumu topluyor ve kaygan ellerini külotumun üzerine sürüyor.

"Hey!"

Sırıtıyor. "Üzgünüm ama bunlara senden daha çok ihtiyacım var."

"Sence o ayakkabıları tekrar giyebilir misin?" Henry bana sütyenimi uzatarak fısıldadı.

"Eve gittiğimiz sürece sorun yok." Stilettolar ve kısa eteğimin altında bir şey olmaması arasında, geceyi sonlandırmaya hazırım.

"Anlaştık." Pantolonunu yukarı çekebilmek için beni kucağından indiriyor. Kostümümü düzeltiyorum.

Kendimi bize o kadar kaptırmıştım ki Joel'in bitirdiğini fark etmedim. Margo giyinmemizi izlerken suratını astı. "Peki ya ben?" Joel Fransızca bir şeyler söylüyor ve bu onu yatıştırıyor gibi görünüyor.

"Bu taraftan mı?" Merrick işaret ediyor ve geldiğimiz yöne doğru ilerliyor, geçerken Henry'nin omzuna dostça bir şaplak atıyor. Sanki az önce olan hiçbir şey sıra dışı değilmiş gibi.

Henry eğilip gümüş oyuncağı yerden alıyor ve cebine atıyor. Eğilip şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra kulağıma fısıldıyor: "Sence sıkılır mıyım?"

BÖLÜM 13

Telefon üçüncü kez çaldığında Enry küfrediyor.

"Önemli olabilir."

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdanıyor yastığına doğru. "Saat sabahın 10'u.
bir Pazar günü."

Sert içki ve şarap karışımı yüzünden şakaklarımda donuk bir zonklama var. "Cevap ver ve gitmelerini sağla."

Henry telefonunu bulmak için elini komodinine attı. Sersem bir "Evet." ile cevap veriyor.

Bir göz kapağımı aralıyorum ve yüzüstü yatarken kaslı vücuduna hayranlıkla bakıyorum, aklım dün geceye, her zaman sınırlarımı nasıl zorladığına kayıyor.

Ve ona her zaman nasıl izin verdiğimi. Mutlu bir şekilde.

Birkaç dakika karşı taraftakini dinledikten sonra Henry yuvarlanıp yatağın kenarına oturuyor ve tavrı anında değişiyor. "Ne zaman?"

Bir sorun var.

Oturup dinlerken ve bunun ne hakkında olabileceğini tahmin etmeye çalışırken yorgunluğum buharlaşıyor. Babası ve Scott gitmiş ve annesine karşı nefretten başka bir şey beslemiyor. Dün gece çocuklardan birine bir şey mi oldu? Tek başımıza ayrıldık. Ne kadar geç kaldıklarını bilmiyorum. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Yıkılmış olmalı.

Ama Henry bana bunun neyle ilgili olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyor. "Peki sorun neydi?" diye soruyor, sesi daha yumuşak.

O dinlerken daha da yaklaşıyorum ve ellerimi sırtında gezdiriyorum.

"Bildiğim kadarıyla gelmedi. Buraya tekrar gelirse güvenlik beni arar."

Violet. Bu onunla ilgili olmalı. Bahse girerim arayan Howard ve Gayle'dir. Yine kaçmış olmalı.

"Polisin bir şey yapabileceği kadar uzun süredir ortalıkta yok... Evet ... Lütfen beni haberdar edin, bir şey duyarsam ben de aynısını yapacağım." Aramayı sonlandırır ve telefonunu fırlatır.

"Ne oldu?" Nazikçe sordum.

Henry burun kemiğini ovuşturuyor. "Audrey'nin evini satmaya hazırlıyorlar ve emlakçı dün henüz listede olmamasına rağmen bir teklifle geldi. Violet buna itiraz etti ve hışımla odasına gitti. Gayle dün gece onu kontrol etmeye gittiğinde gitmişti. Pencereden sürünerek çıkmış. Arkadaşlarını aramışlar ama oraya gitmemiş."

"Peki ya eski evi?"

Başını sallıyor. "Telefonuna da cevap vermiyor."

"O çocuk..." Evden birkaç kez gizlice çıktım, ama bunlar Jed'le gece yarısı buluşup evlerimizin arasındaki gölette yüzmek içindi ve her zaman yarım saat içinde geri döndüm.

"Buraya gelmiş olabileceğini düşündüler. Ama her şeyi nasıl bıraktığımızı düşünürsek, neden gelsin ki?"

Tabii New York'a gelip babasıyla tekrar yüzleşmek için cesaretini toplamaya çalışmıyorsa. *Özellikle de* ayrıldıktan sonra. Aklıma bir fikir geldi. "Manhattan'a en son geldiğinde, Audrey'le geçmişte gittikleri bir lokantada takılmıştı. Bahse girerim oraya giderdi."

"Bir lokanta." Bana düz bir bakış attı. "Burası New York, Abbi. Tek bir lokantanın olduğu ve onun da teyzene ait olduğu Greenbank değil."

"Tren istasyonunun yakınında olduğunu söyledi ve taşıdığı kahve fincanının üzerindeki logoyu hatırlıyorum. Üzerinde bir canavar vardı. Howard New York'u sevdiğini söylemişti ve buraya yalnız gelmekten korkmadığını zaten biliyoruz. On beş yaşında kafası karışık ve öfkeli bir kız olsaydım, bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken beni mutlu eden ve aşina olduğum bir yere giderdim."

Başını öne eğiyor, ellerini saçlarının arasından geçirerek daha da dağılmasına neden oluyor. "Logosunda canavar olan bir lokanta mı?"

"Evet. Kırmızı ve maviydi. Güzeldi. Bulması çok zor olmazdı." Henry düşünceli düşünceli alt dudağını ısırdı. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Beş dakika önce, bu battaniyelerin altında kalmayı planlıyordum. Ama Henry için? Omzuna bir öpücük konduruyorum. "Evet."

Soğuk esintinin içeri ulaşmasını engellemek için anlamsız bir çabayla sonbahar ceketimin yakasını kavrarken ELLERİM KIZARIYOR. "Hava nasıl oluyor da her zaman Cadılar Bayramı'ndan hemen sonra dönmeyi biliyor?" Kışlık eşyalarım hala Greenbank'te ve annemin davranışları göz önüne alındığında yakın zamanda ziyaret etme planım yok. Sanırım bir atkı ve eldivenle başlayarak birkaç temel eşya için alışveriş yapmam gerekecek.

Yanımda Henry bir amaç uğruna yürüyor, görünüşe göre soğuktan rahatsız olmuyor. Yataktan on beş dakika önce kalkmış olabiliriz, ama benim dağınık saçlarım ve pejmürde kıyafetimin aksine, o siyah pantolonu, kömür rengi kazağı ve üzerine giydiği deve tüyü ceketiyle mükemmel bir şekilde toparlanmış görünüyor. Dün gece Aynalar Evi'nde beni akıl almaz bir orgazma sürükleyen şakacı şamatacıdan eser yok.

İstasyondan üç blok ötedeki yirmi dört saat açık lokanta Breakers'ın adresini bulmak sadece iki dakika sürdü. "O buradaysa ne söyleyeceğini düşündün mü?" diye sordum.

"Evet. 'Kaçmayı bırak. Büyükanneni ve büyükbabanı öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Sert ses tonundan şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum.

"Tamam, ama gerçekten." Cevap veren bakışları şaka yapmadığını doğruluyor.

"Bunu ona söyleyemeyeceğini biliyorsun."

"Neden olmasın? Bu doğru. Kaçmayı bırakması gerekiyor ve böyle devam ederse onları endişeden öldürecek. Howard'ı telefonda duymalıydınız. Bencil bir velet gibi davranıyor."

"Olabilir. Ama aynı zamanda annesini yeni kaybetmiş, sonra onun hakkında oldukça rahatsız edici şeyler öğrenmiş ve bu da seni bulmasına neden olmuş bir kız. Bunu öğrenmek senin için ne kadar zorsa, onun için ne kadar zor olduğunu bir düşün. Ve eğer buraya geri geldiyse, muhtemelen daha fazla cevap, bir bağlantı ya da... bir *şey* arıyordur."

"Böyle davranarak benden *hiçbir şey* alamayacak." Ama sözlerimi anlamaya çalışırken kaşlarını çatıyor.

Bir blok daha sessizce yürürken onu düşünceleriyle baş başa bırakıyorum, telefonumun tarifini takip ederek köşedeki lokantaya gidiyoruz. "Adres burası." Dış cephesi siyaha boyanmış, üzerindeki neon tabelada Breakers yazıyor ve çatalında krep tutan küçük bir canavar var. "Ve burası

kesinlikle en son geldiği yer." Cadde boyunca ilerleyen arabalar ve koşuşturan yayalarla kalabalık bir bölge.

Henry ön kapıyı tutmuş, beni bekliyor. Sıcaklığa adım atıyorum, demlenen kahvenin ve kızaran pastırmanın lezzetli kokularını içime çekiyorum. Burası kahverengi deri kaplı kabinlerin ve beyaz masaların karışımından oluşan, bölümleri yarım duvarlarla ayrılmış sade ve temiz bir yer. Cam küre ışıklar sıcak bir parıltı yaymak için sallanıyor. Beyaz metro fayansıyla kaplı arka duvara birkaç televizyon monte edilmiş, ekranlarda günün maçlarından önce futbolun önemli anları oynatılıyor.

Henry'yi dürtüyorum ve pencere kenarındaki bir masada tek başına oturan siyah saçlı kızı gösteriyorum. "Bu o." Profilini hemen tanıdım.

Henry ileri atılmak için hamle yapıyor.

Kolunu tuttum. "Belki önce büyükanne ve büyükbabasını ararsın, böylece endişelenmeyi bırakırlar." Böylece Henry'nin sakinleşmek için bir anı oldu.

Çenesi gerilir ama itiraz etmez, cebinden telefonunu çıkarır. Howard ve Gayle'in ev numarasını tekrar aramaya başladı. "Merhaba, ben Henry. Onu bulduk ve güvende... evet... evet... size haber vereceğim." Aramayı sonlandırır.

"Buraya gelmesinin bir nedeni var," diye hatırlatıyorum ona, kolunu şefkatle sıkarak ama aynı zamanda uyararak. Ve o sebebin kendisi olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe var. "Önce *dinlemek* daha iyi olabilir."

Derin bir nefesle göğsü kabarıyor ama bu kez ona doğru yöneldiğinde, saldıran bir boğa gibi görünmüyor. "Size katılmamızın sakıncası var mı?"

Sesi sakin ama Violet yine de sıçrıyor, iri gözleri Henry'den bana ve tekrar bana dönüyor. "Beni nasıl buldun?"

Bunu kabul olarak algıladı ve karşı sırayı işaret etti. Ben kayıyorum, Henry de yanıma çöküyor, kalçasını benimkine bastırıyor. Kabin iki kişiden fazlası için uygun değil ama bunu başarabiliriz. En azından bu sayede kızıyla yüz yüze gelebiliyor.

Nefesimi tuttum, bu değiş tokuşun nasıl gideceğini hem merak ediyor hem de korkuyorum. Henry'nin ergenlik isyanı ile iyi başa çıktığını göremiyorum.

"Ne olmuş yani? O kadar zenginsin ki, beni takip eden biri mi var?" diye mırıldanıyor, bizi gördüğündeki ilk şaşkınlığı çabucak geçip yerini alaycı bir zırha bırakıyor. Çatalıyla bir krebe vuruyor. Üzerindeki sayısız deliğe bakılırsa bir süredir bu işi yapıyor.

Henry soğukkanlılıkla cevap vermeden önce birkaç saniye duraksıyor, "Evet. Gittiğin her yeri bana söyleyen robotik bir göz."

"Ben görmedim." *Bıçakla, bıçakla, bıçakla.*

"Çünkü görünmez. Ve uçuyor."

Onun sert ifadesine uyuyor. "Görünmez uçan robotik bir göz. Bu ürkütücü."

"Yani seni gözetlemesi için birine para verdiğimi mi ima ediyorsun?" diye karşılık veriyor, biraz da kızgınlıkla.

Violet'in dudakları seğirdi. Bilmesem gülümsemesini bastırmaya çalıştığını düşünürdüm.

"Büyükannen ve büyükbaban bu sabah beni arayıp seni sordular. Endişeden kendilerinden geçmiş durumdalar."

Yakasını çekiştiriyor ama cevap vermiyor.

"Bu şekilde çekip gidemezsin ve kesinlikle istediğin zaman New York'a giden bir trene binemezsin. Daha on beş yaşındasın."

"Ve hatırlat bana, on beş yaşında ne yapıyordun?" Güzel mavi gözleri -aynı şekilde olmasa da onunkilerle aynı renkte- meydan okuyarak parlıyor.

Dişlerini gıcırdatıyor ve ben ağzından çıkacaklardan korkuyorum.

Bir elimi masanın altında Henry'nin kalçasında gezdirdim. "Bize evinizin satışa çıktığını söylediler," diye araya girdim, konuşmayı tekrar güvenli bir noktaya çekmeyi umarak. "Bu senin büyüdüğün ev, değil mi?"

Bir süre sonra Violet başını sallar.

"Bundan vazgeçmek zorunda kalmak senin için zor olmalı."

"Bunun olacağını bilmiyor değildim." Krep bıçaklama işine geri dönüyor.

"Ama ajan geldiğinde hâlâ üzgündün." "*Barbara'yı mı* kastediyorsun?" Kaşlarını çatıyor. "Bir arkadaş."

"Emlakçı Audrey'nin arkadaşı mıydı?" Henry yine sakin bir şekilde sorar.

Violet tereddüt ediyor, sanki soruyu kabul etmek isteyip istemediğine karar veriyormuş gibi. "En iyi arkadaşı. Annem için işler kötüye gitmeye başladığında, Barbara zamanı geldiğinde evi satmayı teklif etti." Çıtır bir pastırma şeridine odaklanıyor, parmak uçları arasında bir o yana bir bu yana çeviriyor. Tabağındaki her şeye dokunmuş -ya da bıçaklamış- gibi görünüyor ama hiçbirini yediğini sanmıyorum.

"Ne kadar rahat değil mi?" Yuvarlak yanaklı bir garson masamıza yanaşıyor. "Size bir şey getireyim mi?"

"Kahve lütfen. Biri sade, biri kremalı ve şekerli," diye emrediyor Henry.

"Hemen geliyorum, tatlı turtam." Henry'ye göz kırpıyor ve kalçalarını sallayarak uzaklaşıyor.

"Şirin pasta mı?" Sırıtışımı tutamayarak yankıladım. Henry'ye pek çok şey denmişti. *Sevimli anlamına* gelen hiçbir şey bunlardan biri değil.

Konuşmaya dönmeden önce bana bir göz devirmesi ayırdı. "Evi hızlıca satmak iyi bir fikir. Gizlice dışarı çıkmayı seven ve bu yaşta ihtiyaç duymadıkları bir strese neden olan bir gençle uğraşan büyükanne ve büyükbabanın işini kolaylaştırır. Seksen yaşındalar, Violet." Azarlayan bir ton var ama bana karşı kullandığı bıkkın ton değil. Hayır, bu bana babamın akşam yemeğinden önce elimi kurabiye kavanozuna sokmuş, avucumda bir avuç çikolatalı kurabiye ile beni yakaladığı zamanı hatırlatıyor.

Henry'nin sesi neredeyse babacan geliyor.

Violet bakışlarını kaçırıyor. En azından onlara yaşattıkları için biraz suçluluk duyduğunu gösteriyor.

Henry iç geçirir. "Evlerin bakımı masraflı. Siz ne kadar uzun süre elinizde tutarsanız, Audrey'nin mirası da o kadar fazla masraf yapmak zorunda kalır. Elektrik faturaları, vergiler, bu tür şeyler. Barbara, malikâne düzene girdiğinde mümkün olduğunca çok parayla *ayrılmanızı sağlamaya* çalışıyor."

Violet onun sözlerini sindirmiş gibi görünüyor, ama onları reddettiği anı görüyorum. "Hayır, ama mesele bu değil. *Bana* para kazandırmak umurunda değil!" diye patlıyor ve etrafımızdaki birkaç masanın bakışlarını kazanıyor.

"Peki bunu neden söylüyorsun?" Henry ürkütücü bir sakinlikle sorar.

"Çünkü büyükannem ve büyükbabam evi boyatmak, banyoyu değiştirmek ve ne bileyim... başka şeyler yapmak istediler. Bilirsiniz, çünkü insanlar evlerini sattıklarında bunu yaparlar ve daha fazla para almak isterler."

"Öyle." Henry'nin ses tonunda biraz mizah var, sanki on beş yaşında bir kızın otuz iki yaşında milyarder bir iş adamı olan Henry'ye bunu açıklama ihtiyacı hissetmesi onu eğlendirmiş gibi.

"O zaman Barbara neden onları bundan vazgeçirmeye çalışıyor? Bunların hiçbiri yapılmadan hızlıca hallolacağını söyledi."

"Haklı olabilir. Evin içine girmediğim için bir şey söyleyemem. Güzel bir bölge ve ev de çıkmaz sokakta. Muhtemelen yüksek talep görüyordur."

"Hayır, öyle değil." Violet başını sallar. "Evi satın almak isteyen kişi Barbara'nın kız kardeşi."

"Kız *kardeşi.*" Bu Henry'nin ilgisini çekti.

Violet cesaretlenmiş görünerek sırtını dikleştiriyor. "Evet. Annem ölmeden birkaç ay önce Barbara kız kardeşini getirmişti ve evin her yerinde dolaşıp eşyalara bakıyorlardı. Orada olduğumu bildiklerini sanmıyorum. Duvarları taşımaktan falan bahsettiklerini duydum. Sonra dün ev daha satışa çıkmadan bu teklifle çıkageldi ve Barbara büyükannemle büyükbabama evi satışa çıkarmanın ne kadar stresli olduğunu ve kız kardeşinin evi olduğu gibi almak istediğini söyleyip durdu." Violet elindeki çatalı kavrıyor. "Sanki evi elimizden almak için annemin ölmesini bekliyorlarmış gibi geliyor."

Violet'in neden böyle davrandığını anlamaya başlıyorum. Şüphelenmekte haksız değil. Yoksa Audrey'nin en iyi arkadaşı neden kız kardeşiyle birlikte evi gezip tadilattan bahsetsin ki? Bunu ne zamandır planlıyorlardı? Henry'nin dediği gibi, çıkmaz sokakta, güzel ve sakin bir mahallede şirin bir ev.

"Buna izin var mı? Müşterinizin evini aile üyenize satmak?" Diğer sorularımı dile getirmek yerine soruyorum.

"Acentelerin müşterilerini koruması gerekir. Hem alıcı *hem de* satıcı müşterileri olduğunda bunu yapmak zordur ve burada da durum böyle olabilir."

"Alıcı da kız kardeşi," diye vurguluyorum.

"Aynen öyle. Audrey'nin çıkarlarından çok kendi çıkarları için çalışacaktır." Henry parmaklarını masaya vurdu. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Hayır," diye kabul ediyorum.

"Gördün mü?" Violet ellerini havaya kaldırır. Tereddüt ediyor. "*Sen büyük bir* iş adamısın. *Sence* büyükannem ve büyükbabam teklifi kabul etmeli mi?"

"Teklif nedir?" Henry sorar.

Violet omuz silkiyor. "Fark

eder mi?"

"Evet, öyle. Makul değer iyi bir tekliftir ve herhangi bir şarta bağlı olmayan bir teklif, incelemenin ortaya çıkaracağı sorunlar varsa harika bir anlaşmadır."

Violet onun sözleriyle küçülür gibi oluyor, bir anlık umudu sönüyor.

"Büyükannen ve büyükbaban onlara yaşadıklarını anlattığında ne dediler?

duydun mu?" Ben soruyorum.

"Yanlış anlamış olabileceğimi söylediler. Barbara'yı hayatı boyunca tanıyorlarmış ve o asla böyle bir şey yapmazmış. Ama ben ne duyduğumu biliyorum." Henry'yi izliyor ve ben oradaki sessiz ricayı kaçırmıyorum.

New York'a kaçarken planı bu muydu? Cesaretini toplayıp zengin ve güçlü babasını aramak ve *aslında ondan yardım istemeden ondan yardım istemek mi*? Belli ki lokantaya geleceğimizi tahmin etmemişti ama çabuk toparlandı.

"Howard ve Gayle'den faydalanıldığını görmek istemeyiz." Ben de nefesimi tutmuş, Henry'nin en iyi yaptığı şeyi yapmasını bekliyorum: kontrolü ele almak.

Henry düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırır. "İlk adım evin piyasadaki değerini anlamak, böylece bu acentenin onlara önerdiği fiyatın adil olup olmadığını anlayabiliriz."

"Tamam..." Yalvarışlarımı gözlerimle ifade etmeye çalışarak dürtüyorum. *Hadi Henry, doğru olanı yap. İşin içine gir.*

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büküyor. "Bir adamım var. Bize iyi bir numara bulacağına güveniyorum. Aramayı ben yapacağım. Ama *sadece*" -durdurmak istercesine parmağını kaldırdı- "büyükannen ve büyükbabana geri dönersen, yaptığın şey için özür dilersen ve onları strese sokmayacağına dair bana söz verirsen."

Violet başını sallarken dudaklarını birbirine yapıştırıyor.

O sırada garson kız kahvelerimizle birlikte beliriyor. "Bugün ikinize kahvaltı var mı?" diye soruyor, Violet'in parçalanmış yemek tabağına bir bakış bile atmadan.

"Evet! Fransız tostu sipariş etmek istiyorum, lütfen," diye atılıyorum Henry reddetmeden önce, kaşlarımı beklentiyle kaldırarak ona bakıyorum. Kızı onun karşısında oturuyor. Henry beyaz atlı prensi oynarken ve kızının savunması düşmüşken bu onu tanımak için gerçek bir fırsat.

"İki olsun. Ve eğer yemeğini öldürmeyi bitirdiyse, belki de yiyeceği başka bir şeyden yeni bir tabak?" Violet'ten üçüncü şahıs olarak bahsediyor ama ona bakıyor.

Violet çatal bıçak takımını yere bırakırken yüzü bir sırıtışla değişiyor. Bu, yüzüne değdiğini gördüğümüz ilk gülümseme ve onu güzelden düpedüz güzele dönüştürüyor. "Fransız tostunu severim."

"Üç sipariş Fransız tostu, hemen geliyor!" Garson Violet'in tabağını elinden alır ve uzaklaşır.

"Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var. Geri döneceğim." "Tamam, *tatlı turtam,*" diye takılıyorum.

Fısıldamak için eğildi, "Bunu sonra ödeyeceksin." Yanağıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra sıkışık kabinden kayarak çıkıyor.

Violet omzunun üzerinden Henry'nin zarif adımlarla kapıya doğru ilerleyişini ve cebinden telefonunu çıkarışını izliyor. "Büyükannemle büyükbabamı mı arıyor?"

"Buraya geldiğimizde öyleydi. Şimdi de emlakçısını arıyor." Hem de bir Pazar sabahı ve Henry adamın cevap vermesini bekleyecek.

"*Şimdiden* mi?"

Bu beni güldürüyor. "O zaman kaybetmez."

"Ama yapacağını söylediği şeyi yapacak mı?" Sesinde şüphe var.

Kahvemden uzun bir yudum alıyorum. "Bir şey yapacağını söylerse, yapar." Henry'nin *çocuğunun* karşısında oturduğuma inanamıyorum.

Uzun bir süre utanmaz bir merakla beni izliyor. "Yani *onun* için mi çalışıyorsun?" Henry*'ye* başka ne diyeceğini bilemiyormuş gibi duraksıyor.

Henüz baba meselesini zorlamamaya karar verdim. "Geçtiğimiz yaz Alaska'dayken bir süre Henry'nin asistanlığını yaptım ama artık onun şirketi için çalışmıyorum."

"Onun için çalışmaktan hoşlandın mı?"

Cevabımı düşünüyorum. "Faydaları oldu." İtiraf edebileceğim bir şey değil. "Ama böylesi daha iyi."

Sanki sormak için can attığı soruları içinde tutuyormuş gibi yanağının içini çiğniyor.

Bu yüzden kendimle ilgili bilgileri özgürce paylaşıyorum. "Üniversite diplomamı tamamlamama birkaç kredi kaldı, bunu da yazışmayla yapıyorum ve kendi sabun şirketimi kuruyorum."

"Sabun. Bu ... havalı, belki?" Sıkışmış yüzü aksini söylüyor.

Gülüyorum. "Senin yaşından beri sabun, yağ ve benzeri şeyler yapıyorum ve bunu yapmayı seviyorum."

Sweatshirt'ünün manşetleriyle oynuyor. "Düğün ne zaman?"

"Gelecek bahar."

Violet elime bakıyor. "Bu senin nişan yüzüğün mü?"

"Öyle." Elimi uzatıp inciye hayranlıkla bakıyorum. "Henry'nin büyükannesinin yüzüğüydü. Altın ise Wolf madeninden." O zaman kafama dank etti. "Bu *senin* büyük büyükannenin yüzüğüydü."

Yavaşça başını sallıyor, sanki bu yabancı yeni hayatıyla ilgili noktaları birleştiriyormuş gibi. Ailenin bütün bir tarafının seninle aynı olması ne kadar garip.

hakkında hiçbir şey bilmiyor. "Güzel. Gösterişli değil."

"Hayır, zarif ama abartısız. Henry onun böyle olduğunu söylemişti. Adı Marianne Wolf'tu. Onun hakkında başka bir şey bilmiyorum."

Henry kaldırımda yanımızdan geçip gidiyor, telefonu kulağında, taleplerini dile getirirken yüzünde sert bir ifade var. Eskiden böyleyken gözümü çok korkuturdu ama şimdi onu izlerken nabzım atıyor. Yetki onda ve istediğini alacak.

"Ya iyi bir anlaşma değilse?" Violet sorar.

"Ha?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı.

Meraklı gözlerle onu takip ediyor. "Ya adamı Barbara'nın bizden faydalanmaya çalıştığını söylerse?"

"O zaman Barbara, Henry'nin onunla işi bitene kadar bir Barbie evi satabilirse şanslı olacak." Kadının kimi dolandırmaya çalıştığından haberi yok.

Birkaç vuruş geçiyor ve sonra Violet'in boğazı sert bir yutkunmayla titriyor. "Kimse dinlemezken beni dinlediğin için teşekkürler." Son karşılaşmamızda benim için güzel sözler söylememiş olabilir ama en azından benden nefret ediyor gibi görünmüyor.

"Bir şey değil." On beş yaşında olduğumu hatırlıyorum. Henüz bir yetişkin değildim ama artık bir çocuk da değildim. Yine de annem hâlâ benim fikirlerimi dikkate almıyor. "Ama dinleyen tek kişi ben değilim." Dışarıda volta atan, püfür püfür esen rüzgârın saçlarını havalandırdığı düşünceli adamı işaret ediyorum. İşleri halleden Henry. Ben sadece onu dürttüm.

Ona bakıyor ama sessiz kalıyor. İçimden bir ses onun yardımını kabul etmeyecek kadar inatçı olacağını söylüyor, tıpkı en başta yardım istemeyecek kadar inatçı olduğu gibi. Onun başka bir yönünü görmesi gerekiyor. Ne yazık ki Henry tanıması kolay biri değil.

Aklıma bir fikir geldi. Telefonumu çıkardım. "Numaranız nedir?" Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Böylece sana iletişim bilgilerimizi gönderebilirim ve bir dahaki sefere babanı görmek istediğinde veya ihtiyaç duyduğunda bizi arayabilir veya mesaj atabilirsin." Çatı katına habersizce gelmek yerine, ki bence kahvaltısını keserken bunu düşünüyordu.

"Onu görmek *istemedim,*" diye mırıldanıyor ama yanakları kızararak niyetini ele veriyor.

Yapmadığına eminim. "Bize ulaşabilmen gerekir Violet," diyorum daha nazikçe. "Her ihtimale karşı."

Alt dudağını ısırıyor, öneriyi düşünüyor ve sonunda vazgeçiyor.

O numarasını söylerken zafer gülümsememi bastırıyorum ve rakamları telefonuma giriyorum.

BÖLÜM 14

"Bu konuda gerginim," diye itiraf ediyorum içkimden bir yudum alırken - süslü gül yaprakları ve çan şeklindeki bardağı nedeniyle Güzel ve Çirkin adını taşıyan köpüklü bir kokteyl. "Gelinliğimi bir yabancı seçiyor.
benim için."

"Hayır, Emmanuelle senin için kusursuz bir elbise *tasarlıyor,*" diye mırıldanıyor Margo, karşımdaki deniz mavisi deri berjer koltukta zarifçe örtünerek. Elindeki gimleti narin bir elle kavrayan Margo, asil ve muhteşem görünüyor. Dün gece Merrick'in aletini erkek arkadaşıyla paylaşan, az giyimli falcının tam tersi. "Bu konularda yetenekli."

"Ama *ya* nefret edersem?" Bana hiç hoşlandığım ya da hoşlanmadığım şeyleri sormadılar.
Kabarık kollar mı? Kabarık etek? Dantel? Fiyonklar?

"*Abigail*, moda söz konusu olduğunda seni hiç yoldan çıkardım mı?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum biraz isteksizce. Margo'nun beni her gün giydirmesini sağlayabilseydim, rahatlardım. Ve aksanını kullanarak onu sorguladığım için kendimi suçlu hissetmemi sağlamayı nasıl başarıyor?

"Şimdiden görebiliyorum ve muhteşem olacak. Ve Emmanuelle artık bir yabancı değil. Siz ikiniz birbirinizi tanıyın diye bütün öğleden sonrayı onunla geçirdik!"

Evet, Margo ve ufak tefek tasarımcı etrafımda dönüp dururken, geçmiş podyum etkinliklerini tartışıp birbirleriyle flört ederken ana dillerine girip çıkarken, sayısız ölçüm için sütyenim ve külotumla ayakta durmamın çoğu.

İptal etmeyi denedim. Violet'i Henry'nin arabasına bindirip Victor onu Philly'deki evine bıraktığında ve çatı katına geri döndüğümüzde gitme vakti çoktan gelmişti. Uyumak istedim. Ama Margo buna izin vermedi ve Henry beni dışarı çıkardı, zaten çocuklarla meşgul olacağını söyledi.

"Tamam. Sana güveniyorum."

"*Her zaman yapman* gerektiği gibi." Şakacı bir şekilde göz kırpıyor.

Dikkatim, Wolf Tower'ın restoran ve lounge'u olan Lux'un içinde dolaşıyor; bina bulutlara doğru tırmanmaya devam ederken üstümüzde daralarak şekil değiştirdiği ellinci katta yer alıyor. Bir taraf kış için kapalı olan bir terasa açılıyor.

Wolf Cove'daki Lux kaliteli yemek restoranı ile aynı adı taşıdığı için benzer bir hava bekliyordum - ipeksi çarşaflar ve muhteşem bir manzara - ancak New York'un ufuk çizgisi inanılmaz olsa da, buradaki her şey farklı hissettiriyor. Karanlık ve karamsar, masaların ve rahat oturma alanlarının bir karışımı ile çok daha salon benzeri. Ağır kadifeler ve deriler duvarları kaplıyor ve mobilyaları örtüyor ve sarkıt avizeler neredeyse çok az ışık veriyor. Ortada devasa bir şömine var.

Henry ve ben bu restorandan birkaç kez akşam yemeği sipariş ettik, ancak buraya hiç şahsen adım atmamıştım. Artık gittiğime göre, sanırım Henry'yi daha sık buraya sürükleyeceğim.

Joel dolu bir barın en ucundaki tabureye tünemiş durumda. On beş dakika önce duvar boyunca uzanan yüksek kaliteli içkileri incelemek için oraya gitmiş ve şimdi de buluşmak için sıraya sokmaya çalıştığı ya da çalışmadığı iki kadınla derin bir sohbete dalmış. Birinin yanağındaki kumral bukleyi okşayış şekli bana muhtemelen öyle olduğunu söylüyor. Kadının onun dokunuşuna doğru eğilmesi, muhtemelen başarılı olacağını söylüyor.

"Joel konusunda ne kadar ciddisin?" Aniden sordum. Margo'yla bu konuyu hiç açmamıştım. Ama dün geceden sonra onu daha farklı, daha iyi tanıdığımı hissediyorum.

Omuz silkiyor. "O benim için iyi biri. Beni önemsiyor ama yine de istediğim kişiyle istediğimi yapmama izin veriyor. Bana hükmetmeye çalışmıyor."

"Hiç evlenmeyi düşünüyor musun?"

"Ona mı?" Başını sallıyor. "Ama belki bir gün, delicesine aşık olduğum ve paylaşmak istemediğim biri karşıma çıktığında. Henry gibi, seninle. Yine de senin Henry'n gibi bir adamla asla birlikte olamazdım. O kontrolü kolay kolay bırakmaz."

Dün gece benim için yaptı. İçkime gülümsedim. "Joel'in barda iki kadına asıldığını biliyorsun, değil mi?"

"Öyle mi?" Margo omzunun üzerinden ona bakar. "Onları becermeyecek. Onun tipi değiller. Ama eminim onları birlikte fotoğraflamak isteyecektir." Bunu o kadar kayıtsızca söylüyor ki.

"Ve bu sizi *hiç* rahatsız etmiyor mu?"

"Neden?" Mükemmel çizilmiş kaşlarını sallıyor. "İzleyeceğim."

Onun yüzde yüz ciddi olduğunu biliyorum. Onun çok açık ve kaygısız cinsel yaşam tarzı artık beni eskisi gibi rahatsız etmiyor. Öğleden sonranın çoğunu ve akşamın erken saatlerini birlikte geçirdik. Aynalı Ev'deki kaçamaklarımızdan hiç söz etmedi ama gariplik de olmadı. Margo utanç ya da mahcubiyet hissetmezdi ama gariptir ki ben de hissetmiyorum. Belki de Henry ile birlikte olduğum içindir. Ya da belki de kendi geçmişimiz ve bu geçmiş sayesinde bazılarının alışılmadık bulabileceği bir bağımız olduğu içindir.

Derin bir nefes aldım, aniden gerildim. "Margo, baş nedimem olur musun?"

Neşeyle alkışlıyor. "Ama tabii ki yapacağım!"

Gülmediği ya da isteğimi reddetmediği için içimi garip bir rahatlama dalgası kaplıyor. Bir zamanlar Henry ile yatmış olan süper modelle kurduğum bu beklenmedik arkadaşlığın derinliğini başka türlü yanlış anlamadığım için.

"Sana bir sır verebilir miyim?" Eğiliyor, gözleri mizahla parlıyor. "Zaten öyle olduğumu düşünmüştüm."

Onun itirafına gülüyorum. "Bu beni neden şaşırtmadı?" Tam Margo'ya göre.

"Bu *çok* eğlenceli olacak." Tekrar alkışlıyor ve ben onun gerçek heyecanını hissediyorum. "Bize katılmasını istediğin başka kimler var?"

"Alaska'da tanıştığınız arkadaşım Autumn. Kapıcı." Geçen hafta sormak için onu aradım ve telefonda ciyak ciyak bağırdı.

"Oui. O bir bebek."

Bir sonraki seçimime utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Ronan'a da sormak istiyorum ama Henry pek yanaşmıyor."

Küçümseyici bir el sallıyor. "Yine de ona sor. Bu senin gelin partin, Henry'nin değil."

"Bunu yapamam!"

"Neden olmasın? Ronan senin için önemli,

değil mi?" "Öyle."

"Ve Henry'nin neredeyse kesin olan ölümden

kurtulmasına yardım mı etti?" "Etti."

"Ve sana aşık olması yapamayacağı anlamına gelmez-" "Whoa."

Kıkırdıyorum. "Ronan bana aşık *değil."*

"Oh, tabii ki hayır. Gözlemimde *tamamen* yanılıyorum. Neden bahsettiğimi bilmiyorum." Sanki daha iyi biliyormuş gibi sırıtıyor. "Her iki durumda da Henry zor biri olabilir. Kontrolü sever ve her zaman kontrol ondadır. Ama ondan izin alman gereken zamanlar olduğu gibi, ona ne istediğini ve nasıl olacağını *söylemen* gereken zamanlar da vardır. O akıllı bir adamdır ve sizi mutlu etmek ister. Bunun sizin için çok önemli olduğunu bildiğinde boyun eğecektir."

"Umarım haklısındır."

"Söyleyeceğim. Ama ne olur ne olmaz, onun için diz çökmüşken söyle. Sana ne istersen verecektir." Hınzır kıkırdaması meraklı bakışları üzerine çeker. "Maintenant, daha önemli şeylere. Senin ... siz Amerikalılar buna nasıl diyorsunuz?" -kaşlarını çatarken parmaklarını şıklatıyor- "bekarlığa veda partini nerede yapalım?"

Henry Lux'ın kapısından içeri adımını attığında damarlarımda ılık, sarhoş bir vızıltı dolaşıyor. Onu gördüğümde nabzım hızla atıyor. Bu gece, gömleğinin üst iki düğmesi açık, manşetleri kollarını gösterecek şekilde kıvrılmış, özel dikim, tamamen siyah bir kıyafet içinde nefis görünüyor.

Arkasından Merrick, Warner ve Preston da aynı şekilde şık giyinmiş olarak geliyor. Hepsi de zenginlik ve güven saçıyor.

Dün gece bu adamlarda gördüklerimi düşündükçe kalbim sıkışıyor. Henry haklıydı, kostüm partisi arkadaşlarıyla tanışmak için doğru yer değildi, ama kesinlikle kibar "seni tanıyalım" sohbetini geçmenin yeriydi. Hepsini pantolonları aşağıdayken gördüm. *Kelimenin tam anlamıyla.* Şimdiye kadar, bu beni şaşırtmadı. Yine de onlarla tekrar karşılaştığımda içkinin verdiği parıltıdan memnunum. Belki Merrick'le karşılaştığımda benim açımdan herhangi bir beceriksizliği bastırmaya yardımcı olur.

Ama Henry ve Merrick birbirlerinin yanında nasıldı? Dün gece arkadaşlıklarına zarar vermiş olabilir mi?

"Hiç daha çekici bir grup gördünüz mü?" Margo bize doğru yürüyen dört adamı izliyor. Tek izleyen o değil. Her köşeden ilgi çekiyorlar.

"İyi akşamlar, hanımlar." Henry yarısı boşalmış şampanya şişesini kovasından çıkarıp etiketini kontrol etti. "Neyi kutluyoruz?"

"Güzel gelinin baş nedimesi olmamı istedi." Margo ışıldıyor.

"Harika değil mi?" Preston, Margo'nun yanındaki koltuğa çöktü. "Wolf hepimizi kandırdı. Sanırım biz de kutlamalıyız." Zaten kutlama yapıyorlarmış gibi geliyor. Preston dün geceden daha yüksek sesle konuşuyor.

"Single malt mı?" Merrick, Margo'nun saçlarını şakacı bir şekilde karıştırıyor. Dostça, neredeyse kardeşçe.

"Ellerinde ne olduğunu görmek isterim." Warner bara doğru ilerliyor, gür saçları yine serbestçe dalgalanıyor. Yakındaki bir masada oturan bir grup kadına göz kırpıyor. Hiçbiri dün gece "sevgilisini" iplerle bağladığını ve seyirciler önünde sikini kadının gırtlağına soktuğunu tahmin edemezdi.

Bakışlarım Merrick'e kayıyor ve onun esrarengiz bir gülümsemeyle beni izlediğini görüyorum. Yanaklarım kızardı. En azından benden kaçmıyor sanırım. "Peki ya sen *baba*?" diye soruyor alaycı bir ses tonuyla.

"Lagavulin ve siktir git." Henry kanepede yanımdaki yere çöktü. Yanakları pembemsi bir renk aldı.

Preston ve Margo konuşmaya başladığında Henry'nin yanına eğiliyor, baharatlı kolonyasını içime çekiyor ve dokunuşunu arzuluyorum. "Anladığım kadarıyla onlara söylemişsin?"

"Ben yaptım."

"Ve?"

"Onlar da benim kadar şaşırdılar ama destek oldular. Dürüst olmak gerekirse beklediğimden çok daha fazla. Ama aynı zamanda bütün gece bana böyle seslendiler" diye ekliyor.

"Ne? *Babacığım*?" Hafif ve çapkın bir şekilde takılıyorum. Yine de içimde beklenmedik bir his uyandırıyor, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir his.

"Sen de başlama," diye uyarıyor.

"*Asla demem*. Ama meraktan soruyorum, sana *baba* mı yoksa *tatlı turtam* mı dememi tercih edersin?" Henry kalçalarımdan tutup beni kucağına çekerken ciyaklıyorum, bacaklarımı kalçasına doğru sıkıştırıyor. Başımın arkasını kavrıyor ve dudaklarıma fısıldamadan önce beni sert bir öpücüğün içine çekiyor, "Bu gece seni becerirken hangisini çığlık atmayı tercih edersin?" Altımda, onun sertleştiğini hissediyorum.

Henry normalde toplum içinde bu kadar sevecen değildir, yani ya sandığımdan daha sarhoş ya da arkadaşlarının yanında daha cesur.

Ya da Wolf Hotels'in CEO'sunun nasıl davranması gerektiğini umursamama noktasına geldi.

Bir kolumu boynuna doladım ve "Emlakçından evle ilgili haber aldın mı?" diye sormadan önce bir anlığına yakınlığını takdir ettim.

"Alex mi? Ben baktım. Bu öğleden sonra Philly'deki adamlarından birini eve bakması ve rakamları incelemesi için gönderdi. Biraz tadilat gerekiyor ama fazla değil. Belki on beş bin. Ama Howard'ın bana söylediğine göre Barbara'nın kız kardeşinin teklif ettiğinden en az elli bin daha fazlasını alabilirler. Muhtemelen daha fazla."

Çenem düştü. "Demek Violet haklıydı."

"Violet haklıydı." Dalgın bir gülümseme dudaklarına değiyor. Daha iyi bilmesem, bunun gurur olabileceğini söylerdim.

"Şimdi ne olacak?"

"Rakamları Howard'la paylaştım ve ona soyulduklarını söyledim. Düşüşe geçecek."

"Güzel." Omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Ya Barbara?"

"Onunla bir sözleşme imzaladılar, ancak oyunun bu kadar erken safhasında bundan kurtulmak kolay olacak, özellikle de onun etik dışı davranışları göz önüne alındığında. Satışı temsil etmesi için Alex'in şirketiyle anlaşacaklar ve onunla ben ilgileneceğim." Ses tonunda neredeyse kadın için üzülmeme neden olacak soğuk bir sakinlik var. Neredeyse.

"Violet'e söyledin mi?"

"Hayır. Howard ve Gayle söyleyecek."

Milyonlarca dolarlık iş anlaşmalarının üstesinden gelebilen ama bir genç kızla nasıl başa çıkacağını bulamayan güzel, karmaşık adamıma başımı sallıyorum.

Alnı şaşkınlıkla kırışıyor. "Ne?"

Anlamıyor. "Bu senin ona ulaşmak için bahanen."

"Sanırım." Ama dudakları büzülmüş. İkna olmuş görünmüyor. "Hadi, mesaj at ona!"

"Şu anda mı?"

"Evet. Hemen şimdi." Onun için cebinden telefonunu çıkardım. "Sana onun numarasını gönderdim."

"Sen yaptın." Telefonunu açıyor ve kızın adını buluyor -kişiler listesine eklemekle vakit kaybetmemiş, not ediyorum- ve yazmaya başlıyor, ama "Merhaba Violet, ben ... " girişinde hemen duruyor.

"*Babacığım*?" Boğucu bir ses tonuyla söyledim.

"Sadece bunun için, bunu okumuyorsun." Beni kucağından indirip tekrar kanepeye oturttu.

Onun sıcaklığını anında özlüyorum, ama zorlamıyorum, o kızına mesajını gönderirken şampanyamın tadını çıkarıyorum.

"İşte oldu. Bitti," diyor ve telefonunu cebine sokuyor. "Elbise işi nasıl gitti?"

"İyi, sanırım?"

Preston bir telefon görüşmesi yaparken Margo konuşmamıza müdahale ederek, "Mükemmel," diyor. "Yılın en güzel gelinine sahip olacaksın."

"Ne giyerse giysin bunu alacağım." Elini yarıya kadar kalçama koyuyor, başparmağı tenimin üzerinde yavaş daireler çiziyor. Her zaman klitorisimi okşadığı gibi.

Margo'nun gözleri hareketin izini sürüyor ve güzel yüzünde muziplik dans ediyor. "Özellikle de Joel düğün fotoğrafçınızken?"

Henry'nin eli durdu. Dün geceki konuşmanın bir parçası değildi ve ne düşündüğünü biliyorum çünkü benim aklımın gittiği yerle aynı.

"Bana portföyünü gösterdi. *Bunu* değil," diye ekliyorum hemen. "O *inanılmaz*, Henry. Fotoğrafları dergi kalitesinde."

"O en iyisidir," diye cıvıldıyor Margo. "*Pek çok* şeyde, ama anları yakalamak onun uzmanlık alanı."

Henry alaycı bir ifadeyle, "O anları ben de gördüm," dedi. "Eğer istediğin buysa, Abbi, o zaman istediğimiz bu olacak."

Başım sallanıyor. "Ben de onu istiyorum." Ve bu beklediğimden daha kolay oldu. Belki Margo haklıdır. Bazen Henry'ye sormak yerine söylemek gerekir. Çenemi kararlılıkla dikleştirdim. "Ve Ronan'dan nedimem olmasını istiyorum."

Henry'den alçak sesle bir inilti çıkar. "Bunu sonra konuşuruz."

Ama bolca içki içmek bana cesaret verdi. Parmaklarımı Henry'nin deri kemerine geçiriyorum, başparmağım birkaç dakika önceki ereksiyonunun hâlâ durduğu fermuarında geziniyor. "En yakın, en güvendiğim arkadaşlarımın orada olması benim için önemli."

"Ona güvenmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Öyle olmasaydı *bazı şeylerin* olmasına asla izin vermezdin." Kaşlarımı sivri bir şekilde kaldırıyorum, ancak bu cümlenin herhangi bir kısmını vurgulamama gerek yok.

Dudakları isteksizlikle büzülür. Buna nasıl itiraz edebilir ki? Tabii Margo'nun daha önce ima ettiği Ronan'ın bana karşı olan hislerinden şüphelenmiyorsa. Öyle bile olsa, bu arkadaşlığımızı değiştirmez.

"*Henry*. Beni sana geri getirdi. Onu orada tutacağım."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Töreni bozmadığı sürece sorun yok."

"Bunu neden yapsın ki?"

Ama Henry bana cevap vermiyor, gözlerini Margo'ya dikmiş. "Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim?"

"Ve hayatındaki *diğer pek çok* harika şey." Ona bir öpücük konduruyor ve ardından hızlı Fransızca bir şeyler söylüyor.

"Hayır." Ses tonu keskin. "Kesinlikle olmaz." Ona bir şeyler fırlatıyor ve sonra bana öfkeyle bakıyor, şefkatli dokunuşu gitmiş. "Benimle dalga geçiyor olmalısın, Abbi."

"Ne?" Şimdi ne olacak?

"Bekarlığa veda partin için *Margo ve Ronan ile* İbiza'ya gitmiyorsun."

"Bunun nerede olduğunu bile bilmiyorum!" Margo ve Ronan'ın vurgusu beni yakalıyor. "Peki neden? Bana güvenmiyor musun?"

"Evet, tabii ki *sana* güveniyorum." Burun delikleri alevlendi. "Peki, Avrupa'nın parti başkentine git, herkesin kafasının güzel olduğu ve birbirini taciz ettiği yere. Benim için ne planladıklarını görmek için sabırsızlanıyorum." Bara doğru başını sallıyor. "Ama endişelenme, eminim *uysal bir şey olacaktır.*"

Merrick, Warner ve Preston'ın Henry'nin bekârlığa veda partisi için ne tür bir bela uyduracaklarını düşündükçe yüzümün solduğunu hissediyorum. Ona güvensem de, onlara güvenmiyorum ve kucağına atlamaları için getirecekleri elli çıplak kadına da kesinlikle güvenmiyorum. "Bir daha düşündüm de, o hafta sonu için komaya girmek istiyorum," diye mırıldandım.

Henry sırıtıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Merrick elinde iki kristal bardakla dönüyor, sanki eski arkadaşmışız ve bu tamamen normalmiş gibi yanımdaki kanepeye yerleşiyor. Henry'ye içkisini uzattı. "Tam istediğin gibi... Baba."

Kıkırdamamı bastırıyorum.

Merrick dikkatini Margo'ya çevirmeden önce bana göz kırpıyor. "Şuradaki düzgün konuşan bir Fransız. Sarışın ona külotunu vermek üzere."

Dün gece sana sakso çeken Fransız mı? Merrick'i Joel'in fethi hakkında garip ya da kıskanç hissettiğine dair herhangi bir işaret için izliyorum, ama hiçbir şey yok. Sanki birbirlerine yardım eden insanlar gibiler.

Margo derin bir iç çeker. "Umarım öyledir. Son zamanlarda fotoğrafını çekecek yeni biri olmadığı için sızlanıp duruyor. Dinlemekten bıktım."

"*Sanatı* için mi?" Preston'ın gözleri parlıyor, çağrısını bitiriyor. "Bunun için orada olmayı çok isterdim."

"Sevimli olup olmadıklarını göreceğiz." Margo uzanıp yakasını düzelttikten sonra avucuyla omzunu okşuyor. Bu çok masumca ama yine de bu basit dokunuşta bir şey bana Merrick'in Henry'nin takıldığı tek arkadaşı olup olmadığını merak ettiriyor.

"Peki şatonuzu bir Kurt'a dönüştürme planları nasıl gidiyor?" Preston rahat ve dostça bir sohbete daldıklarında sorar.

Yüzünü buruşturuyor, şimdi Henry'ye odaklanmış durumda. "Yavaş. Birileri ayak sürüyor."

"Ona fazla yüklenme." Merrick iri bir kolunu kanepenin arkasına atarak Henry'nin omzuyla boynu arasındaki boşluğu şefkatle sıkıyor. "Baban meşguldü."

Henry arkadaşının sataşmalarına aldırmadan içkisini yudumlarken azı dişleri gıcırdıyor.

Bu arada, Merrick'in kulağıma gelen derin, çakıllı sesi ve dün gece olanlardan sonra tekrar bu ikisinin arasına sıkışmış olmak, kalçalarımın arasında bir sıcaklık yaratıyor.

Tanrım, çok fazla içtim.

Merrick Henry'yi bıraktı ama kolu hâlâ kanepenin arkalığına yaslanmıştı. "Bu arada, al bakalım." İçkisini yere bıraktı. Elini ceketinin içine sokarak kostümümün içinden siyah iç çamaşırımı çıkarıyor.

"Uh... Teşekkürler?" Onları alıp çantama tıkıştırıyorum, yüzüm kızarıyor.

Henry bana doğru eğildi. "Yani bütün öğleden sonra cebinde bunlarla mı dolaşıyordun?"

Merrick sırıtıyor. "Buradaki çamaşırhane hizmetinden çok etkilendim."

Henry başını sallar. "Pislik." İkisi de birbirlerine karşı çok rahatlar. Dün gece olanlardan sonra bunu görmek içimi rahatlattı.

"Benden bir pislik olmamı mı *istiyorsun*?" Merrick sinsi bir sırıtışla eğilip kulağıma fısıldıyor: "Sen onun için mükemmelsin. Seninle evlendiğini görmekten hepimiz mutluyuz."

Dudakları kulak mememi okşarken bile cirosuyla göğsüme sıcaklık doluyor.

Merrick uzaklaşırken Henry, "Dikkat et, Mer," diye uyarıyor. Altın çocuk bana göz kırpıyor.

Warner geri döner ve Preston'a içkisini verdikten sonra Margo'nun diğer tarafındaki koltuğa oturur. "O restoran mükemmeldi. Adı neydi?" Gergin karnını sıvazlıyor. "Bir dahaki sefere hatırlamam gerek."

"Sanırım Babamın Yeri'ydi?" Preston başını Henry'ye çevirir.

"Gizli Baba," diye karşı çıkıyor Merrick hiç vakit kaybetmeden.

Warner, "Gizli *Kurt* Baba?" diye sorar. Hepsi gülüyor. Ben bile yüzümü tutmakta zorlanıyorum.

"Hepiniz aptalsınız. Nasıl oluyor da otuzlu yaşlarınızdasınız?" Henry tersleyerek onlara aradıkları yükselişi verir.

"Şuna bak, baba olduğu için bizden daha olgun olduğunu sanıyor," diye karşılık veriyor Warner ve bir kahkaha daha attırıyor.

Henry'ye bakarken Margo'nun çenesi düşer ve sonra Fransızca bir şeyler söyler.

Sonunda, onu şok eden bir şey.

BÖLÜM 15

Henry'nin gırtlaktan gelen kıkırdamasıyla uyandım.

"Bu kadar komik olan ne?" Döndüğümde onu telefonuna bakarken buluyorum. Açıklamak yerine bana uzattı.

Merhaba Violet, ben Henry Wolf. Büyükannen ve büyükbaban evi benim aracılığımla satacaksın. Çok daha iyi bir fiyat alırsınız. Barbara ile ben ilgilenirim.

Dün gece ben onu ittikten sonra Violet'e gönderdiği mesaj. Kısa, basit ve herhangi bir şefkatten yoksun ama kendime Henry'nin Violet söz konusu olduğunda hâlâ emeklemeyi öğrendiğini hatırlatıyorum.

Henry'yi dün gece telefonunu onlarca kez kontrol ederken yakaladım ve her zaman onu bekleyen işle ilgili bir şey olsa da, aradığı şeyin bu olduğunu sanmıyorum.

Violet, muhtemelen bütün gece cevabını tarttıktan sonra *nihayet* bu sabah cevap verdi ve görünüşe göre ben onun yanında mutlu bir şekilde horlarken onlar sohbet ediyorlardı.

Merhaba, Henry Wolf. Büyükannem ve büyükbabam söyledi. Ne diyorlardı? Evet... Sana söylemiştim.

Diğer deyiş neydi? *Oh evet... Bir şey değil.* **Violet:** *Eğer görünmez robot gözüne parmağımı verirsem, görecek misin? Evet. Büyükanne ve büyükbabana zorluk çıkarmayı bırak.*

Violet bir selamlama emojisi ile cevap verdi.

Henry'ye teşekkür etmemekte direneceğini biliyordum. Muhtemelen Henry ve annesi söz konusu olduğunda kafası karışık duygular besliyordu. "Söylemese bile onun için ne yaptığını biliyor," diye söz veriyorum ona, telefonunu geri verirken.

Yastığıma sarılıyorum ve onun ayağa kalkıp gerinmesini, sıkı poposunu sergilemesini izliyorum. "Bugün izin almalısın." Saat sabahın yedi buçuğu ve normalde Henry çoktan kapıdan çıkmış olurdu ama bu hafta sonu en iyi şekilde yorucuydu.

"Yapamam. Bazılarımız çalışmak zorunda." Yatağın etrafında dönüyor ve eğilip dudaklarımı öpüyor. "Metal bölümünün başına geçecek yeni ekip için görüşmelerim var."

"Hey! Bu hafta *benim* de görüşmelerim var." Bunu yüksek sesle söylemek bile kulağa çok yabancı geliyor ama Zaheera idari işlerde yardımcı olacak bir asistana ihtiyacım olduğu konusunda ısrar ediyor. Ekibi çoktan bir yığın özgeçmişi inceledi ve aralarından seçim yapmam için en iyi üç adayı seçti.

Sanırım bana hangisini tutmam gerektiğini de söyleyecek. "O zaman kalkmalısın."

Yorganın altına giriyorum ve akşamdan kalma baş ağrım -üst üste ikinci gün- geçene kadar uyumayı planlıyorum.

Yorgan bir çekişle uçup gitti. Henry çıplak kıçımı tokatlarken inliyorum. "Duş al. Şimdi." Henry'nin başı *dönüyor*. Sabahları hiç *sersemlemez,* özellikle de pazartesi günleri.

Mükemmel, çıplak vücudunun banyoya doğru ilerleyişini izliyorum. Bu hafta sonu arkadaşlarını görmek kesinlikle moralini yükseltti, ama bence bu ruh hali daha çok mavi gözlü şımarık bir kızla ilgili.

"Gelecek hafta Barselona'ya uçmak zorundayım," diyor Henry kahvesinden bir yudum alırken, gözleri telefonunda acil e-postalarını okuyor. "Dört günlüğüne gideceğim. Benimle geliyorsan Miles'a haber ver."

Henry'nin o kadar uzun süre gitmesi fikri karşısında duyduğum dehşeti gizlemeye çalışıyorum. "Gelemem. Keşke yapabilseydim ama bu lansman için yapmam gereken çok şey var, buna gerçek sabunu yapmak da dahil. *Ve* Jill'le buluşacağım. *Ve yetiştirmem* gereken ödevlerim var yoksa o kredileri alamayacağım." Savaşan öncelikleri sıralamak bile beni strese sokuyor. "Victor'a ihtiyacın yoksa bugün beni ofisime bırakması için ona mı ihtiyacım var?" New Jersey'de Lincoln Tüneli'nin karşısında kiraladığım küçük ticari alana "ofisim" demek hâlâ tuhaf geliyor.

Henry'nin gülümsemesi yumuşak. "Seni böyle görmek hoşuma gidiyor." "Ne gibi? Bunalmış gibi mi?"

"Senin olan ve senin için önemli olan şeylerle meşgul ol. Merak etme, üstesinden geleceksin."

Şirketim ve eğitimim hakkında konuşuyor. Teknik olarak *bizim* olan düğün bile, ama Kontrol Manyağı Henry kararları *benim vermemi istiyor,* böylece yüzde yüz *benim* istediğim gibi olacak.

Telefonum Autumn'dan gelen bir mesajla cıvıldıyor.

Sonbahar: *Pazartesi sabahı kötü haber vermek istemem ama benden bir şey çıkarsa sana göndermemi istemiştin.*

Verdiği ünlü dedikodu sitesi linkine tıkladım. Ve dehşet içinde nefes nefese kaldım.

Kurt Varis ve Asistanı, Arkadaşları Margo Lauren ve Hedge Fund Playboyu Preston Abbott ile Özel Sosyete Seks Partisinde Görüntülendi.

"Bunun gizli bir parti olduğunu söylediğini sanıyordum!" Henry ve benim Cumartesi gecesi Victor'un arabasından inerken çekilmiş grenli bir fotoğrafımızı gördüğümde midem bulanıyor. Ama bu biziz - taytımın siyah-beyaz çizgileri, sırtımdan aşağı uzanan kırmızı örgüm. Elimi tekrar daire içine aldılar, sanki zar zor görünen yüzük tanınabilirmiş gibi. Bunu yapmayı gerçekten seviyorlar.

Henry omzumun üzerinden bakmak için tezgâhın etrafında dönüyor. "Biz olduğumuzu anlayamazlar."

"Ama *burada* yapabilirler." Bir başka fotoğrafta binamızın dışında görülüyoruz. O zaman maskelerimizi takmamıştık. Diğer fotoğraflarda diğerlerinin kostümlerle binamızdan çıktıkları görülüyor. Bu hikayeyi kim yazdıysa hepimizin aynı partiye gittiğimizi varsaymış -doğru olarak-.

"Her neyse. İnkar et."

"Ama manşete bak!"

"O depoda neler olduğuna dair hiçbir kanıt yok." Benim hoşuma gitmeyecek kadar sakin.

"Belli ki *bir şeyler* biliyorlar." Birileri onlarla bu kostüm partilerinde neler olup bittiği hakkında konuşmuş. "Ya ellerinde *içeriden fotoğraflar varsa*?" Bunu düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor. Biraz daha ilerliyorum ama artık samimi fotoğraflarımız yok, sadece reklamlar var.

"Ellerinde hiçbir şey yok. Geçtiğimiz metal dedektörlerini hatırlıyor musunuz? Organizatörler güvenliklerini *çok* ciddiye alıyorlar."

Henry'nin yemini beni çok az rahatlatıyor. Başka bir karanlık düşünce kıpırdanıyor. "Bu, birinin bizi takip ettiği anlamına geliyor. Dışarıda oturup gitmemizi beklediler ve sonra da yol boyunca bizi takip ettiler." Oraya varmak trafikte neredeyse bir saat sürdü.

O depo. Tanıdığım herkesi arayan şu Luca/Frank/Hank denen adam mıydı? O ilk telefon görüşmesinin üzerinden haftalar geçti.

"Biliyorum. Yaptıkları şey bu. Onlar aşağılık hamamböcekleri, ama bu pislikten para kazanabiliyorlarsa, onlardan kurtuluş yok." Henry iç çekti. "Özür dilerim."

"Bu senin suçun değil." Avucumu ön kolunun üzerinde yumuşatıyorum. "Ama neden biz?

Margo'yu takip etmeyi anlayabilirim ama sen bir aktör değilsin."

"Bu ilginin nedenini bilmiyorum ama her zaman beni manşetlerine taşımanın bir yolunu buldular. Merak etmeyin, yakında biter."

Henry yetişkin hayatının çoğunda bu insanlarla uğraştı. Onlarla nasıl başa çıkacağını öğrendi. Bu mahremiyet ihlali beni hiç rahatsız etmeyecek mi? "O zamana kadar mı?"

"*Burada bir hikaye yok,* Abbi. Cadılar Bayramı'nda kostümlü bir partiye gittin, hepsi bu. Başka bir şey var mı? Yorum yok."

Derin bir nefes alıyorum. "Keşke bana asistanın demeyi bıraksalar." Sırıtıyor. "Zaheera ile konuş. Bakalım buna bir halkla ilişkiler dönüşü yapabilecekler mi?" "Nasıl yapabileceğini anlamıyorum." Ya da neden istediğini.

Telefonum çalıyor ve annemin adı çıkınca irkiliyorum. "Gördün mü? Ona düğünümüzün Alaska'da olacağını söylediğim günden beri numaramı çevirmedi. Sessizliğini bozması için tek bir sebep var." Kendini kilisesine adadığı kadar internet dedikodularına da adamış. Manşetleri gördü.

"Unutmayın. Sadece sıradan bir kostüm partisi." Henry önce şakağımı, sonra dudaklarımı öpüyor, ben öpücüğü derinleştirmeye çalıştıkça öpücüğü bırakıyor. "Ondan kaçma. Bu her şeyi daha da kötüleştirir."

Cevap verdiğimde mutfağı yarılamıştı, dişlerimi sıkarak kendimi destekliyorum. "Merhaba anne."

"*Seks* partisi mi, Abigail Mitchell?" diye bağırıyor.

BÖLÜM 16

"İş tanımında 'kuyumcularla irtibat' olduğunu hatırlamıyorum." "Ben de 'patronla evlenmek' diye bir şey hatırlamıyorum" diyorum. sandviçimi yerken.

Miles, "Benden daha iyisin," diye mırıldanıyor.

Gülüyorum. "Sadece iletişim bilgilerine ihtiyacım var. Onu kendim arayacağım." Henry bu kuyumcuya büyükannesinin yüzüğünü benim için ölçülendirmesi konusunda güvenmişti ve benim alyansımı da o tasarlıyordu, yani bu adam Henry'nin alyansını yapacak doğru kişi. "Ve kullandıkları altın Wolf altını, değil mi?"

"Evet, tabii ki."

"Tamam, mükemmel. Telefonu kapatır kapatmaz bana bilgileri gönderir misin lütfen?" Çünkü aksi takdirde Jill'e cevap vermek zorunda kalacağım. Geçen hafta bana uzun bir düğün yapılacaklar listesi gönderdi ve düğüne altı aydan az bir süre kaldığını hatırlattı. Görünüşe göre şimdiden geride kalmışım.

"Yapacağım. Farm Girl Soap'ta işler nasıl gidiyor?"

"Dolapta oturuyorum."

"*O kadar* kötü mü?"

Kıkırdıyorum. "Hayır, şaka yapıyorum. Sayılır." Ofis koltuğumda arkama yaslanıp çiçekli duvar kağıdına ve yeni boyanmış duvarlara hayranlıkla bakıyorum. Ticari saha ziyaretini yaptığımızda ve Zaheera küçük depoyu benim için bir ofise dönüştürmeyi önerdiğinde kıs kıs güldüm. Demek istediğim, bu alanı zaten kiralamıştım, sabun yapmak için bir alanım ve paketlemek için başka bir alanım vardı ve arkada yeni asistanım Annie'nin kurulduğu bir ofisim vardı. Bu yeterli değil miydi?

Ama kapısını kilitleyebildiğim bu küçük rahat alanın değerini şimdiden anlıyorum - özellikle de Henry otuz sekiz yüz mil uzakta ve yedi saat ilerideyken ve otel odasından çıplak bir şekilde FaceTime yapmayı severken.

Hepsinden iyisi, Zaheera kapının dışına mat bir Abbi Mitchell, Farm Girl Soap Co. tabelası astı. Nailed It'ten bir ofis ısınma hediyesi.

"Her gün bir yığın sabun yapıyorum." İlk satış için en popüler kokularım olan limon, kekik, adaçayı ve lavanta ile sınırlandırıyoruz, böylece bir sonraki tur için sunacak yeni bir şeyimiz olacak. "Barselona nasıl?"

"Şehir harika. Henry... Henry."

Gülümsüyorum. Belinda bir keresinde benden uzun süre uzak kaldığında ona ayı demişti. Bunu duymak beni mutlu etmemeli ama ediyor. "En azından yeniden kendisi gibi davranmaya başladı?"

Miles homurdanıyor. "Evet, bu da bir bakış açısı. Tamam. Gitmem gerek."

Miles'ın kuyumcunun bilgilerini iletmesini beklerken düğün davetiyesi örneklerine göz gezdiriyorum. Jill bana seçim yapmam için bir kutu gönderdi. Raj'ın yardımıyla en beğendiğim dört taneye indirdim ama onlara ne kadar uzun süre bakarsam bakayım bir türlü seçim yapamıyorum. Fotoğraflarını Henry'ye gönderdim ama bana pek yardımcı olamayacağını biliyorum.

Telefonum çalıyor ve ekranda Violet'in adına iki kez göz kırpıyorum. Bu beklenmedik bir şeydi. "Alo?"

"Merhaba, Abbi? Umarım aramamı sorun etmezsin..." Sesi titriyor.

"Tabii ki hayır. Ne var ne yok? Her şey yolunda mı?" Aklıma hemen sorunlar geliyor. Evde bir sorun mu var? Howard'a ya da Gayle'e bir şey mi oldu?

"Evet, her şey yolunda. Boyacılar eve geldi. Her şeyi griyle kaplıyorlar. Bu ... *blah.*"

"Blah gray! Bunu iyi bilirim. Yeni ticari mutfağımda var." Mülkiyeti devraldığımızda da oradaydı ve boyamak için para harcamak anlamsız görünüyordu. "Sıkıcı ama buranın satılmasına yardımcı olur."

"Evet, Tony de öyle dedi."

"O nasıl?" Henry, Alex'in en iyi Philly ajanını onlara gönderdiğini söyledi. "Evet, o iyi. Büyükbabam onu seviyor."

"Şey, bu önemli." Telefonda birkaç uzun vuruş boyunca sessizlik hakim. Henry'den haber alıp almadığını merak ediyorum ama sormuyorum. Bu aramanın bir nedeni olmalı.

"Okul için bir projem var. Bütün bir planı olan bir iş tasarlamamız gerekiyor."

"Bu büyük bir projeye benziyor."

"Evet, notumun yüzde otuzu ve annem ve diğer şeyler yüzünden biraz geride kaldım. Her neyse, sana birkaç soru sorabilir miyim?"

"Ben mi?"

"Evet. Bir şirketin olduğunu söylemiştin, değil mi? Sabun ya da başka bir şey?"

"Evet, biliyorum, ama..." Bocalıyorum. "Biliyor musun, bunu Henry'ye sormak daha doğru olur." İş dünyasından anlayan biri varsa, o da odur.

Uzun bir duraklama oldu ve sonra, "Biliyor musun, sorun değil. Başka birini bulurum-"

"Hayır, hayır! Sorun değil. Sana bu konuda yardımcı olabilirim. Ya da en azından denerim." Bu Henry'nin kızı. Benim üvey kızım olacak, bu gerçeği henüz kavrayabilmiş değilim. Bana gelmesi, beni babasının çok daha genç nişanlısı olarak görmemesi bile önemli bir şey. "Şimdiden ne kadar iş yaptın?"

"Şey... söylemesi biraz zor."

Bu işin nereye varacağını anladım. "Henüz başlamadın, değil mi?"

"*Başlangıcı* tanımla." Onu iyi tanımıyorum ama bu sesin ardında mahcup bir gülümseme olduğundan eminim.

"Peki ne zaman bitiyor?"

"İlk yarı, Pazartesi günü mü?"

Sandalyemde geriye yaslandım. Bunu nasıl sığdıracağım? Bugün Perşembe ve ben bütün hafta sonu bu mutfakta olacağım, gelecek haftaki lansman için hazırlanacağım. Ama Violet'in ayıracak vakti yok gibi görünüyor.

"Yarın okulum tatil," diyor Violet, sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi. "Trenle gelip seninle bir yerde buluşabilirim?"

Onunla şehirde buluşacak vaktim yok ama bu işi halletmek istiyorum. Aklıma bir fikir geldi. "Neden Victor seni alıp ofisime getirmiyor? Günü benimle geçirebilir ve ne yaptığımı öğrenebilirsin." Birkaç dakika plan yapıyoruz ve görüşmeyi sonlandırdığımızda ona yardım edebileceğimi hissediyorum.

Ama yine de bunalmış durumdayım. "Hadi Miles!" Alnımı masama yaslıyorum. Bu aptal kontrol listesinden *bir şeyleri* işaretlemek için çaresizim.

Kapı çalındı.

"İçeri gel!" Başımı kapıya doğru çeviriyorum.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Annie kıvırcık sarışın kafasını içeri soktu. Beni görünce yüzünü buruşturdu. "Hey, fotoğrafçı şu halkla ilişkiler kampanyası için mi burada?"

"Hangi fotoğrafçı? Aman Tanrım." Fotoğraf çekimi. "Tamamen unutmuşum. Bunu nasıl unuttum?"

"'Çünkü şu anda tabağında çok şey var?"

Telefonum, Annie'nin söylediklerinin altını çizmek istercesine, Miles'tan gelen mücevher iletişim bilgileriyle cıvıldıyor. "Tamam, ona beş dakika içinde orada olacağımı söyler misin? En fazla on. Önce bu aramayı yapmam gerekiyor."

"Evet, tabii ki. Hazırlanmaya başlaması için onu çağıracağım."

"*Teşekkür ederim*." Yeni asistanıma yorgun bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Yirmi beş yaşında bir üniversite mezunu ve en son görüştüğüm kişi. Hemen kaynaştık. O da Pennsylvania'da bir çiftlikte zorba bir ebeveynle büyümüş - gerçi onun durumunda bu ebeveyn babası. Pazartesi günü işe başladı ve şimdiden onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. "Bir konuda fikrini sorabilir miyim?"

Başını eğiyor. "Tabii. Çek."

Dört davetiye örneğini elimde tutuyorum. "Düğününüz için bunlardan birini seçmek zorunda kalsaydınız hangisini seçerdiniz?"

Gözlüklerinin arkasında büyüttüğü yeşil gözleri ileri geri kayarak onları incelerken alt dudağını ısırıyor. "Kesinlikle ikincisi. Modern ama zamansız."

"Raj'ın da ilk tercihi buydu."

"Raj'ın kim olduğunu bilmiyorum ama kulağa zeki geliyor." Sırıtıyor.

"Kesinlikle. Bir dakika içinde çıkacağım." Fotoğrafını çekip Jill'e mesaj attım. *Biri gitti*. İç çekerek kuyumcuyu arıyorum.

Victor arabasını Wolf Tower'ın lobi kapısına yanaştırdığında hava kararmış ve normal yemek saati çoktan geçmiştir. "Getirdiğin için teşekkürler." Gitmek istediğim yere beni bir şoförün götürmesine alışabilecek miyim?

Victor dikiz aynasından gözlerime bakıyor. "Rica ederim, Bayan Mitchell. Sabah görüşür müyüz?"

"Sabah erkenden." Arabadan iniyorum ve döner kapılardan geçip lobiye girmeden önce kapıcıya bir gülümseme sunuyorum. Ayakta geçirdiğim saatlerden sonra tek istediğim uzun, sıcak bir banyo.

Her bir çalışan ben geçerken beni selamlıyor. Keşke hepsinin adını bilseydim.

"Bayan Mitchell," diye sesleniyor Sullivan, devasa gövdesi bana doğru yaklaşırken yer kaplıyor. "Bunu size vermem istendi." Bana katlanmış bir not uzattı.

Kaşlarımı çatıyorum, ihtiyatlı davranıyorum. "Kimden?"

"Söylemedi. Ama yukarıda, Lux'ta seni bekliyor."

Kağıdı yavaşça açtım.

Ve içimi bir heyecan kaplıyor.

RONAN beni geniş kollarının arasına alıyor ve göğsüne doğru çekerek sarılıyor.

Gömleklerinin her birinin koktuğu sandal ağacı ve Marlboro sigaralarının tanıdık karışımını içime çekiyorum. "Burada ne işin var!" Bu sabah mesajlaştık ve bu akşam ne yapacağımı sordu, ama bunu hep yapar. "New York'a geleceğini hiç söylememiştin!"

"Sana sürpriz yapayım dedim." Derin, hırıltılı sesi kulaklarımı ısıtıyor ve beni Alaska'nın yıldızlı gökyüzünün altında, onun ve Connor'ın maskaralıklarına güldüğüm sayısız geceye geri götürüyor. Ne kadar mutlu olsam da, ara sıra kendimi orada burada bir anı yad ederken yakalıyorum ve hayatımın özel bir zamanının geçip gitmesi için bir acı hissediyorum.

"Dondum kaldım, yani sen kazandın." Son bir kez sıktıktan sonra çekiliyorum ve onun o unutulmaz yeşil gözlerine bakıyorum. "İyi görünüyorsun." Her zamanki gibi rahat, kot pantolon ve kömür rengi düz bir gömlek giymiş; hava serin olduğu için uzun kollu ve zayıf, biçimli vücuduna yapışıyor. Siyah saçlarını hatırladığım kadar kısa kestirmiş. "Seni bu hafta sonu arayacaktım."

"Elbette öyleydin," diye takılıyor.

"Öyleydim!" Pazularına şakacı bir şaplak attım. "Zaman benden biraz uzaklaştı."

"Wolf nerede?"

"Barselona. Sana söylemiştim, değil

mi?" "Doğru ya, unutmuşum."

Güldüm. "Hayır, gülmedin."

"Hayır, yapmadım." Sırıtıyor ve bakışları kısa bir an için ağzımın üzerinde geziniyor. Her zaman olduğundan daha az çekici değil, ama hissediyorum

Dostça bir şefkat dışında hiçbir şey. "Aç mısın?"

"*Açlıktan ölüyorum.*" Öğle yemeğinden beri bir şey yemedim. Raj benim için buzdolabına karışık yeşil salata bırakmış ama şimdi biftek kokusu alıyorum, salata isteyeceğim son şey.

"Ben de tam sipariş vermek üzereydim." Kendine özgü çarpık gülümsemelerinden biriyle sandalyesine kayıyor.

Diğerinin içine çöküyorum. "Tamam, cidden New York'ta ne işin var?" Miami'den çok uzakta.

"Hafta sonu ailemi ziyaret etmek için Indianapolis'e dönüyorum. Aktarma yapıp seni ziyaret edeyim dedim. Son zamanlarda stresli görünüyorsun."

"Sorun yok. Her şey yolunda." Endişesini elimle savuşturdum. "Seni gördüğüme çok sevindim. Nerede kalıyorsun? Bir yere ihtiyacın var mı? Bir sürü odamız var."

Ronan bir elini ensesinde gezdiriyor. "Evet... Ben bile o kadar büyük bir pislik değilim. Ve Wolf'un kötü tarafına geçmeyeceğim. Benim için endişelenme. Bir arkadaşımın evinde kalıyorum."

"Ben bir arkadaşım!"

"Sevişmeyi planladığım bir arkadaşım." Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılmış bir şekilde birasını yudumluyor.

Ronan değişmemiş.

O sırada garsonumuz geliyor ve ben de menüyü hızlıca gözden geçirip bir hamburger ve patates kızartmasında karar kılıyorum.

Ronan şezlongunda arkasına yaslanıp rahatlıyor, kalçaları yayılıyor. "Ee Red, anlat bakalım ne var ne yok?"

"*SIKTIR*." Ronan bir elini çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Üvey anne mi olacaksın?"

"Biliyorum." Bir patates kızartmasının etrafında yaltaklandım. Ronan'a Violet ve Henry'nin Audrey ile olan skandal dolu geçmişi hakkında her şeyi anlatmakta tereddüt etmedim. Ne de olsa Henry'yi herkesten çok önce o biliyordu. Sır tutma konusunda ona güvenebileceğimi zaten kanıtlamıştı ve ona sessiz kalmasını söylememe gerek yoktu. "Bir proje için benden yardım istedi. Ona yarın ofisime gelebileceğini söyledim. Bu ya harika bir fikir ya da aptalca. Yani, onu hiç tanımıyorum."

"Wolf nasıl karşıladı?"

"En hafif tabiriyle şok oldu ama sanırım bu fikre ısınmaya başladı."

"*Bu* ne anlama geliyor?"

"Emin değilim." Violet'in babası rolünü oynamak Henry için nasıl bir şey? "Bulduğumda sana haber veririm. Ama bunu gizli tutuyoruz Ronan. Çoğunlukla onu korumak için. Henry'nin en yakın arkadaşları biliyor, şimdi de sen."

Bana "Hadi ama, dalga mı geçiyorsun?" der gibi bakıyor. "Connor dahil kimseye bir şey söylemeyeceğim." Tereddüt ediyor. "Ona ayrıldığımı ve doğruca kulübeye gittiğimi söyledim, Alaska'daki o son gece."

Ronan, Henry ve benim birlikte olduğumuz, Connor ve Margo'nun jakuziyi kirlettiği geceyi kastediyor. "Neden?"

Omuz silkiyor. "Beni bilirsin, Red. Öpüşmem ve söylemem." "Evet, ama sen ve Connor aynı beyni paylaşıyorsunuz."

Bir kağıt bardak altlığı alıyor ve bana doğru fırlatıyor. "Bilmiyorum. Sanırım paylaşmak için fazla kişisel hissettim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Gözlerinde ham bir şey görüyorum.

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," diyorum usulca. "Peki ya sen? Miami nasıl? Zaten bronzlaşmışsın."

Kollarını yukarı itiyor ve altın rengi ön kollarını incelemek için kollarını uzatıyor. "Evet, bu iyi."

Ama oraya döneceği için pek de heyecanlı görünmüyor. "Gelecek yaz Wolf Cove'a gitmeye karar verdin mi?"

Başını sallıyor. "Şu anda tüm hayatımı yeniden değerlendiriyorum. Geri kalanıyla ne yapmak istediğime karar vermeye çalışıyorum."

Alaska'dayken Ronan'ın bir şeyden kaçtığını hissettim. Bunun kötü bir ayrılık olduğunu anlamam uzun sürmedi. Bu yönden birbirimize benziyorduk - güvendiğimiz insanlar tarafından kalplerimizin kırılmasından kaçmak için uzak vahşi doğaya kaçıyorduk. Ama Ronan'ın duygularını koruduğu yerde, ben Henry'ye sırılsıklam aşık oldum.

"Peki ya düğünüm için? Yine de gelecek misin?" Gözleri benimkilere kaydı. "Geleceğime söz verdim zaten."

Cesaretimi topluyorum, aniden bunu düşündüğüm için bile kendimden şüphe ediyorum. "Aslında sana benim için bir şey yapıp yapamayacağını soracaktım." Tereddüt ettim.

"Çıkar ağzındaki baklayı. Senin için yapmamı istediğin şeyden daha kötü olamaz."

Yanaklarım kızardı. "Senden bunu istemedim."

"Sen de şikayet etmedin." Kıkırdıyor ama çabucak sönüyor. "Pişman mısın?"

Bir süre sonra başımı salladım.

"Ben de öyle." Sanki sıradan bir sohbet ediyormuşuz gibi gömleğindeki tüyleri topluyor. "Peki ne yapmamı istiyorsun?"

"Düğün partimde olmak mı?" Tanrım, çok yol kat ettik. Daha birkaç ay öncesine kadar, onu suçlular ve uyuşturucu bağımlıları tarafından yetiştirilmiş ve sadece tek bir şeyin peşinde olan ahlaksız bir ruh olarak görüyordum.

Başını eğiyor. "Ne gibi? Nedime gibi mi?"

"Sanırım teknik terim *nedime*." Nefesimi tutuyorum ve cevap vermediği her geçen saniye, reddedeceğinden endişeleniyorum. Belki de Margo Ronan'ın duyguları konusunda haklıydı. Ben başka bir adamla evlenirken ondan mihrapta yanımda durmasını istemek adil mi?

"Neden ben?" diye soruyor sonunda.

"Çünkü sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin ve bu süreçte hep yanımda oldun." Henry'yi sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğümde ağlayacak bir omuz, dikkatimi dağıtacak bir şey ve parlak zırhlı bir şövalye olarak. Hayatımdaki en önemli insanlar -annem, Jed, hatta Henry- beni incitti. Ama Ronan *hiç incitmedi*.

"Elbise giymek zorunda mıyım?"

Nadiren sergilediği ciddiyetten tanıdığım Ronan versiyonuna geçişini hissederek kıkırdıyorum. "Evet, kesinlikle."

"Connor'a da mı soruyorsun?"

"Hayır."

"Sadece bu bile buna değer." Omuz silkiyor. "Elbette, sanırım bunu yapabilirim." "Tanrım, sesin çok heyecanlı gelmiyor," diye mırıldandım.

"Yapacağım. Elbette yapacağım. O gün oradan başka bir yerde olmak istemezdim." Gözlerimiz buluşuyor ve sanki o bakışta binlerce düşünce aktarılıyor. "Düğün gecesi için de bana ihtiyacın olacak mı?"

"Hayır! *Bu bir* daha olmayacak." Ona şakacı bir tekme atarken yanaklarım yeni bir öfkeyle yanıyor. Ayağımı yakalıyor, uzun süre tutuyor, parmakları bileğimi kavrıyor.

Beni bırakıyor, sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Senin adına mutluyum, Red. Gerçekten. Sen en iyisini hak ediyorsun."

"Sen de öyle." Ve gerçekten ciddiyim. Ronan'ın sadakatini hak eden birini bulmasından daha çok istediğim bir şey yok. "Biriyle görüşüyor musun?"

"Hayır. Aynı eski. Rachel ve Katie geçen hafta sonu Miami'de bizimle parti yapmaya geldiler."

"Sanırım nasıl gittiğini sormama gerek yok." Bu üçünün nasıl parti yaptığını ilk elden gördüm.

Sırıtıyor. "Benden sana kocaman bir öpücük vermemi istediler."

Kabin arkadaşlarımdan bahsedilmesi başka düşünceleri tetikliyor. "Gazetecilerden hiç telefon aldılar mı?"

"Varsa bile, bu konuda hiçbir şey söylemediler. Neden? O dangalaktan bir daha haber aldın mı?"

"Hiçbir şey." Haftalar oldu. "Belki de boşuna endişeleniyorumdur." "Bence hepsini siktir et ve hayatının tadını çıkar."

"Bunu söylemek senin için kolay. İnternette seks partileriyle ilgili manşetlerle süslenmiş fotoğrafların yok." Bu konuda aradığı sabah annemi ikna etmek için fazla bir şey gerekmedi. Ona kaşıkla yalanlar verdim ve o da bunları yuttu, manşetlerin yanlış olduğunu ve kızının sapkın olmadığını duymaktan mutluydu, ancak kostümüm hakkında söyleyecek çok şeyi vardı ve hiçbiri iyi değildi.

Bu olaydan çıkan tek olumlu sonuç annemin bana mesaj atmaya geri dönmüş olması. Düğünden ya da Henry'den bir kez bile bahsetmedi, hava durumundan, Jed ve Laura'dan, babamın rehabilitasyonundan bahsetti. Ama en azından benimle tekrar konuşuyor.

"Affedersiniz, tanışıyor muyuz?"

Boğucu kadın sesine doğru dönüyorum ve ruh halim anında bozuluyor. "Roshani Mafi." Sanki bu ismi ya da yüzü unutacakmışım gibi.

Kuzguni saçlı güzel başını eğiyor. "Yani birbirimizi tanıyoruz." "Pek sayılmaz. Alaska'daki Kurt'ta tanıştık. Sen büyük bir tören için oradaydın.

açılış." Bavulu çatı katındaki süitine ulaşmadan Henry'yi sikmeyi hedefliyordu. Sanırım o hafta sonu için onu tamamen suçlayamam. Scott benim güvensizliğimden beslenen gerçek bir haberciydi. Yine de ondan nefret ediyorum.

Dudakları kıvrılıyor ama gülümsemesi siyaha yakın gözlerine ulaşmıyor. "Sen Henry'nin asistanısın." Sanki kişisel bir bağları varmış gibi hâlâ ilk adını kullanıyor.

"Onun asistanıydı. Bu aylar önceydi."

"Bu doğru. Artık nişanlısın." Bakışları sol elime kayıyor. "Ondan daha abartılı bir şey beklerdim."

Geniş bir gülümsemeye zorladım. "Belli ki onu tanımıyorsun."

Bir ses çıkarıyor ve gecikmeli bir sürenin ardından "Tebrikler" diye mırıldanıyor.

"Teşekkür ederim."

"Henry bu gece nerede? Onu görmeyi umuyordum." Sanki onun gelmesini bekliyormuş gibi etrafına bakınır.

"Barselona'da." En son konuştuklarında Henry'nin işverenini (açılış için özel bir yayın yapan Luxury *Travel* dergisi) şirket parasıyla yaptığı şeylerden haberdar etmekle tehdit ettiğini düşünürsek, onunla tekrar karşılaşmaya hevesli olacağını sanmıyorum.

"Kardeşi için üzülüyorsun, değil mi?" Sanki Scott şirketten zimmetine para geçirmiş ve mirasını korumak için William Wolf'u öldürmek için komplo kurmuş, sonra da intikam almak için bana saldırırken ölmüş gibi talihsiz bir olay yaşamış gibi bakıyor. Gerçi bu son kısmı çok az kişi biliyor.

Onun adını anmak bile kaslarımı geriyor. "Bu doğru. Scott'ı iyi tanırdın." Ertesi gün otel görevlilerinin süitinin etrafında bulduklarına göre üç prezervatif. Cehenneme gidip geri döndüğünüzde hatırladığınız küçük ayrıntılar komiktir.

Bir ses çıkarıyor. "Neler yapabileceğini tahmin edecek kadar iyi değil." Gözleri Ronan'a kayar ve orada oyalanır. "Ve sen..."

"Arkadaşı." Ronan hiçbir zaman Connor kadar küstahça flört eden biri olmamıştır, bu da onu soğuk gösterir. Roshana'nın durumunda, ne kadar düşmanca olursa o kadar iyi. Sanırım erkeklerin bu tepkisine alışık değil. Ondan nefret edebilirim ama ben bile güzel olduğunu kabul edebilirim.

Roshana Ronan'a uzun bir süre daha hayranlıkla bakar ve "Harika bir hafta sonu geçir, patronuna selamımı söyle" der.

"*Eski patron*." Ve hayır, yapacağımı sanmıyorum.

Kıvrımlı kalçalarını sallayarak uzaklaşıyor. "Kimdi o?" Ronan sorar.

"Aletini ısırıp koparacak bir yılan." Belinda Roshana'ya engerek dediğinde yanılmamıştı. Ronan'ın yüzü acımasız bir eğlenceyle doluyor ve ben iç çekiyorum. "Hayatımın en kötü hatası için bir katalizör." Ronan'a isteksizce kısaltılmış versiyonunu anlatıyorum.

Ronan parçaları birleştirerek, "Andy o hafta sonu için çalışıyordu," diyor.

"Evet." Roshana'yı ve sarışın arkadaşını mutlulukla sahiplenen Avustralyalı, onun bedenini eğlence için kullanıyordu. Haftalardır o gece onlarla birlikte eve gidenin Henry olduğuna inanıyordum. Beni bu inancımdan vazgeçirmek için hiçbir şey yapmadı ama Michael'la yaptığım korkunç hatayı zaten biliyordu. Çarpık bir şekilde, Henry beni gerçeklerden korumak için yalan söylemişti: onu aldattığımı.

Ama Roshana Mafi beni nasıl tanıyacaktı? Geldiğinde tanışmıştık ve hafta sonunun geri kalanında bir gölgeden başka bir şey değildim, o ise Henry'nin pantolonuna girebilmek için elinden geleni yapıyordu. "Tüm bu değişim garip hissettirdi. Garip hissettirmedi mi?"

Ronan'ın bakışları Lux'ın çıkış kapılarına yönelir ama Roshana çoktan gitmiştir. "Bu kesinlikle bir şeydi."

BÖLÜM 17

Violet cipten iniyor, gözleri ticari vitrinlerden oluşan şeride dikilmiş. Onun çekincesini anlıyorum. Zaheera beni buraya getirdiğinde ben de aynı şekilde hissetmiştim. Bu bölge sokak sokak
Dikdörtgen binalar, yürüme mesafesinde kafe veya restoran yok.

"Kimdi o?" Annie merakla sorar.

"Bir arkadaş. Bir okul projesi için yardıma ihtiyacı vardı." Yalanın tadı kötü ama onlar onay verene kadar Violet'i Henry'nin kızı olarak tanıtmak bana düşmez ve sanırım bundan çok uzaktayız.

Belki de yalan değildir. Violet bana güveniyor gibi görünüyor, yani bu klişeleşmiş bir "zengin baba kızından biraz daha büyük altın avcısı bir kadınla evlenir" hikayesi olamaz mı? Bu durumda klişe olan çok az şey var, o yüzden belki arkadaş *olabiliriz?*

Annie sadece başını sallıyor. Cevabımdan neden şüphe etsin ki? Henry ile hiç tanışmadı bile. Ama insanlar siyah bomber ceketi ve taytıyla, gelincik kırmızısı örgü beresiyle örttüğü siyah saçlarıyla kapımıza doğru gelen bu kıza bakıp aile benzerliğini görmeden önce ne kadar zaman geçecek?

Kapı çalıyor. "Selam." El sallıyor, alt dudağını dişlerinin arasına alarak ticari mutfağımı inceliyor - karton kutulardaki malzeme yığınlarını, kaseleri, kalıpları ve metal masaları. Ekipman kurulumu ve temizliğine yardım etmesi için getirdiğimiz mavi saçlı sessiz geçici işçi Ashlyn'i oyalıyor, böylece ben sabun yapmaya odaklanabiliyorum. Zaheera'nın ısrar ettiği ve benim direndiğim ama şimdi minnettar olduğum bir başka şey.

"Hey, Violet." Hızlıca tanıştırdım. "Philly'den yolculuk nasıldı?"

"Tamam."

"Seni bir şoförün alması garip değil mi?" "Evet, biraz," diye itiraf ediyor utangaç bir şekilde.

"Ben de hala alışmaya çalışıyorum." O ve ben, o kadar da farklı değiliz. İkimiz de Henry'nin dünyasında büyümedik. "Şurada bir askılık var. Rahatına bak."

Violet sırt çantasını köşede yere bırakıyor ve ardından örgü şapkası hariç dış giysilerini çıkarıyor. Her zamanki kapüşonunu daha şık, kalın beyaz bir kazakla değiştirdi.

"Şapkanı beğendim. Nereden aldın onu?" diye sordum.

"Um... Ben yaptım." Kazağının manşetleriyle oynuyor.

"Gerçekten mi? Örgü örmeyi biliyor musun?"

"Evet. Büyükannem öğretti. Son birkaç aydır çok fazla oturdum, en azından bu şekilde yapacak bir şeyim oldu."

Annesinin başucunda oturmuş, onun yavaş yavaş ölümünü izliyor, söylemesine gerek yok. Kalbim kız için, tanık olmak zorunda kaldığı şey için acıyor. Böyle bir şey sizi sonsuza dek değiştirir. "Çok şirin ve üzerinde harika duruyor."

Duvarı işaret edene kadar gözleri kutu gibi alanda geziniyor. "Blah gri."

Gülüyorum. "Gördün mü? Yalan söylemiyormuşum." Duvarlar çıplak, kişilikten yoksun. "Yani... burası senin ofisin."

"Aslında benim 'ofisim'" -parmaklarımla hava atıyorum- "arka tarafta dekore ettiğimiz gerçek bir dolap. Ama sihrin gerçekleştiği yer burası. Pek bir şeye benzemiyor, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Ve oradaki tüm sabun mu?"

"İlk partinin çoğu, evet." Sinirlerim geriliyor. "Pazartesi günü web sitesinde yayına giriyoruz ve kimsenin satın alıp almayacağını bilmiyorum." Peggy Sue'nun Greenbank'in kilise kermesi için bir parti adaçayı sabunu talep etmesi başka bir şey. Ödüllü Nailed It Branding, Farm Girl Soap Co.'yu ilk epik başarısızlığı olarak mı görecek?

Zavallı kız içeri girdikten bir dakika sonra güvensizliğimi onun üzerine yıkmak istememiştim.

Violet yakındaki masadan paketlenmiş bir bar alıyor ve burnuna götürüp içine çekiyor. "Ben olsam kullanırdım."

"Öyle mi?" Gülümsüyorum. Bu iyi bir başlangıç. "Gel hadi. Sana etrafı göstereyim."

"EV YAPIMI ŞEKERLEMEYE BENZIYOR." Violet tezgahın üzerine eğilmiş, dirseklerini dayamış, nane kokulu bir sabun bloğunu ölçülü dikdörtgen parçalara ayırmamı izliyor.

"Bunu söylemen komik çünkü bizim oralarda küçük bir çocuk Noel pazarında naneli çikolata ısırmıştı." Tatil için yeni kokular deniyordum ve internette hoşuma giden bir çikolata koku yağı buldum.

Mavi gözleri genişliyor. "Ne oldu?"

"Tükürdü ve bana şekerlememin tadının sabun gibi olduğunu söyledi." Güldüm. "Tamamen doğal ve zehirsiz. Ona zarar vermeyecekti."

"Seni hatırlamadan bir daha asla şekerlemeye bakamayacak." "Muhtemelen hayır."

Violet ile bugünün nasıl geçeceği konusunda gergindim, ancak gelişinden kısa bir süre sonra - beş saniyelik turdan, dolap ofisimle beş dakikalık alaydan ve Nailed It ile son aylarda üzerinde çalıştığımız her şeye genel bir bakıştan sonra - sert kabuğundan çıkmış gibi görünüyor, çok fazla soru soran ve kaşlarını çatmaktan çok gülümseyen hızlı zekâlı, meraklı bir kız ortaya çıkarıyor.

"Ve bunları benim yaşımdan beri mi yapıyorsun?"

"Belki daha da genç, sanırım? Kilisemizdeki bir bayan Noel kermesi için vanilya kokulu zencefilli kurabiye adam sabunları yapardı. Onların çok şirin şeyler olduğunu düşünürdüm ve arkadaşlarıma ve aileme vermek için böyle bir şey yapmak istedim. Ev yapımı hediyeler her zaman daha özeldir, değil mi? O da bana nasıl yapılacağını gösterdi. O andan itibaren çiftlikteki otları ve çiçekleri nasıl kullanacağımı okumaya başladım. Koku fikirlerini denedim, kokuları nasıl katmanlandıracağımı, neyin işe yarayıp neyin yaramadığını öğrendim." Gülüyorum, başımı sallıyorum. "Bir keresinde lavanta ve okaliptüsü karıştırdım. Kötü bir fikirdi. Babam ve ben hiçbir koku alamadığımız halde annem haftalarca şikayet etti. Her neyse, ailemin ahırında küçük bir at odası vardı, ben de oraya taşındım ve bir nevi işi devraldım."

"Web sitenizdeki resimler."

"Evet. Oda bu." Violet gerçekten de dikkat kesilmişti. "Bağımsız bir iş dergisi bu yaz benimle ilgili bir makale yazdı. Biraz süslemişler. Gerçek hayatta o kadar güzel görünmüyor." O günü hatırlayınca gülümsedim. Margo, arkadaşı Ryan McCleary aracılığıyla her şeyi ayarlamıştı. Jed denedi

düğmeli gömlek ve kravatla çiftçilik yaparak süper model arkadaşımı etkiledi ve ardından Margo Ryan'a arkadaki gölette kendi takdir markasını gösterdi. "Bunları şimdiye kadar sadece yerel kilise pazarlarında ve çiftçi pazarlarında sattım."

"Seni bu kadar büyük yapan neydi?"

Duraksadım. Büyük bir mağazaya tedarikçilik yaparak ilerlediğim yolla karşılaştırıldığında, New Jersey'deki küçük dikdörtgen kiralık alan pek bir şey sayılmaz. Ama benim. "Henry yaptı."

Kırık bir sabun parçasını alıp burnuna götürüyor. "Ne yani? Zaten yeterince zengin değil, müstakbel karısının da para kazanmasını mı istiyor?" Ses tonunda seçemediğim bir şey var, ama hafif bir şey gibi geliyor. Henry'yi savunma dürtüm kıvılcımlanıyor.

Onu hiç tanımıyor, *yine de* kendime hatırlatıyorum.

"O zengin," diye kabul ediyorum çünkü bunu inkar etmenin bir anlamı yok. *Ve o güven fonu sana açıldığında sen de öyle olacaksın*. "Ama bunu yaparken bir dolar kazanmam umurunda değil. Bu doğru değil. Para kazanmamı istiyor çünkü o zaman birileri sabunlarımı satın alıyor ve ben dev bir başarısızlık değilim demektir," diye düzeltiyorum. "Ama beni zorladı çünkü gurur duyabileceğim bir şeye sahip olmamı istedi." Yumuşakça gülümsüyorum. "Tüm bu girişim boyunca beni cesaretlendirdi. Bunu yapmaya asla cesaret edemezdim." Para da bulamazdım ama bu konumuzun dışında.

Ona neden Zaheera'yı ve onun start-up şirketini bana ittiğini sorduğumda, bunun kendi dünyasında boğulmamı istemediği için olduğunu söyledi.

Şimdi takdir etmeye başlıyorum.

Violet birkaç dakika çalışmamı izliyor. "Henry buraya ne sıklıkla gelir?"

"Henüz buraya gelmedi. Arkasına yaslanıp izleme konusunda pek iyi değil. Sanırım onun kadar başarılı olduğunuzda bu da beraberinde geliyor ama mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyor." Kira sözleşmesini imzalamadan önce ilanı gördü çünkü onun da fikrini almak istedim, ancak Zaheera'nın şirketini işe aldığım ilk birkaç hafta dışında, onlardan beklediği şeyi yaptıklarından emin olmak için aramızdaki tüm e-postaları kör kopyaladığı zamanlar dışında, geri çekildi. "Gelecek hafta lansman için geleceğini söyledi. İspanya'dan döner dönmez."

"Yani buralarda değil mi?" Hemen ekliyor, "Büyükbabam onu aramak istediğini söyledi."

Belki Howard'ın Henry'yi aramak için bir nedeni vardır, ama ilk bölümde sesindeki hayal kırıklığını fark etmedim. "Yarın eve geliyor. Uçağı erken kalkıyor, o yüzden kuşluk vakti evde olur."

Alt dudağını ısırıyor ama bir şey söylemiyor.

Muhtemelen aptalca bir fikir aklıma geldi. "Biliyor musun, bu gece bizde kalabilirsin. Projen üzerinde orada çalışırsın. Böylece başka soruların olursa cevaplayabilirim."

"Manhattan'da mı?"

"Evet. Bir sürü odamız var."

Tereddüt ediyor. "Yanımda hiç kıyafet getirmedim."

"Eminim sana uyacak bir şeyim vardır ve eve dönerken diş fırçası falan almak için markete uğrayabiliriz."

"Um..." Oyalanıyor. Bundan kaçınmak için bir bahane arıyor olabilir ama içimden bir ses çok istekli görünmek istemediğini söylüyor.

"Hiç baskı yok, ama eminim Henry seni görmekten mutlu olacaktır." "Büyükannem ve büyükbabama sormalıyım."

"Bu bir değişiklik," diye takılıyorum, sesim kuru.

Telefonunun ekranına dokunurken gülümsemesini bastırıyor. Ama Gayle ve Howard'a mesaj atmıyor. Instagram'ı açtı ve hızlı parmaklarıyla profilimi açtı. "Daha açılmadın bile ve *bu* kadar takipçin mi var?" Telefonunu kaldırıyor, gözleri kocaman.

"Bu, Zaheera ve ekibinin PR çalışmaları sayesinde oldu, ki bu da sizin projenizde kullanmanız gereken bir şey." Yürüttükleri influencer kampanyası her gün yeni takipçilerin gelmesini sağladı. Margo'nun çabaları da sonuç vermiş gibi görünüyor. Örneklerini hazırladığımız partideki ünlü katılımcılardan düzinelercesi bizi etiketleyerek internette paylaşımda bulundu.

"Evet, bence iyi olacaksın Abbi." Sanki gerginliğim aptalcaymış gibi homurdanıyor.

"Göreceğiz." Ahşap çubuk bloğunu kaldırıyorum ve paketleme alanına taşıyorum.

Violet peşimden geliyor ve bir tanesini basit kahverengi kâğıt ambalaja sarıp sicimle bağlayışımı izliyor. Yuvarlak kabartmalı etiket onu tamamlıyor.

"Bu kadar basit."

"Evet, öyle. Henry bir keresinde çubukları paketlememe yardım etmişti." Sözümü kestim. Scott'ı güne dahil etmeye gerek yoktu. "Zamanım tükenmek üzereydi. Al, bir tane dene." Önüne bir bar koydum.

Yavaşça beni taklit etmeden önce bir tane daha sarmamı izliyor.

"Mükemmel."

Bir kenara koyuyor. "Biliyor musun, bu şüpheli bir şekilde bedava işçi gibi hissettiriyor."

"*Ya da* bilgece tavsiyelerim için adil bir takas. Ayrıca sana diş fırçası ve iç çamaşırı alacağım. Akşam yemeğini de ekleyebilirim?"

Dudakları seğiriyor. "Tuhaf. Ama anlaştık."

"Büyükanneni ve büyükbabanı arayıp sorun olup olmadığını sorduktan *sonra,* değil mi?"

"Tamam." Telefonunu tekrar çıkarır ve bir köşeye çekilir, Howard ya da Gayle ile konuşurken sesi kısılır. Birkaç dakika içinde geri döndü. "Onlar için sorun yok."

İçimde beklenmedik bir sersemlik kabarıyor ama onu bastırıyorum ve bu önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorum. "Güzel." Bir sonraki sabun kalıbına geçiyorum. "Peki, iş planın ne için olacak?"

Bir iç çekiyor ve bu tek sesteki stres hissediliyor. "Herkes yemek kamyonları, kahve dükkanları ve dövme salonları gibi moda şeyler yapıyor. Benim aklıma gelen tek şey bu." Tereddüt ediyor ve sonra başındaki bereyi işaret ediyor.

Yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. "Bence bu *harika* bir ve size nedenini söyleyeceğim."

Köşeyi döndüğümde Violet'i tavandan sarkan yumurta akı ipine bakarken buluyorum. Cumartesi sabahının güneş ışığı panoramik pencerelerden içeri süzülüyor ve mutfağın her yerine dökülmüş krep tozunu aydınlatıyor.

"Bunu nasıl başardın?"

"Yetenek ister, değil mi?" Yüzünde mahcup bir sırıtış beliriyor. "İşte bu yüzden annem beni mutfakta uzun süre yalnız bırakmazdı."

"Raj'a söyleyene kadar bekle. Bundan çok hoşlanacak." Islak bir bez alıp tezgâhın üzerine çıkarak yumurtayı siliyorum. "İşte, anlayamazsın bile."

"Anlayabiliyorum," diyor alaycı bir ciddiyetle.

Aşağı inerken kıkırdıyorum. Violet ile geçirdiğim zaman hiç de keyifli değildi. Dünkü sabun partisini beşten hemen önce paketlemeyi bitirdik.

Lux'ta akşam yemeği yemeden önce bölgedeki birkaç mağazaya uğrayıp gece için gerekli malzemeleri aldık.

Gecenin geri kalanını pijamalarımızla kanepede uzanarak geçirdik, o ödevi üzerinde çalışırken arka planda bir film oynuyordu. Arada sırada Henry hakkında bir soru soruyordu. Bazıları küçük ve zararsızdı:

Spor yapar mı? Ne yemekten hoşlanır?

Yine de onun soruları evlenmek üzere olduğum adam hakkındaki bilgimi sınadı:

Evet, golf ve yeni öğrendiğime göre basketbolda çok iyiymiş. (Benim dışımda mı?) Marcello'dan sandviçler ve cheesecake.

Diğer sorular cevaplarımı karıştırmama neden oldu:

Henry kardeşini sever miydi?

Neden annesinden bu kadar nefret ediyor?

Bunlar için gerçeğin sterilize edilmiş bir versiyonunu seçtim:

Para ve güç insanlara garip şeyler yapar. O iyi bir insan değil.

Henry'nin bu cevapları araştırması, dağılmış ailesi hakkında ne kadar gerçeği paylaşmak istediğine karar vermesi gerekecektir.

Telefonumu kontrol ettim. "Henry her an eve gelebilir." Bir saat önce indiğini söylemek için mesaj atmıştı. Violet'in burada olduğunu ona söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum ve bunun bir sürpriz olması gerektiğine karar verdim.

"İş için ne sıklıkla gidiyor?"

"Bazı aylar diğerlerinden daha yoğun geçiyor ama oldukça fazla. İstediğimden daha fazla," diye itiraf ediyorum. "Ama *çok fazla* sorumluluğu var, özellikle de artık tek başına yürüttüğü için."

"Hiç onunla gittin mi?"

"Birkaç kez, ama bir traktör kazasından sonra babama bakmaya yardım ettiğim için bir süre Greenbank'te mahsur kaldım. Dürüst olmak gerekirse, seyahat fırsatlarından yararlanmam için yeterince uzun süredir birlikte değiliz. Ama onunla Fransa'da tanıştım ve bu harika bir seyahatti." William'ın cenazesini planlamak için eve uçmamızla buruk bir şekilde sona ermiş olsa da, bizi çok daha fazla yakınlaştırdı. "Geçtiğimiz yaz Alaska'ya gitmeden önce hiç seyahat etmemiştim. Pasaportum bile yoktu."

"Amerikalıların sadece yüzde kırkının pasaportu olduğunu biliyor muydunuz?"

"Çok olmadığını biliyordum." Henry, Avrupa seyahatim için babamla ve annemle ilgilenmesi için ondan yardım istediğimizde May Teyze'ye de benzer bir şey söylemişti. "Peki ya sen?"

Violet kızartma tavasına bir damla su sıçratarak ısısını test ediyor. "Anneme teşhis konulduktan hemen sonra annemle Kaliforniya'ya gittik. Disneyland'e ve plaja gittik. Çok eğlenceliydi, tekrar yapacağımıza söz verdi."

Görünüşe bakılırsa böyle bir şey hiç olmamış.

Annem ne kadar baş belası olsa da, telefonu elime alıp onu arayasım geliyor.

Bir an Violet'in arkasından bakıyorum, benim ve tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Onun için gerçeküstü olmalı. İyi anlaştığımızı düşünmek istiyorum, ama hepsi bir rol mü? Bir gün babasının sinir bozucu karısından bir kitapta bahsedecek mi? Dün gece ona aldığım mavi ve kırmızı ekose pijamaları giyiyor. O kadar yumuşak ki, aynısından kendime de aldım. Onları giyip aşağı indiğimde güldü ama bir şey söylemedi.

Violet hamuru tavaya koyarken bir melodi mırıldanıyor.

"Çok güzel bir şarkı. Ne şarkısı?" Fırında pişen domuz pastırmasını kontrol ederken soruyorum.

"Önemli bir şey değil. Tiyatro dersi alıyorum ve bir oyun oynuyoruz. Son zamanlarda çok fazla prova yapıyoruz."

Yani Violet oyunculuktan hoşlanıyor. Hayatıyla ilgili bir bilgi daha.

"Oyun ne?" "*Alice Harikalar Diyarında.*"

"Peki sen kimsin?"

"Kupa Kraliçesi."

Elim Raj'ın yıkayıp hazırladığı taze çilek dolu kâsenin üzerinde donup kalıyor. "Violet! Bu ana karakter gibi!"

Gözlerini bana çevirmek için omzunun üzerinden bir bakış attı. "Hayır, Alice ana karakter. Alice'i *Becca Taylor* aldı." Kızın ismiyle alay ediyor.

"Becca Taylor'ı sevmiyor muyuz?"

"İnsanlara rolü almamın tek sebebinin annemin ölüyor olması olduğunu söyledi."

"Becca Taylor'dan *nefret* ediyoruz." Bunu söylemek pek olgunca olmayabilir ama Violet'a ebeveynlik yapmaya çalışmıyorum ve ayrıca bu sümüklü, kıskanç kız her kimse ondan nefret ediyorum. "Her neyse, demek bir sonraki ana karakter sensin."

"Çoğu insan bunun Çılgın Şapkacı olduğunu söyler. Ya da Cheshire Kedisi."

"*Peki*, tamam! Ama Kupa Kraliçesi kötü adamdır. Bu her zaman oynanacak en iyi roldür." En azından izlemesi en eğlenceli olanı. "Aferin sana Vi. Sahneye çıkmaya hiç cesaretim olmamıştı." Adını kısaltmak istememiştim, öyle oldu. Açık Hava Ekibi'ndeki herkes size Red gibi bir takma ad vermediyse böyle yapardı. Connor'a Con, Ronan'a Ro derlerdi. Bazıları bana Abs derdi.

Violet'in yanakları küçük bir gülümsemeyle kalkıyor. Ona böyle hitap etmem onu rahatsız ettiyse de bir şey söylemedi.

"Abbi?" Henry'nin derin sesi çatı katının girişinden yükselir.

"Mutfakta!" Hem heyecan hem de endişeyle kalbim küt küt atarak geri sesleniyorum.

"Seni tezgâhın üzerine yatırmadan önce kıyafetlerini çıkarman için beş saniyen var ve-"

"Bakın burada kim var!" Neredeyse bir çığlıktı, sesim ani panikle birkaç kademe yükseldi. Geriye dönüp baktığımda, onu bütün hafta görmedikten sonra belki de planım en iyi fikir değildi.

O sırada Henry beliriyor ve Violet'in kreple takla attığını görünce bir an donup kalıyor. "*Merhaba*."

"Merhaba."

"Burada olduğunu bilmiyordum," diyor yavaşça. Henry'nin kızardığını hiç görmemiştim ama yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Belli ki değil." Kreplerine dönerken burnunu kırıştırıyor. "Sanırım tezgahta yemeyeceğiz. Masa güvenli mi?"

Bana "Beni uyardığın için teşekkürler" bakışı attı.

"Tekrar hoş geldiniz." Geniş bir gülümsemeyle telafi ediyorum. "Umarım açsındır!"

"Yani siz ikiniz buraya böyle mi geldiniz, aynı pijamalarla?" Henry lokmalar arasında soruyor. Violet mutfakta dağınık olabilir ama mükemmel yuvarlak ve lezzetli dolar krepleri yapar.

"Evet. İlk yarısı Pazartesi günü bitecek. Dün gece üzerinde çalıştık. Sanırım yarısını bitirdim?" Bunu bir gerçek gibi değil de bir soru gibi söylüyor. "Eşleşen pijamalara gelince, o tamamen Abbi'ydi. Nişanlın biraz tuhaf."

"Ne? Beğendim! Malzemesi çok yumuşak!" Avucumu kolumun üzerinde yumuşatarak bunu vurguluyorum.

Henry sırıtıyor. "Noel için biraz erken, değil mi?"

"*Noel* mi?" Violet anlamadan pijamalarına bakar.

Gülüyorum. "Onlar kırmızı ve *mavi*, Henry." Ona açıklıyorum, "Mavi ve yeşil ile zor zamanlar geçiriyor."

"Gerçekten..." Başını eğiyor ve sanki bu küçük bilgi büyüleyici bir şeymiş gibi ona bakıyor.

"Neden?" Henry duraklar, çatalı ağzının yarısına kadar gelmiştir. "Sen de mi?" "Hayır. Ben normalim." Pastırmasından bir parça ısırıyor.

Henry homurdanıyor. "Okulunu seviyor musun?"

"Sorun değil." Omuz silkiyor, çiğniyor. "Okul işte."

"Violet Kupa Kızı oynuyor," diye araya giriyorum.

"O kim?"

"*Alice Harikalar Diyarında'yı* bilir misin? Kız tavşan deliğinden aşağı düşer?"

"Ah. Doğru. Bir peri masalı." Henry kaşlarını çatıyor ve Crystal McGuire'ın muhtemelen kocasının parasını harcamakla ve bir çocuk yardım kuruluşundan zimmetine para geçirmekle meşgul olduğu için çocuklarına masal okuyamadığı aklıma geliyor. "Demek oyunculuğu seviyorsun?"

"Sanırım." Bir omuz silkme daha. Onun yaşındayken ben de bu kadar çok omuz silkiyor muydum?

Henry o yemek yerken uzun bir süre onu inceledi. "Annen Hartley'deki okul oyunlarına katılırdı."

Violet başını sallıyor. "Beni her yaz tiyatro kampına gönderirdi. Doğuştan yetenekli olduğum konusunda ısrar ederdi."

"Piyano çalardı." Bunu daha çok kendi kendine söylüyor, sanki hafızası canlanmış gibi.

Violet'in gözleri bebek torununda gezinir. "Evet. Ben ortaokuldayken oyunlarımızın müziklerini o yapardı."

"Oynuyor musun?"

"Hayır." Violet'in ruh hali annesinden bahsederken hızla bozuluyor.

Henry'nin telefonu çalıyor ve tereddüt etmeden ona uzanıyor. Buna alışmıştım -şirketine olan bağlılığına- ama ayağımla masanın altından uzanıp kaval kemiğini dürtüyorum. Görmezden gelmesi için sessiz bir yalvarış.

"Bu önemli. Bir saniye," diye mırıldanıyor, odağı zaten ekranda.

Kızınızı tanımak kadar önemli mi?

"Peki, bu oyun ne zaman?"

diye sordum. "Aralık ayının başında."

"Sadece birkaç hafta kaldı. Bilet kaldı mı?" "Uh...

Bilmiyorum. Neden?" Violet kekeliyor.

"Çünkü biz de gelmek istiyoruz. Değil mi,

Henry?" Telefonuna bakıp kaşlarını çatıyor.

Ayak parmağımla onu tekrar masanın altına itiyorum. "Violet'in oyunu birkaç hafta sonra. Gidip izleyeceğiz, değil mi?"

"Doğru, evet," diyor ama dikkati dağılıyor. Dudaklarından bir küfür dökülür. "Abbi, seninle konuşmamız gerek."

Aniden ciddileşen ses tonuyla ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

O sırada telefonum çalıyor ve ekranda annemin adı beliriyor.

"Sakın cevap verme," diye bağırarak endişemi artırıyor.

"Neler oluyor, Henry?"

Avucunu ağzının üzerinde yumuşatarak bana telefonunu

uzatıyor. Başlığı okudum ve midem bulandı.

BÖLÜM 18

"H Bunları nasıl bulmuşlar!" Wolf Cove'da çekilen ve ülkenin dört bir yanındaki dergi raflarını süsleyen sayısız fotoğraf arasında geziniyorum. Ve işte ben Luca/Frank/Hank/Satan'dan neden haftalardır haber alamadığımı merak ediyordum. Çünkü bu hikayeyi bir araya getiriyordu.

Bunlar güvenlik kamerası kayıtlarından kareler ve en başından, sakallı Henry'nin sarhoş kıçımı kulübeme taşıdığı geceye kadar *pek çok* kayıt var.

Kulübenin ana salonunda, Rachel ona içki servisi yaparken kıskançlığımı gösterdiğim için beni azarladığı gün Henry'nin üzerimde yükseldiği bir fotoğraf ve yolda yürürken Henry'nin elini sırtımın küçük kısmına yerleştirdiği bir fotoğraf var - kulübenin dışında bana dokunmak konusunda her zaman çok dikkatliydi.

Gerçi hepsi güvenlik fotoğrafları değil. Cumartesi gecesi yapılan büyük açılıştan bir tane var, muhteşem elbisemle Henry bütün gece beni görmezden gelirken arka planda asık suratla duruyorum. Onun hemen altında aynı gece Michael'ın kollarında çekilmiş bir fotoğrafım ve sonra da beni kulübesine götürürken çekilmiş bir fotoğrafım var.

Bir diğeri de ertesi sabah Michael'ın kıyafetleriyle kulübeden kaçarken.

Sonraki haftalarda, çirkin ayrılığımızdan ve Henry'nin gidişinden sonra, Ronan ve Connor'la olan ilişkilerimin ortaya çıkışını gösteren daha fazla güvenlik fotoğrafı - sarılmalar ve göl kenarında birbirlerine dostça yaslanmalar. Bunların hepsi yeterince masum, ancak *Wolf Hotel Milyarderinin Masum Çiftlik Kızı O Kadar da Masum Değil* manşetiyle eşleştirildiğinde tamamen farklı bir resim çiziyor.

İlk paragrafın üzerinden tekrar geçerken gözlerim öfkeli gözyaşlarının tehdidiyle yanıyor.

Zanaatkâr Farm Girl Soap Co. şirketinin sahibi ve Wolf Hotels'in milyarderi Henry Wolf'un asistanı, zengin patronunun ilgisini çekerek (şirket politikasına rağmen) yoğun bir yaz geçirmiştir. Ancak patron o büyük paraları kazanmaya gittiğinde, asistan Wolf'un kişisel masözü ve birkaç otel çalışanı da dahil olmak üzere birkaç iş arkadaşının kollarına ve yataklarına düşerek oynadı. Asıl soru, gelin adayının karanlık sırlarını ortaya çıkardığımıza göre Henry Wolf düğünü gerçekleştirecek mi?

"Bu saçmalığı kim yazdı ki?" Daha çok kendi kendime mırıldanıyorum. Sadakatsizliğimle ilgili açık bir iddia yok. Sadece beni para peşinde koşan bir fahişe, Henry'yi de akılsız bir enayi gibi gösteren bir sürü kelime var.

"Bunlar şirket mülkiyetinden alındı. *Bana* aitler. Belli ki bir pislik onları bu boktan dergiye satmış!" Henry adım atarken telefonuna kükrüyor. Dyson kesinlikle hattın diğer tarafındadır. "Bu yaz çalışan tüm güvenlik görevlilerinin ve büyük açılış gecesi kimlerin çalıştığının tam listesini istiyorum. Belinda'dan al. Nerede yaşadıklarını, iletişim bilgilerini öğrenin. Bunu kim yaptıysa bedelini ödeteceğim!"

Golf kulübünde Scott'ın William'ı ölmeden önce gördüğüne dair yalan söylediğini öğrendiğimiz geceden beri Henry'yi bu kadar telaşlı görmemiştim.

Violet izliyor. Bu ışık altında babası hakkında ne düşünmelidir?

"Peki bu Ben Shaw? O kim?" Henry havlamadan önce zar zor dinler, "Bulun!"

Daha iki gün önce, o meraklı muhabirin aradığı şeyi bulamadığını düşünüyordum. Ama bu haberi, binlerce tıklama tuzağını besleyen bir ünlü skandalı sitesinde yayınlamaktan daha büyük bir amacı vardı. Gerçi o siteler de derginin kuyruğuna takılmadı değil. Autumn'dan ve Greenbank'in yarısından mesajlar aldım bile.

"Ne kadar kötü?" Violet fısıldar.

"Biliyor musun, sanki ben sürekli aldatan biriymişim, etrafta koşturup, yaklaşabildiğim her erkeğin bacağını beceriyormuşum gibi konuştular." Gözlerim yaşardı. Annem iki kez aradı ve üç kez mesaj attı ama ondan kaçıyorum. Onun yargısı başa çıkabileceğim son şey.

"Ama bu doğru değil."

Bakışlarımı kaçırıyorum çünkü gerçek şu ki, bu itibar yok edici karalama kampanyasının altında yatan pek çok gerçek var. "Fark eder mi? Yeterince insan buna inanacaktır. Şimdiden Farm Girl'ün sosyal medyasında DM'ler ve yorumlar alıyorum."

Yüzü allak bullak oldu. "*Şimdiden* mi?"

"Evet." İlk "seni sürtük" yorumumu yaklaşık bir saat önce, daha bu makalenin varlığından bile haberim yokken aldım ve yorumlar giderek artıyor. *Fahişeden aptala* kadar her şey var, ayrıca Henry'ye yönelik birkaç yorum da var.

"Onun aldatan kıçını terk et, Wolf. Seni asla aldatmam." "Onun kaybı, bizim kazancımız."

Annie mesaj atıp nasıl halletmek istediğimi
sordu. Hiçbir fikrim yok.

Violet tırnağını ısırıyor. "İnsanların yapacak daha iyi bir işi yok mu?"

"Belli ki yok."

Telefonum Ronan'dan gelen bir aramayla çaldı. Aceleyle cevap verdim. "Bu işin içine sürüklendiğin için çok üzgünüm." İlk şok geçer geçmez ona derginin ekran görüntülerini gönderdim.

"Hiçbir şeyin içine çekilmeyeceğim. Ve sakın benden özür dileme, Red." Sesi sinirli geliyor. "Wolf seninle mi?"

"O burada." Ve emirleri sıralarken volta atıyor. "Çok kızgın."

"Yok artık." Ronan kıkırdar ama bu neşesiz bir sestir. "O resimleri basına satanın Corbin ya da Mark olduğunu garanti ederim. O şerefsizler olan biten *her şeyi takip ediyor.* Corbin'in patrona karşı bir zaafı var. Kafayı takmış durumda."

Bu isimleri ve Henry tapınağıyla ilgili bir şeyi hayal meyal hatırlıyorum. "Güvenlikte mi?"

"Evet. Mark, Aspen'in oda arkadaşıydı."

Oh hayır... "Mark Michael'ı biliyordu." Michael'la takıldığımın ertesi sabahı oradaydı. Ayrıca Henry'nin o gece Roshana ve arkadaşıyla yatmadığını, Henry'nin gittiğini ve Roshana'nın Mark ve Michael'ın oda arkadaşlarından biri olan Andy'yi getirdiğini de biliyordu.

Henry aramayı bitiriyor ve bana meraklı bir şekilde "Kiminle konuşuyorsun" der gibi bakıyor.

"Hey, Ronan, gitmeliyim-"

"New York'a geri dönüyorum. Bu gece orada ol," diyor.

"Hayır, deli olma. Aileni ziyaret ediyorsun."

"Kapa çeneni, Red. Yakında görüşürüz." Ben itiraz edemeden hat kesiliyor.

"Ne istiyormuş?" Henry'nin ses tonunda en ufak bir kızgınlık belirtisi yok.

İki güvenlik görevlisinin adını söylediğim anda Henry telefona sarıldı ve yine emirler yağdırmaya başladı.

Ronan'la konuşurken telefonum çaldı. Mesajlarımı kontrol ettiğimde Autumn'dan gelen başka bir bağlantı gördüm. Sinirlerime hakim olmak için elimden geleni yaparak tıkladım. "Şaka yapıyorsun!" Derginin internet baskısı geçen Perşembe gecesinden bir fotoğraf paylaşıyordu; Ronan'la Lux'taki masamızda, ona muzipçe tekme attığımda ayağımı ellerinin arasına aldığı andan.

Masumdu. Hiçbir şey değildi. Yine de kolaylıkla bir *şeymiş gibi* görünebilir, özellikle de "Henry Wolf'un Nişanlısı, Müstakbel Kocası ve Patronu İspanya'dayken Aşk İlişkisiyle Görüldü" şeklinde bir alt başlıkla birleştiğinde.

Ve aniden tıklar. "Aman

Tanrım."

"Şimdi ne var?" Henry sorar, sesinde ağır bir korku vardır. "Bu

işin arkasında Roshana Mafi var." Tabii ki mantıklı.

"Şu seyahat dergisi gazetecisi mi?" Henry'nin yüzü gerilir. "Neden bütün bunlarla uğraşsın ki?"

"Çünkü onu reddettiniz ve ardından öfkesini Wolf Cove'daki makalesi aracılığıyla çıkarırsa onu tehdit ettiniz. Duyduğuma göre, reddedilmeni pek hoş karşılamamış." Andy'nin anlattıkları doğruysa, Henry ona biriyle görüştüğünü söylemişti ve o da bir gece önce Scott'la daha iyi bir sevişme yaşadığını iddia etmişti. "Perşembe gecesi Lux'taydı ve sonra bu mu ortaya çıktı?" Görmesi için telefonumu kaldırdım.

Dişleri gıcırdıyor.

"Roshana geldi, beni nereden tanıdığını bilmiyormuş gibi davrandı ama seninle nişanlı olduğumuzun tamamen farkında." O konuşmanın küçük parçaları yerine oturdu. "Ona İspanya'da olduğunu söyledim. Onu düzelttikten sonra bana asistanın demeye devam etti ve sonra sanki bu makalenin çıkacağını biliyormuş gibi hafta sonumun tadını çıkarmamı söyledi. Sonra da bu fotoğraf mı yayınlanıyor? Bunların hepsi *çok* tesadüfi."

"Kahretsin, haklı olabilirsin." Henry ağır ağır iç geçirir. "Bu onun bana olan kızgınlığıyla ilgili Abbi, seninle değil."

"Ve yine de alnında kırmızı harf taşıyan benim!" Yanlışlarımın beni ısırmak için geri döneceğini biliyordum.

Tekrar telefonuna uzanıyor. "Roshana Mafi, *Lüks Seyahat Dergisi* muhabiri. Ben Shaw'la nasıl bir bağlantısı olduğunu öğren." Beş dakika öncesine göre garip bir şekilde sakin.

"Şimdi kiminle konuşuyor?" Violet fısıldıyor.

"Hala Dyson. Bu onun tamirci avukatı. Bütün gün bunu yapacaklar. Çok üzgünüm Violet. İşler umduğum gibi gitmiyor." Henry'nin kızını tanımasının ötesinde, bu umudun ne olduğunu söyleyemem. "Kalmak zorunda değilsin. Eşyalarını almak istersen Victor'dan seni eve bırakmasını isteyeceğim."

"Sorun değil." Violet beni başından savdı. "Hâlâ yapmam gereken bir ödev var. Sorularım olabilir."

Bocalıyorum. "Bu felaket için kalmak *istediğini mi* söylüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Evet, yani, eğer sakıncası yoksa. Ve eğer *kızgın adam* umurunda değil."

"*Kızgın adam* önümüzdeki birkaç saat boyunca telefonda kelle isteyecek."

"Oh, bu konuda yardımcı olabilirim! Pratik yapıyorum." Violet derin bir nefes alır ve tiz, hafif İngiliz aksanıyla "Kellelerini uçurun!" der.

Henry konuşmanın ortasında durup kızına kaşlarını çattı. Her şeye rağmen gülüyorum.

"BU İYİ OLMAYAN MUHABİRLER, çalılıklarda saklanıp hikayeler uyduruyorlar. Hepsi bir avuç akbaba!" Annem ilan etti. "Neden seni rahat bırakmıyorlar?"

Hala ekose pijamalarımla kanepede uzandığım yerden tavana bakıyorum. "Çünkü insanlar dergileri satın almaya ve sitelerini ziyaret etmeye devam ediyor ve onlara çok para kazandırıyor." Annem gibi insanlar. Benimle ve ahlaksız yazımla ilgili o makalenin her parçasını reddettiğimde ne bir kavga ne de bir sorgulama oldu. Annem bunu yalayıp yuttu. Sanırım bana inansa da inanmasa da Greenbank'e bu versiyonu - bunun kopya satmak için medya tarafından uydurulmuş bir hikaye olduğunu - satmaktan mutlu ve ben de ona izin vermekten mutluyum.

Ama Ben Shaw sıradan bir "çekim yapmak için çalılıklara saklan" sürüngeni değil. Dyson bir saat içinde tam bir dosyayla geri aradı. New York, Chicago ve Boston'daki saygın gazetelerde çalışmış. Bir noktada, haber dünyasında gelecek vaat eden bir yıldız olarak görülüyordu. Tek sorun ne? Ben Shaw'ın kendisi saygın değil. Sahte detaylar verirken yakalandı. Başka bir sefer, anonim bir kaynak yarattı. Kısa süre sonra, hikayelerini satın alacak tek bir saygın gazete bile kalmadı.

Şansına, sattığı dedikodu dergisi dürüstlüğe para kadar değer vermiyor ve skandal yüz derecelik bir günde şişelenmiş su kadar hızlı satılıyor.

Superstar Dyson'ın bizim için ortaya çıkardığı bu bulmacanın en büyük parçası, Ben Shaw ve Roshana Mafi'nin gazetecilik okuluna birlikte gitmiş olmaları ve birbirlerini iyi tanımaları. Birbirlerinin sosyal medya hesaplarında son yıllarda arkadaşlarıyla akşam yemeğine çıktıklarına dair birkaç fotoğraf var.

"Henry'nin bu konuda yapabileceği bir şey var mı?" diye soruyor babam. Annemle babamın mutfak masasının üzerine çöktüklerini, telefonun önlerinde durduğunu ve sesimin hoparlörden taştığını neredeyse görebiliyorum.

"O ve adamları elinden gelen her şeyi yapıyor." Dyson Chicago'ya uçtu ve Corbin'in izini sürdü. Sorgulamanın beşinci dakikasında herkesi ispiyonladı - Ben'e sattıkları telefonlarında fotoğraf çekip sakladıkları için Mark ve kendisi; Roshana'nın peşine düşmesinden sonra Henry ve ben halka açıklandıktan birkaç gün sonra onlara yaklaştığı için Andy; ve hakkımda toplayabildiği kadar çok kirli dedikoduyu paylaşmaktan mutluluk duyan Tillie.

Dyson şu anda Wolf'un işten çıkarılma evrakları üzerinde çalışıyor.

Roshana'ya gelince, Henry'nin onun için aklında ne olduğundan emin değilim ama bir şeyler pişiriyor ve tadının güzel olacağından şüpheliyim.

Ancak şu anda üzerinde beyaz bir tişört ve gri bir eşofmanla mutfak tezgahına yaslanmış, Violet'in örgü şapka iş planını anlatışını dinliyor. Bütün gün bunun üzerinde çalışmış, gürültüyü bastırmak için kulaklıklarını takmış. Arkalarındaki tezgâhta yarısı yenmiş yemek tabakları duruyor. Arada bir içlerinden biri patates kızartmasına uzanıyor.

"Dinle anne, gitmeliyim." Dışarıda karanlık, kasvetli bir gökyüzü beliriyor. Ronan yakında burada olacak.

"Elbette, Abigail. Sen git ve iyi bir uyku çek. Bunların hepsi yakında unutulacak. Bir sonraki haber döngüsünde."

"Teşekkür ederim." En azından herkesin yargısının üstüne bir de onun yargısıyla uğraşmak zorunda değilim.

"Ve kendini iyi hissettiğinde, Henry ile birlikte akşam yemeğine gelmelisiniz."

"Evet, bunun ne zaman olacağından emin değilim." Henry'yi anneme tekrar maruz kalmaya ikna etmek için ne kadar yalvarmak gerekecek?

"Yakında, umarım! Henry'nin önerdiği şu ahır resepsiyonu hakkında konuşabiliriz. Bilirsiniz, düğünden sonra Greenbank'lılar için."

Henry'nin arkasından kaşlarımı çatıyorum. "Doğru. Şu." *Ne?*

"Biraz uyu, bebeğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. İkinizi de." Görüşmeyi sonlandırıyoruz.

"Hey, Henry?" "Evet?" diye bağırıyor.

"Annem neden ahırda bir resepsiyon vereceğimizi düşünüyor?" "Çünkü dün onu aradığımda bunu ben önerdim."

Ağzım açık kaldı. "Onu aradın mı?" O da cevap verdi mi?

"Yaptım. Bir barış teklifinin onu biraz daha cana yakın yapabileceğini düşündüm."

O konuşma sırasında duvarda bir sinek olmak. Annem kaç kere Tanrı'nın adını ağzına aldı? Ne olursa olsun, iyi gitmiş olmalı. "Bu aslında... zekiceydi." Planlarımızı bozmadan istediğini aldı.

"İşte bu yüzden *büyük paralar* kazanıyor," diye araya giriyor Violet, *büyük paralardan bahsederek*.

Henry omzunun üzerinden bana bakmadan önce ona doğru bir sırıtış savurdu. Hâlâ Barselona saatinde. Çok yorulmuş olmalı.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Bana sonra teşekkür edersin," diye karşılık veriyor, mavi gözleri vücudumda geziniyor ve onu içimde hissetmeyeli beş gün olduğunu hatırlatıyor.

Çatı katındaki telefon çalar, bu Ronan'ın geldiği ve yukarı çıkarıldığı anlamına gelir.

Henry derin bir iç çekerek bara doğru ilerler.

"Alaska'daki Kurt Oteli'nde de mi çalıştın?" Violet saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırıyor. Ronan gelir gelmez okul projesini bırakıp bir koltuğa kıvrılmıştı.

Şömine, iki katlı geniş oturma odasına sıcak bir ışıltı yayıyor. Stratejik olarak yerleştirilmiş masa lambaları ve üst kattaki bir keten dolapta bulduğum ağır örgü battaniyelerle birlikte, bu büyük alanda daha önce hissetmediğim bir rahatlık var. Dışarıda dondurucu bir yağmur çiseliyor. Bu sabahki güneş ışığı çoktan kaybolmuş, ama olayların karanlık dönüşü göz önüne alındığında bu uygun görünüyor.

"Ben yaptım." Ronan bir yudum viski yuttu -pahalı bir şişeydi, Henry'nin onun yerine dolduracak ucuz bir şeyi olduğundan değil. "Bir süreliğine Red ile." Dirseğiyle kolumu dürtüyor.

"Bu Henry'nin asistanı olmadan önce miydi, sonra mı?" Yazımızı bir araya getirmeye çalışıyor ama sadece meraktan mı yoksa bugünkü şok edici makalenin ne kadarının doğru olabileceğini mi merak ediyor?

"Sonra," diye cevaplıyor Henry benim yerime, içkisini yudumlarken boştaki eliyle kucağında duran ayağımı ovuyor. Koltuğa uzandım ve bir daha kalkmak gibi bir planım yok.

"Henry büyük açılıştan sonra Alaska'dan ayrıldı." Bunun feci nedenini bilmesine gerek yok. "Ben de Açık Hava Ekibi dedikleri yere, yani yer hizmetlerine geçtim."

"Yani onun yönetici asistanıydınız ve sonra... çim mi kestiniz?"

Gülüyorum. "Çoğunlukla bahçelerin bakımını yapıyordum çünkü çocuklar bu konuda berbattı. *Çok* farklıydı ama aynı zamanda harikaydı. Ellerimle çalışmayı ve dışarıda olmayı seviyorum."

"Abbi bir grup dejenere içindeki tek kadındı," diye ekliyor Henry. "*Eğlenceliydiler.*" Topuğumla Henry'nin kalçasını dürtüyorum. "Ve ne zaman

Henry o madende mahsur kalmıştı, Ronan ve Connor -bu da adamlardan bir diğeri- onu bulmak için içeri girdiler. Henry'nin hayatını kurtarmaya yardım ettiler." Sonsuza dek minnettar kalacağım bir şey.

"Bu... oldukça havalı." Violet'in mavi gözleri bir an için Ronan'ınkilerle buluşur, yanaklarının pembeleşmesine yetecek kadar uzun bir süre ve sonra aniden, "Çok fazla kola!" der. Ve yakındaki tuvalete doğru koşmaya başlar. Neredeyse on altı yaşındaki bu kızın yanımda oturan muhteşem adama biraz aşık olduğunu anlamak kimse için zor değil.

Kapı kapanır kapanmaz Henry, "Ona hoşlanmadığım bir şekilde göz kırparsan seni bitiririm," diye uyarıyor.

"*Hadi ama*. O daha çocuk," diye tersledi Ronan. "*Ve* sana benziyor." Henry kaşlarını çatarak bana baktı. "*Ona sen mi söyledin*?"

"Tabii ki yaptım. Onu bu gece burada nasıl açıklayabilirdim ki? Ayrıca, Ronan'a sessiz kalması konusunda güvenilebileceğini artık biliyor olmalısın." Çok daha fazla dergi sattıracak pek çok ilginç sır sakladı. "Ben olsam Preston'ın kime söylediği konusunda daha çok endişelenirdim."

"Bu adamlar tek kelime etmez. Nasıl tedbirli olunacağını bilirler." Henry ayak bakımına geri döner.

"Ve *tamamen* Henry'ye benzemiyor. Bana onun ve annesinin fotoğraflarını gösterdi. İyi bir karışım var." Kalp şeklindeki yüzü ve geniş gülümsemesi şüphesiz Audrey'e ait.

"Yine de insanlar sizi birlikte gördükçe daha fazla soru soracaklardır. Eninde sonunda medyadan birileri fark edecektir. Sana karşı acımasız olduklarını mı düşünüyorsun Red?" Ronan'ın kaşları çatılır. "Bu hikâyeyi ele geçirene kadar bekle."

Bu düşünce midemi bulandırıyor. "O sadece on beş yaşında. Ona bunu yapamazlar."

"Yine de yapacaklar," diyor bir yudum daha alırken.

"Bugün olanlar, işbirlikçi bir kaltağın reddedilmeyi kaldıramaması ve sert oynamak istemesi yüzünden oldu." Henry sessizce ekliyor, "Yine de haksız değil."

"O zaman ne yapacağız? Violet *senin hayatında,* Henry. Hiçbir yere gitmiyor." Son iki gün bana bir şey öğrettiyse, o da Violet'in daha önce söylediklerine rağmen burada olmak istediğiydi.

"Bu konuyu gizli tutması konusunda onu zaten uyarmıştım. Bugünkü karmaşayı görünce kimseye bir şey söyleme konusunda iki kez düşünecektir."

"İnsanlar yine de soracaktır." Annie sordu. Bu masum bir soruydu.

"Evet, biliyorum." Henry ensesini ovuşturuyor. "Ya insanlara Audrey ile babamın kısa bir ilişkisi olduğunu ve onun benim yeni keşfettiğim üvey kız kardeşim olduğunu söylersek?"

"*Ölü adamı suçla.*" Ronan başını sallar. "Bu *çok* boktan."

"Evet, eğer başka parlak fikirlerin varsa, can kulağıyla dinliyorum," diye bağırıyor Henry. "Çünkü gerçek ortaya çıkarsa hayatımız cehenneme döner ve hem Audrey'nin hem de babamın itibarı yerle bir olur."

Belki de bunu hak ediyorlar. Audrey korkunç bir suç işledi ve William bunu Henry dahil herkesten gizledi. Belki de huzur içinde yatmayı hak etmiyorlar. Ama hiç kimse bu hikayeden para kazanmayı hak etmiyor, ki bu magazinciler de bunu yapacak.

Oturma odasında sessizlik hüküm sürüyor ve zihnim üçümüzün bir odada *en son* ne zaman birlikte olduğumuzu düşünmeye başlıyor. Bedenim anılarla kızarıyor.

Henry'nin telefonu çalar. "Ben Dyson. Affedersiniz."

Ayaklarımı hareket ettiriyorum ve onun ofisine doğru yürüyüşünü izliyorum, eşofman altı kalçalarına kadar iniyor. Daha sonra onları soymak ve teninin her santimini yalamak için sabırsızlanıyorum.

"Yani?" Ronan omuzlarımız birbirine değene kadar bana doğru eğiliyor. "Sen nasılsın? *Gerçekten mi*?" Gözlerinde gerçek bir endişe var.

Omuz silkiyorum. "Yapabileceğim pek bir şey yok, değil mi? Henry İK'ya ve avukatlara işten çıkarma evraklarını hazırlatıyor." Güvenlik rozetleri çoktan askıya alındı, vardiyalarına geldikleri anda onları bir odaya tıkma planları var. Tabii gelmeye cesaret *edebilirlerse.* "Hepsini bizzat kovmak için görüntülü olarak arayacak. Güvenlik görevlileri için hırsızlık suçlamaları beklemede." Tillie, Henry'yle yüz yüze gelme isteğine kavuşacak ama hayal ettiği gibi değil.

"*Lanet olsun*."

"Evet. Çalıntı şirket malını bastığı için dergiyi cezalandırmanın yollarını arıyorlar. Bakalım bunu yapabilecekler mi?"

"Peki ya bu muhabir?"

"Ben Shaw bir hamamböceğidir, ancak o makalede açıkça yanlış olan hiçbir şey yazmamıştır. Yapmak isteyeceğimiz son şey, bir dava sırasında işimizin mahkemede ortaya dökülmesidir. *Her şeyi ortaya* çıkaracaklardır." Ki Ben bunu kesinlikle biliyor.

"Bu pek de ideal olmaz." Ronan bir elini kısa saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Peki ya perşembe gecesindeki o kaltak?"

"Henry'nin Roshana için ne planladığını henüz bilmiyorum." Ama öğreneceğim için heyecanlıyım. "Pazartesi günü bu satışı başlatmasaydım, telefonumu bir kenara atar ve gelecek *yıl* boyunca insanlar unutana kadar burada saklanırdım."

"Aferin kızıma. Yüzleş onunla."

"Bana saldırıyorlar, Ronan. Markette okudukları bir dergideki manşet yüzünden." Ya da beslemelerinde amaçsızca gezinirken gördükleri bir başlık yüzünden. Bu "haber", Ben Shaw'ın makalesini kendi içerikleri için tekrarlayan düzinelerce ikinci el bodrum muhabiri sitesiyle ayaklandı. "Cidden, bu insanların hayatları yok mu?"

"Hayır, yok. Onları görmezden gelin. Onu aramaya gitmeyin."

Tanrım, Henry gibi konuşuyor. "Sorun da bu, ben değilim!" Çiftlik Kızı'nın sosyal medyasını açıyorum, *saatlerdir* yapmaktan kaçındığım bir şey. Şimdi mi? Geçen haftaki paylaşımların altında *yüzlerce* yeni yorum var. Annie özele girmek istedi ama Zaheera buna şiddetle karşı çıktı. "Gördün mü?" Okumak için birini seçiyorum. "'Kendall McCoy cildini harika hissettirdiğini söylediği için bu sabunu deneyecektim ama artık sahibinin yalancı, hilekâr bir fahişe olduğunu bildiğim için ona paramı vermeyeceğim." İçim öfkeyle yanıyor.

"Kendall McCoy da kim?"

"Bir influencer," diye homurdanarak kaydırıyorum. "'Kaltak güzel kıçlı erkeğiyle mutlu değil, haftanın her günü için kendine bir tane almalı.'"

Homurdanıyor. "Tamam, bu biraz komik."

Daha uzağa kaydırıyorum. "Oh, bu daha da iyi. Bu kişi bana psikanaliz yapıyor. Ona göre, açıkça bağlılık sorunları üzerinde çalışıyorum." Bir başkasını okurken kaşlarımı çatıyorum. "Görünüşe göre, geçen hafta sonu Detroit'teki bir partide sabun dağıtıyormuşum ve sabun onda korkunç bir kızarıklık yaratmış. *Detroit'teki* bir partide neden sabun dağıtayım ki?"

"İnsanlar sürekli bir şeyler uyduruyor. Oradaki hiçbir şeye güvenemezsiniz."

"Bu kız benimle kız öğrenci birliğinde olduğunu ve benim onun erkek arkadaşıyla yattığımı söylüyor. Northgate'de kız öğrenci yurdu yok! Bu da beni savunuyor sanırım. Henry'nin toplumdaki ataerkil belanın kişileşmiş hali olduğunu söylüyor. Aldatılmayı hak ediyor. Ama sonra bu-"

"Tamam, kötü fikir." Ronan telefonumu elimden çekip alıyor ve kanepenin diğer tarafına fırlatıyor. "Kimin internette bir dedikodu makalesi okuyacak, gidip insanları araştıracak ve sonra böyle mesajlar bırakacak vakti var? Hayatlarında iyi giden hiçbir şey olmayan insanlar." Ronan sesini yükseltiyor, bu nadir görülen bir durum. "Bu insanlar lanet olası *ezikler.*"

"Belki, ama onlar işimi daha başlamadan batırmaya çalışan ezikler." Battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum.

Hafif ayak sesleri yaklaşıyor. "Şimdi neler oluyor?" Violet banyodan çıkarak soruyor.

"Abbi bakmaması gereken bir şeye baktı," diyor Ronan iç çekerek.

"Çiftlik Kızı," diye inliyorum yumuşak dokumaya.

"Yeni takipçilerinizi gördünüz mü?"

"Ne?" Battaniyeyi yüzümün yarısına kadar sıyırıyorum.

"Evet, var…" Violet okumak için telefonunu kaldırıyor. "Dünden beri neredeyse beş bin yeni takipçi."

"Ciddi misin?" Belki de Zaheera her şeyi kilitlememekte haklıydı.

"Neden?" "Kötü reklam diye bir şey yoktur," diyor Ronan.

"Sadece başarısızlığımı izlemeye geliyorlar."

"Evet, muhtemelen." Violet omuz silkiyor. "Ama bazıları merak ediyor. Bunun doğru olup olmadığını bilmek istiyorlar."

"O zaman hepsini susturacak bir şey ver," diye mırıldandı Ronan.

"Ne gibi?"

"Wolf'un kucağına biniyorsun."

"Eww!" Violet'ın yüzü buruşur.

Ronan kıkırdar. "Kusura bakma evlat.

Unutmuşum." "Neyi unuttun?" Henry

tekrar dışarı çıkar.

"Hiçbir şey." Ronan'a ters bir bakış attım. "Dyson ne istedi?"

Kanepedeki yerini geri alıyor ve bacaklarımı kaldırarak kucağına uzatıyor. "*Luxury Travel Magazine*'i satın alma çalışmalarımın devam ettiğini söylemek için. Wolf Hotels için harika bir pazarlama fırsatı."

Çenem düştü. "Ama bu... Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Merak etmeyin. Butik bir dergi. *O kadar* pahalı değildi." Ronan

nefesinin altında küfrediyor.

Henry'nin planı benim için netleşiyor. "Bütün bir şirketi satın aldın-Roshana'yı kovabilesin diye mi?"

"Alaska'dayken burayı öve öve bitiremedi. Tazminat paketleri en üst seviyede. Başka hiçbir yer bu kadar rekabetçi değil." Kadehini topluyor ve sanki az önce yaptığı şeyde sıra dışı bir şey yokmuş gibi viskisinden bir yudum alıyor. "İşini ve seyahat etmeyi seviyor. Şirkette yükseliyor, kendine bir isim yapıyor."

"Ve onu kovabilecek misiniz?"

"Yaptıklarından sonra sessizce gideceğini düşünüyorum. Ya gitmezse?" Dudaklarında hain bir gülümseme belirir. "Diyelim ki otelimin güvenlik kayıtlarını da kullanabilirim."

Bunların ne yakalamış olabileceğini bilmek istediğimi sanmıyorum. "Vahşi," diyor Violet ama Henry'ye gülümsüyor.

"Çok açık bir mesaj gönderiyor." Henry içkisini bıraktı ve ayak bileklerimden tutarak beni kucağına çekmek için sürükledi. "Sevdiklerime bulaşırsan, sahip olduğum her şeyle senin için gelirim." Eğiliyor ve kızının önünde zevk almak için fazla samimi gelen bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

"Sonra," diye fısıldıyorum, uzaklaşıyorum.

Violet'e kaşlarını çatıyor. "Ne yapıyorsun?"

Telefonunu bize doğrultmuş. "Fotoğraf çekiyorum."

Ona düz bir bakış atar. "Evet, bunu anlıyorum. *Neden*?"

"Ronan'ın dediği gibi. Onları susturacak bir şey ver." Dudaklarımız ayrıldıktan sonraki saniyelerde çektiği fotoğrafı gösteriyor, yüzlerimiz birkaç santim uzakta. Henry'nin kıvrılmış bedenime sarılmış kaslı kolları beni onun yanında çok küçük gösteriyor. Seksi ama bir o kadar da tatlı.

"Buna bayıldım." Henry ve benim birlikte çok az fotoğrafımız var. En azından kalitesiz fotoğrafçıların çekmediği.

"Bunu Çiftlik Kızı hesaplarınızda yayınlamalısınız ki insanlar birlikte olduğunuzu ve o aptal makalenin tamamen saçmalık olduğunu görsünler. Abbi etrafta koşturup arkandan o kadar adamla yatıyor olsaydı birbirinizi öpüyor olmazdınız."

Küfür ettiği için onu azarlamam mı gerekiyor? Çünkü içimde yok. Ayrıca Violet bir şeylerin peşinde olabilir. Mesajın etkili olması için "Kurt'un kucağında" olmama gerek yok. "Bu senin için sorun olur mu?" Henry'ye sordum.

"Neyle?" Kaşını kaldırıyor. "Seni *öptüğümü* gören insanlarla mı?" "Bana mesaj atabilir misin?" diye sormadan önce kaburgalarını dürtüyorum.

Violet'in başparmakları telefonunun üzerinde hareket ediyor ve birkaç dakika sonra telefonum kanepenin karşısındaki dinlenme yerinden cıvıldıyor.

Ronan onu alıyor ve kolayca elime tutuşturuyor.

"Önce Annie ve Zaheera'nın bu fikir hakkında ne diyeceklerine bakacağım. Bizim göremediğimiz bir mayın görebilirler."

Henry, "Bence bu akıllıca bir fikir," diyor.

"Evet, tabii ki. Bunu *ben* buldum." Violet uzanıp kendi omzunu sıvazlıyor.

"Aslında, sanırım bu *benim* fikrimdi?" Ronan atlıyor.

Violet gözlerini devirerek, "Ah... *senin* fikrin Abbi'nin hesaplarının askıya alınmasına neden olur," diye karşılık verir.

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" Henry mırıldanıyor.

BÖLÜM 19

Violet: *Sadece büyük lansman için iyi şanslar demek istedim!*

"Bu gülümseme ne için?" Henry ekranıma bir bakış atarken boynuma bir öpücük konduruyor.

"*Kızınız* bugün bana şans diliyor." Hızlı bir cevap verdim.

Abbi: *Teşekkür ederim!*

Mırıldanıyor, sonra telefonumu elimden kapıyor ve hızla bir mesaj yazıyor.

Abbi: *Seni yatılı okula göndermeden önce sınıfına git.*

"Henry!" Ona ters ters baktım. Henüz bu tür şakalar yapmanın yakınından bile geçmiyoruz. Bunu nasıl karşılayacak?

Üç nokta neredeyse anında sıçrıyor.

Selam Henry. Sanırım Abbi'nin ofisini kraliyet varlığınla şereflendirdin? Yatılı okulda seksi öğretmenler var mı?

Henry'nin azı dişleri gıcırdıyor.

Henry cevap vermek için telefonumu eline alamadan cebime sokuyorum. "Sanırım o raundu o kazandı." Ama daha da etkileyici olan, kızın o olduğunu bilmesi.

"Ne tür bir öğretmen ders sırasında mesajlaşmasına izin verir?" Kaşlarını çatıyor. "Onun bölgesindeki özel okulları araştırmamız gerekiyor. Gelecek dönem başlayabilir."

"Peki ona sordun mu?"

"Hayır, ama iyi bir eğitime ihtiyacı var. Ve onun gibi diğer insanlarla birlikte olmaya."

"Ne demek onun gibi?" Bir saniye sonra kafama dank etti. "Ah, doğru. *Zengin*." Gözlerimi deviriyorum. "Ama değil. Büyükannesi ve büyükbabasıyla yaşayan bir çocuk. Ayrıca, onun hayatına öylece girip her şeyi ele geçiremezsin. O bir şirket değil."

Kaşlarını çatıyor ama cevap vermiyor.

Bu daha sonra konuşulacak bir konu. "Geri sayım ne durumda?" Masasında oturmuş, saate bakıp bizi dinlemiyormuş gibi yapan Annie'ye sesleniyorum. Belki fazla güveniyorum ama anladıysa bile Violet hakkında bir şey söyleyeceğini sanmıyorum. Bu Henry'nin ısrarıyla ona sıkı bir gizlilik sözleşmesi imzalatmadığım anlamına gelmiyor.

Annie sırıtıyor ve elini kaldırıyor. "Eksi beş dakika!"

"Tamam." Saatin on bire gelmesini beklerken derin bir nefes alıyorum. ve dükkanın canlı yayına geçmesi. "Bu çok saçma. Neden bu kadar gerginim bilmiyorum. Bugün bir avuç sipariş satacağız."

"Her iki durumda da kutlama yapıyoruz!" Annie, Henry'nin getirdiği ve bir kovada soğumaya bırakılmış olan Dom Pérignon şişesini kaldırıyor. Zaheera yolda.

"Cidden Henry, kalmana gerek yok. Bugün çok heyecansız geçecek." Tabii kendimi bir fıçı hindistan cevizi yağında boğmazsam.

Başını eğdi ve bana tuhaf bir bakış attı. "Bize biraz müsaade eder misin, lütfen, Annie?" Bir kolunu belime dolayarak beni ofisime götürüyor, sandalyemi geriye itiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Bunun neyle ilgili olduğunu biliyorum. Henry kendine güvenden etkilenir ve şu anda ben bunun tam tersini sergiliyorum.

Kafamı kaldırdığımda onu birkaç santim ötemden bana bakarken buluyorum; burada manevra yapacak yer olmadığı için göğüslerimiz birbirine dayanmış. "Biliyorum! Sabunlarım harika ve deneyen herkes bayılıyor. Nailed It yaptıkları işte en iyisi. Margo çılgın bir sabun satıcısı gibi tanıdığı herkese benden bahsediyor. Bunların hepsini biliyorum!" Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Sanırım kendimi hayal kırıklığından korumaya çalışıyorum. Bu hafta sonundan sonra ne bekleyeceğimi bilmiyorum ve bu da beni geriyor."

Annie, Violet'in çektiği fotoğrafı "Hayatımın tek ve biricik aşkı. Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum" yazdı ve ardından yorumları kısıtladı. Bu durum internetteki nefret mesajlarının önünü kesmeye yardımcı olmuş gibi görünüyor, ancak eski paylaşımlarda bunun ürün lansmanım için bir reklam kampanyası olduğuna dair birkaç yorum gördük. Bu beni güldürdü. Sanki ülkenin en zengin adamlarından biriyle evlenirken birkaç kalıp sabun satmak için bu tür bir ilgiye ihtiyacım varmış ya da bunu i s t i y o r m u ş u m g i b i.

Henry beliriyor, mavi gözleri benimkileri arıyor.

Daha fazla dayanamayacağım. "Lütfen bir şey söyler misin?"

"Ofisin bir dolabın içinde."

Kıkırdamaya başladım. "Biliyorum. Sana bunu zaten söylemiştim."

"Hatırlıyorum. Şimdiye kadar bunun tam olarak farkına varmamıştım. Ama sorun değil. İşe yaramasını sağlayabilirim."

"Ne için-"

Ben daha cümlemi bitirmeden ağzı benimkinin üzerinde, dudaklarımız birbirine kenetlenmişken bir eli saçlarımın etrafında dolanıyor. Çekiştirerek başımı geriye doğru itiyor. "Bugün nasıl geçerse geçsin, kendinle gurur duymalısın," diye fısıldıyor dudaklarıma, beni masama doğru itmeden önce boştaki eliyle dizüstü bilgisayarımı önümden çekiyor. "Seninle gurur duyuyorum."

Dilinin darbelerine karşılık veriyorum, ellerim gömleğinin altına erişmek için pençeliyor, kaslarının üzerindeki pürüzsüz, gergin tenin tadını çıkarıyorum. Ama içime ısıtılmış bal gibi akan, günlerdir beni rahatsız eden endişeyi yatıştıran onun sözleri oluyor. "Güvensiz, aptal küçük kızınla gurur mu duyuyorsun?" Uzun zaman önce söylediği bir şeyi alıntılayarak alay ediyorum.

Keskin bir nefes alır. "Senin hakkında hiç böyle düşünmemiştim Abbi." "Ama dedin ki-"

"Ve pişmanım." Henry'nin dudakları boynuma konduğunda başımı geriye atıyorum, dişleri tenimde lezzetli bir şekilde geziniyor. "Bunu söylediğim için *hep* pişman oldum," diye fısıldıyor kulağıma.

Ama belki de doğruydu. Kendime aptal demezdim ama hayatımın yolunu başkalarının seçmesine izin verdiğim için kesinlikle güvensizdim. Annem... Jed... Ve sonra Henry geldi ve her şeyi buldozerle yıktı, beni bildiğim tüm konfor alanlarından çıkardı, ne istediğimi sorgulamama neden oldu.

Elleri vücudumun kıvrımları boyunca kayarak kalçalarıma kadar iniyor. Taytımın ve külotumun kemerini kavrayarak, onları ayak bileklerime kadar kıvırıyor ve burada yürüyüş botlarım tarafından durduruluyorlar.

"Onları çözmelisin."

"Bunun için zamanımız yok."

Henry eğilip vücudunu kalçalarımın arasındaki boşluktan geçirirken bir çığlık attım, pantolonum başının arkasına dolandı ve ayak bileklerim omuzlarına dayandı.

"Bu çok sıkı." Gülüyorum, vücudum ikiye katlanmış halde duvar kağıdına yaslanıyorum.

"Tam istediğim gibi." Henry tokasını ve fermuarını kurcalıyor. Saniyeler içinde pantolonunu indirdi ve sikinin küt başıyla girişimi dürtmeye başladı. "Benim için *her zaman* hazırsın."

"Bu duvarlar ince-" Henry içime kuvvetle girerken uyarım bir çığlıkla durdu.

"Bu duvarlar çok ince Abbi," diye alay ediyor Henry, sözlerini kalçalarıyla noktalıyor.

Bir çığlığı daha yeterince hızlı bastıramıyorum. "*Henry*, asistanım hemen dışarıda-" Henry diliyle ağzımı yağmalarken kelimelerim kayboluyor, bedenim neredeyse ikiye katlanıyor.

Ve sonra bana tekrar çarptı. Ve tekrar, güzel kollarını omuzlarımın iki yanına dayayarak durmak bilmeyen bir hızla içime giriyor, kalçaları benimkilere çarpıyor, küçük masam duvara bir yatak başlığı gibi sabit ve anlamlı bir şekilde çarpıyor. Bu açıyla o kadar derin ki, her batışında içimden bir inilti çıkıyor, zevk ve acının karışımı ezici.

Henry'nin bedenimi istediği gibi tüketmesine izin verdiğimde diğer tüm düşünceler yok oluyor.

Dirseklerimin üzerinde durmayı başarıyorum ama pantolonum boynuna dolanmış, onun merhametine kalmış durumdayım. Henry bundan faydalanarak içime girip çıkıyor. Tenini pembe bir kızarıklık kaplıyor.

"Siktir, şimdi boşalacağım Abbi," diye homurdanıyor ve hızını artırıyor. Bir an sonra vücudu geriliyor ve nabzı atıp içimi doldururken uzun, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyor.

Onun bırakma görüntüsü ve sesi orgazmımı kovalıyor. Kaslarım tutulurken ve ecstasy beni ezerken inlemelerimi gizlemek için rahatsız olamam.

Saniyeler içinde, küçük dolap ofisim bir kez daha sessizleşti, nefes alış verişlerimiz dışında.

Henry birkaç mendil çıkarıp topluyor. Beni temizlerken, "Bugünün heyecansız geçeceği konusunda ne demiştin?" diye mırıldanıyor.

Kıkırdıyorum. Ve sonra nefesim kesildi. "Canlı yayına geçtik mi? Şimdiye kadar yayına girmiş olmalıydık!" Niyeti bu muydu? Bekleme oyununun endişesinden delirmemem için dikkatimi dağıtmak mı?

Eğilip ayak bileklerimi başının üzerinden geçiriyor ve beni sallanan, jöle gibi bacaklarımın üzerine çekmeden önce onları yavaşça yere bırakıyor. "Önden buyurun."

Dirseklerimizi defalarca çarpıştırarak yeniden giyiniyoruz. Elimden geldiğince saçlarımı düzeltiyorum ama az önce burada olanları saklamak mümkün değil ve dışarı çıktığımızda yüzüm yanıyordu.

Annie'ye bir grup pembe altın balon ve kekin yanında duran Zaheera da katılır. İkisi de aynı şekilde sırıtıyor. "Tahmin edin ne oldu! Biletler tükendi!"

Ağzım açık kalıyor, utancım anında unutuluyor. "Ne demek istiyorsun?"

Annie gülüyor. "Tam olarak göründüğü gibi demek istedim! Her şeyi sattın. *Her şeyi*!" Heyecanla dolup taşıyor. "Ve bir sonraki parti için şimdiden bir bekleme listesi oluşmaya başladı."

Henry'ye bakakaldım. "Senin bununla bir ilgin var mı?"

"Ne zaman yapmış olabilirim ki?" diye kestirip atıyor.

"Hepsi bireysel siparişler," diye onaylıyor Zaheera.

Ama bu nasıl mümkün olabilir? Ofisimin kapısına dönüp bakıyorum. "Orada ne kadar kaldık?"

Annie saatine bakar. "Satış on dört dakika önce başladı, yani ..."

Aşağı yukarı on beş dakika boyunca siz ikinizin sevişmesini dinledik, sonrasındaki uzun sessizlik bunu gösteriyor.

"Bu... Buna inanamıyorum!" Kollarımı Henry'nin boynuna doladığımda bir sevinç çığlığı attım. Bu hafta sonu yaşanan saçmalıkların hiçbirinin önemi yoktu. Roshana'nın Henry'yi cezalandırma girişimi başarısız olmakla kalmadı, aynı zamanda görünürlük bana bir destek vermiş olabilir.

Beni sıcak bir kucaklamayla kendine doğru çekiyor. "Bunu yapabileceğini biliyordum." Annie kovadan şampanyayı çıkardı. "Ne diyorsun patron?"

BÖLÜM 20

"Bu şeyi süslemeyi hayal edebiliyor musun?" Huşu içinde devasa ağaca bakıyorum, sayısız Swarovski kristal ışıkları soğukta toplanmış binlerce kişi için göz kamaştırıcı bir görüntü oluşturuyor. Bir nefes

Sıcak nefes soğuk havaya karışıyor.

Violet, uzun ve sessiz geceler boyunca kendi yaptığı deniz salyangozu örgü şapkasını çekiştiriyor. Mavi gözleri parıldıyor. Soğukta daha da canlı oluyorlar. "Rockefeller ağacını daha önce hiç görmediğine inanamıyorum."

"Ailem seyahat etmeyi pek sevmez. Ya da şehirleri." Bu gerçeği Violet'e itiraf ettiğimde dehşet içinde nefesini tuttu ve sonra birlikte görebilmemiz için Manhattan'a gelmekte ısrar etti. Bu onu tekrar buraya getirmek için iyi bir bahaneydi.

Başını iki yana sallıyor. "*Her* yıl geliyoruz. Geçen yıl hariç tabii. Annem ağaç hakkında bir şeyler okurdu, böylece onun geçmişini bilirdik."

"Benden neredeyse birkaç dakika uzaktaydı ve hiçbir fikrim yoktu..." Henry'nin çenesi gerilir. Violet'in diğer tarafında duruyor, duruşu sanki kalabalığa karşı bir bariyer gibi sağlam. Çok arkamızda görünmeyen Sullivan ve Daniel, Wolf'un güvenlik görevlileri, otel saati dışında koruma olarak çalışıyorlar. Rahat giyinmişler ama dikkat kesilen biri, başları dönerek adım adım ilerleyen iki dev adamı sorgulayabilir.

Şimdilik kışlık montlarımız ve kasketlerimizle kalabalığın bir parçasıyız.

Violet, muhtemelen suçu nereye attığını merak ederek Henry'ye bir bakış atar. Audrey'i mi? Babasını mı?

O mu?

Öfkelendiğinde korkutucu olabilir, özellikle de onu tanımıyorsanız ve özellikle de onun kabulünü arayan bir genç kızsanız.

"Bu yılın ağaç hikayesi nedir?" Ortamı yumuşatmayı umarak soruyorum. "Araştırdın mı?"

"Tabii ki yaptım." Sırıtıyor. "Bainbridge, New York'tan bir Norveç Ladini. Seksen iki yaşında, seksen metre boyunda ve on iki *ton* ağırlığında."

"Vay canına." Ağzımı açıp tekrar bakıyorum. "Buraya getirmenin ve süslemenin ne kadar zahmetli olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Videolar var!" Violet, güvenlik, vinçler, kamyonlar ve etrafını saran beş millik ışık şeritlerinden oluşan karmaşık plan hakkında gevezelik ediyor. "En tepedeki yıldızın *bir nokta beş milyon dolar* değerinde olduğunu biliyor muydunuz? Ve orada öylece duruyor, çalınmayı bekliyor."

Henry kıkırdar, karanlık düşünceleri yumuşar. "Bu şey neredeyse yarım ton ağırlığında. O aptalın denemesini izlemek isterdim."

Omuz silkiyor. "Çaresiz insanlar çılgınca şeyler yapar."

"Delilikten bahsetmişken, görmemiz gerekeni gördük mü?" Sabırsızlığını vurgulamak için eldivenli ellerini birbirine sürtüyor. Ona bu plandan (binlerce insanla birlikte soğukta durup ışıklara bakmak) bahsettiğimde pek heyecanlanmadı ama takvimine işaretlediğinden emin oldu.

"Evet. Şimdi sokak eti ve sıcak çikolata almalıyız." Henry

irkildi. "Ben onu yemem."

"*Yapmak zorundasın*! Bu bir gelenek!"

"Seninle bir tane alacağım," diye cıvıldıyorum Henry onu reddetmeden önce. "Ne? Ben her yıl karnavalda bir tane yerim. Çok güzeller."

Henry başını sallar. "Siz ikiniz bunların içinde ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Lezzetli." Violet hiç beklemiyor, sanki şehirde doğup büyümüş gibi insanların arasından kolaylıkla geçiyor. Kız korkusuz.

Henry çenesini sallayarak adamların hareket etmesini ister ama buna gerek yoktur. Sullivan, koğuşunun yanına gelene kadar devasa cüssesiyle insanların gözünü korkutmaya çalışıyor.

Ona bakar ve sonra omzunun üzerinden Henry'ye bıkkın bir bakış fırlatır.

Henry, kolunu belime dolamış, "Hiç bana bu kadar gözlerini deviren biri olmamıştı," diye mırıldanıyor. Daniel diğer yanımda, bir adım gerimizde duruyor. O aptal dergi makalesi raflarda yerini alalı iki hafta oldu ve

İnternetteki dedikodu döngüsü, bir seks partisinde bezi değiştirilirken videoya yakalanan bir senatörle devam ediyor. Ona bir teşekkür kartı göndermek istiyorum.

"O bir ergen. Bu normal." "Bunu

sen mi yaptın?"

"Hayır, ama ben günahtan doğmadım," diye takılıyorum. "Cidden, bence bu iyi bir şey. Seninle rahat olduğu anlamına geliyor." Bir insan olarak, hatta belki de babası olarak.

"Bu çok sinir bozucu bir şey." Ama dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

BISHOP PREP bana kendi lisemi ve adım attığım diğer tüm liseleri hatırlatıyor.

Okulun ilk günü parıldayan ve o günden beri parıldamayan aynı benekli vinil zemin.

Aynı gri dolap sırası, her beşinci ya da altıncı dolapta bir ayak tekmesi ya da omuzdan kaynaklanan bir göçük var.

Aynı bayat ter ve kirli çorap kokusu havaya sinmiş.

Henry eğilerek kuru bir sesle fısıldar, "Violet'in neden buradan yedi blok ötedeki mükemmel özel okula kaydolmadığını bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Çünkü arkadaşları burada ve bu *onun* hayatı." Ona tatlı tatlı gülümsüyorum.

Bana etkilenmemiş bir bakış attı. Onun için en iyisini istediğini biliyorum ama kızın hayatında yeterince çalkantı var. Tanıdık *bir şeye* ihtiyacı var, en azından şimdilik.

"Tanrım, buraya gelmeyeli... yani Audrey buraya geldiğinden beri." Howard, başparmağı ağzında, tepeden tırnağa pembe kışlık giysiler içindeki küçük bir kıza parmaklarını oynatıyor.

Rockefeller Meydanı'na gittiğimiz Pazar sabahı kar yağmaya başladı ve sonraki otuz saat boyunca durmadı, kuzeydoğu eyaletlerini kapladı, seyahati mahvetti ve bu çocuklara okuldan bir gün izin kazandırdı. O Salı günü sınavlarım için Chicago'ya uçuşum belirsizdi, bu yüzden Henry'nin uçağına bindim.

Violet, iyi koltuklar bulabilmemiz için bu gece erken gelmemiz konusunda bizi uyardı, ancak pek çok aile de aynı fikre sahip olmalı çünkü ana koridor kalabalık, zemin çizme izleriyle dolu.

Orta yaşlı bir kadının bakışları yüzümde duruyor, sonra Henry'ninkine geçiyor ve orada daha da uzun süre kalıyor ve midem geriliyor. "*Makaleyi okudular, ne yaptığını biliyorlar,*" diye fısıldıyor kafamın içindeki endişeli ses hâlâ. Ama sıradan bir insan bu bağlantıyı kurmaz, *burada* olmamızı asla beklemez ve kursa bile bunu bir çöp olarak görüp yoluna devam etmek giderek kolaylaşıyor.

Henry haklı, Outdoor Crew'daki herkesi aynı anda becerebilirdim ve bu *kimseyi* ilgilendirmez. Ne kadar çok insan öyle olduğunu düşünse de kimsenin benim kişisel gerçeğim üzerinde hakkı yok.

"Burası hiç değişmemiş." Gayle ayaklarını sürüyerek ilerliyor, biz sırada beklerken destek için bastonuna yaslanıyor.

"Alex evdeki işlerin bittiğini mi söyledi?" Henry, Howard'a ayak uydurarak sorar.

"Evet. Fotoğrafçı gelecek hafta geliyor, bir çeşit dekoratörle birlikte?" Howard'ın buruşuk yüzü şaşkınlıkla kırışır.

"Evet, eşyaları yeniden düzenleyecek ve eksik parçaları tamamlayacaklar. Böylece ev için mümkün olan en iyi fiyatı elde edeceksiniz."

"O insanlara daha önce hiç ihtiyacım olmadı. Yine de hiç ev satmadım. Elli beş yıldır kendi evimizdeyiz."

Henry ıslık çalar. "Bu çok *uzun* bir süre." Kimse Henry'nin kim olduğunu ve ne iş yaptığını şimdi onu dinleyerek tahmin edemez. O sadece sıradan bir adam. Beş bin dolarlık bir takım elbise giyen ve şoförü dışarıda park etmiş gösterinin bitmesini bekleyen biri.

Ama sanırım Henry'yi böyle görmek -bir devlet okulunun fuayesinde dururken nazik bir yaşlı adamla sohbet etmek- benim yeni favorim.

Howard, duvar boyunca uzanan mezuniyet sınıfı resimlerini incelerken karısına özlemle gülümsüyor. "Şanslıydık."

"Bu onun yılı." Gayle mezun olan bir sınıfta duraksıyor. "İşte orada." Bardağı çok daha genç bir Audrey'nin fotoğrafına dokunduruyor. Violet bana o kadar çok fotoğraf gösterdi ki artık onu sıraya dizsem seçebilirim.

Çarpıcı son sınıf öğrencisine daha iyi bakabilmek için eğildim. "Violet'te ondan çok şey görüyorum."

"Eskiden Audrey'i *sadece* Violet'te görürdüm, ama şimdi babasıyla tanıştım. ..." Sesi soluklaşıyor. Merhum kızının yaptığı kötülükleri mi düşünüyor? Bir ebeveyn böyle bir şeyi nasıl kabullenebilir, özellikle de çocukları bunun hesabını vermek için burada değilken? Audrey kızına güvenebilirdi.

William'la imzaladığı sözleşmeye bakılmaksızın. Bunu yapmamış olması çok açık. Bu ağır gerçeği onlara yüklemek istemedi.

Henry, Audrey'nin anısını korumak için Violet'le olan gerçek bağını gizlemekten bahsediyor ama ben bunu, kızını muhtemelen hala o fotoğraftaki masum, genç ve hayallerle dolu kız olarak gören bu tatlı kadın da dahil olmak üzere, etkilediği diğer herkesi korumak için yapmaya daha meyilliyim.

"Artık yerlerimizi almalıyız," diyorum nazikçe.

"Evet." Gayle de aynı fikirde ama gözlerindeki hafif parıltıyı kaçırmıyorum. "Tüm iyiler gitmeden önce."

Kapıda oyun biletlerini dağıtan bir kadın yaklaştığımızı görünce kocaman gülümsüyor. "Bayan Campbell, beni hatırladınız mı bilmiyorum-"

"Sandra Mack. Tabii ki seni hatırlıyorum. Aman Tanrım." Gayle bize şöyle açıklıyor: "Sandra'ya ortaokulda iki yıl öğretmenlik yaptım. Kaçıncı sınıftaydı o?"

"Altıncı ve sekizinci sınıf."

"Evet, tabii ki. En sevdiğim öğrencilerimden biriydi."

"Ve sen benim en sevdiğim öğretmenimdin." Sandra ellerini göğsünde kavuşturdu. "Audrey'e olanları hepimiz duyduk. Kaybınız için *çok üzgünüm.*"

Gayle ve Howard'ın dudakları başlarını sallarken sıkıca birbirine yapışır.

"Sonunda çok uzun süre acı çekmedi. Sanırım bu bir lütuf." Howard sessizce ekliyor, "Zaten bize de böyle söylüyorlar."

Sandra'nın ela gözleri bize doğru kayıyor. "Siz aileden misiniz?"

"Kuzenler," diye geveliyorum çünkü gözleri üzerimde. "Şehir dışından." "Oh! Harika. Yerlerinize oturmanıza yardım edeyim."

Sandra bizi gösteri için dönüştürülmüş kafeteryaya götürüyor, sandalyelerin sıraları uzak taraftaki sahneye bakıyor. Henry ve ben ana koridorda yürürken Gayle ve Howard'ın arkasına düşüyoruz.

"Şehir dışından kuzenler mi?" Henry fısıldıyor.

"*Senin bulduğun* fikirden daha iyi. Bunları da *sen* taşımalısın." Al renkli güllerden oluşan buketi Henry'nin ellerine tutuşturdum.

"Buyurun." Sandra sağ ortada, üzerlerine Campbell Ailesi için ayrılmıştır yazılı beyaz kâğıtlar yapıştırılmış dört koltuğu işaret ediyor. "Yaşadığı onca şeyden sonra Violet'in kalabalıkta tanıdık yüzler görmekten hoşlanacağını düşündük." Geldiği yöne doğru yürümeden önce sempatik bir bakış atıyor.

Koltuklarımıza yerleşiyoruz; erkekler uçları tutturuyor, Gayle ve ben de yan yana oturuyoruz. Etrafımızdaki insanlar saat ilerledikçe içeri doluşuyor.

Perde açılmaya yaklaştıkça alçak bir ses tonu yükseliyor.

"*Çok* gergin," diyor Gayle bana. "*Bütün gece* ve bu sabah mutfakta repliklerini çalışıyordu. Masanın etrafında volta atıyor, 'Kafasını kopar!' diye bağırıyordu." Kıkırdıyor.

"Bu onun için büyük bir rol. Özellikle de ikinci sınıf öğrencisi olarak. Benim okul oyunlarımda ana karakterler için hep son sınıf öğrencileri seçilirdi."

Gayle sesini fısıltıya düşürür. "Sanırım bunun bu gece seyirciler arasında *kimlerin* olduğuyla daha çok ilgisi var." Gözlerini anlamlı bir şekilde yanımda oturan, çiçeklere sarılmış, kaosu izlerken düşünceleri başka yerdeymiş gibi görünen vakur adama dikiyor. "Onun ne kadar meşgul bir adam olduğunu biliyoruz. Gelmesi onun için çok şey ifade ediyor."

Kendimden emin bir şekilde, "Bunu özlemeyecektir," diyorum ama gerçek şu ki Henry'ye *bu* konuda ne hissettiğini hiç sormadım. Ona hiç seçenek sunmadım. Ona dört bilet aldığımı ve Violet'in büyükanne ve büyükbabasını da götürmeyi önerdiğimi söyledim ve o da sadece "Sorun değil" dedi. Ama burada olmak istemeseydi, burada olmazdı. Ne de olsa o Henry Wolf.

Elimi onunkinin içine sokup sıkıyorum. "İyi misin?"

Yakalandığı sersemlikten bir anda kurtulur. "Evet." Gözleri ağzımın üzerinde geziniyor. "Sen mi?"

Başımı salladım. "Onu sahnede göreceğim için heyecanlıyım."

"Her zaman yapılacak ve söylenecek doğru şeyi biliyorsun." Beni öpmek için eğilmeden önce birkaç vuruş geçti. "Sensiz kaybolurdum."

Boğazımda bir yumru şişiyor. Henry'nin kırılganlık göstermesi çok ender rastlanan bir durum ama yine de benimleyken her geçen gün bunu daha rahat yapıyor. "Bunu birlikte çözeceğiz."

Tepedeki ışıklar sönüp spotlar sahneye vurduğunda, bir "şşşt" korosu enerjik kalabalığı neredeyse anında sakinleştiriyor. Okul müdürü ve drama öğretmeninin aileleri selamlamasını, kostümlerden posterlere ve bağış kampanyasına kadar her konuda yardımcı olan çok sayıda insana teşekkür etmesini dinlerken Henry'nin başparmağı elimin arkasını okşuyor.

Perde nihayet açılıyor.

Klasik masal hatırladığım kadarıyla, Violet'in sanat kulübünün üç hafta boyunca üzerinde çalıştığını söylediği, ustaca boyanmış bir orman manzarası fonuyla başlıyor. Son sınıfta okuyan bir erkek öğrenci - ona göre okuldaki en kalın sese sahip - bir taburede oturuyor ve tıpkı onun tarif ettiği gibi açılışı anlatıyor.

Karakterler, günümüz zamanlarına birkaç selam veren ilginç bir senaryoda hikaye ilerledikçe tanıtılır ve kalabalıktan bolca kahkaha getirir.

Violet parlak kırmızı bir balo elbisesi ve ona uygun bir perukla dışarı çıkarken Henry'nin eli benimkinin içinde sıkılıyor, yüzü bana bir pandomimcininkini fazlasıyla hatırlatan taş gibi kırmızı, beyaz ve siyah boyalı bir maske. İnanılmaz görünüyor.

Çok geçmeden bu kız için gergin olmaya gerek olmadığını anlıyorum. Bir anda tüm sahneyi dolduruyor, sanki oraya aitmiş ve gösteri onun liderliğindeymiş gibi.

Bakışları kalabalığa doğru kayıyor ve hemen bize, Henry'ye takılıyor.

Derin bir nefes alarak ilk repliklerini söylüyor.

VIOLET oyun bittikten on dakika sonra sahne arkasından çıkar, hâlâ elbisesindedir ama peruğu yoktur. Makyajı alelacele silinmiş, geriye soluk kırmızı lekeler kalmıştır.

"Bu sahnenin gördüğü en iyi Kupa Kraliçesi sendin!" Gayle haykırıyor.

"Teşekkürler büyükanne." Violet yaşlı kadına sarılırken onun üzerinde yükseliyor. "Ama bunu söylemek zorunda olduğunu biliyorum."

"Oh, sus, kesinlikle istemiyorum."

"O haklı. Harikaydın." Howard ona sarıldı. "Annen seninle gurur duyardı." Bu son sözler üzerine sarılmaları daha da sıkılaşır.

Violet bize döndüğünde, alt dudağının köşesi dişlerinin arasına çekiliyor. Endişelendiğinde böyle yapıyor, öğreniyorum.

Işıldıyorum. "Bu harikaydı. İnanılmazdın. Selam verdiğinde seyircilerin sesini duydun mu?" O öne çıkarken ve kalabalığın sesi hissedilir derecede artarken gözlerim yaşardı.

Hiçbir şey olmamış gibi yarım bir omuz silkiyor.

"Kendinden çok etkilenmelisin." Kollarımı ona dolayarak ilk kez sarılıyorum.

Vücudumun içinde erimeden önce sadece bir saniyeliğine sertleşiyor.

"Ayrıca Becca Taylor repliklerini *üç kez* karıştırdı," diye fısıldıyorum. Kulak.

Violet uzaklaşırken kıkırdıyor, Henry'ye bakarken gülümsemesi mahcup bir hal alıyor. "Ee? Hartley'deki özel okul tiyatrosu gibi olmadığını biliyorum ama umarım *çok* acı verici olmamıştır?"

Henry'nin fikirlerine karşı kayıtsızmış gibi davranıyor ama ben daha iyi biliyorum. Sahnenin neresinde olursa olsun, sanki onun tepkilerini izliyormuş gibi ön sırayı kontrol ediyordu.

Henry derin bir iç çeker; o da bunu fark etmeyecek kadar zeki ve anlayışlıdır. "Sen o sahneye ait değilsin, Violet."

Yüzü anında düşer.

Boştaki elini onun omzuna yerleştiriyor. "Sen *çok* iyisin. Tüm gösteriyi sen yaptın. Sen oradayken sahnede başka kimse yoktu." Bir koluyla onu göğsüne çekiyor ve kulağına yakalayamadığım ama yine de kalbimin çarpmasına neden olan bir şey fısıldıyor.

O an başladığı gibi bitiyor, ilk önce Violet kurtuluyor. Derin, titrek bir nefes alır.

"Bunlar senin için." Henry gülleri toplaması için ona uzattı.

"Teşekkürler." Kız sırıttı. "Çiçekler için, *Abbi.*"

"Düşünceli olamayacağımı mı ima ediyorsun?" Henry'nin yüzünde eğlence ve kızgınlık karışımı bir ifade vardı. "Abbi, ona ne kadar düşünceli olabileceğimi söyle."

"Bir keresinde bir boz ayı benim yeleğimi parçaladığında bana aceleyle yeni bir yelek sipariş etmişti."

Violet'in yüz ifadesi dehşetle değişiyor ve ikimizi de güldürüyor.

"Affedersiniz." Oyunun başında sahnede duran tiyatro öğretmeni, kalın sarı örgüsü omzuna dökülmüş halde Violet'in yanında belirir. "Ben Bayan Draper. Kendimi tanıtmak ve başsağlığı dilemek istedim." Yumuşak, neredeyse havadar bir sesi var. Onu sahnede hayal edemiyorum ama Violet uzun zaman önce bir kez Broadway'de oynadığını söylemişti. "Buraya taşınmadan önce Audrey ile birlikte yıllarca ilkokulda öğretmenlik yaptım. Ona olanlar çok üzücü."

Gayle ve Howard standart teşekkürlerini sunuyorlar. "Siz ikiniz kuzensiniz, değil mi?" Bayan Draper soruyor.

Haberler hızlı yayılıyor. Beklediğim gibi. Henry'nin dikkat çekmeden girebileceği bir oda yok.

Ona kaşlarını çatıyor. "*Çok* tanıdık geliyorsun. Bir türlü çıkaramıyorum." Adam kolayca gülümsüyor. "Sanırım bende de o yüzlerden biri var."

Homurdanmamı bastırıyorum. Evet, insanların uzun uzun bakarken kaldırımda tökezlemesine neden olan o çarpıcı, esrarengiz yüzlerden biri.

İçim içimi yiyor.

Nefesimi tutup kafasına girmesini beklerken sıkılaşıyor.

Ama hiç öyle görünmüyor ve beni çok rahatlatacak şekilde çabucak geçiştiriyor. "Pekâlâ! Eminim hepiniz Violet'in sahneye hakimiyetinden *çok* etkilenmişsinizdir." Bir kolunu Violet'in omuzlarına doluyor. "Bunun geleceğinde büyük şeyler görüyorum."

Henry ona kaşlarını kaldırarak "Gördün mü? Sana söylemiştim" der gibi bakar.

Sadece Violet için değil, gözlerimin önünde baba olmaya başlayan Henry için de içimde gerçek bir gurur patlıyor.

Philadelphia'dan eve dönerken sokak lambaları yanımızdan geçerken Henry'nin göğsüne yaslanıyorum. "Annem aradı. Noel'de orada olmamızı istiyor."

"Ona geleceğimizi zaten söylememiş miydik? Benim oyum Maldivler'e olsa bile," diye ekliyor kuru bir sesle.

"Noel için bizi *orada* istiyor. Evde uyanmamızı ve ertesi gece de kalmamızı istiyor." O ve babam bugün erken saatlerde arayıp beni hiç göremediklerinden yakındılar. Annem şikayet etti. Babam sessiz kaldı, bu da onun için bir anlaşma kadar iyi.

"Hayır. Ben otuz iki yaşında bir adamım ve yatağımı kiminle paylaşıp kiminle paylaşamayacağımı bana söyleyemezsiniz." İçini çekti. "Ancak, barışı korumak için pansiyonda kalmayı kabul *edeceğim."*

"Hiç boş oda yok." Çoktan arayıp kontrol ettim, çünkü Henry ve annemin aynı çatı altında olması fikri beni endişelendiriyordu.

"Şu kedi temalı tuhaf yer mi?" Yüzünde bir şüphe beliriyor. "Bernadette orada kalamayalım diye bütün odaları ayırttı mı?"

Gülüyorum. "Greenbank'te kalınabilecek *tek* yer burası. Ve sorun değil. Annem zaten 'günah içinde yaşadığımız' için benim odamda birlikte kalmamızı kabul edeceğini söyledi ve bu fikri kabul etmemin tek yolunun bu olduğunu biliyor." Görünüşe göre, o ve peder uzun tartışmalar yapmışlar ve bu konu üzerinde derin dualar ederek Tanrı'dan af dilemişler. Bu sözleri zorla söylerken dişlerinin gıcırdadığını duyar gibiydim. "Yatak küçük ama havalı yatak getirebileceklerini söylediler?" Henry ters ters bakarken kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Deniyor. Ve bu birlikte geçireceğimiz ilk Noel."

"Ve muhtemelen sonuncusu. Üzgünüm ama bu kadın o kadar çok seksenlik çekti ki, uyandığımda elimde bir çekiçle başımda dikilmesini beklerdim."

"Bu onun için pek Hıristiyanca bir davranış olmaz. Ancak özel basım ciltli bir İncil'i var ve bu canını yakabilir." Çenemi omzuna yasladım. "Lütfen, Henry? Deniyor."

İnliyor. "Tamam. Noel arifesinde oraya gideriz."

"Sürmek mi? Gerçekten mi?" Ben soruyorum. Henry ne pahasına olursa olsun uzun araba yolculuklarından kaçınır.

"Herkese izin verdim. Jack'in evde yürümeye başlayan bir çocuğu var." Tereddüt ediyor. "Ve bu şekilde yolda Philly'de durabiliriz."

"Doğru." Başka bir motivasyon olduğunu bilmeliydim. "Yine de Noel sabahı oraya gitmek istemediğine emin misin? Anneme görmen gereken bir ailen olduğunu söyleyebilirim." Hoşuna gitmeyecek ama kabul etmek zorunda kalacak.

"Howard kuzenlerinin geleceğini söyledi. *Gerçek* kuzenler. Sorulardan kaçınmak için o gün oradan uzak durmamız en iyisi. Ama bu Audrey'siz ilk Noel. Ziyaret etmek iyi olur diye düşündüm."

Henry'nin babası ve kardeşi olmadan geçireceği ilk Noel'i kendime hatırlatmalıyım. O kadar çok şey oldu ki, unutmak kolay. İkincisini Henry özlemeyecek ama babasıyla ilişkisi ne kadar karmaşık ve çatışmalı olursa olsun -özellikle de Violet'i öğrendikten sonra- onun yokluğunu hissedeceğinden eminim.

"Bence bu harika bir fikir." Henry'nin boynunu öpmek için uzandım, teninin tadının keyfini çıkarıyordum. Kendi başına bulduğu harika bir fikir.

BÖLÜM 21

"T gerçekten şirin bir mahalle." Tombul kar taneleri aşağı süzülüyor, Henry'nin Porsche Cayenne'inin ön camına kondukları anda eriyorlardı - biz gelene kadar ona ait olduğunu bilmediğim bir araç Yeraltı garajında ona doğru yürüdü.

"İşte bu yüzden o emlakçı kız kardeşine yardım etmeye çalıştı, hem de ucuza." Henry bir eli direksiyonda, diğer eli konsolda, ara sokakta ilerliyor. Noel arifesinde öğleden sonraydı ve buraya gelirken son dakika tatil alışverişleri yüzünden telaşlıydı. "Alex ve Tony onlara seksen bin daha aldı."

Ağzım açık kaldı. Barbara bunun için hapse girmeli. "Yani, resmen satıldı mı?"

"Tüm koşullar dün gerçekleşti. Ocak ayı başında kapanacaklar."

Ve sonra Violet ve Audrey'nin evi, sadece üç blok ötede, başka birinin olacak. Zaten çok şey görmüş olan Violet için bu ne kadar zor olmalı? Aile çiftliğimin artık bir Mitchell'e ait olmayacağı günü hayal bile edemiyorum.

Elini sıkmak için uzandım. "Böyle müdahale etmen çok iyi oldu."

"Sanki bana fazla seçenek bıraktın." Ama Gayle ve Howard'ın araba yoluna girdiğinde ve bagajdan hediyeleri indirdiğimizde yüzünde sürekli bir gülümseme vardı.

Kapıya şenlikli bir çelenk asılmış ama bunun dışında pek bir süsleme yok. Sanırım bu yaşta ışık dizmek için merdiven tırmanmak onlar için çok fazla. Komşuları Jed'in gelip yardım etmemesi çok kötü.

Bir çift göz ön panjurdan içeriyi izliyor. "Geldiler!" diye boğuk bir çığlık geliyor.

Kapı açıldığında verandada iki saniyeden fazla kalmamıştık ve sırıtan bir Violet ve arkasında Gayle ile karşılaştık. Arka planda Bing Crosby mırıldanıyor ve havaya karanfil ve tarçın kokusu siniyor.

"İçeri alın onları!" Gayle torununu oturma odasına geri götürüyor ve her zamanki gibi bizi içeri buyur ediyor, sesini alçaltarak fısıldıyor: "Son iki saattir o pencereyi bir şahin gibi izliyor, sizi bekliyor."

"Yapmadım!" Violet karşılık veriyor. "Burası kurabiyelerin olduğu yer."

Howard kafasını mutfaktan dışarı çıkarır. "Mutlu Noeller! Çay birazdan hazır olur."

"Vay, vay." Gayle kollarımdaki kırmızı, beyaz ve yeşil çiçekler ve yapraklarla dolu şenlikli çiçek aranjmanına hayranlıkla bakıyor. "Bütün bunlar da ne?"

Botlarımı çıkarıyorum. "Masanız için küçük bir şey." Henry'nin zenginliğinin tadını çıkarmanın en sevdiğim yanı başkalarına hediye almak ve bunların ne kadar pahalı olduğu konusunda tek bir yorum yapmamış olması onu daha çok sevmemi sağlıyor. Çoğu insan Henry'nin ne kadar cömert olduğunun farkında değil.

Violet'in meraklı gözleri onun ve taşıdığı kol dolusu paketin üzerinde. Ben Gayle'i yemek odasına kadar takip ederken o da küçük, hevesli bir çocuk gibi onu Noel ağacına kadar izliyor.

"Henry ailenizin geleceğini söylemişti?" Masaları tıka basa dolu servis tabakları ve katlanır sandalyelerle sekiz kişilik olarak hazırlanmıştı. Ortadaki düzene uyması için birkaç şeyi yoldan çekiyorum.

"Evet, bir kuzenim ve ailesi. Noel'i burada geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Yıllardır Audrey'lere giderdik." Gayle bir ayar yapıyor. "Hindiyi ve sosunu da getiriyorlar ve Violet tüm sebzeleri soymaya yardım ediyor. Bu günlerde bizim için biraz fazla. İkimizde de korkunç bir eklem iltihabı var."

"Defol git buradan!" Henry azarlıyor ama sesi hoş.

Ağacın altındaki hediyeleri boşaltmak için eğildiğinde Violet'i meraklı bir kedi gibi omzunun üzerinde gezinirken buluyoruz. Derin bir nefes alıyor. "Çiftlik Kızı Sabunu!"

"Ciddiyim, hepsini geri koyacağım."

"Violet! Büyükbabana çayı taşımasında yardım et," diye ısrar ediyor Gayle ve bir kışkırtma sesiyle onu uzaklaştırıyor.

"Evet, büyükanne." Violet muzip bir sırıtışla ve en ufak bir utanç belirtisi göstermeden yanımızdan geçip mutfağa giriyor.

Gayle başını sallıyor ama kıkırdıyor. "Her zaman dışa dönük ve enerjikti, ama Audrey'nin sağlığı bozulduğunda bu kıvılcımı kaybetmiş gibiydi. Onu *uzun zamandır bu* kadar dolu görmemiştim... şey, *uzun zamandır.*"

"Bu iyi bir şey." "Evet,

umarım öyledir."

Kaşlarımı çatıyorum, bununla ne demek istediğini merak ediyorum.

"Abbi!" Howard mutfaktan bağırıyor. "Violet ikinizin bugün ailenize gideceğinizi söyledi."

Mutfağa girip kapının pervazına yaslanıyorum. "Öyleyiz." "Birlikte

geçirdiğiniz ilk Noel. Bu heyecan verici."

"Göreceğiz." Kıkırdıyorum. "Konu ailemle geçireceğim Noel olduğunda Henry neye bulaştığını bilmiyor."

Violet'in gözleri parlıyor. "Ne demek istiyorsun? Ne gibi?"

Duvarın arkasına bir göz attım. Gayle, hediyeleri ağacın etrafına stratejik bir şekilde yerleştirirken Henry için bir kutu kurabiye uzatıyor. Abartmış olabiliriz. "Bu akşam saat sekizde Greenbank'te Noel şarkılarıyla başlıyor," diye fısıldıyorum.

Violet elini ağzına kapatır.

"*O mu*? Noel şarkıları mı söylüyor?" Howard'ın gür kaşları şüpheyle çatılır.

"Oh, inan bana, biliyorum." Kıkırdıyorum. "Sonra da Finlay'lerde gece yarısı ayinine gideriz." Cemaatimizdeki bir başka saygın aile. Henry'nin kilise hakkındaki düşünceleri beni en çok bu konuda endişelendiriyor. "İnsanların oturması için tribünler ve saman balyalarıyla doldurdukları büyük bir ahırları var ve bir tarafta da çiftlik hayvanları var. Özellikle Boris adında çok gürültücü bir eşekleri var ve sürekli anırıyor."

Violet kahkahalarla güler.

"Ve Noel Günü'nde kazaklar var." "*Noel*

kazakları mı?"

"İncil'den ayetler içeren Noel kazakları." Annem Henry'nin ölçülerini sordu.

"Ve *hiçbir* fikri yok mu?" Howard soruyor.

"Kimin ne hakkında hiçbir fikri yok?" Henry aniden köşede belirdi ve beni sıçrattı.

"Yok bir şey." Avucumu şefkatli bir hareketle göğsünün üzerinde

gezdiriyorum.

Gözlerini bana ve Violet'e dikiyor, sonra boğazını temizleyip çaydanlığa odaklanmaya devam eden Howard'a kayıyor. "Sürprizlerden hoşlanmam Abbi," diyor sakin bir sesle.

"Gerçekten mi? Ben de öyle olduğundan emindim. Cadılar Bayramı'nı hatırlıyor musun?" Ağzını açıyor ama duraksıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Dudaklarında yavaş, acımasız bir gülümseme beliriyor. "Bu oyunu *gerçekten* benimle oynamak istiyor musun?"

Midem bulanıyor. Bir şekilde bunun bedelini ödeyeceğim. Muhtemelen çok eğleneceğim ama yine de kaybedeceğim.

"Paramı Abbi'ye yatırıyorum," diyor Violet bir ağız dolusu kurabiyenin arasından. "Hain." Henry ona ters ters bakar. "Ne planlıyorlar Howard?" Yaşlı adam tepsiyi kaldırdı. "Çay isteyen?"

TELEFONUM, annemden gelen ve nerede olduğumuzu ve Greenbank'e ne kadar kaldığını soran bir başka mesajla çınlıyor.

"Birazdan yola çıkmalıyız." Henry ön pencereden dışarı bakıyor. "Kar yağışı artıyor ve daha birkaç saatimiz var."

Violet'in yüzünde hayal kırıklığı beliriyor. "Ama sen daha hediyelerini açmadın!" Ağacın altına dalıyor, Henry'nin kasıtlı olarak hazırladığı yığınları karıştırıyor, birini alıp sallıyor, bir yandan da omzunun üzerinden ona dişlek bir sırıtış fırlatıyor, sonra da paketlenmiş iki kutu çıkarıyor. İkimizin de kucağına birer tane bırakıyor.

Henry ona bakar. "Bana bir şey almana gerek yoktu."

Omuz silkiyor. "Büyük bir şey değil. Çünkü, bilirsin, *her şeye* sahipsin zaten. Ama onları birlikte açabilirsiniz."

Violet'e bir bakış atıyorum - alt dudağını dişlerinin arasına çekmiş -Bantları sıyırıp kutuları açarken.

"Bayıldım!" Zeytin yeşili örgü şapkamı kaldırıp örgü desenine hayranlıkla bakıyorum.

"Bu rengin saçına yakışacağını düşündüm."

Başıma geçirdim. "Teşekkür ederim, Vi."

Gayle, "Son iki haftadır her gece bunun üzerinde çalışıyor," diye haykırıyor.

Henry'nin kutusunun içinde basit bir bej örgü bere var.

"Rockefeller'da siyah bir tane takmıştın, ben de farklı bir şeyin iyi olacağını düşündüm. Sende zaten böyle bir şey yok, değil mi?" Violet ellerini sıkıca yumruk yaparak onun yanıtını bekler.

"Bu renk bende yok." Henry onun gözleriyle buluştuğunda gözleri tanımlayamadığım bir şeyle parlıyor ve çenesi gerginleşiyor. "Bu mükemmel. Teşekkürler Violet."

Kızarıyor ve sonra rahatsız olmuş gibi bakışlarını kaçırıyor.

Eğiliyorum. "*Ben* de sana teşekkür ediyorum çünkü baban bere içinde çok seksi görünüyor." İlk kez onun önünde babama Henry'den başka bir şey dedim.

Howard ve Gayle gülerken Violet tiksintiyle burnunu kıvırıyor. Henry işaret parmağını bana doğru kaldırmadan önce başını sallıyor.

Violet. "Tamam, bugün *bir tane* açabilirsin. Ağaçtaki sıska, gümüş rengi olanı."

Violet ona doğru koşarken merakla kaşlarımı çatıyorum. Getirdiğimiz tüm hediyeleri paketledim ama bunu paketlemedim.

"Bu bir sürpriz," diyor bilmiş bir sırıtışla.

İnce dikdörtgen kutuyu yırtarak açıyor ve bir kordona bağlı plastik bir kart çıkarıyor. "Telesiyej bileti mi?" Okurken kaşlarını çatıyor. "Colorado mu?"

"Üçümüzün önümüzdeki hafta birkaç günlüğüne oraya gidebileceğimizi düşündüm. Orada bir otelim var."

Kartı tekrar okuyor ve yüzü aydınlanıyor. "Bu benim doğum günüm."

Henry'nin yüzünde yumuşak bir ifade belirir. "Biliyorum."

Violet'in doğum gününü düşünmemiştim bile, iş ve Noel'le o kadar meşguldüm ki.

Ama Henry yaptı.

Bu alışverişi izlerken nabzımın boğazımda attığını hissediyorum, kendimi bu adamın üzerine atma dürtüsü muazzam.

Violet büyükannesine ve büyükbabasına umutla bakar.

"Tabii ki! Bizimle çoktan anlaştı." Gayle'in gülümsemesi geniş. "Sadece bir kez on altı yaşına giriyorsun."

"Daha önce hiç kayak yapmadım," diye itiraf ediyor kordonu boynuna dolayarak.

"Ben de öyle. Birlikte öğrenebiliriz," diyorum.

"Tavşan tepesi için ikinize de bir eğitmen ayarladım bile," diye onaylıyor Henry.

"Ve sen-"

"Kara elmas koşusu."

"Tabii ki. Çünkü Henry'nin doğuştan iyi olmadığı hiçbir şey yoktur." Ellerimi sahte bir kızgınlıkla havaya kaldırıyorum, onun eğlenerek homurdanmasını ve bir dizi kıkırdamasını kazanıyorum.

Temizliğe yardım ediyoruz ve birkaç dakikamızı vedalaşarak geçiriyoruz; Violet, Henry'nin kollarına öyle bir sarılıyor ki göğsüm kabarıyor.

Kendimi keşke kalabilseydik diye düşünürken buluyorum. Ya da onu yanımızda götürmeyi.

Yolun yarısında cipe doğru ilerlerken aklıma bir şey geldi. "*Aspen,* Colorado?"

"Yeterince uzun sürdü." Henry gülümsüyor. "Sakin ol, sana yaklaşmaması gerektiğini çok iyi biliyor, güven bana."

Umarım öyledir. Michael'la geçirdiğim o gece pişmanlık duyduğum tek şey ve vücudumdaki her kemik ve sinirimle pişmanlık duyuyorum. Eğer onu bir daha görmek zorunda kalırsam, bu çok erken olacak.

Greenbank'e giden uzun araba yolculuğu için paltomu çıkarıyorum ve sonra adresi GPS'e girerken Henry'nin yakışıklı profiline hayran kalıyorum.

"Neden bana bakıyorsun?" diye mırıldanıyor.

"Öyle miyim?" Saç tellerini parmak uçlarımın arasında döndürmek için uzanıyorum. "Harika bir baba olacağını düşünüyordum. Yani, zaten öylesin, ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"İstiyorum ve bence şimdi denemeye başlamalıyız."

"*Şimdi* mi?" Bu yanıtı beklemediğim için kalbim küt küt atıyor. "Hâlâ hap kullanıyorum."

"Almayı bırak."

Yapabilirim. Bir sonraki pakete yarın başlamam gerekiyor. "Ama ya hemen olursa? Düğüne daha dört buçuk ay var. Gelinliğimin içine sığmam lazım." Ki onu hâlâ görmedim.

"Eminim tasarımcı sana hemen yeni bir tane hazırlayabilir," diyor kayıtsızca, beni öpmek için eğilirken bir elini direksiyona dayıyor. "Bu gece yeni yatağımızda denemeye başlayalım."

Henry'nin geçen hafta bana ya da anneme haber vermeden ailemin evine getirdiği büyük boy yatak.

Anlamış olmama rağmen midem bulanıyor. "Tamam, şimdi ciddi olmadığını biliyorum çünkü *yapamayız*." Ona bir bakış attım.

"Unutmuşum."

"Hayır, yapmadın." Regl olduğumu biliyor. Henry her zaman ayın bu zamanının farkındadır çünkü daha muhtaç hale gelir.

Mırıldanıyor. "Sorun değil. Bu gece vücudunu kirletmeyi planladığım yöntemler zaten bebek yapmıyor."

Bu çırpınışların yerini hızla kalp atışları alıyor.

"Kıçını sikmeyeli uzun zaman oldu." Seksi bir gülümsemeyle parlıyor. Bir meydan okuma. Ve şaka yaptığından emin değilim.

"Henry...," diye uyarıyorum.

"Müstakbel kayınvalideme dua edebileceği bir şey vermek istiyorum. Bu benim ona Noel hediyem."

"Bana güvenin, o zaten *her* gün sizin kurtuluşunuz için Tanrı'ya dua ediyor."

Arabayı geri vitese takar. "Bu tatilden sonra, Paskalya'ya kadar benim için kendini geçecek."

Kaburgalarını dürtüyorum ama gülüyorum.

BÖLÜM 22

FOCAK

VIOLET ıslak saçlarıyla kapıyı açar. "Özür dilerim! Uyuyakalmışım!" Eve girmeme izin vermek için ayakkabı yığınının üzerinde tökezleyerek geri geri gidiyor. "Bana beş dakika ver. Eşyalarımı bir çantaya atıp hazır olacağım." Koşar adım yatak odasına gitti ve beni ön kapıyı kapatmam için yalnız bıraktı.

"Günaydın canım." Gayle koltuğundan kalkmak için çabalıyor.

Ellerimi havada tutuyorum. "Benim yüzümden kalkma."

"Bu artrit ..." Çabasından vazgeçiyor, geri yerleşiyor. Üzerinde hâlâ geceliği ve ev ceketi, alt tarafına da bir battaniye örtülü. "Onun kıpırdadığını duyduğumu sandım ama sanırım başka bir şeydi. Belki de işitme duyumu kontrol ettirmeliyim."

"Bu konuda endişelenmeyin. Çok zaman ayırdım ve yollar açık." Soğuktu ama Porsche SUV iyi yol alıyordu. Direksiyon başında olmayı özlüyorum ve Henry havanın açık olduğunu görünce Greenbank'e kendim gitmem konusunda benimle fazla tartışmadı.

"Yani bu senin gelin partin mi?"

"Evet. Cemaatteki hanımlar benim için bir şeyler vermek istediler." İlk başta direndim-duşlar geline hediye yağdırmak içindir. Henry ve benim hiçbir şeye ihtiyacımız yok - ta ki Henry hediye yerine bağış yapabileceğim bir hayır kurumu seçmemi önerene kadar.

Bu mesajı ilettiğimde annemden *en az* yüz puan kazandı.

"Bu çok hoş. Eminim ailen de seni ve Henry'yi birlikte görmekten çok mutludur."

Gülüyorum ve çok kuşkulu görünmemesini umuyorum. "Howard nerede?" "Dinleniyor. Son zamanlarda kendini iyi hissetmiyor. İkimiz de Violet'in

Birkaç hafta önce soğuk algınlığı geçirdi ve bir türlü atlatamadı. Kontrolden geçmesini istiyorum ama erkekler nasıldır bilirsiniz."

Tanıştığımızdan beri Gayle'i birkaç kez gördüm. Daha önce hiç bu kadar zayıf ve yorgun görünmemişti. "İsterseniz bir ev ziyareti ayarlayabiliriz." Doktorlar artık bunu yapıyor mu? Ne olursa olsun, Henry'nin ayarlayamayacağı bir şey yok gibi görünüyor.

"Çok tatlısın canım, ama idare ederiz." Battaniyesinin bir köşesiyle oynuyor. "Peki Henry bu hafta sonu nerede?"

"Los Angeles, ama bu gece bizimle otelde buluşmak için Pittsburgh'a uçuyor." Babamın kazasından sonra Henry'yle yeniden bir araya geldiğimiz Wolf'ta bir süit ayırtmıştık.

"Tanrım, bu adam çok seyahat ediyor. Çok yorulmuş

olmalı." "Çok çalışıyor."

Omzunun üzerinden Violet'in kapalı kapısına bakıyor. "Kayak gezisinden döndüğünden beri tek konuşabildiği o gibi görünüyor. Henry şöyle, Henry böyle."

"O da onun büyük bir hayranı. İkimiz de öyleyiz." Colorado özel bir şeyin başlangıcı gibiydi. Üç gün boyunca kayak yaptık, yemek yedik, güldük ve Henry otel işlerini kontrol etmek için oradayken onun tüm dikkati bizim üzerimizdeydi. Nadir bir durum.

Violet'in eve dönüş uçağındaki ruh hali buna kıyasla daha asık suratlıydı ama biz bunu ona karşı kullanmadık. Yolculuğun bitmesini istemiyordu.

Gayle sormadan önce tereddüt ediyor, "Sen ve Henry. İkiniz çocuk sahibi olmayı... planlıyor musunuz?" Sanki bu soruyu sorduğunu duymak bile ona acı veriyormuş gibi irkiliyor çünkü mahremiyetimizi ihlal etmek istemiyor. Annemin tam tersi.

"Evet, planımız bu."

"Yakında mı?"

"Er ya da geç. Ama düğünden sonra." Henry'nin Noel arifesindeki sataşmasından beri bu konu hiç açılmadı ama her seferinde yeni bir

Doğum kontrol hapı paketini açmama, çöpe atma fikri arasında gidip geliyorum.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. Aklında ağır bir şey var. "Sorun nedir, Gayle?"

"Yok bir şey. Sadece biz öldükten sonra Violet'e ne olacağı konusunda endişeleniyoruz. Bu yaşta elimizden bir şey gelmez. Sizin yaptığınız da bu. Kaçınılmaz olan için endişelenmezsiniz. Bunun yerine, siz artık burada olmadığınızda hayatlarına devam eden tüm sevdikleriniz için endişelenirsiniz ve her şeyin yoluna gireceğini umarsınız." Yumuşakça kıkırdıyor. "Ve insanlar hayatlarına devam ediyor. Bebekleri olur, meşgul olurlar, birbirlerini eskisi kadar sık görmezler, bu tür şeyler."

Sanırım Gayle'in düşüncelerinin nerede toplandığını anlıyorum. "Violet artık ailemizin bir parçası ve kaç çocuğu daha olursa olsun o her zaman Henry'nin kızı olacak."

Gayle keskin bir nefes alır. "Bunu duymak içimi rahatlattı canım. Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Violet'in kapısı uçarak açılır ve elinde bir spor çantasıyla dışarı çıkar. "Bu işe yarar mı?" Üzerine geçirdiği siyah tayt ve kırmızı tunik kazağı modellemek için poz veriyor.

"Mükemmel."

"Harika, çünkü başka temiz bir şeyim yok."

"Oh, sen yokken senin için çamaşırlarını yıkayabilirim." Gayle torununa gülümsüyor.

"Hayır, büyükanne, ben halledeyim. Bodruma inemezsin. Ya düşersen?"

"Yavaş gideceğim."

Violet başını sallar. "Lütfen ben yokken senin için endişelenmek zorunda bırakma beni. Yarın döndüğümde bütün çamaşırları yıkarım."

Bir süre sonra Gayle başını sallar. "Senin için bırakıyorum." Ama omuzları çöküyor.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Çay?"

Bir kupa uzatıyor. "Bana zaten bir tane yapmıştın, hatırladın mı?" "Ya da bir sandviç?"

"Benim için telaşlanma." Gayle onu başından savar. "Biz iyi olacağız." Violet'in kaşları kırışır. "Emin misin?"

"Tabii ki! Git ve Abbi'yle gelin partisinde eğlen. Yarın görüşürüz. Bana bir öpücük ver."

Violet eğilip Gayle'nin alnına bir öpücük konduruyor ve mırıldanarak "Seni seviyorum büyükanne" diyor.

Vedalaşıp dışarı çıkıyoruz, soğuğa doğru. Ama Violet

üzgün görünüyor.

"İyi misin?"

Omzunun üzerinden eve bakıyor. "Onları gece boyunca yalnız bıraktığım için kendimi suçlu hissediyorum."

"Burada mı kalmak istiyorsun? Benimle gelmek zorunda değilsin."

"Hayır, mesele de bu. Ben istiyorum! Zaten büyükannem de kalmama izin vermezdi. Bu çok zor, anlıyor musun? Yataktan kalkmak için yardıma ihtiyacı var. Artrit yüzünden vücudu çok sert. Genelde ona büyükbabam yardım ederdi ama o hasta olduğu için ben yapıyorum."

Kalbim onun için acıyor. Ve Gayle için. "Yaşlanmak berbat bir şey." On altı yaşında olmak ve yaşlı vasilerinizin bakıcısı gibi hissetmek hiç de kolay değil. "Eminim seninle geçirdikleri fazladan zamanı seviyorlardır." Violet çantasını atabilsin diye cipin bagaj kapağını açıyorum.

"Evet." Eve dönüp bakarken alt dudağını ısırıyor. "Annem hastalanmadan önce burayı satıp bir huzurevine taşınacaklardı."

Biliyorum. Ama bunu bildiğimi itiraf edemem çünkü o zaman Dyson'ın onun büyükanne ve büyükbabasını araştırdığını itiraf etmem gerekir ve görünmez uçan robot gözler şakaları bir yana, Violet'in bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değilim.

"Oh, kahretsin! Bir şey unuttum. Hemen döneceğim."

Violet eve koşup otuz saniye sonra eli boş dönerken ben uzun yolculuk için yerleşiyorum.

"Neyi unuttun?"

Ceketinin ceplerini karıştırarak taşınabilir bir hoparlör ve kulaklıklar çıkarıyor. "Umarım bu otelin duvarları Aspen'dekinden daha kalındır."

"Aman Tanrım." Cipi geri vitese takıp geri geri giderken yüzüm yanıyor. "Merak etme, Henry yatak odalarının birbirinden uzak olmasını sağladı." Kızının seks yaptığımızı duyduğunu öğrenince gözle görülür bir şekilde dehşete düşmüştü ve Henry hiçbir zaman bir izleyicisi olmasından rahatsız olmamıştır.

Violet ceketini silkeliyor ve radyo istasyonunu ayarlıyor. "Sana hiç Becca Taylor ve arkadaşlarının oyundan sonra beni binlerce soruyla köşeye sıkıştırdıklarını söylemiş miydim?"

"Ne hakkında?"

"Henry'nin kim olduğunu ve onun karısı olup olmadığınızı sordular, bu tür şeyler." "Onlara ne söyledin?" Temkinli bir şekilde sordum. Bizi tanımamış olmalılar. "Merak etme, hikâyeye sadık kaldım. O bir 'kuzen'." Tırnak işareti yaptı.

"Ama ona ne demeye başladıklarını biliyor musun?" Homurdanıyor. "DILF."

"BU BENIM BÜYÜK BÜYÜKANNEMIN RESTORANI." Pearl'ü gösteriyorum, Bir çift cam kenarında bir masada oturmuş, May Teyze'nin Noel'den önce işe aldığı yeni genç garson Ryleigh'e siparişlerini vermektedir. Annesinin hoşuna gitmeyecek kadar çok göz kalemi sürüyor. Kapının etrafında hâlâ bayramlardan kalma çelenkler asılı.

"Çok şirin." Greenbank'in hareketli ana caddesinde ilerlerken Violet'in meraklı bakışları vitrinleri inceliyor.

"Artık teyzem işletiyor. Partiye orada ev sahipliği yapmayı teklif etti ama orası çok küçük." Cemaatteki tüm kadınlar bugün katılmayı planlıyor gibi görünüyor, bu yüzden Celeste kilise salonunu tuttu. "May *en iyi* aşçıdır. Cidden, lazanyası ölmek üzere. Henry bile bu konuda yorum yaptı."

"Geri gelip orada yiyebilir miyiz?"

"Evet, kesinlikle." Yumruklarım direksiyonun etrafında sıkılaşıyor. "Dinle, hazırlıklı olman gereken birkaç şey var. Çoğunlukla annem hakkında." Yem fabrikasının önünden geçiyoruz. Lloyd Hornback ön tarafta, birinin kamyonuna bir torba pelet yüklüyor. Ona el sallıyorum, o da el sallamadan önce duraklıyor. Bu yüksek fiyatlı cipin içinde beni tanıyamadı.

"Peki ya annen?" Violet beklentiyle beni izliyor.

"Doğru." Nereden başlasam? "Birincisi, bazı konularda *çok* güçlü fikirleri var."

"Ne gibi şeyler?"

"*Her* şey." Korunaklı bir küçük kasaba çiftliği hayatı yaşadığı için anlamadığı şeyleri bile. "Kilisesine *çok* bağlı ve iyi bir Hıristiyan hayatı yaşıyor."

Violet yavaşça başını sallar. "Bir kere kiliseye gitmiştim. Ailemizden biri vaftiz falan oluyordu. Bilmiyorum. Çok uzun zaman önceydi. *Çok* uzun zaman önceydi."

Audrey ve Violet annemin standartlarına göre dinsiz olarak nitelendirilirdi ama bu kısmı kendime saklıyorum. "Annem *her* pazar mutlaka gider. Ve o

Her gece İncil'den ayetler okuyor. En iyi arkadaşları Peder Enderbey ve karısı Celeste'dir. İçki içmeye, küfretmeye ve evlilik öncesi sekse karşıdır. Çok fazla paraya sahip olmanın günah olduğunu ve zenginliğin paylaşılması gerektiğini düşünüyor. Tüm seçimlerini Tanrı'nın gözüne girmeye göre yapıyor."

"Wow. Huh." Violet sözlerimi anlamaya çalışır gibi oldu. "Henry hakkında ne düşünüyor?"

Violet'in bu noktaları birleştirmesi uzun sürmedi. "Annem onun en büyük hayranı değil. İyileşiyor." Özellikle de Henry, kasabanın da kutlamanın bir parçası olabilmesi için Greenbank'te ikinci bir resepsiyon düzenlemeyi önerdikten sonra. Ve endişelerine rağmen, Noel günü yatağımızın üzerinde elinde bir çekiçle dururken uyanmadık, ama Rahip Enderbey'den ahır ayini sırasında gurur, açgözlülük ve nefsin cazibesine kapılanlar için özel bir dua etmesini istedi. Sözlerini söylerken bakışları Henry'nin üzerindeydi. "Ama Henry'de hâlâ hoşlanmadığı ve asla hoşlanmayacağı pek çok şey var. Hâlâ Jed'le tekrar bir araya gelmemizi umuyor."

"Jed kim?"

"Eski sevgilim, aynı zamanda pederin oğlu." Ona iki dakikalık bir özet geçtim.

"Ne dangalak ama," diye mırıldanıyor.

"Evet, ama artık beni korkutmuyor bile. Minnettarım." Eğer Jed beni aldatmamış olsaydı, hayatım tamamen farklı olurdu. Tatmin edici olmazdı. Ve hiçbir fikrim olmazdı. "*Her şeyin* bir sebebi vardır." Henry'ye baktığımda bu sözü hiç bu kadar hissetmemiştim.

"Peki, annenin benden haberi var mı?"

"*Hayır*." Bunu titrek bir kahkahayla noktalıyorum. Bunu nasıl nazikçe söyleyebilirim? "Annenin çenesi düşük. Sessiz kalacağına güvenemeyiz ve seni medyadan olabildiğince uzun süre korumak istiyoruz. Ayrıca bu Henry'yi onun gözünde beş yüz sayfa geriye götürecek. Zaten ona birkaç kez yeryüzündeki şeytan dedi."

Violet evlerin geçişini izliyor. "Sence Henry anneme olanlardan pişman mıdır?" diye soruyor sessizce.

Sorduğu soruyu duyuyorum ama yüksek sesle sormadığı soru aramızdaki havada asılı kalıyor. "Henry'nin seninle ilgili tek pişmanlığı seni daha önce tanımamış olması."

Birkaç vuruştan sonra gamzeleri bir gülümsemeyle açılır.

"Eğer senin için de uygunsa, bugün kuzen oldun."

"Oooh, uzun zamandır kayıp olabilir miyim? İngiltere'den gelen ama buraya geldikten sonra ayrılan bir erkek ve kız kardeş gibi mi? Ya da içlerinden biri *Titanik'te* ölmüş, geride bir çocuk bırakmış ve diğer kurtulanlar onu yanlarına almış, ancak gerçek soylarını ölüm döşeğinde keşfetmiş olabilirler."

Gülüyorum. "Bu tam da medyanın eline geçmesi için ortalıkta dolaşmasını istemediğimiz türden bir yem."

Omuzları abartıyla çöküyor. "İyi. Sadece eski sıkıcı kuzen."

"BUNLARI KIM YAPTI?" Violet bir lokmanın etrafında sorar.

"Bunlar May Teyze'nin meşhur Buffalo tavuklu fırıldakları." Annem her kilise etkinliği için onlardan ister.

Violet'in kâğıt tabağı çay sandviçleri, taze kesilmiş sebzeler ve ev yapımı ikramlarla dolu. Kasabadaki tüm sosyal etkinlikleri yöneten beş kilise kadını olan tavuklar, bu partinin düzenlenmesine yardım etmekle meşguller; resmi ev sahibi Celeste de yemek masasında, standın üzerine daha fazla pembe kadın karesi yerleştiriyor.

"Yüce Tanrım, *gerçekten* çok *iyiler.*" Bir elini ağzına götürüyor, gözleri bej salonda geziniyor, duvara asılı haça takılıyor. "Yani, kutsal moly."

Gülüyorum. "Merak etme, kimse seni duymadı." Bu gelin partisinde doksan iki konuk var ve toplu sohbetleri, beş metreden daha uzaktan gelen herhangi bir sesi bastırabilecek sabit bir vızıltı yaratıyor.

"*Bütün* bu insanları tanıyor musun?"

"Hemen hemen, evet." Çoğu kiliseye gidiyor ve birçoğu babamın mezuniyet partisindeydi. "Şuradakiler benim nedimelerim olması *gereken* kuzenlerim." Çenemi punç kâsesinin yanında toplanmış olan Joy, Diana ve Angela'ya doğru uzatıyorum. Angela'nın selamlaması suratsızcaydı ama omuzlarımdan yuvarlanmasına izin verdim. Eğer alındıysa, bu annemin suçu. Ayrıca, gelinin kendisi dışında herhangi birinden gelen gelin partisine katılma davetini kabul etmeyeceklerini bilmeleri gerekirdi.

"Ne oldu?"

"Annem oldu. Uzun hikâye. Bundan sonra Pittsburgh'a giderken anlatırım."

"Anlaştık. Nedimelerin nerede bu arada? Böyle şeylere gelmeleri gerekmiyor mu?"

"Margo şu anda tam anlamıyla bir podyumda caka satıyor." O sözleşmeden çıkamazdı ve ben de çıkmasını asla istemezdim. Yarım saat önce bir masanın üzerine yığıldığını görene kadar veledin duş hediyesi olarak iki yüz kalıp Çiftlik Kızı sabunu sipariş ettiğinden haberim yoktu. Annie'ye gizlilik yemini ettirdi. "Sonbahar bir cenaze nedeniyle son anda iptal etmek zorunda kaldı ve Ronan'ı buna maruz bırakmamın imkanı yoktu. Ayrıca, annemin onun partimde olduğundan haberi yok ve muhtemelen bunu onaylamayacaktır." Hâlâ neden ailem yerine arkadaşlarımı seçtiğimi anlamıyor.

Violet, on kadından oluşan bir grubun arasında duran anneme bakarken "*Oh*" diyor. Annem yeni bir kıyafet giymiş; nedimelerim için kullanmayı reddettiğim "ince kumaştan" dikilmiş yeşil pötikareli bir elbise. "Henry'den hoşlanmıyor olabilir ama iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor."

"Çünkü o ilgi odağı." Ne de olsa, kabul etseler de etmeseler de herkesin hayran olduğu yakışıklı milyarder otel sahibiyle evlenecek olan onun kızıdır.

Violet sırıtıyor.

"Siz ikiniz neden komplo kuruyormuş gibi görünüyorsunuz?" May Teyze arkamızdan gizlice yaklaşarak ikimizin de sıçramasına neden oldu.

"Violet de tam senin sandviçlerini ne kadar çok sevdiğini söylüyordu," diyorum. Violet bir fırıldak tutuyor. "Bunlar çok lezzetli."

"O zaman beyaz peynirli ve zeytinli olanları denemelisin. Şu masanın üzerindeler." May Teyze bir köşeyi işaret ediyor. "Yeni bir tarif ama çok tutmuşa benziyorlar. Hızla tükeniyorlar."

"Hallediyorum." Violet masaya doğru koşar.

May Teyze arkasından güler. "Çok tatlı bir kız."

"Öyle."

"Henry'nin kuzeni mi demiştiniz?"

"Evet. Uzak." May Teyze'ye yalan söylemekten nefret ediyorum ama bu onun annemden saklayamayacağı kadar ağır bir sır olabilir. En iyisi onu bu duruma sokmamak.

"Orada bir benzerlik görüyorum. Bunu başarabilmesi çok güzel." Kilise salonunu işaret ediyor. "Oldukça büyük bir katılım var. Uzun zamandır bu kadar büyük bir partiye katılmamıştım."

"Evet, tüm bunlara gerçekten ihtiyacım yoktu." Celeste çok nazikti, özellikle de oğluyla evlenmesem bile onun için her zaman bir kız evlat olacağımı söylemek için beni kenara çektiği düşünüldüğünde.

"Ama sen *tüm bunları* hak ediyorsun." May Teyze sevgi dolu elini yanağımda gezdiriyor. Ben doğduğumda on dört yaşındaydı ve kendimi ona her zaman annemden daha yakın hissetmişimdir. Belki de sürekli beni şekillendirmeye, azarlamaya ve yargılamaya çalışmadığı içindir. "Ve Bernadette spot ışıklarının tadını çıkarıyor, bu da düğünle ilgili her şeyi hepimiz için kolaylaştırıyor."

Bir an annemi izliyorum, ellerini dramatik bir şekilde çırpıyor. "Sence ne hakkında konuşuyorlar?"

"Oh, Janice McClellan muhtemelen kendini tutamadığı için o dedikodu haberini gündeme getirdi ve Bern onlara Greenbank'teki tüm mağaza sahiplerini, sadece günahkâr aptalların inanabileceği yalanlar uydurdukları gerekçesiyle boykot etmeye ikna etmek için yürüttüğü korkusuz kampanyadan bahsediyor."

Bön bön bakıyorum. "Bunu yapmıyor."

"Emin ol öyle! Bernadette'in bir görevi var ve onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Başarılı olana kadar rahat edeceğini sanmıyorum." May Teyze kıkırdıyor. "Peggy Sue, Bern'in süpermarkette bir raf dolusu dergiyi boşaltıp çöpe attığını gördüğünü söyledi."

"Kendini tutuklatacak."

May Teyze homurdanıyor. "Şaka mı yapıyorsun? On dakika nezarette kalsa Stewart'ı Tanrı'nın işini yaptığı için dışarı çıkmasına izin vermezse Tanrı'nın onu cezalandıracağına ikna ederdi."

"Ah, anne." Ama kalbim ısınıyor. Hiç kimse onu beni yeterince sevmemekle suçlayamaz. "İyi görünüyor."

"Alaska için saçlarını uzatıyor ve bu yeni elbise ona çok yakıştı. O malzemenin boşa gitmesini istemeyiz, değil mi?" Çarpık gülümsemesi, benim de "reddettiğim" güzel pötikareler hakkında iki kulak dolusu şey duyduğunu söylüyor. "Düğün için hangi renkleri tercih ediyorsun?"

"Siyah, beyaz ve şampanya."

"Çok şık." Onaylayarak başını

sallıyor. "Umarım öyledir."

Annem konuşmasına ara verip başını çeviriyor. Beni fark ettiğinde, çılgınca bir el sallayarak beni yanına çağırıyor. "Abigail! Gel ve misafirlerinin arasına karış!"

"Bugün nedimelerin yerini doldurarak HARİKA BİR İŞ ÇIKARDIN!" Peggy Sue, bebek mavisi Parisienne'inin yanından Violet'e sesleniyor, kalın gözlükleri buz gibi soğukta buğulanıyor. "Bana da seninki gibi kırmızı bir şapka yap!"

"Paskalya'ya kadar sana getiririm." Violet camı kapatmak için düğmeye basmadan önce el sallıyor ve yolcu koltuğuna gömülüyor. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Herkes Peggy Sue'yu sever."

"Belki de değil anne." Yanaklarım yanarken Violet kahkahayı patlatıyor. "Peggy Sue onu kızdırmaktan zevk alıyor." Konukların çoğu benim

Hayırsever bir bağış için dilekte bulunup zarflarını kart kutusuna attılar ama masada hâlâ üzerinde adımın yazılı olduğu paketlenmiş hediyeler vardı. Çoğunluğu kişiselleştirilmişti -Henry'nin ve benim adımın kazılı olduğu eğimli resim çerçeveleri, baş harflerimizle eşleşen kristal şamdanlar, onun ve onun banyo havluları- ama o yaşlı bunak sadece herkesin önünde açmam için açık saçık beyaz dantel bir iç çamaşırı seti paketlemekle kalmadı, aynı zamanda gelecekteki kocamın ellerini benden uzak tutamayacağını not etme ihtiyacı hissetti.

Annemin yüzü dilini ısırmaktan büzüşmüştü.

"Tüm bu notları aldığınız için teşekkür ederim. Bu sayede teşekkür kartı göndermek çok daha kolay oluyor."

"Evet, sorun değil."

Gösterge saatini kontrol ediyorum. Henry birazdan Pittsburgh'a inecek ve oraya varmamız bir saat sürecek, özellikle de karanlık yollarda. "Düşünüyordum da..."

Violet, Celeste'in yanımıza almamızda ısrar ettiği kutudan bir kurabiye çıkarmak için arkasına uzanıyor. "*Evet*?" Sahte bir sesle mırıldanıyor.

"Nedimelerimden biri olmaya ne dersin?" Duşun yarısında Violet daha genç olsaydı onu çiçekçi kız yapacağımızı fark ettim. Bu bir soru olmazdı.

Violet lokmasının ortasında duraklar.

"Ciddi misin sen?" "Elbette ciddiyim."

Çiğniyor, kendine düşünmesi için zaman tanıyor. "Ama sayılarınız eşit olmayacak mı?"

Omuz silkiyorum. "Ne olmuş yani? Benim de gelin partimde bir erkek var. Ve sen de bizim düğünümüzde olmalısın. *Baban* evleniyor." Giderek daha fazla, konuşmalarımıza bu kelimeyi ekleyerek tanıdık bir hale getirmeye çalışıyorum.

Dudağını ısırıyor. "Bununla bir sorunu yok mu-" "Evet." Ya da ona söylediğimde olacak.

"Tamam." Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Evet, bu harika olur." "İyi olur." Duygularım kabarıyor ve bana her ne kadar sadece saatler önce bu kararı verdiyse, doğru kararı vermiştir. "Ölçülerinizi bu hafta terziye ulaştıracağız."

Ahşap kart kutusunu almak için arkasına uzanıyor. "Bu çok güzel." Açmadan önce parmak ucuyla Henry'nin ve benim ismimin harflerini takip ediyor.

"Celeste kaligrafi yapar. Bunu elle çizdi."

İçini karıştırarak, yüksek sesle okumak için en üstteki kartı çıkarır. "'Sevgili Abigail, senin için çok heyecanlıyız. İstediğin gibi, sana bir bağış yaptık-'" Gerisini sessizce okurken Violet'in sesi kesiliyor. "Annemin adına bağış mı istediniz?"

"ALS araştırmasına doğru, evet. Henry ve ben bunun ailemiz için en anlamlı hayır kurumu olduğunu düşündük." Şimdi Violet de buna dahil. Anneme Audrey'nin Henry'nin çalışanlarından biri olduğunu söyleyerek yalan söyledim. Soyadımı bile paylaşmadım.

Arabadaki sessizlik uzarken bir an karanlık yolları izliyorum. Yanımdakine bakmaya cesaret ettiğimde, Violet'in yanağından süzülen gözyaşını fark ediyorum.

BÖLÜM 23

Mkemer

"YOĞUN BIR ÖĞLEDEN SONRA MI HANIMLAR?" Sullivan asansörün kapısını bizim için tutuyor, kollarımız alışveriş poşetleriyle dolu.

"Bahar yakında geliyor, değil mi?" Çünkü gelene kadar giyemeyeceğimiz kıyafetlerden oluşan bir gardırop satın aldık.

"Birkaç hafta daha."

"Yalan," diye inleyerek asansörün duvarına yaslanıyorum. Haklı olabilir, ama Mart başında sokakları çalkalayan ve yanaklarımızı yakan soğuk rüzgârla birlikte, daha sıcak bir hava sonsuzluk kadar uzak geliyor.

"En azından balayınız için sıcak bir yere gidiyorsunuz, değil mi?" Violet öyle diyor.

"Hiçbir fikrim yok. Henry bana hiçbir şey söylemiyor." Bu, düğünün kontrolünü ele geçirdiği tek kısmı ve şimdiden bana ne alacağımı bile söylemeyeceğini söyledi.

"Miles bilir. O her şeyi bilir."

"Miles taşaklarını sağlam tutmak istiyor."

"Anlaşılabilir." Violet şehre son gelişinde Henry'nin asistanıyla tanışmış ve babasının ofisini görmek istemişti. Birbirlerini hemen benimsemişlerdi.

"Margo biliyor çünkü benim için toparlanmaktan o sorumlu." Bu da demek oluyor ki gündüz kıyafetlerim yeterince saygın olacak, gecelerim ise

ve seks oyuncaklarıyla dolu olması muhtemel. "Ama bana da söylemiyor."

"Görünüşe göre sen SOL'sun."

Asansör bugün özellikle yavaş hareket ediyor gibi geliyor, çünkü ya kollarım tüm bu çantaların ağırlığı altında düşmek üzere ya da zamanın bir an önce geçmesi ve Henry'nin yarın gece eve dönmesi için can atıyorum. Bütün hafta Tokyo'daydı ve gitmediğim için pişmanım ama bu bir son dakika gezisiydi ve Farm Girl Soap Co. ile ilgili her şeye gömülmüş durumdayım.

"Peki, ıssız bir adada tek başınıza kalsaydınız ve aşağıdakilerden birine sahip olmayı seçebilseydiniz, hangisini seçerdiniz: bıçak mı, top mu, kitap mı?"

Violet'in sorusu biraz ani oldu ama tanışmamızdan bu yana geçen aylar ve birlikte geçirdiğimiz zaman içinde onun bu yönünü beklemeye ve sevmeye başladım. "Ne tür bir top? Konuşabileceğim bir arkadaşa dönüştürebileceğim bir Wilson gibi mi?"

Omuz silkiyor. "Elbette."

Diğer seçenekleri değerlendiriyorum. "Bu adada bıçağı kullanabileceğim hayvanlar var mı?"

Bir an duraksıyor. "Yavru köpekler ve kediler."

"Yavru köpekler ve kedilerden oluşan bir ada mı?" Ama sonra irkildim. "Yani açlıktan öleceğimi mi söylüyorsun? Bir tavuk bile mi yok?"

"Tavuk yok." Yüzü aydınlandı. "Ama hindistan cevizi ağaçları *var*."

"Hindistan cevizinden nefret ediyorum ama olsun, bununla çalışabilirim." Asansör kapıları çatı katı lobisine açılıyor. "Kitap nedir?"

"Fark eder mi?"

Ellerimi serbest bırakmak için çantalarımı kabaca bırakıyorum ve kodu giriyorum. "Şey, evet. Eğer *Yüzüklerin Efendisi'yse,* önce eğlenmek için okuyup sonra yakabileceğim binden fazla sayfa var-"

"Sürpriz!"

Tanıdık yüzlerden oluşan küçük kalabalığı ve oturma odası boyunca uzanan devasa "Mutlu Yıllar" balon kemerini görünce çığlık atıyorum.

Henry memnun bir sırıtışla öne doğru adım
atıyor. Kollarına atlarken gözyaşlarına
boğuluyorum.

"CIDDEN HIÇBIR FIKRIN YOK MUYDU?" Connor üzerimde yükseliyor, peygamber çiçeği mavisi gözleri parlıyor, Miami bronzluğundaki teni benimkini özellikle solgun gösteriyor. "Çünkü geçen hafta tamamen çuvalladım ve mesajımda 'Cumartesi görüşürüz' dedim."

"Fark etmedim bile," diye itiraf ediyorum utanarak.

"Demek Abbi artık mesajlarımızı okumuyor." Connor Ronan'ın göğsüne bir şaplak atarak neredeyse birasını elinden düşürüyor. "Bildiğim iyi oldu."

"Hayır, ondan değil. Sadece işle *çok* meşguldüm."

"Nasıl gidiyor peki?" Ronan soruyor.

"İnanılmaz. Özel sipariş envanterimizi ikiye katlayıp satmaya devam ediyoruz. Üretim için tam zamanlı personel işe almak zorunda kaldım ve şimdiden kiralamak için daha büyük bir yer bakıyoruz. Bitkileri yetiştirmek için ailemden arazi kiralayacağız." Mitchell çiftliği kızlarının işini desteklerken anne ve baba da para kazanacak. Onlar da var.

"Gördün mü?" Bardağını benimkine vuruyor. "Sana o derginin önemli olmadığını söylemiştim."

Yine de iş hakkında konuşmak istemiyorum. "Henry'nin dünyanın öbür ucundan bunu başardığına inanamıyorum." Yarın akşamki doğum günü yemeği için rezervasyon yaptırdığını söyledi.

"Emirlerini yerine getirecek güvenilir köleleri var." Ronan çenesini, şeker ve keklerle dolu bir tatlı masasında bir şeylere gülen Raj, Miles ve Violet'a doğru uzatır - görünüşe göre Violet'ın Sasha ile parti planlamasına katkısı.

"Her halükarda, gelebildiğinize çok sevindim." Alaska'dan ayrıldığımdan beri Ronan dışında hiçbirini görmemiştim. Gülüp eğlenmekten, Connor'la, Katie ve Rachel'la hasret gidermekten ve Autumn'u şahsen görmekten yüzüm acıyor. Jed ve Laura bile buraya gelebildi. Henry'nin bu daveti yapması şaşırtıcı ama aynı zamanda büyük bir davranış. Jed ise dostça davrandı.

Henry elinde yeni bir şampanya kadehiyle yeniden ortaya çıktı. "Doğum günü kızı için." Bana doğru eğilerek şu anki izleyiciler için fazla samimi olan derin bir öpücük veriyor. Ama bence bütün mesele bu olabilir - konuştuğum iki adama Henry'nin kazandığını ve benim alındığımı hatırlatmak.

"İçki için teşekkür ederim." Onun yanına gömüldüm.

"Bakın, en sevdiğim insanlar yine bir arada," diye mırıldanıyor Margo, sırık gibi kolu Connor'ın beline dolanıyor ve ona gülümsüyor.

Beşimiz en son birlikte olduğumuzda tam bir sefahat içindeydik. Aslında ne zaman Margo'yla birlikte olsam -Henry ve benim erken ayrıldığımız Cadılar Bayramı partisinden sonraki gece hariç- ahlaksızca şeyler oluyor.

"Burada on sekiz yaşın altında insanlar var," diye hatırlatıyorum ona.

"Ah evet, Violet'i mi kastediyorsun? Az önce onunla konuştum. O çok *değerli*, Henry."

Connor ilgiyle başımın üzerinden bakıyor. "Evet, buraya birlikte geldiğin kız kimdi? Çünkü *lanet olsun*."

Yanımda, Henry'nin tüm vücudu kaskatı kesildi.

Olamaz. "Connor, bu Henry'nin-"

"Kızım," diye sözümü kesiyor Henry, ben *kuzenim* diyemeden. "Ve on altı yaşında," diye ekliyor dişlerini sıkarak.

Karnım zıplıyor. Henry ilk kez yakın çevresi dışında aralarındaki gerçek bağı açıkça itiraf ediyor. Acaba daha sonra pişman olacak mı?

Connor boştaki elini havaya kaldırıyor, yüzünü gerçek bir şok kaplıyor. "Anladım. Başka bir şey söyleme."

Henry'nin telefonu çaldı. "Bir dakika izin verir misin?" Şakağıma bir öpücük konduruyor, Connor'a bir kez daha şaşkınca bakıyor ve sonra cevap vermek için oradan ayrılıyor.

"Dostum." Ronan başını sallar. "Gerçekten içine girmişsin." "Siktir. Nereden bilebilirdim ki? Sen biliyor muydun?"

"Biliyordum." Ronan birasından bir yudum alırken sırıtıyor.

"Neden beni uyarmadın?" Tersledi ve sonra yakışıklı yüzü buruştu. "Bu nasıl mümkün olabilir? Wolf kaç yaşında lan?"

"Bu uzun bir hikâye ama elimizden geldiğince haberlerden uzak tutmaya çalışıyoruz, o yüzden *lütfen bir* şey söyleme." Ona en yalvaran bakışlarımı atıyorum. "Onun bunları yaşamasını istemiyoruz."

"Kimseye tek kelime etmeyeceğim." Sözünü vurgulamak için başını sallıyor ve Connor'ı daha önce hiç bu kadar kasvetli bir yüz ifadesiyle gördüğümü sanmıyorum.

"Bu gece otelde mi kalıyorsun?" Margo, kızışmış bir kedi gibi onun bedenine doğru sallanarak soruyor.

Connor başını iki yana sallıyor ve sonra ciddiyeti geldiği gibi kayboluyor. "Duruma göre değişir." O kendine has ukala sırıtışını takınıyor. "Nerede kalıyorsun?"

Violet'in olduğu bu çatı katında değil, orası kesin.

"Abigail." Henry'nin sesi beni açık ekrandan uzaklaştırıyor.

"Evet?" Bir vuruş sonrasına kadar tam adımı kullandığını fark

etmiyorum bile. Gülümsemem anında kayboldu. "Ne oldu?" Henry'nin yüzünü bu hale getiren şey neydi?

çok mu acımasız?

"Ben Howard."

BÖLÜM 24

Ben oturup Henry ve Gayle'nin nöbetçi doktorla konuşmalarını izlerken, iolet başını omzuma yaslamış, kulağımın dibinde usulca horluyor.

Ambulans Howard'ı en azından iyi bir hastaneye getirdi. Bu Yeni görünüyor, belki de son on yıl içinde inşa edilmiş. Ve bu geç saatte sessiz.

Ama yine de insanların öldüğü bir hastane ve Howard yine de felç geçirdi.

Henry doktora teşekkür eder ve Gayle'in bastonuyla manevra yapması için bir süre bekler, Gayle'in gülümseyerek kabul ettiği kolunu uzatacak kadar ileri gider. Yavaşça oraya doğru ilerlerler.

"Ne kadar kötü?" Fısıldıyorum.

Henry, "Harika değil ama çok daha kötü olabilirdi," diyor. "Onu çabucak içeri aldılar ve pıhtı önleyici ilaçları verdiler."

"Bu iyi haber." Omuzlarım rahatlıyor. Ama

Henry'nin alnı çatıldı.

"Bir dakika önce dizideki bir karakter hakkında konuşuyorduk, sonra Howard anlamsız şeyler söylüyordu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Neyse ki cep telefonu elimizin altındaydı." Gayle başını sallıyor. "Kutlamanı mahvettiğimiz için çok üzgünüm Abbi. Aramak için yarına kadar bekleyecektim ama-"

"Hayır, beklemediğine sevindik," diyerek sözünü kesen Henry'nin ses tonunda hafif bir azarlama vardı, sanki Gayle'in bizi aramamasını ima etmek bile kırıcı olabilirmiş gibi.

"Kesinlikle," diye yankıladım. Herkesi çatı katında bıraktık ve istedikleri kadar kalabileceklerini söyledik. Eminim kendilerini eğlendirecek bir yol bulmuşlardır. Umarım bizim yatağımızda değillerdir.

Violet keskin bir nefesle kıpırdanıyor. "Büyükbaba?" Uykulu gözlerle Henry'ye bakıyor.

"O iyi olacak." Eğilip kızın alnındaki saçları fırçalıyor. "Hadi, seni eve götürelim."

"VAY CANINA." Henry çatı katına baktı. Çok sayıda şeker kavanozu, çiçek aranjmanları ve balonlardan oluşan devasa kemer dışında, bir partiye dair tüm kanıtlar yok olmuştur.

"Sasha'nın adamları iyidir."

"Büyük ihtimalle Raj, her ne kadar burada misafir olarak bulunsa da." Henry kanepeye çöktü, başı arkaya düştü. Öğleden sonra dünyanın öbür ucundan geldiği düşünülürse, yolculuktan dolayı bitkin düşmüş olmalı. "Hatırlat da ona büyük bir ikramiye vereyim."

Yanına yuvarlanıyorum, kendimi onun yanına yaslıyorum. Onu bütün hafta görmemiştim. "Parti için teşekkür ederim." Boynunun keskin çıkıntısını yalıyorum. "Ve arkadaşlarımı buraya getirdiğin için." Dudaklarımı çene çizgisinde gezdiriyorum. "Her şey için." Dudaklarımı şefkatli bir öpücükle onunkilere değdirerek bitiriyorum.

"Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok, Abbi. Bunu biliyorsun." Sesi sanki yeni uyanmış gibi cızırtılı. "Bu bana hatırlattı." Bir öpücükle daha uzaklaşıyor. "Bir saniye içinde döneceğim." Kendini toparlayıp koridorda kayboluyor, sanırım ofisine gidiyor ve sonra elinde kırmızı bir mücevher kutusuyla geri dönüyor. "Mutlu yıllar."

Kartonu yavaşça kaydırarak çıkardım. Ve nefes nefese kaldım. "*Henry*."

"Violet ikinizin alışverişe çıktığınızı ve bunu çok beğendiğinizi söyledi."

"Evet, ama bu çok fazla." Cartier tezgâhının arkasındaki adama fiyatı sorduğumda çıkardığım boğuk sesi hatırlıyorum.

Beni görmezden geliyor, kolyeyi kutudan çıkarıyor ve tokasını boynuma takıyor. Elmas kolye göğsüme yaslanıyor.

Parmak uçlarımda ağırlığını test ediyorum. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Violet sana *söylememi* istedi.

seçti ama parasını *o* ödedi."

Homurdanıyorum. "Beni gülmekten kırıp geçiriyor."

"Evet. Bunu yapıyor." Gülümsemesi soluyor. "Sorun nedir?"

Sanki kendini hazırlıyormuş gibi derin bir nefes alarak göğsünü kabartıyor. "Violet hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor." Mavi gözlerinde okunamayan bir duygu seli dönüyor.

Kendimi hazırlarken gerginlik vücuduma yayılıyor. "Dinliyorum." Ama söyleyeceklerini duymak isteyecek miyim?

"Son birkaç yıldır yaşadıkları, Audrey'nin yavaş yavaş ölümünü izlemesi ve ardından Howard ve Gayle'e verilmesi... Onlar iyi insanlar, beni yanlış anlamayın ama mücadele ediyorlar. Mutfaklarındaki ilaç şişelerini gördünüz mü?"

"Fark ettim." Henry'nin fark ettiğini sanmıyordum. "Violet bütün çamaşırları yıkıyor ve market alışverişi yapıyor. Gayle'in tuvaleti kullanması için yataktan kalkmasına yardım etmek zorunda kaldı çünkü Howard derin uyuyor ve Gayle kendi başına kalkmakta zorlanıyor."

"Ve Howard daha yeni felç geçirdi. Tamamen iyileşse bile doktor aylarca fizyoterapi göreceğini söyledi. Her gün gidip geliyor. Gayle artık araba kullanmıyor."

"Bu konuda yardımcı olabiliriz, değil mi? Onlar için bir şoför tutabilir miyiz?"

"Evet, yapabiliriz." Çenesi gerildi. "Ama bence Gayle ve Howard planladıkları gibi ihtiyaç duydukları yardımı alabilecekleri bir eve taşınmalılar."

"Tamam." Henry'nin düşüncelerinin nereye gittiğini okumaya çalışarak yavaşça başımı sallıyorum. "Peki ya Violet?"

Yutkunuyor. "Yirmi iki yaşındasın ve tüm bunlar boyunca inanılmazdın, ama sana evlenme teklif ettiğimde on altı yaşında bir üvey kız için imza atmadın."

"Hayır, önümüze çıkan her şey için kayıt yaptırdım."

"Peki ya bu Violet'in buraya taşınması anlamına geliyorsa? Biz, onun sorumlusu
-"

"Aman Tanrım, kapa çeneni Henry." Bunu sert bir öpücükle noktaladım ve Sonra, belki de yorgunluğumdandır ama gülmeye başlıyorum ve bu çılgınca bir ses. "*Tabii ki* Violet bizimle yaşayabilir. *Elbette,* benim için sorun yok. Onu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ben de seni seviyorum. Aslında, seni şu anda sevdiğimden daha fazla sevdiğimi sanmıyorum." Ona başımı salladım. "Bununla ilgili bir sorunum olabileceğini mi düşündün?" Ne zamandır bu konuyu açmanın bir yolunu arıyordu?

"Sana sormadan bizim için karar vermek istemedim." Gülümsüyor. "Beni hep bu yüzden azarlamıyor muydun?"

"Ve bunu takdir ediyorum." Eğilip çenesinden öpüyorum. "Ama Violet'e bunu isteyip istemediğini sormalısın." Tahminimce istiyor.

Derin bir nefesle göğsü kabarıyor. "Gayle ve Howard'la konuştuktan sonra. Bu planı onaylamayabilirler."

Gayle ile yaptığım konuşmayı hatırlıyorum. "Eminim bunu sorun etmeyeceklerdir. Hem de fazlasıyla." Avucumla yanağını okşuyorum. "Sen de kendini onun yasal vasisi olarak göstermeyi düşünmelisin. *Gerçekte* kim olduğunu açıklamak zorunda değilsin." Yapmaması en iyisi.

Aramızdaki tüm mesafeyi silme dürtüsü çok baskın. Kucağına tırmanıyorum, kalçalarına sarılıyorum. "Sanırım her istediğimizi, her istediğimiz yerde yapma günlerimiz sona eriyor?"

Göğsü derin, titrek bir nefesle kalkıyor. "Bu gerçekten oluyor mu?"

"Evet. Ve bu seni mutlu ediyor."

Alt dudağını ısırıyor. "Öyle."

"Bu beni de mutlu ediyor." Duraksıyorum. "Ama ona bizimkinden en uzak yatak odasını vereceğiz."

Sanki Aspen'de yaşadığı travma yüzünden hâlâ acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Kesinlikle." Henry beni kendine doğru çekerken sıcak eller arka tarafımı yumuşatıyor, ta ki kalçalarımın arasında sert uzunluğunu hissedinceye kadar. Dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor ve dillerimiz yavaş bir dansla birbirine değiyor.

"Hâlâ yapabiliyorken özgürlüğümüzden faydalansak iyi olur," diye fısıldıyorum, kazağımı çıkarmak ve sütyenimi çıkarmak için uzaklaşıyorum. Serin elmas kolye çıplak tenime yerleşiyor.

Henry'nin yorgun gözleri arzuyla parlarken ellerini göğüslerime uzatıyor. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Öne doğru eğilerek ağzını çakıllı meme uçlarımdan birinin üzerine kapatıyor.

Parmaklarım onun gür saçlarının arasından geçiyor. "Hatırladın mı? Jed'e teşekkür etmeliyiz."

Başını geriye atıp kahkahalarla bağırırken meme ucum Henry'nin ağzından kayıyor.

BÖLÜM 25

"Şapkanızı ve eldivenlerinizi giyin. Hava soğuk olacak."

"Yine nereye gidiyorduk?" Violet ayağını botunun içine sokar.

"Sana büyük büyükbabanın yaptığı evi göstermek için, sonra da gidip biraz odun kesebiliriz diye düşündüm." Henry kırmızı ve siyah ekose ceketini giydi.

Kaşlarını çatıyor. "Bunun için adamlarınız yok mu?"

"Evet. Ve bugün onlardan birinin adı Violet. Patikadan ana kulübeye doğru ilerlemeye başlayın. Ben bir dakika içinde yetişirim."

Çatı katındaki kabinin kapısını çekerek açarken gözlerini deviriyor. "Bir ayı tarafından yenme şansım nedir ki?"

"Yok denecek kadar az. Çok fazla gürültü yapıyorsun. Şimdi çık dışarı." Sırıtarak kapıyı arkasından çeker.

Gelinliğimin içinde olduğu giysi çantasını yemek masasının üzerine koydum. Emmanuelle bana bir şaheser tasarlamış. Ne kabarık, ne sade, ne de çok ağır ama vücudumun tüm doğru yerlerine oturuyor ve en zarif dantellerle kaplanmış. Henry'nin görmesi için sabırsızlanıyorum. "Onu beni ilk kez götürdüğün yere mi götürüyorsun?" Beni asistanı olarak işe alma niyeti hakkında hiçbir fikrim yokken.

"Evet." Henry'nin bakışları Çatı Katı Kabin Üç'ün, yani iki yatak odası olan tek kabinin üzerinde geziniyor. Tarz olarak Çatı Katı Kabin Bir'in neredeyse aynısı. "Bizimle gelmek istemediğine emin misin?"

Kollarımı beline dolayıp içine düşüyorum. Alaska'ya geri dönmek çok güzel bir his. "Ben burada kalıp ateşi besleyeceğim. Jill'le düğün için son dakikada halletmemiz gereken bir sürü şey var zaten." Neredeyse her şey halledildi, küçük aksaklıkları hesaba katmak için birkaç değişiklik dışında

yarı bozulmuş çilekler ve beyaz lalelerin azlığı. Annem, babam ve diğer misafirlerimiz yarından sonraki gün gelecekler ama Henry ve ben birbirimize zaman ayıramadan yirmi yöne çekilmeden önce Wolf Cove'da Violet'le baş başa birkaç gece geçirmek istiyoruz.

Ayrıca, bence bu en iyi baba ve kız arasında yapılabilecek bir konuşma.

"Merak etme." Yakışıklı yüzüne gülümsüyorum. "Her şey yoluna girecek." Çenesi gerildi. "Belki de düğün sonrasına kadar beklemeliyim?"

"Balayımız için ayrılırken mi?" Başımı sallıyorum. Howard şu anda evde ve günlük terapi ve Henry'nin tuttuğu bir hemşirenin yardımıyla iyileşiyor. Doktora göre neredeyse tamamen iyileşecek, ki bu harika bir haber. Ama gerçek şu ki, ikisi de bu yıl seksen beş yaşına girecek ve mücadeleleri daha da kötüleşecek.

Henry ve ben, Violet'in arkadaşlarıyla dışarıda olduğu bir gün onlarla oturduk ve torunlarının bizimle yaşamak üzere Manhattan'a taşınması konusunu açtık. Yani, bu bir sonraki mantıklı adım. Her gün mesajlaşıyoruz ve Noel'den bu yana neredeyse her hafta sonu onu görüyoruz - ya o şehre geliyor ya da biz arabayla gidiyoruz. Gerçek şu ki, Violet bizim olduğu kadar onun da hayatının büyük bir parçası.

Gayle ve Howard şaşırmadılar ve Gayle ağladığında, bunun sevinç gözyaşları olduğuna söz verdi. Önünde koca bir hayat olan ve hasta büyükanne ve büyükbabasına bakmakla yükümlü olmaması gereken torunları için bir yük olmaktan çok korkuyordu, özellikle de Audrey ile yaşadıklarından sonra.

"Artık Gayle ve Howard için endişelenmesine gerek kalmayacak. Taşınmaları için harika bir yer buldun, isimlerini listeden çıkarmadan önce beklediklerinden çok daha güzel bir yer." Gayle'i destekli yaşam evini görmeye getirdiğimizde, ağzının toplamda bir dakikadan fazla kapalı kaldığından emin değilim; taşınacakları, şömineli ve özel bahçeli tek yatak odalı süiti ve ardından terapi havuzu, sanat stüdyosu ve kütüphane de dahil olmak üzere tesis bünyesindeki pek çok tesisi gezerken huşu içinde ağzı açık kalmakla meşguldü. Tabii ki bunu karşılayamayacakları ve bu tür bir lükse ihtiyaçları olmadığı konusunda ısrar etti. Henry bunu kabul etmedi ve Audrey'nin kendisi için mükemmel bir kız yetiştirmesi karşılığında bunu adil bir takas olarak görmesini söyledi.

Kalbim o gün bu adam için bininci kez eridi. Cömertliği ve düşünceliliğiyle beni şaşırtmaya devam ediyor.

Henry kaşlarını çatar. "Peki ya hayır
derse?" "Evet diyecek."
"Nereden biliyorsun?"
Onu öpmek için parmak uçlarıma uzanıyorum. "Çünkü kim sana hayır diyebilir ki?"

Birinin şifreyi girdiğini gösteren bip sesinden önce botlarının dışarıdaki paspasa bastığını duyuyorum. Kapı açılıyor.
"Sence ne kadar büyüktü?" Violet kolları odunlarla dolu, yanakları soğuk havadan pembeleşmiş bir halde soruyor.
"En az beş yüz pound. Belki altı." Henry iki kat fazla odun taşıyarak onun peşinden içeri girer. Kapıyı kalçasıyla kontrol ederek kapattı.
"Bir ayı mı gördün?" Ben sordum.
"Ayı *izleri.*" Violet çamurlu botlarını çıkarır ve odunları şömineye taşır.
"Hepsini sen mi kestin?"
"Hayır, ama neredeyse ayağımı kesiyordum." Violet ısınmak için ellerini alevin önünde tutuyor.
"Çok ıslak. Bunu kulübenin yanından aldık." Henry yükü boşaltmak için eğilir ve istiflemeye başlar.
İkisi de konuşmalarının nasıl geçtiği hakkında bir
şey söylemiyor. Bu kötü geçtiği anlamına mı
geliyor?
Hiç konuştular mı?
Bütün öğleden sonra diken üstündeydim. Bu beni delirtecek.
"*Yani…* Yemek sipariş ettim. Yıkanıp üzerini değiştirmek istersen birazdan burada olur."
Violet çamur içinde kalmış pantolonuna bakıyor. "Oh, iyi fikir."
Üzerine atlamadan önce kapısının kapanmasını bekliyorum. "Nasıl geçti?" Fısıltım tıslama gibi geliyor.
Henry ayakta durur, bakışları ocakta dans eden alevlere takılı kalmıştır. Sonunda dudakları kıvrıldı. "Evet dedi."
"Evet!"

"Okul yılını Bishop Prep'te tamamlayıp tamamlayamayacağını sordu, ben de sorun olmayacağını söyledim. Zaten birkaç hafta evde olmayacağımız için planımız da buydu."

Rahatlayarak iç çektim. "Gördün mü? Sana söylemiştim."

Yüzünü hüzünlü bir ifade kaplıyor. "Bana *baba*

derdi." Dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor.

"Bana Henry, Dude ve Wolf da dedi. Ve görünüşe göre, ben resmen bir DILF'im." Kıkırdayarak başını sallıyor. "Kendimizi neye bulaştırdık böyle?"

"Bir aile." Onun geniş göğsüne yaslanıp gücün tadını çıkarıyorum. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Nefes alıyor. "Bütün, eğer bir anlamı varsa."

"Öyle." Henry ile yeniden bir araya geldiğimiz o günden beri böyle hissediyorum, sanki kalbimin kayıp bir parçası bana geri dönmüş gibi. Violet hiçbir zaman kayıp olmasa da -çünkü varlığından haberim yoktu- şimdi burada ve onsuz bir hayat düşünemiyorum. "Seninle gurur duyuyorum, Henry."

"Ne için? Doğru şeyi yaptığım için mi?"

"Hayır, eninde sonunda doğru şeyi yapacağını hep biliyordum." Gözleriyle buluşmak için başımı geriye eğiyorum. "Ama bunu istediğin için yapıyorsun, yapmak zorunda olduğun için değil."

Yüzümü arıyor. "Şu anda her şeyden çok ne istediğimi biliyor musun?"

Vücudum hızla dozunu ayarlamam gereken bir ilgiyle tutuşuyor. "Bunu daha sonraya kadar yapamayız." Kıyafetlerimizi çıkarıp dilediğimiz zaman seviştiğimiz günler sona eriyor.

"*O* değil." Başparmağını alt dudağıma sürtüyor, sesi boğuklaşıyor. "Sana karım demek için sabırsızlanıyorum. Cumartesi yeterince yakın olamaz."

Dudaklarımı öpmek için eğildiğinde kalbim duracak gibi oluyor. Tatlı bir şekilde başlıyor ama saniyeler içinde çılgınlığa dönüşüyor, dili ağzımın içine dalıyor, parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve vücudu benimkine bastırıyor.

Violet her an çıkabilir. Babasıyla benim birbirimizin yüzünü parçaladığımızı görmesine gerek yok.

Ondan uzaklaşıyorum, nefesim kesiliyor. "Peki, seni aradı mı *baba?* yoksa *baban* mı?" İkincisini boğucu bir tonda söyledim.

Henry beni kanepeye fırlatıp üzerime tırmanarak kollarımı başımın üzerinde sıkıştırınca ciyaklıyorum. "Sana ne olacağını söylemiştim?

Yine mi başladın?" Dilini alt dudağımda gezdirmek için öne doğru adım attı.

Violet kafasını odasından dışarı çıkarır. "Tanrım, her şey yine Aspen'deki gibi mi olacak?"

BÖLÜM 26

John'un feribotu Wolf Cove'un iskelesine doğru yönlendirişini nefesimi tutarak izledim. İlk vardığımızda nazik ve yaşlı kaptan bana sarılıp tebrik etmiş ve beni gözyaşlarına boğmuştu. O benim ilk dost yüzümdü. Bir yıl önce bildiğim her şeyin rahatlığını korkunç bir bilinmezlik için terk ettiğimi gördüm.

Şimdi sevdiğim herkesi, kendimi bulduğum yere getiriyor.

Küçük bir personel ordusu, otel tarafından verilen ceket ve yeleklerini giymiş, bavullarını almak için gülümseyerek ve boş ellerle bekliyor.

"İşte annem!" Uzun bukleleriyle bile onu kalabalıktan seçebiliyorum. El sallıyorum.

Hafif bir "Abigail!" sesi duyuyorum. Geldik!" diye el sallıyor, tıpkı yanında duran, alçısından kurtulmuş, yeniden sağlıklı ve güçlü olan babam gibi.

Annemin Alaska'da bir düğün için yaptığı tüm yaygaralara rağmen, gelin partisinden bu yana şehirde heyecanla dolaşıyor. Şimdiye kadar herkes buzul inişinden, önümüzdeki günlerde onlar ve Enderbeyler için planladığımız ayı gezisine ve vahşi hayvanlar tarafından yenmek istemediği için Penthouse Cabin One'da konaklamayı reddettiği gerçeğine kadar tüm seyahat programını biliyor.

May Teyze'ye, Rahip Enderbey'e, Celeste'e ve tek başına gelen Jed'e el sallıyorum. Henry jetini Pittsburgh'a gönderdi ve hepsini birlikte buraya uçurdu.

"Gergin misin?" Violet yanıma sokularak soruyor.

"Evet," diye gülerek itiraf ediyorum. "Burayı çok seviyorum ve herkesin de sevmesini istiyorum. Sevmezlerse çok üzüleceğimi düşünüyorum." Biliyorum

Kulağa aptalca geliyor ama yine de Henry ve benim, yani birbirimiz için kim olduğumuzun büyük bir parçası gibi geliyor.

"Burayı sevmemek için deli olmak gerekir. Yani, hadi ama." Arkamızı işaret ederek dikkatimi suyun üzerinde yükselen görkemli kulübeye çekiyor.

"Biliyorum, değil mi? Ama annem yeni doğmuş bir bebekte bile hata bulabilir." Ve o da bunu gösterecektir. Henry'ye gelince, aylardır ılık bir bölgede geziniyor, bu da geçen sonbaharda uzaylılar tarafından kaçırılan o garip neşeli halinden daha iyi ve bizi ayrı tutmak için kalp krizi numarası yapan halinden bin kat daha iyi.

Violet kendi omzuyla omzumu dürtüyor. "Merak etme. Sevecekler o."

"Yapacaklar." Onu dürtüyorum. "Ama annemi sarhoş etmeye çalışalım. dava."

"Hallediyorum!" Ellerini birbirine sürtüyor. "Ve hikayelerimi doğru anlamam için soruyorum, Henry hala benim kuzenim mi?"

"Evet. Önümüzdeki birkaç günü onun tiyatrosu olmadan atlatmayı tercih ederiz. Ama düğünden sonra onlara gerçeği söyleyeceğiz." Annemin Henry'nin yine şeytan olduğuna karar verip tören sırasında itirazlarını haykırma ihtimali azalır. O zaman Violet'ın iyiliği için annemin çenesini kapalı tutabilmesi için dua edeceğiz. Greenbank'i tüm dedikodu dergilerinden temizlemeyi amaçladığı düşünülürse, umut var.

Violet omuz silkiyor. "Ondan hoşlanıyorum. Bence komik biri."

"O *bir şey, tamam.*" Henry aniden arkamızda belirdi, bir kolunu her ikimizin omzuna attı. "Ama o aileden biri."

Violet ona mahcup bir bakış fırlattıktan sonra, yanaşmaya hazırlanan feribota yeniden odaklanıyor.

Şimdi yüzlerini net bir şekilde görebiliyorum; Henry'nin özel yerini ilk kez gördüklerinde içlerini dolduran huşu. Bu duyguyu bilirim. Bir yıl önce ben de aynı yerde durmuş, aynı bakışı takınmıştım.

O zaman bilseydim ki burası, kalbimi ele geçirecek ve *her şeyim* olacak adamın yanında hiçbir şeydi.

"Peki, bu gelecek Noel'de de uyumlu bir kazak alacağım anlamına mı geliyor?" Violet aniden sordu.

Henry'nin çenesi sıkıntıyla kenetlenirken sırıtıyorum. "Kesinlikle."

EPİLOG

"Çalışmama konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diye azarlıyor Henry, dizüstü bilgisayarımı çıkarıp şezlongumun önünde yere koymamı izlerken.

Ona el sallarken heyecandan titriyorum. "Bu bir iş. Joel resimleri gönderdi." Mümkün olduğunca çabuk göndereceğine söz verdi ama bunun haftalar alacağını tahmin ediyordum.

Henry güvertede yavaş adımlarla ilerliyor ve benim karnımın üzerine uzandığım gölgelik alana geliyor. Koyu kırmızı sörf şortu, leğen kemiğinin kesimini gösterecek kadar beline oturmuştu. "Neden burada saklanıyorsun?"

"Bunu bana mı soruyorsun? Gerçekten mi?" Akdeniz güneşi altında neredeyse bir hafta geçirdikten sonra cildi altın sarısı bir kahverengiye büründü. Bu arada ben balayımızın ilk gününde o kadar kötü yanmıştım ki, Henry'nin iki gün boyunca dokunabildiği tek şey iltihaplı vücuduma aloe vera sürmek oldu.

"İyi olacaksın. Daha önce yeterince güneş kremi sürmemişsin." Henry bacaklarımı ayırarak kıçımın hemen altından vücudumu sarıyor. "Karaya dokunmam gerek. Yarın Monte Carlo'ya gidebiliriz diye düşünüyordum, eğer senin için de uygunsa? Preston orada. Onunla akşam yemeği yiyebiliriz."

"Merrick gelebilir mi?" Uydu sinyalinin gelmesini beklerken sol kıç yanağıma bir şaplak atarak alay ediyorum. Henry'nin Fransa kıyılarına demirlediği bir yatı olduğunu bilseydim, balayımız için gizli planlarını tahmin edebilirdim. Ama ondan mal varlığını listelemesini hiç istemedim ve dürüst olmak gerekirse, sürekli şaşırmak daha eğlenceli.

Zaten onun önemsediğim tek parçasına sahibim -kalbine, aklına, hayranlığına.

"Ah! Hadi!" Bilgisayarımın acele etmesini dileyerek tuşa tekrar tekrar dokunuyorum.

"Sakin ol. İşe yarayacak." Bikini ipimin çekildiğini hissediyorum, sonra bir tane daha, bir tane daha.

"Personelin beni çıplak görmesini gerçekten istemiyorum, Henry." Sessizce ekliyorum, "Yine." Gerçi Margo'nun benim için paketlediği bikiniler zaten hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor ama Kaptan Blain beni bu yolculukta bir kez kocamın kucağında yakaladı bile.

"Hepsine, kıyıya yüzmek istemedikleri sürece teknenin bu tarafından uzak durmalarını söyledim."

"İşte! Açıldı!" Şifreyi hızlıca giriyorum. Birkaç klasör beliriyor. Düğün Günü olarak işaretlenmiş olanı seçiyorum.

İlk resimler ekranı doldurduğunda nefesim kesildi.

Henry sıcak bedenini üzerime uzatırken ağırlığının büyük kısmını dirseklerinin üzerinde tutuyor. Dudaklarını çıplak omzuma bastırıyor. "Pekâlâ, Joel'in gerçekten ne kadar iyi olduğunu görelim."

Dönüp dudaklarından uzun bir öpücük çalacak kadar duraklıyorum ve kıçımın çatlağına doğru büyüyen ereksiyonunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Altı gündür bu yattayız ve beni her pozisyonda ve sayısız yüzeyde tuttu ve hiçbir yerde doymuş görünmüyor.

Ama şu anda, hayatımın en mükemmel hafta sonunu bir ekran aracılığıyla yeniden yaşamaya kararlıyım.

Joel *tüm* anları yakalayacağına söz verdiğinde abartmıyordu. Bu düğün dosyasında, ilk kahve yudumumdan, çıplak yüzümden, saçlarımın tokasından, Henry'nin kamyonete binmeme yardım ettiği kulübedeki son anlarımıza kadar *altı yüz* mükemmel an var. Düğün gecemizi eski evde, ocak yanarken ve şampanya soğutulurken geçirdik, vücutlarımız nadiren birbirinden ayrılıyordu.

"Annem iyi görünüyordu, değil mi?" Siyah bir gelinlik giyme fikrine şiddetle karşı çıkıyordu. "Bu bir düğün mü yoksa cenaze mi Abigail?" demişti. Ama ona denemesi için tasarımcı saten bir elbise gönderdiğimde, Celeste'in beden ölçülerinde birkaç değişiklik yapmasına izin vererek hemen fikrini değiştirdi.

Wolf Cove Spa'da saçı ve makyajı yapıldığında göz alıcı görünüyordu - Annemi tanımlamak için hiç kullanmadığım bir kelime. Aynada kendine uzun uzun baktığını fark ettim. Sanırım ölümcül günah olan kibir o gün söz konusu değildi ve buna sevindim.

Joel birlikte mükemmel bir fotoğrafımızı çekmiş, annem elbisemin fermuarını çekmeme yardım ederken gözyaşlarına boğulmuştu.

gördüğü en güzel gelinlik olduğunu ve benim için mükemmel olduğunu söyledi. Ayrıca resepsiyon sırasında Henry'ye gülümserken samimi bir fotoğrafını da çekmiş. Daha iyisini bilmeseydim, o sevgi dolu bakışın gerçek olduğunu söyleyebilirdim.

Babam şıklıktan başka bir şey değildi. Onu pek çok kez en iyi Pazar kıyafetiyle gördüm, ama onun en iyi Pazar kıyafeti Henry'nin ölçümler için Greenbank'e uçurduğu kişisel terzisinin ısmarlama smokini değildi.

Alaska'ya yaptıkları geziyi asla unutmayacaklarını söylemek yanlış olmaz. Düğünden bir gün sonra Violet hakkındaki tüm gerçeği açıklamak için onları oturttuğumda annem alışılmadık bir şekilde sakindi. Şok olmuştu ama Henry'nin bastığı yere küfretmiyordu. Onlara Violet'in bize taşınacağını söylediğimde memnuniyetle başını salladı ve Henry'nin saygıdeğer bir baba olabileceğini söyledi.

Fotoğrafların en az üçte biri gelin partimize ait ve bunun için Joel'i suçlayamam. Annem bile güzel görünümleri hakkında bir yorum yaptı - gelinliklere uygun şampanya kravatıyla nazik bir nedime Ronan da dahil. Preston, May Teyze'yle flört etmeyi bırakmadı; May Teyze telaşlandı ama hiç rahatsız olmadı.

"Aman Tanrım! Bunu unutmuşum." Törenden önce Ronan'la birlikte oturup ördekleri ve gün batımını izlediğimiz sahilde çekilen bir fotoğrafa gülüyorum. Ben Ronan'ın bir yanındayım, Margo ise diğer yanında, vücudu Ronan'ınkine yaslanmış, eli de Ronan'ın arkasına saklanmış. Margo şehvet dolu bir sırıtış takınırken, Ronan'ın yüzü şokla kazınmış. "Ona orada ne yaptığını biliyor musun?"

"Oldukça iyi bir fikrim var." Ama Henry'nin sesi mizahla doludur. "Violet'in hatırı için ona iyi davranmasını söyledim."

Joel, Violet'e takıntılıydı ve onun tek başına, benimle, Henry ile düzinelerce samimi fotoğrafını çekiyordu. "Çok büyümüş görünüyor."

Henry'nin ağır iç çekişi kulağımı dolduruyor. "Keşke onunla küçükken tanışsaydım."

Yanağından öpmek için ara veriyorum. "Ama artık onu tanıyorsun. Önemli olan da bu." Ve tüm bunlar bir trene binip hayatımıza girme cesaretini gösterdiği için oldu.

Henry elini benimkinin üzerine koyuyor ve biz tören fotoğraflarını çekerken kaydırmamı durduruyor. Babamın beni Henry ve Rahip Enderbey'in durduğu yere götürdüğü bir fotoğraf var, canlı kızıl saçlarım eski dünyanın cazibeli dalgalarıyla şekillendirilmiş, elbisem zarifçe arkamdan geliyor. Babam ve ben aynı gözyaşlarını takıyoruz. Kamera beni ne kadar sıkı tuttuğunu göstermiyor, az önce söylediği sözleri tekrarlamıyor - her zaman

Ne olursa olsun onun küçük Abigail'i olacaktı. Yine de bir şekilde o anın duygusunu aynı şekilde tasvir ediyordu. Aynı duygular şimdi bana geri dönerken boğazımda bir yumru şişiyor.

"Tamam, kabul ediyorum. Joel iyi," diye mırıldanıyor Henry, burnunu kulağıma dayayarak. "O gün senin ne kadar çarpıcı olduğunu yakalamasının mümkün olduğunu düşünmüyordum ama yakaladı. Bunu duvar için şişireceğiz."

Gülümsüyorum. Kendimi hiç düğün günümüzde hissettiğim kadar güzel hissetmemiştim, Henry'ye ulaştığım ve onun tüm protokolü hiçe sayarak dudaklarıma yakıcı bir öpücük kondurduğu, Peder Enderbey'in boğazını temizlediği ve yeminlerimizi ederken beni telaşlandırdığı anı vurgulamıştım.

İpeksi davetiyelerden alışılmadık incir ve böğürtlenli cheesecake'e ve dramatik siyah, beyaz ve şampanyalı masa dekoruna kadar son aylarda hayıflandığım her küçük ayrıntı bu dosyada sonsuza dek yaşayacak. Joel günle ilgili *hiçbir şeyi* kaçırmadı, Henry'nin oymalı mat altın yüzüğünün yanında benim pırlanta yüklü alyansımın bir fotoğrafını bile.

Düğün Günü dosyasının sonuna geldik. "Ondan
Bunların hepsi mi?" Çünkü onları sık sık tekrar
ziyaret edeceğim. "Ne istersek yapabiliriz."

Başka klasörler de var. Birinin üzerinde Düğün Öncesi yazıyor. "Diğerlerinin içinde ne var? Aman Tanrım." Annemin dehşete düşmüş yüzü ekranı doldururken kahkahayı patlatıyorum. Bir Kodiak belki elli metre ötede nehirde oyalanıyor, daha çok balıklarla ilgileniyor. "Bir sürü ayı gördüklerini biliyordum ama Joel'in kamerasını yanında getirdiğini bilmiyordum." Bir başka karede, anne Celeste'in yanında duruyor, kendini çarmıha germek üzereymiş gibi görünüyor, ölmeye hazırlanıyor.

Ama Wolf Cove'daki rıhtımda, kameraya gülümsüyorlar, sarı şamandıra da arkalarında.

Bu klasördeki diğer resimler Wolf Cove'un sunduğu her şeyin tadını çıkaran konuklarımıza ait. Henry bana ne kadara mal olduğunu söylemedi, ancak arkadaşlarımızın ve ailemizin her birinin unutulmaz bir zaman geçirmesini sağlamaktan çekinmedi.

"Annen Joel'i çok severdi. Ona sürekli 'şu büyüleyici Fransız' derdi."

"Evet. Umalım da sanat eserlerine bakmasın." Onu tanıştırdığımız bir kişiye bir daha asla güvenmeyecek. Zaten Margo'ya "baştan çıkarıcı" lakabını takmış ve ne zaman aynı odada olsa gözünü ondan ayırmıyordu. Margo bunu eğlenceli buluyordu.

Henry homurdanıyor.

"Bu klasörde ne var?" After-Party işaretli olana tıklıyorum.

Dizüstü bilgisayarımın ekranı, gelin partimizin resmi resepsiyon kapandıktan sonra taşındığı anlaşılan personel kulübesinin içinden gelen fotoğraflarla doluyor. Ronan ve Connor'ın bu hücuma öncülük ettiğini varsayıyorum. Neredeyse her masanın üzerinde duran içki şişelerinden ve sarhoş kucaklaşmalarından anlaşıldığı kadarıyla zarafet ve erdem onları takip etmemiş.

Connor'ın çıplak göğsü ekranı doldururken, kaslı kolu Violet'in omuzlarında sallanırken midem bulanıyor. Kırmızı sıvıyla dolu bir shot bardağını tutarak kameraya göz kırpıyor.

Henry'nin vücudu sertleşir.

Olamaz.

"Ne yapıyorlar lan bunlar?" diye patlıyor.

"Eminim göründüğü gibi değildir." Başka ne diyebilirim ki?

Kahretsin, Connor.

Henry üzerimden kalkıp telefonunu çıkarıyor, dizüstü bilgisayarımın ekranının hızlı bir fotoğrafını çekiyor ve Violet'e tek kelimelik bir mesaj gönderiyor: *Açıkla*.

"Cevap vermesi biraz zaman alabilir-"

"Saat sabah sekiz kırk iki. Okula yürüyor." Ayağa kalkıyor ve adım atıyor. "Violet'in orada *ne* işi vardı *ki*? Etraflarında olup biten bu tür şeylerin yakınında bile olmamalı. Daha *on altı* yaşında!"

"Bizimle dalga geçiyor olmalı." O dosyada başka neler olabileceğinden korkarak dizüstü bilgisayarımı kapattım.

"Eğer ona dokunduysa, bu dünyada benden saklanabileceği tek bir yer bile yok ve o ikisi o madene girip girmedikleri umurumda bile değil-"

Henry'nin telefonu bir mesajla cıvıldar ve konuşmasını durdurur. Bir dakika sonra ikinci bir mesaj gelir.

Onları okuyor ve omuzları çöküyor.

"Bu o mu?"

Henry tek kelime etmeden telefonunu bana uzatıyor, kahkahası kulaklarımı rahatlatıyor.

Violet: *Ebeveynliğe hoş geldin!*

Violet: *Sakin ol, kızılcık suyuydu ve Ronan hemen sonra beni gönderdi. Ayrıca, benim için çok gençler. Feribot kaptanına hamlemi yapacağım.*

Kıkırdamama engel olamıyorum. "Gördün mü? Şaka yapıyor."

Henry'nin kıkırdaması bir iniltiye dönüşüyor. "Bu lanet çocuk başımın belası olacak."

"Muhtemelen." Bir ay içinde okulu bitirene kadar resmen taşınmayacak olsa da, şimdiden çatı katına yerleşmiş durumda. Biz yokken onun odası - bizimkinden en uzak olanı- onun istediği şekilde yeniden düzenleniyor. Wolf Tower'ın güvenlik personeli onun serçe parmağına sarılmış durumda ve Raj dondurucuyu en sevdiği hazır çikolata parçacıklı kurabiye markasıyla dolduruyor. Sonbaharda başlaması için iki özel okul arasında kararsızlık yaşıyoruz - bunlardan biri olağanüstü bir drama programına sahip - ve balayımızdan döndüğümüzde, Gayle ve Howard'ın emeklilik evlerine taşınmalarına yardım ettikten hemen sonra her ikisini de onunla birlikte ziyaret edeceğiz.

"Daha fazlasını istediğine emin misin?" Alay ediyorum. Henry'nin isteği üzerine düğünden önce hap almayı bıraktım ama paketleri attığım için mutluydum. Bu yolculukta kaç kez seks yaptığımızı düşünürsek, üreme organlarımın isteğiyle New York'a nasıl hamile dönmeyeceğimi anlamıyorum.

Güçlü eller kalçalarımı kavrıyor ve beni sırt üstü çeviriyor. Bikinimin parçaları güvertenin zeminine düşüyor ve beni güneşliğin altında çırılçıplak bırakıyor. Henry şortunu çıkarıp tüm erkeksi ihtişamıyla önümde dururken, olacakların vaadiyle vücudumda sıcaklık dalgalanıyor.

Etrafımızda masmavi bir gökyüzü ve uçsuz bucaksız sular var ama benim gözlerim sadece bu adamı görüyor, onun her santimi asla uyanmak istemediğim bu rüyanın bir parçası.

Henry hınzırca gülümseyerek kendini okşadı. "Şu anda mı, Bayan Wolf? Karıma çığlık attırmak istediğimden *eminim.*"

Own Me'yi beğendiniz mi? Beğendiyseniz lütfen yorum bırakın

Empire Nightclub serisinde Merrick hakkında daha fazla bilgi edinin. Kısa bir bakış için devam edin.

SNEAK PEEK: TATLI MERHAMET (EMPIRE GECE KULÜBÜ, #1)

Uluslararası çok satan yazar K.A. Tucker'dan karanlık ve seksi Empire Nightclub serisi geliyor.

Birinci Bölüm - Merhamet

"Mercy Wheeler!"

Zaten kaskatı olan bedenim, gardiyanın dilindeki ismimin sesiyle kaskatı kesiliyor. Fulcort Cezaevi'nin ziyaretçi salonunda iki saatten fazladır bekliyorum, içeri alınıp alınmayacağımdan şüphe duymama neden olacak kadar uzun bir süre.

Ders kitabımı kapattıktan sonra çantamı topluyorum ve midem ağzımda tezgâha doğru koşuyorum; oyalanırsam babamla olan görüşmemi kaybedeceğimden korkuyorum.

Görevli personel bir noktada değişti, çünkü daha önce bilgilerimi alan nazik gülümsemeli, zayıf, yaşlı beyefendinin yerini boncuk gibi küçük gözleri ve düşmanca bir yüzü olan iri yarı bir hödük aldı. İsim etiketinde Parker yazıyor. "Kimi görmeye geldiniz?" diye soruyor sert bir ses tonuyla.

"Babam." Sesimdeki yalpalamayı gideriyorum. "Duncan Wheeler. Kayıtlarda öyle mi yazmalı?" Soru gibi geldi ama adamın kaleminin ucunda babamın adının blok harflerle yazılı olduğunu görebiliyorum.

"İki kez kontrol etmeyi seviyorum, hepsi bu." Sırıttı, sonra uzun bir rakam ve harf dizisi okudu. Babamın mahkûm kimlik numarası. "Bu senin ilk ziyaretin

Burada mı?"

"Evet." Babam cezasına iki hafta önce başladı ve beni ziyaretçi listesine alması zaman aldı ki bu saçmalık. Ziyaretçi listesindeki *tek kişi* benim.

Gardiyan Parker sade, bol tişörtümü uzun uzun inceliyor. Bu, en bol kot pantolonumla birlikte, hapishanenin ziyaretçi kıyafet kurallarına uymak için dikkatle seçtiğim şeydi. Atlet yok, şort yok, mini etek yok. Dar bir şey yok. Bu parmaklıklar ardında hapis yatan adamları "kışkırtacak" hiçbir şey yok.

Gözleri göğsümde çok uzun süre durdu.

Şehvet dolu bakışları altında kıpırdanma dürtümle savaşıyorum. Benden en az yirmi yaş büyük ve en hafif tabiriyle itici. Onun kirli zihninde ne tür düşüncelerin çalkalandığını hayal etmek bile tüylerimi ürpertiyor. Sonra tekrar, buradaki *her şey* - dikenli tel örgüler, ağır silahlı gardiyanlar, uzun ve dar koridorlar, kapı kilitleri açıldıkça duyulan sürekli uğultu, katiller, tecavüzcüler ve Tanrı bilir daha kimlerle aynı odada oturmak üzere olduğum gerçeği - tüylerimi ürpertiyor.

"Baban ne için içeride?" Parker sonunda sorar.

Tereddüt ediyorum. "Cinayet." Hapishane gardiyanlarının bu tür sorular sorması gerekiyor mu?

"Öyle mi?" Bakışları tekrar göğsüme düşüyor ve bu konuda ketum olmaya çalışmıyor. "Peki baban kimi öldürdü, tatlım?"

Ben senin lanet olası sevgilin değilim. Öfkem alevleniyor, mahremiyetimin ihlal edilmesine, bu kadar gelişigüzel kullandığı terime, şehvet dolu bakışlarına. "Benden hayır cevabını kabul etmeyen bir pislik." Babamın çalıştığı oto tamirhanesinde çalışan Fleet adında bir tamirci, motor yağı ve ot kokan ve görünüşe göre yüzümün porno dergilerdeki vücutların üzerine kes-yapıştır fotoğraflarıyla mastürbasyon yapan sümüklü bir adam. Bir gece beni köşeye sıkıştırdı ve tüm niyeti gerçek bir şey yaşamaktı.

Babam onu öldürmek istememişti ama yine de burada, garip bir kaza yüzünden yirmi iki yıl hapis yatıyor. Çünkü savcı aksi yönde ikna oldu ve onu ibret olsun diye cezalandırmaya karar verdi. Çünkü dünyanın en etkisiz avukatını tuttuk. Her gün göz kapaklarım çatladığında ilk düşündüğüm şey ve geceleri uykuya daldığımda omuzlarımdaki en ağır şey bu.

Suçluluk duygusu ve öfke beni çok yordu ve yakın zamanda da dinecek gibi görünmüyor.

Pervy Parker sırıtıyor. "Eşyalarınızı on yedi numaraya kilitleyin ve sonra güvenlik taramasına gidin." Etli pençesiyle tezgâha bir anahtar vuruyor. "Telefon, araba anahtarları, bozuk paralar, kemer. Soyunarak aranmak istemiyorsanız bozuk para bile unutmayın." Ağzı müstehcen bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ve eğer babanı bir daha görmek istiyorsan buna hayır diyemezsin."

Dehşeti bastıramadan yüzüm dehşetle buruşuyor. Cebimden bir kuruş çıkarmayı unuttuğum için beni *gerçekten* soyarak aramazlar, değil mi?

Pislik herif gülüyor. "Fulcort Hapishanesi'ne hoş geldiniz."

Kimi görmeye gelmiş? Saçları sık gri buklelerle şekillendirilmiş, kırışık yüz hatlarına pembe ve mavi makyaj lekeleri bulaşmış, buruşuk yaşlı kadının parmak eklemleriyle kıpırdanışını izlerken merak ediyorum. Bir koca mı? Bir oğlu mu?

Havaalanı düzeyindeki güvenlik taramasından geçip beni bu uzun, dar ziyaret odasına götürdüklerinden beri gözlerimi öne ve aşağıya diktim. Çenemi tuttum ve uzun bakışların tüyler ürpertici hissini ve havada dolaşan boğucu gerilimi görmezden geldim. Babam dikkat çekmemem konusunda beni uyardı, mahkûmların "böyle güzel bir kızı" olduğunu bilmesinin buradaki hayatını daha da zorlaştıracağını söyledi. Bunu söylerken gözlerimi devirsem de, onun hayatını daha fazla mahvetmemek için uyarısını elimden geldiğince dikkate almaya karar verdim.

Yani makyaj yok, saça şekil vermek yok -bugün taramadım bile- ve minimum göz teması.

Ancak karşımdaki kafeterya tarzı masada oturan bu tatlı görünümlü büyükanne bakışlarımı yakaladı ve şimdi beklerken zihnimi onunla ilgili sorularla meşgul etmekten kendimi alamıyorum. Yani, kaç cumartesi gününü Fulcort'ta oturup sevdiği birini bekleyerek geçirdi ve bundan yirmi iki *yıl sonra* bu sandalyede otururken neye *benzeyeceğim?*

Sol tarafımdan gelen yumuşak bir vızıltı dikkatimi ondan uzaklaştırıp mahkûmların girip çıktığı kapıya doğru çekiyor.

Babamın ayaklarını sürüyerek geçişini izlerken göğsümde bir ağrı kabarıyor. Sadece iki hafta oldu ama yine de yüzü solgun görünüyor, turuncu tulumu uzun, sırık gibi bedenine b o l g e l i y o r.

Görevli bir panoya bakarken duraklıyor, bakışları çılgınca her masadaki yüzleri tarıyor.

Dikkatini çekmek için küçük bir el sallamaya cüret ettim.

Yeşil gözleri benimkilerle buluştuğu anda, yüzü bir gülümsemeyle ikiye ayrılıyor. Bana doğru koşuyor.

"Yürü!" diye bağırıyor bir muhafız bir

yerden. Onu karşılamak için ayağa

kalkıyorum.

"Aman Tanrım, seni görmek ne güzel!" Kollarını boynuma doladı ve beni vücuduna doğru çekti.

"Seni çok özledim!" Kucaklaşmaya karşılık veriyorum, babamın göğsüne gömülüyorum, gözyaşlarım onları uzak tutmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Beni saatlerce beklettiler. Bugün gelip gelemeyeceğimden emin değildim-"

"Bu kadar yeter!" Az önce babama yürümesi için bağıran gardiyan hızla yanımıza geldi, sert yüzünde en ufak bir sempati belirtisi yoktu. "Ziyaret ayrıcalıklarını kaybetmek istemiyorsan, mahkûm!"

Babam ciddi bir baş hareketiyle geri çekiliyor, elleri teslimiyet işareti olarak havada. "Özür dilerim." Masayı işaret ediyor. "Haydi, Mercy. Otur. Sana bakmama izin ver."

Karşılıklı koltuklarımıza yerleşiyoruz, babam masanın üstünde ellerini önünde düzenli bir şekilde kavuşturuyor. En iyi davranış örneği. Gardiyan devam etmeden önce ona bir uyarı bakışı daha atıyor.

"Yani?" Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum ve gözyaşlarımı siliyorum. Şimdiye kadar gözyaşlarımı ondan saklamakla çok iyi yapmıştım. "Sen nasılsın?"

Omuz silkiyor. "Bilirsin işte. İyi, sanırım." Etrafımızdaki masalarda oturanları hızla gözden geçiriyor.

İşte o zaman çenesinde yeşilimsi sarı bir morluk olduğunu fark ediyorum. "Baba! Yüzüne ne oldu?" İçgüdüsel olarak ona uzandım.

Tırnaklarımın ucu yanağını sıyırdığında geri çekiliyor. "Önemli bir şey değil."

"Saçmalık! Sana biri mi vurdu?"

Dikkatli gözleri tekrar yakındaki mahkûmlara kaydı. "Endişelenme, Mercy. İçeride işler böyle yürüyor. Birileri onlara komik bir şekilde baktığını düşünüyor.... Gagalama sırası, bu tür şeyler. Bir hapishanede denemeden düşman edinmek zor değil. Her neyse, neredeyse iyileşti."

Gözlerim tekrar acımaya başladı. Bu *benim* hatam. Fleet'in o gece ne yaptığını ona asla anlatmamalıydım. O pis domuz, Fleet'in

Taşaklarına attığım hızlı bir tekme bana içeri koşup polisi aramam için gereken molayı verdi. Şimdi, polis lanet olası işini yapmış olsaydı, Fleet ertesi sabah yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ve kıçımın ne kadar sert olduğunu canlı bir şekilde tarif ederek işe gitmeyecekti ve normalde yumuşak huylu olan babam öfkelenmeyecekti.

İki hafta oldu ve şimdiden saldırıya mı uğradı? Babam tanıdığım en sakin adamlardan biridir. Tanıkların söylediğine göre Fleet'e garajda yaptığı gibi saldırması Fleet de dahil olmak üzere herkes için sürpriz oldu.

"Hey, hey, hey.... Hadi ama. Seni ağlarken görmeye dayanamıyorum," diye mırıldanıyor babam yatıştırıcı bir sesle. "Ve bunun için zamanımız yok. Bana neler olduğunu anlat. Okul nasıl? İş nasıl?"

Duygularımı kontrol altında tutmak için çenemi sıkıyorum. Bir saatimiz olması gerekiyordu ama gardiyan beni Cumartesi günlerinin yoğun olduğu ve bu ziyaretin büyük olasılıkla kısa kesileceği konusunda uyardı. Mahkûm hakları buraya kadarmış. "İş iştir. Aynı tas aynı hamam." Altı yıldır Phoenix şehir merkezindeki Mary's Way adlı uyuşturucu ve alkol bağımlılığı merkezinde idari asistanlık yapıyorum. Merkez kadınlara ve çocuklara yönelik ve kapılarımızdan votka, eroin ya da kokain bağımlısı olarak geçenlerin sayısı hiç de az değil. Bazıları kendi tercihleriyle geliyor, bazıları ise mahkeme tarafından zorunlu tutuluyor.

Çok fazla kişi aniden gelmeyi bırakıyor. Çoğu zaman hiç yardımımız dokunmuyormuş gibi hissediyorum.

Babam biliyormuş gibi başını sallıyor.

Çünkü annem ve onun bir dizi ölümcül uyuşturucuya olan bağımlılığı sayesinde biliyor. Eroin, ben on yaşındayken onun hayatına mal olan uyuşturucuydu.

"Peki ya okul? Ona da devam ediyorsun, değil

mi?" Tereddüt ediyorum.

"Mercy-"

"*Evet,* hala gidiyorum." Çünkü başarısız bir not almadan derslerimi bırakmak için artık çok geçti. Gerçi son vizelerimden aldığım puanlara bakılırsa yine de kalabilirim.

Parmağının ucuyla masaya vuruyor. "Buna devam etmelisin, Mercy. Benim pisliğimin geleceğini raydan çıkarmasına izin verme. Bunun için çok çalıştın ve o diplomayı almaya çok yakınsın."

On sekiz yaşımdan beri yarı zamanlı olarak lisans diplomamı almak için çalışıyorum, geceleri ve zaman bulabildiğim her yerde derslere giriyorum

ve para. Yirmi beş yaşındayım ve bu hedefe ulaşmama iki sınıf kaldı. Şimdiye kadar niyetim hep madde bağımlılığı danışmanı olmak, diğer ailelerin de babam ve benim yaşadığımız acı ve kayıplardan kaçınmasına yardımcı olmaktı. Bu yüzden Mary's'deki işi kabul ettim.

Ama olan oldu ve şimdi başka bir odağım var ve bu da lazere özgü. Yutkunuyorum. "LSAT sınavına girmeyi düşünüyorum."

"LSAT?" Babam kaşlarını çattı. "Bunun danışman olmakla bir ilgisi var mı?" Babam yüksek eğitimli bir adam değildir. Gençlik yıllarını arabalar üzerinde çalışarak ve kafayı bulmak için sınıf atlayarak geçirmiş. Bir noktada okulun ona göre olmadığına karar verdi, bu yüzden GED'sini yazdı ve sonra bir tamirci dükkanında işe girdi. Yıllar sürmüş ama sonunda lisans almış.

"Hayır. Hukuk fakültesine girmek için." Ona ciddi bir bakış fırlattım. "Eğer o sahtekârdan daha iyi bir avukatın olsaydı, en fazla kasıtsız adam öldürme cezası alırdın. Alacağın ceza da şu anda alacağın cezanın yanında devede kulak kalırdı-"

"Hayır, bekle." Burnunun kenarını çimdikliyor. "Ne demek istiyorsun, Mercy? Planlarından vazgeçip sırf beni buradan çıkarmaya çalışabilmek için hukuk fakültesine mi gideceksin? Yani, avukat olmak istiyor musun ki? Avukatlardan nefret ettiğini sanıyordum." Sanki bu fikir eğlenceliymiş gibi kıkırdıyor.

Bunun komik bir tarafı yok. "Bir gardiyan ensemizde solumadan sana sarılabilmek istiyorum." Sesim boğuklaştı. "Çocuklarımın büyükbabalarıyla oynayıp gülebilmelerini istiyorum." Gerçekten minik ayakların etrafta koşuşturması yıllar alacak. Ama elli yaşındaki babam tekrar dışarıyı görecek kadar uzun yaşayacak mı?

"Bu hiç hoşuma gitmedi." Babam başını sallıyor. "Kaç yıllık okul bu arada?"

"Şu anda hizmet etmek zorunda olduğunuzdan çok daha az." Üç tam zamanlı, artı articling. Tabii bir yere kabul edilirsem. Derslerimde her zaman başarılı oldum, ancak bu yeni bir yön, bir saniye bile düşünmediğim bir yön. Bir de "tam zamanlı hukuk fakültesine giderken harç parasını nasıl ödeyeceğim ve üç yıl boyunca nasıl hayatta kalacağım" sorusu var. Tüm birikimimiz babamı kazıklayan o şaka gibi avukata gitti.

Çözülmesi gereken çok şey var ama çözeceğim çünkü önümüzdeki yirmi iki yıl boyunca her Cumartesi buraya gelip babamın yavaş yavaş yok oluşunu izlemeyi kabul etmemin imkânı yok.

"Senin için umduğum hayat bu değil. Ama seninle tartışmaktan daha iyisini biliyorum." Babam iç geçiriyor, omuzları çöküyor. "Peki... hava nasıl? Bugün henüz dışarı çıkmadım."

"Güneşli. Sıcak."

"Şok edici." Bana alaycı bir gülümseme sunuyor.

Ruh halime rağmen kıkırdamadan edemiyorum. Çölde her zaman ya biri ya diğeri olur. Çoğu zaman ikisi de olur, Temmuz ayında ise bunaltıcıdır. Ama annem öldükten sonra Kuzey Carolina'dan Arizona'ya taşınmamızın ana nedeni sonsuz güneş ışığı. Babam bunun doğal bir ruh hali yükseltici olduğunu söylüyor ve annemin depresyonunu miras almamdan her zaman endişe duymuş. "Park yerinde üstümü değiştirmek zorunda kaldım." Kullandığım ezik mavi boktan arabanın kliması hiç çalışmadı, bu yüzden şortumun ve atletimin üzerine tişörtümü ve kot pantolonumu çektim. "Sanırım bu kıyafetleri cumartesi günleri için arabada bırakacağım. Hapishane üniformam gibi olacak."

Bir ses çıkarır. "İyi karar. Belki kafana takmak için bir kese kağıdı da getirirsin."

"*Baba*."

"İnanın bana, buradaki erkeklerin kadınlar hakkında nasıl konuştuklarını duydum, özellikle de sizin gibi genç ve güzel kadınlar hakkında...." Gözleri üç masa ötede oturan bir adama kayıyor, adamın kara gözleri merakla bize - bana- bakıyor, bu sırada karşısında oturan hamile bir kadın gevezelik ediyor. "Beni ziyarete geldiğinde kimsenin sana sıkıntı vermesini istemiyorum."

"Kimse bana sıkıntı vermeyecek." Şu gardiyan Parker hariç, ama babama ondan bahsetmem mümkün değil. "Ve eğer biri bir şey söylerse, *görmezden gel*. Onlar sadece laf."

Homurdanıyor. "Yeni yer nasıl?"

Bakışlarımı kaçırıyorum, parmak ucumu masanın üzerinde küçük daireler çizerek gezdiriyorum. "Peki."

İç çekiyor. "O kadar kötü mü?"

"Burası... cazibeden yoksun," diye itiraf ediyorum. Phoenix'te yeterince uzun süre yaşamış olan herkes şehrin hangi bölgelerinden kaçınması gerektiğini bilir ve babamın mahkumiyeti geçtiğinde ve paylaştığımız iki yatak odalı daireden bir alt sınıfa geçmem gerektiği gerçeğini kabul ettiğimizde - bundan önce sahip olduğumuz evden bir alt sınıfa - işe ve kampüse daha yakın ucuz tek yatak odaları aramaya başladık. Bir tane bulduk. Nispeten temiz, sessiz, on iki ünitelik, iyi yönetilen ve otoparkında çok az iğne bulunan bir site. Babamın deyimiyle bulunmaz bir nimetti.

Mordor'daki bir elmas gibi olduğu ortaya çıktı.

İki kapı aşağıdaki çift -Bob ve Rita- sanki ezeli düşmanlarmış gibi kavga ediyorlar. Kadının dördüncü kattaki balkonlarından cam fırlatışını, adam arabasına koşarken kafasına nişan alışını izledim. Bildiğim kadarıyla polisler iki kez geldi. Bir ambulansın birini dışarı çıkarması an meselesi - bahse girerim bu Bob'dur.

Bir de yan komşum Glen var, her sabah ince duvarların arasından sabah 7:00 alarmımla mastürbasyon yaptığını duyduğum ve gecenin bir yarısı kapımı çalmayı seven kıllı göğüslü bir adam, gözleri kamaşmış ve üzerinde boxer'ından başka bir şey yok. Her zaman Doritos ister. Ona Doritos almadığımı, Doritos'tan *nefret* ettiğimi söylüyorum ama yine de gelmeye devam ediyor. Doritos'un başka bir şeyin şifresi olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Artık ona kapıyı ben açmıyorum.

Ve bunların hiçbirini babama anlatmayacağım. Burada endişelenmesi gereken yeterince şey var.

Gardiyanlar gelip birkaç mahkumun omzuna dokunarak sürelerinin dolduğunu bildiriyor. Bu, hem mahkumların hem de ziyaretçilerin sayısız acı dolu ifadesini kazanıyor. Babam ve ben insanların kucaklaşmasını izliyoruz, bazıları kurallara uyarken diğerleri bir uyarı havlaması duyana kadar dayanıyor.

Çok geçmeden biz olacağız ve bir hafta sonra bir saatlik yolu kat edip buraya geleceğim.

Kalbim sıkışıyor. "Peki... hücre arkadaşın nasıl biri?"

Babam sırıtıyor. "Onun adı Çılgın Bob. Ve evet, ona yüzüne karşı Çılgın Bob diyorlar. Ne için içeride olduğunu sormadım ve bilmek istediğimi de sanmıyorum. Kemanı ve NASCAR'ı seviyor. Henüz uykumda beni şişlemeye ya da tecavüz etmeye çalışmadı."

Kötü şaka için onaylamayan kaşlarımı çatıyorum. "Keman ve NASCAR. Garip bir kombinasyon, değil mi?"

"Evet. Öyle de denebilir," diye katılıyor babam. "Ama Çılgın Bob tuhaf biri. Şimdiye kadar iyi görünüyor. On yılı aşkın süredir burada. Her şey hakkında her şeyi biliyor. Tabiri caizse bana araziyi gezdiriyor. Mayın tarlalarının nerede olduğunu, böylece onlardan kaçınabileceğimi."

"Bu çok iyi. Peki ya yemek?"

"Bezelyeler lapa gibi, patatesler tane tane ve dün gece servis ettikleri etten daha fazla et veren lastikler hazırladım." Kıkırdıyor. "Yani, nazik

Yemekleriniz gibi. Aslında mutfakta benim bilmediğim bir iş mi aldın?"

"Har. Har. Har. Har." Gözlerimi deviriyorum. Korkunç durumlarda şaka yapmayı babama bırakın. Ama her zaman gergin durumları yatıştırma konusunda doğal bir yeteneği vardı.

Peki nasıl oldu da suratına yumruk yedi?

Yanağımın içini ısırıyorum, ıkınsam mı diye düşünüyorum. Sonunda elimden bir şey gelmiyor. "Baba, neden biri sana vurdu?"

El sallıyor. "Aww... bir şey değildi-"

"O zaman anlat bana, eğer bir şey değilse," diye meydan okuyorum, babamın annemin ses kaydını dinliyormuş gibi olduğuna yemin ettiği sesimdeki o keskin tonu kullanarak.

Masanın pürüzsüz yüzeyini inceledikçe, içgüdülerimin doğru olduğuna ve bunun sadece bir sidik yarışı ya da komik bir bakış meselesi olmadığına daha çok ikna oluyorum.

"Baba. ."

"Görünüşe göre Fleet'in burada ailesi falan varmış. Fleet'in başına gelenlerden memnun olmadığını bilmemi istedi, hepsi bu." Babam kayıtsızca omuz silkiyor. "Artık biliyorum. Sadece adamın yolundan çekileceğim ve her şey yoluna girecek." Çenesi gerildi. Bu konuda söylediğinden daha fazla endişeli.

Haklı olarak. Babam burada öldürdüğü adamın bir aile üyesiyle birlikte kilit altında ve ona saldırdı bile.

Sanırım kusacağım.

"Muhafızlara söylememiz gerek-"

"Hayır." Başını sertçe sallar. "Güven bana, *hayır* Mercy. Böyle bir yerde *bunun bana hiçbir faydası* olmaz. Fulcort'un tanıdığı.... Şöyle diyelim, ben hiç arkadaşı ve bağlantısı olmayan bir adamım. Radarın altında uçmak en iyisi."

Kaşlarımı çattım. "Bağlılıklar derken neyi kastediyorsun?"

Bakışları odanın içinde geziniyor. Ben de onu takip ederek turuncu tulumlar içindeki çeşitli adamlara bakıyorum. Fulcort cezaevinin nüfusu her yaştan ve ten renginden oluşuyor; kısa, uzun, şişman, sıska, temiz yüzlü, pasaklı.

Acaba bu adamlardan kaçı babam gibi? Kaç tanesi

buraya ait değil?

Muhtemelen hücrelerini hak eden erkeklerin sayısından çok daha azdır.

Babam sesini mırıltıya düşürdü. "Şuradaki adamı görüyor musun? Yüzündeki dövmeyle mi? Çok belli etme."

Bakışlarımı soluma kaydırıyorum ve söz konusu adamı kolayca fark ediyorum. Yüzünün yarısı mürekkeple kaplanmış -pençeleri olan pullu bir ejderha- bu da onu düpedüz korkutucu gösteriyor. Böyle bir yerde silah olarak kullanılabilecek kadar uzun takma tırnakları olan genç ve güzel bir Latin kızın karşısında oturuyor. "Evet."

"Çılgın Bob, Los Angeles'ın kötü şöhretli bir çetesinde yüksek mevkide olduğunu söylüyor. O adam burada ne isterse alır. Her şeyi."

"Öyleyse onun arkadaşı ol."

Babam kıkırdar. "İşler öyle yürümüyor." Omzunun üzerinden içeri süzülen bir grup mahkûma bakar. "Şuradakini görüyor musun? Sıradaki üçüncüyü?"

Yanakları çukurlaşmış, kır saçları dağınık, iri yapılı bir adamın içeri girişini izliyorum. Yetmişli yaşlarında olmalı, hapishane kıyafetinin belini zorlayan bir göbeği var. "Tamam."

"Müdür ve muhafızların çoğu onun elinde. Ejder suratlı bile ondan uzak duruyor. Herhangi birine suikast düzenleyebilir ve bu duvarların içinde olsun ya da olmasın bir günde hallolur. En azından Çılgın Bob böyle iddia ediyor."

Adamın hantallığını izliyorum. Belki de tulumundan ve kafasındaki tüylü paspastan kaynaklanıyor ama ben onu 1970'lerde kalın ve eski bir masanın arkasından pizza hamuru uzatırken ya da araba sigortası satarken hayal ediyorum, maksimum güvenlikli bir hapishanede besin zincirinin tepesinde yüzerken ve Los Angeles'lı çetecileri korkuturken değil.

"Onun olayı ne?"

"Mafya babası. Uyuşturucu ticaretinde büyük."

Kaşlarımın patladığını hissediyorum. "Al Capone gibi mi...?"

"Yani sen ona ihanet edersin, o da önce tüm aileni sonra da seni ortadan kaldırır, sonra da küllerinin üzerine işer." Babamın sesi fısıltıya dönüşür. "Çılgın Bob bana geçen yıl buraya yolsuzluğa karşı ortalığı karıştıran bir muhafızın geldiğini söyledi. Fazla uzun sürmemiş."

"Kovulmak gibi mi?"

"Yani artık gelmiyordu. Ailesi o zamandan beri ondan haber alamadı." Babam bana bilmiş bir bakış attı.

"Günlerini bu tür insanlarla geçirdiğini bilmek beni çok daha iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyorum, midem bulanıyor. Mafya babası geçerken onu inceliyorum. Sanki bu odanın sahibiymiş ve bunu biliyormuş gibi rahatça yürüyor. Belki de Çılgın Bob yalan söylemiyordur. Belki de gerçekten buranın sahibidir.

Buraya kimi görmeye geldiğini merak ederek -muhtemelen gangster yardakçılarından birini- bakışlarımın onu uzak köşedeki dört kişilik masaya kadar takip etmesine izin verdim.

Ve kendimi aniden bir fırtınanın içinde buldum.

İkinci Bölüm - Gabriel

Bu sabah göz kapaklarımı açtığımda iki şeye tamamen hazırlıklıydım: Birincisi, dün geceki şenliklerden sonra günün büyük bir kısmında epik bir akşamdan kalma olacağım ve ikincisi, bu bok çukuruna vardığımda ekstra sidikli bir ruh halinde olacağım.

Beklemediğim şey, Fulcort'ta otururken, babasını ziyarete gelen bir piliç için azgın bir şekilde ereksiyon olmaktı.

Ama işte oldu. Lanet
olsun.

Son üç yıldır buraya ayda bir kez babamı görmeye geliyorum ve o kadını daha önce *hiç görmedim*. Hatırlardım. O keskin elmacık kemikleri, o kalın simsiyah saçlar. O şişko dudaklar, sikimin etrafını sarıp yavaşça emmek için yaratılmış türden. Vücudunu bol kıyafetlerle saklıyor -standart protokol, ancak o bunu aşırıya kaçmış; erkek eşofmanlarından bir adım uzakta- ama kolları sıkı, boynu ince ve uzun, zeytin teni ipeksi yumuşak görünüyor. Ben bir bahis adamıyım ve bahse girerim ki tüm bunların altında sıkı bir kalça ve sert sürerken sallanan göğüsler saklanıyor.

İlk başta onu fark etmedim bile. İçeri girdim, babamın odanın köşesindeki her zamanki masasına yerleştim ve bu güzel Cumartesi öğleden sonrasında odayı dolduran tüm soysuzları incelemeye başladım, babam beni varlığıyla onurlandırmaya karar verene kadar zaman öldürdüm.

Sonra onu orada gördüm, güzel kaşları endişeyle çatılmıştı, muhafızları kızdırmadan adama mümkün olduğunca yaklaşmak için masanın üzerine eğilmişti ve o zamandan beri bakışlarımı ayıramadım.

Bir kadın beni böyle heyecanlandırmayalı çok uzun zaman oldu. Daha da ilginci, o ve ziyaret ettiği adam -belki de babası- fısıltıyla birkaç kelime paylaşmak için eğildiler ve sonra o büyük sözler,

kahverengi gözleri içeri giren mahkûmlara kaydı.

Babama.

Temkinli bir şekilde, onun tüm yolu yürümesini izledi ve işte böyle, bingo, şimdi birbirimizi gözlerimizle beceriyoruz. En azından *ben öyle* yapıyorum.

Buradan çıkıp, onu bulup, düzüşmeye geçene kadar.

Babam iri gövdesini karşımdaki sert sandalyeye yerleştiriyor. Her nasılsa arada bir biftek yediği boktan hapishane yemeklerinden elli kilo almayı başarmış. "Geç kaldın," diye mırıldanıyor tipik huysuz sesiyle.

"Gitmen gereken başka bir yer mi var?" Dilimi ısıramadan karşılık veriyorum. Eğer bu konuda şikâyet etmeyecek olsaydı, başka bir şey hakkında olurdu. Yine de tavırları pek hoşuna gitmiyor ve babamın kötü tarafı, kan bağı olsun ya da olmasın, asla olmak isteyeceğiniz bir taraf değil. "İşle meşguldüm," diye yalan söyledim. "Şuradaki yeni çocuk kim? Yedi numara." Masaya doğru başımı salladım.

"Neye benziyorum ben? Lanet olası dört-bir-bir mi?" diye tersliyor, sinirli bir şekilde.

Omuz silkiyorum, lakayt davranıyorum. "İçeri girdiğinde seninle ilgileniyor gibiydi, hepsi bu."

Babamın gür kaşları, omzunun üzerinden bakmadan önce bana attığı bakışla çatılıyor. "Yeni balık. Hiç kimse," diye ilan etti.

İşte tam o anda müstakbel eşim bize doğru bakıyor. Çikolata-kahverengi gözleri parlıyor ve sonra geri çekiliyor, yüzü soluyor. Evet, babamın kim olduğunu öğrendiğini ve bunun onu korkuttuğunu söyleyebilirim. Ama benden de korkacak mı? Eğer öyleyse, korkularını hafifletmek için ne yapabilirim?

Sikim hevesle seğiriyor.

Babam başını sallar. "Kulüp nasıl gidiyor? Sen ve Caleb henüz kulübü batırmadınız mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sorunsuz çalışıyor." Düzgünden de iyi ve o da bunu biliyor. Empire hakkında sanki kendi kulübüymüş gibi, sanki ilk etapta kendi fikriymiş gibi konuşmayı seviyor. Onun bu işle hiçbir ilgisi yok. Ağabeyimle birlikte eski bir fabrika deposunu satın aldık ve sekiz yıl önce gece kulübüne dönüştürdük. Birkaç kimlik değişiminden geçti ama artık kendini buldu, parası olan ve insanları etkilemek isteyen üst düzey müşterilere hizmet veriyor. Kolluk kuvvetlerine göre yüzde yüz yasal olarak işletilen bir işletme. Ve inanın bana, aksini kanıtlamaya çalıştılar.

Vlad Easton'ın oğulları olmanın dezavantajı bu: Federaller ve IRS düzenli olarak kıçınızda sürünüyor.

"Peter geçen hafta buradaydı." Soğuk gri gözleri beni izliyor. "Dedi ki bizim *arkadaşlar* Harriet için yine sorun yaratıyor."

Arkadaş derken babam karteli kastediyor, yani kimsenin arkadaşı değil ve Harriet'e sorun çıkararak ABD topraklarına daha fazla girmeyi ve ailemin kârlı kokain ve eroin ticaretindeki dayanağına tecavüz etmeyi kastediyor; babam ve kardeşi Peter'ın onlarca yıldır beslediği bu iş, güneydeki "dostlarımızdan" gelen bir tedarik anlaşmasıyla ortaya çıktı.

Bize etkileyici bir servet ve güç kazandıran bir iş.

"Peki Peter ne yapacak?" Dikkatlice soruyorum. Amcam delinin teki

-Neredeyse babam kadar deli, o da kartel kadar deli değil.

Sarkmış derisi alaycılığıyla birlikte buruşuyor. "*O* ne yapacak? Peki ya oğullarım ne yapacak!" Etli işaret parmağıyla masanın yüzeyine vuruyor. "Siz ikinizin bir avuç çapkın gibi ortalıkta dolaşmayı bırakıp aile işlerini halletmeye hazırmış gibi davranmanızın zamanı geldi."

Ona Empire aracılığıyla "aile işi" için milyonlar akladığımızı ve son derece kârlı yeraltı dövüş ringini Caleb ve benim devam ettirdiğimizi hatırlatma dürtüsüne karşı dilimi ısırıyorum. Bu konuyu burada açıkça konuşamayız, ayrıca bunu duymak da istemiyor. Caleb'in neredeyse dört yıl önce babamın bileklerine kelepçe takıldıktan sonra dile getirdiği düşünceleri kesinlikle duymak istemiyor - kartelin taşınmasına izin vermenin, kirli uyuşturucu işinden elimizi çekmenin ve tüm bu parayı başka, meşru şeylere yatırmanın zamanı geldi. Onunla birlikte bu bok çukuruna düşmeyeceğimiz şeylere.

Ama sanki babam aklımı okuyor. "Amcan ve benim yaptığımız tüm fedakârlıklar olmasaydı, ikinizin arabalarınızı, evlerinizi ve lanet kulübünüzü alabileceğinizi mi sanıyorsun? Dökülen onca kan ve ter. Gözyaşları?"

O gözyaşlarının babamdan geldiğinden şüpheliyim. Annem öldüğünde bile ağlamamıştı. Adamın gözyaşı kanalları muhtemelen çalışmıyor. Ve akan kanın hiçbirinin ona ait olmadığını çok iyi biliyorum, gerçi "Harriet" sayesinde gereğinden fazla kan döküldü.

Yine de haklı: damarlarını eroinle dolduran keşler ve burun deliklerini kokainle dolduran partililer sayesinde çok zengin olduk.

İsteksizce iç çektim. "Gidip Peter'la konuşacağız."

"Güzel." Yavaşça başını sallıyor. "Çünkü dışarı çıktığımda işlerin sorunsuz yürümesini istiyorum."

Buradan çıkamayacaksın.

Tatlı Merhamet, Empire Gece Kulübü #1'i şimdi okuyun...

AYRICA K.A. TUCKER TARAFINDAN

K.A. Tucker tarafından da

Kurt Oteli Serisi:

Ayart Beni (#1)

Kır Beni (#2)

Öğret Bana (#3)

Bana Teslim Ol (#4)

Bana Sahip Ol (#5)

Empire Gece Kulübü Serisi:

Tatlı Merhamet (#1)

Gabriel Fallen (#2)

Kirli İmparatorluk (#3)

Düşmüş İmparatorluk (#4)

K.A. Tucker'ın tüm eserleri için katuckerbooks.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

YAZAR HAKKINDA

K.A. Tucker sürükleyici hikâyeler yazıyor.

Ten Tiny Breaths ve Burying Water serileri, He Will Be My Ruin, Until It Fades, Keep Her Safe, The Simple Wild, Be the Girl ve Say You Still Love Me kitaplarının uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları USA Today, Globe & Mail, Suspense Magazine, Publisher's Weekly, Oprah Mag ve First for Women gibi ulusal yayınlarda yer almıştır.

K.A. Tucker şu anda Toronto dışında yaşamaktadır. K.A. Tucker ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için: katuckerbooks.com